NANCY FARMER

casa scorpionului

Cîştigătoare a National Book Award

NANCY FARMER

CASA SCORPIONULUI

Traducere din limba engleză
CARMEN BOURCEANU

RAO Internațional Publishing Company
iunie 2005

Lui Harold, pentru sprijinul și dragostea lui constante, și lui Daniel, fiul nostru. Fratelui meu, doctor Elmon Lee Coe, și surorii mele, Mary Marimon Stout.

La urmă, dar nu mai puțin important, lui Richard Jackson, *il capo di tutti capi* dintre editorii de cărți pentru copii.

CUPRINS

PERSONAJE....6
TINEREȚE. 0–6 ANI....8
1. Începutul....9
2. Căsuța din câmpul cu maci....12
3. Proprietate a familiei Alacrán....20
4. María....28
5. Închisoarea....37
VÂRSTA MIJLOCIE. 7–11 ANI....48
6. Patronul....49
7. Profesoara....59
8. Eejitul din Câmpul Ars de Soare....67
9. Pasajul secret....74
10. Pisica aceea cu șapte vieți....80
11. Împărțirea cadourilor....88
12. Creatura de pe pat....96
13. Iazul cu lotuși....105
14. Povestea Celiei....116
BĂTRÂNEȚE. 12–14 ANI....122
15. O pasăre flămândă....123
16. Fratele-lup....131
17. Tabăra eejiților....139
18. Tezaurul dragonului....148
19. Maturitatea....155
20. Esperanza....161
21. Nunta însângerată....168
22. Trădarea....177

14 ani...187
23. Moartea...188
24. Un ultim adio...196
25. Patrula Fermei...202
VIAȚA NOUĂ...209
26. Băieții rătăciți...210
27. Un cal cu cinci picioare...217
28. Fabrica de plancton...224
29. Limpezirea unei minți încețoșate...233
30. Când balenele și-au pierdut picioarele...239
31. Ton-Ton...247
32. Descoperit...256
33. Valea Oaselor...262
34. Crescătoria de crevete...270
35. Ziua Morților...279
36. Castelul de pe colină...286
37. Întoarcerea acasă...294
38. Casa Eternității...302

PERSONAJE

FAMILIA ALACRÁN

***Matt**:* Matteo Alacrán, clona
***Patronul**:* autenticul Matteo Alacrán, un puternic șef al drogurilor
***Felipe**:* fiul Patronului; mort demult
***Bătrânul**:* nepotul Patronului și tatăl domnului Alacrán, un bărbat foarte în vârstă
***Domnul Alacrán**:* strănepotul Patronului, soțul Feliciei, tatăl lui Benito și al lui Steven
***Felicia**:* soția domnului Alacrán, mama lui Benito, a lui Steven și a lui Tom
***Benito**:* fiul cel mare al domnului Alacrán și al Feliciei
***Steven**:* fiul mijlociu al domnului Alacrán și al Feliciei
***Tom**:* fiu al Feliciei și al domnului MacGregor
***Fani**:* soția lui Benito

MUSAFIRI ȘI ASOCIAȚI AI FAMILIEI ALACRÁN

***Senatorul Mendoza**:* un politician important în Statele Unite, tatăl Emiliei și al Maríei, supranumit și Dada
***Emilia**:* fiica mare a senatorului Mendoza
***María**:* fiica mică a senatorului Mendoza
***Esperanza**:* mama Emiliei și a Maríei, dispărută când María avea cinci ani
***Domnul MacGregor**:* un baron al drogurilor

SCLAVI ȘI SERVITORI

***Celia**:* bucătăreasa-șefă și doica lui Matt

***Tam Lin**:* garda de corp, atât pentru Patron, cât și pentru Matt

***Daft Donald**:* bodyguard al Patronului

***Rosa**:* servitoare, paznica lui Matt

***Willum**:* doctorul principal al familiei Alacrán, amantul Rosei

***Domnul Ortega**:* profesorul de muzică al lui Matt

***Profesoara**:* un eejit

***Hugh, Ralph** și **Wee Wullie**:* membri ai Patrulei Fermei

PERSOANE DIN AZTLÁN

***Raúl**:* gardian

***Carlos**:* gardian

***Jorge**:* gardian

***Chacho**:* un băiat rătăcit

***Fidelito**:* un băiat rătăcit, în vârstă de opt ani

***Ton-Ton**:* un băiat rătăcit, șoferul de la crescătoria de crevete

***Flaco**:* cel mai mare (ca vârstă) dintre băieții rătăciți

***Luna**:* băiat rătăcit care se ocupă de infirmerie

***Guapo**:* bătrân care sărbătorește Ziua Morților

***Consuela**:* bătrână care sărbătorește Ziua Morților

***Maica Inéz**:* soră medicală la Mănăstirea Sfânta Clara

ALTE PERSONAJE

***Ghemotoc**:* câinele Maríei

***Biciul-Negru**:* vechi erou de televiziune, El Látigo Negro, în spaniolă

***Sir-A-Doua-Umbră**:* vechi erou de televiziune, *Don Segundo Sombra,* în spaniolă

***Preotul-Zburător**:* vechi erou de televiziune, *El Sacerdote Volante,* în spaniolă

***Eejiți**:* oameni cu microcipuri în creier, așa-ziși *zombie*

***Bocitoarea**:* personaj mitologic, femeia care-și caută în

noapte copiii pierduți, La Llorona, în spaniolă

Chupacabras*:* vampirul caprelor; creatură mitologica, ea le suge sângele caprelor, găinilor și, uneori, oamenilor

TINEREȚE

0 – 6 ANI

1

Începutul

La început erau 36 în total, 36 de picături de viață atât de mici, încât Eduardo nu le putea vedea decât la microscop. Preocupat, acesta le studia în camera întunecată.

De-a lungul pereților calzi și umezi se încolăceau niște tuburi șerpuite prin care bolborosea apa. Incubatoarele erau ventilate în permanență. O lumină roșie, monotonă scălda fețele laboranților, în timp ce aceștia se ocupau de șirul de lamele care le era dat în grijă. Fiecare dintre ele conținea un strop de viață.

Eduardo examină mostrele una câte una la microscop. Celulele erau perfecte sau, cel puțin, așa păreau. Toate fuseseră alimentate cu cele necesare dezvoltării. Câtă învățătură și știință stătea ascunsă în acea lume minusculă! Până și Eduardo, care cunoștea prea bine procesul, era uimit peste măsură. Celula știa deja ce culoare urma să-i fie părul, ce înălțime va avea și chiar dacă îi va plăcea spanacul, nu broccoli. Ba mai mult, știa dacă avea să fie o persoană pasionată de muzică sau de cuvinte încrucișate. Toate astea erau codificate în acel strop.

În sfârșit, contururile rotunjite tremurară și niște linii apărură, despărțind celula în două. Eduardo oftă. Totul părea în ordine. Urmări cum se dezvoltă eșantioanele, după care, grijuliu, le introduse în incubator.

Dar ceva totuși nu era în regulă. Era o problemă, fie cu mâncarea, fie cu căldura sau lumina, și bărbatul nu știa exact ce anume se întâmplă. Destul de repede mai mult de jumătate dintre ele muriră. Acum mai rămăseseră doar 15 și Eduardo simți un gol în stomac. Dacă experimentul nu-i va reuși, va fi trimis la Ferme și atunci ce se va întâmpla cu Anna, cu propriii copii și cu tatăl lui, care este așa de bătrân?

— Este bine, spuse Lisa atât de aproape de el încât îl făcu să tresară.

Lisa era unul dintre laboranții principali. Lucra de atâția ani în întuneric, încât fața ei ajunsese albă ca varul și vinișoare albăstrui i se zăreau pe sub piele.

— Cum să fie bine? întrebă Eduardo.

— Celulele au fost congelate cu mai bine de o sută de ani în urmă. Nu au cum să fie la fel de sănătoase ca probele prelevate ieri.

— De atâta vreme? se minună bărbatul.

— Dar o parte dintre ele ar trebui să crească, adăugă Lisa răspicat.

Atunci Eduardo începu din nou să se îngrijoreze. Timp de o lună totul decurse normal. Și veni și ziua când implanta micii embrioni în vacile „purtătoare”. Acestea stăteau toate aliniate, așteptând răbdătoare. Erau hrănite prin perfuzii, iar corpurile le erau antrenate încontinuu de niște brațe metalice uriașe care le mișcau membrele ca și când animalele ar fi mers pe o câmpie nesfârșită. Din când în când, o vită încerca să-și miște maxilarele, vrând parcă să rumege.

„Oare visau păpădii?”, se întreba Eduardo. „Oare simțeau adierea fantomatică a vântului bătându-le iarba înaltă? Le era oare creierul invadat de o senzație de fericire datorita implanturilor pe care le aveau în cranii? Să fi fost ele conștiente de existența copiilor care li se dezvoltau în utere?”

Poate că vitele nu suportau ceea ce li se făcuse, pentru

că un lucru era cert: respingeau embrionii. Treptat, fiecare făt, care în acest stadiu nu era mai mare decât un peștișor de baltă, muri.

În cele din urmă, rămase doar unul.

Eduardo nu reușea să se odihnească noaptea. Țipa prin somn, iar Anna îl întreba ce are. Dar nu putea să-i răspundă. Nu putea să-i spună că, dacă acest ultim embrion murea, el ar rămâne fără slujbă și ar fi trimis la Ferme, iar ea, copiii lor și tatăl lui ar fi deportați, condamnați să bată drumurile prăfuite și arse de soare.

Însă embrionul se dezvoltă și căpătă clar înfățișarea unei făpturi cu mâini și picioare și o față dulce, visătoare. Eduardo îl studia prin scanere.

— Viața mea este în mâinile tale, îi spuse el fătului.

Ca și cum l-ar fi auzit, acesta își mișcă trupușorul în uter, răsucindu-se spre bărbat. Și Eduardo simți că-l cuprinde un inexplicabil fior de afecțiune.

Când veni sorocul, Eduardo îl primi în brațe pe nou-născut, de parcă ar fi fost propriul copil. Ochii i se încețoșară când îl așeză în pătuț și întinse mâna după seringa care i-ar fi redus pruncului capacitatea intelectuală.

— Nu-l injecta pe acesta! zise Lisa, apucându-l iute de braț. Este un Matteo Alacrán. Întotdeauna sunt lăsați intacți.

„Oare ți-am făcut un bine?” gândi Eduardo, urmărind bebelușul care întorcea capul spre asistentele ce forfoteau în jur în uniformele lor albe, apretate. „Oare mai târziu îmi vei mulțumi?”

2

Căsuța din câmpul cu maci

Matt se așeza în fața ușii și-și întinse brațele ca s-o împiedice pe Celia sa plece. Camera de zi, mică și aglomerată, era abia luminată de albastrul zorilor. Soarele încă nu se ridicase deasupra dealurilor care marcau linia orizontului.

— Ce înseamnă asta? întreba femeia. Ești băiat mare de-acum, ai aproape șase ani. Știi doar că trebuie să muncesc.

Îl luă în brațe ca să-l dea la o parte.

— Ia-mă cu tine! o implora Matt, apucând-o de fustă și mototolindu-i-o în mâini.

— Încetează!

Celia îi descleștă cu blândețe degetele și spuse:

— Nu poți să vii, *mi vida.* Trebuie să rămâi ascuns în cuib ca un șoricel cuminte. Afară sunt ulii care mănâncă șoricei.

— Eu *nu sunt* un șoarece! strigă Matt.

Țipase cât îl ținuseră puterile, pe un ton ascuțit, care știa că o enervează, însă prefera să o determine pe Celia sa rămână să-l ocărască, pentru că nu mai putea îndura să fie din nou lăsat singur acasă.

Celia se răsti la el:

— *¿Callate*[1]*!* Taci din gura! Vrei să mă surzești? Nu ești decât un plod cu tărâțe în loc de creier!

Matt se trânti bosumflat pe scaunul mare. În secunda următoare Celia îngenunche lângă el și-l îmbrățișă:

— Nu plânge, comoara mea! Te iubesc mai presus de orice pe lumea asta! Am să-ți explic cum stau lucrurile când vei fi mai mare.

Dar, de fapt, nu-i spunea nimic. Îi mai promisese asta cândva. Dintr-odată, dorința de revoltă i se stinse. Era mult

---

[1]*Callar(se)* (în spaniola), „a tăcea“ (n.red.)

prea mic și slab ca să poată lupta cu ceea ce o făcea pe Celia să-l abandoneze în fiecare zi.

— Îmi aduci ceva? întrebă el, ferindu-și obrazul de sărutul ei.

— Bineînțeles! Ca de fiecare dată! spuse femeia.

Așa că Matt îi dădu voie să plece, deși asta îl înfuria. Era o furie oarecum ciudată, pentru că în același timp îi venea și să plângă. Casa era goală fără cântecele Celiei, fără zăngănitul oalelor și fără povestirile ei despre persoane pe care el nu le văzuse niciodată și, probabil, nu avea să le cunoască vreodată. Chiar și atunci când ea dormea – și adormea foarte repede după lungile ore de gătit petrecute la Conac – camerele păreau pline de prezența ei caldă.

Când Matt era ceva mai mic, nu-l deranja așa de tare plecarea ei. Rămânea să se joace cu jucăriile lui și să se uite la televizor sau privea pe fereastră întinderea câmpurilor cu maci albi până spre dealurile întunecate. Când începeau să-l doară ochii de la albul orbitor de afară, revenea cu privirea în întunecimea liniștitoare a camerei.

În ultima vreme însă, Matt începuse să observe lucrurile mult mai atent. Câmpurile cu maci nu erau chiar pustii. Din loc în loc vedea cai – învățase să-i recunoască din cărțile cu poze – mergând printre șirurile de flori albe. În toată lumina și strălucirea de afară nu prea distingea cine îi călărea, dar călăreții nu-i păreau adulți, ci copii ca el.

Și descoperind acest lucru, crescu în el dorința să-i vadă mai de aproape.

Matt văzuse copii la televizor. Observase că rar erau singuri. Făceau tot felul de lucruri împreună, ca de exemplu: construiau cazemate, se jucau cu mingea sau se luau la trântă. Până și luatul la trântă i se părea interesant, pentru că însemna să mai ai pe cineva cu tine. Cu excepția Celiei și a doctorului, care venea o dată pe lună, Matt nu mai vedea pe nimeni. Doctorul era un bărbat ursuz, iar lui Matt nu-i plăcea deloc de el.

Ofta. Ca să facă *altceva,* ar fi trebuit să iasă afară din

casă, dar Celia îi spusese de nenumărate ori că era mult prea periculos. Și apoi, ușile și ferestrele erau blocate.

Matt se așeză la o măsuță de lemn cu una dintre cărțile lui. Pe coperta scria: *Pedro el Conejo*[2]. Matt putea să citească un pic, atât în engleză, cât și în spaniolă. De fapt, el și Celia le vorbeau amestecat pe amândouă, dar important era ca se înțelegeau.

Pedro el Conejo era un iepuraș neastâmpărat care se strecura în grădina domnului MacGregor și-i mânca salatele. Domnul MacGregor își dorea să-l prindă și să-l gătească, însă, după multe peripeții, Pedro reușea în final să scape. Era o poveste plăcută.

Matt se ridică în picioare și se duse la bucătărie. Încăperea avea un frigider mic și un cuptor cu microunde. Pe ușa cuptorului era un indicator care avertiza: „PERICOL!!! *DANGER!!!*” și bilețele de hârtie galbenă adezivă pe care scria: „NU! NU! NU! NU!” Ca măsură de siguranță în plus, Celia legase o curea în jurul cuptorului de care agățase un lacăt. O teroriza gândul că Matt ar putea găsi o cale de a-l deschide cât era ea la lucru și, vorba ei, „și-ar fi prăjit degețelele”.

Nu prea înțelegea Matt cum s-ar fi putut asta, dar nici nu voia să afle. Trecea precaut pe lângă aparatul periculos, ca să ajungă la frigider, preferatul lui. Celia îl umplea cu bunătăți în fiecare seară. Gătea pentru cei de la Conac și întotdeauna rămânea multă mâncare. Astfel, Matt gusta din *sushi, tamales, pakoras, blintzes* - tot ceea ce mâncau ei. Și găsea mereu o cutie mare de lapte și sticle cu suc de fructe.

Își luă un castron plin cu mâncare și merse în camera Celiei.

Lângă un perete al camerei se afla patul ei mare, acoperit cu perne croșetate și jucării de pluș. La capul patului atârna un crucifix imens și o icoană a Domnului

---

[2]„Iepurașul Pedro“ (n.tr.)

Nostru Iisus Hristos cu inima străpunsă de cinci săbii. Lui Matt imaginea i se părea înfricoșătoare, iar crucifixul și mai și, pentru că strălucea în întuneric. Cu toate că evita să privească aceste lucruri, îi plăcea camera Celiei.

Se tolăni peste perne și începu să se joace, făcându-se că le dă de mâncare cățelușului, ursulețului și iepurașului (*conejo*-ului, se corectă Matt în gând). Un timp joaca îl amuză, dar apoi simți un gol în suflet. Acelea nu erau animale adevărate. Degeaba vorbea cu ele, oricum nu-l înțelegeau. Cu alte cuvinte, era ca și cum nici *nu existau.*

Matt le întoarse pe toate cu fața la perete, pedepsindu-le parcă pentru că nu erau vii, și plecă în camera lui. Aceasta era mult mai mică, pe jumătate fiind ocupată de pat. Pe pereți, Celia lipise poze din reviste cu actori, animale, bebeluși (Matt nu prea era încântat de cele cu bebeluși, dar Celiei i se păruseră irezistibile), flori și știri senzaționale. Una era cu niște acrobați așezați unul peste altul într-o piramidă uriașă: „64 DE PERSOANE”, se menționa în căsuța explicativă. „UN NOU RECORD ÎN COLONIA LUNARĂ.”

Matt se uitase de atâtea ori la acele cuvinte, că le învățase pe de rost. Într-o altă poza se vedea un bărbat care ținea o broască-bou între două felii de pâine. „BROTAC PE SECARĂ”, suna explicația. Matt nu știa ce este acela un brotac, dar Celia râdea de câte ori se uita la imagine.

Porni televizorul și urmări niște telenovele. În telenovele, actorii țipă tot timpul unii la alții. Serialele nu prea au sens, și când încep să aibă, nu mai sunt interesante. „Nu este viața adevărata”, gândi Matt îngrozit. „E ca și cu animalele de pluș.” Oricât ar vorbi el cu acei oameni, n-au cum să-l audă.

Se simțea copleșit de singurătate și complet dezolat și-i venea să moară. Începu să se strângă în brațe ca să nu urle. Printre suspine trăgea adânc aer în piept, iar obrajii îi erau scăldați în lacrimi.

Când… deodată… dincolo de sonorul filmului și de suspinele lui, Matt auzi o voce strigând ceva. Era clară și

puternică, o voce de copil. Și era adevărată.

Matt alergă la fereastră. Celia îl prevenise să fie atent de fiecare dată când se uita pe geam, dar acum era atât de agitat că nu-i mai păsa. La început nu văzu decât aceeași desfășurare albă, năucitoare a câmpurilor cu maci. Apoi, o umbră traversă panorama. Matt se retrase atât de repede din fața geamului, că răsturnă scaunul și căzu pe podea.

— Ce-i fundătură asta? întreba cineva de afară.

— O baracă a vreunui muncitor, spuse o altă voce mai subțire.

— Nu știam ca are voie cineva să locuiască în câmpul cu maci.

— Poate e vreo magazie. Hai să încercăm ușa!

Clanța se zgâlțâi. Matt se ghemui pe jos, inima bătându-i cu putere. Cineva își apropie fața de fereastra cu palmele făcute streașină la ochi ca să vadă în întuneric. Matt înlemni. Își dorise companie, dar totul se petrecea prea repede. Se simțea ca iepurașul Pedro în gradina domnului MacGregor.

— Hei, e un copil înăuntru!

— Cum? Lasă-mă să vad!

Un al doilea chip se iți la geam. Era o fetiță cu păr negru și ten măsliniu ca al Celiei.

— Deschide fereastra, puștiule! Cum te cheamă?

Matt era însă împietrit de frică și nu reuși să spună ceva.

— O fi vreun prostovan, spuse fata pe un ton neutru. Hei, ești prostovan?

Matt făcu din cap că nu. Fata râse.

— Știu cine locuiește aici, spuse brusc băiatul. Recunosc poza aceea de pe masă.

Matt își aminti de fotografia Celiei pe care aceasta i-o dăduse la ultima lui aniversare.

— Este bucătăreasa aia grasă, bătrână, am uitat cum o cheamă, reluă băiatul. În fine, ea nu stă cu restul servitorilor și aici trebuie să fie casa ei. Nu știam că are un copil.

— Sau soț, remarcă fata.
— Păi, da! Asta explică multe. Oare tata știe? O să trebuiască să-l întreb.
— Ba n-ai să-l întrebi! strigă fata. O să-i faci ei probleme dacă întrebi.
— Hei, asta este ferma tatălui meu și tata mi-a zis să fiu cu ochii pe tot ce se întâmplă în jur. Tu ești doar în vizită.
— Nu contează! Tati al meu spune că servitorii au și ei dreptul la o viață particulară, și el este senator al Statelor Unite, așa că părerea lui valorează mai mult.
— Tăticul tău își schimbă părerile mai des decât ciorapii, spuse băiatul.
Matt nu mai auzi ce-i replică fata băiatului. Copiii se îndepărtau de casă și el reuși să distingă doar tonul indignat al vocii ei. Tremura tot, de parcă s-ar fi întâlnit cu unul dintre monștrii de care-i povestise Celia că bântuie în lumea de afară, cum ar fi *chupacabras.* Aceste animale îți sug sângele și te lasă stors de vlagă ca o coajă de pepene. Totul se întâmplase prea repede, dar îi plăcuse fata.

*

Restul zilei aceleia, Matt simți atât bucurie, cât și teamă. Fusese avertizat de Celia că niciodată, dar niciodată, să nu se arate la fereastră. I se spusese că trebuia să se ascundă, dacă se apropia cineva de casă. Însă copiii fuseseră o surpriză minunată, încât nu rezistase să nu alerge la geam și să-i vadă. Erau mai mari ca el. Nu putuse aprecia diferența de vârstă dintre ei, dar în mod sigur nu erau adulți și nu păreau periculoși. Și totuși, Celia s-ar fi înfuriat dacă afla. Matt se hotărî să nu-i spună.
Seara, Celia îi aduse o carte de colorat pe care copiii de la Conac o aruncaseră. Era doar parțial colorată, așa că, jumătate de oră înaintea cinei, Matt se ocupă încântat de ea, folosind cioturile de creioane colorate, pe care tot Celia i le adusese cu alte ocazii. De la bucătărie venea miros de

cașcaval și ceapă prăjită, și Matt ghici că pregătea mâncare tradițională din Aztlán. Asta însemna ceva deosebit, pentru că, de obicei, se întorcea atât de obosită, încât nu făcea decât să încălzească resturi din mâncarea rămasă.

Matt terminase de colorat o pajiște întreagă cu verde. Ciotul de creion era așa de mic, că trebuia să-l țină cu multă grijă ca să-l poată folosi cât de cât. Verdele îl făcea fericit. Își dorea să poată admira de la geam o astfel de pajiște verde în locul albului gol al câmpurilor de maci. Își imagina că iarba este moale ca un pat și că miroase a ploaie.

— Foarte frumos, băiete, spuse Celia uitându-se peste umărul lui.

Ultima bucățică de creion căzu dintre degetele lui Matt.

— *¿Que lástima!* Am să văd dacă mai pot găsi altele la Conac. Copiii ăia sunt atât de bogați, că n-ar observa nici dacă aș lua toată afurisita aia de cutie, oftă Celia. Dar n-am să iau decât câteva. Șoricica este mai în siguranță dacă nu lasă urme de lăbuțe pe unt.

La cină mâncară plăcintă cu brânză și enchiladas. Lui Matt mâncarea îi căzu ca un bolovan în stomac.

— *Mama,* spuse el fără să se gândească, mai povestește-mi despre copiii de la Conac!

— Nu-mi spune „mama”, se răsti Celia.

— Iartă-mă, zise Matt.

Cuvântul îi scăpase fără să vrea. Celia îi spusese mai demult că nu era mama lui adevărată, dar copiii de la televizor aveau mame și Matt se obișnuise să se gândească la ea ca fiind mama lui.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta! spuse repede femeia. Să nu uiți asta niciodată! Dar mi-ai fost doar împrumutat, comoara mea.

Matt nu prea înțelegea termenul „împrumutat”. Părea să însemne că înstrăinezi ceva pentru o scurtă perioadă de timp și se gândea că acel cineva care-l *dăduse* l-ar vrea înapoi la un moment dat.

— Oricum, copiii de la Conac sunt niște răzgâiați, așa să știi, continuă Celia. Sunt leneși ca niște mâțe și la fel de nerecunoscători. Fac îngrozitor de multă mizerie și le ordonă slujnicelor să curețe după ei. Și nu spun niciodată „mulțumesc”. Chiar dacă lucrezi ore în șir, gătindu-le prăjituri speciale cu trandafiri și violete din zahăr și frunzulițe verzi, ei tot nu ți-ar mulțumi ca să-și salveze sufletelele lor jalnice. Își îndoapă gurile egoiste și-ți spun ca prăjitură are gust de noroi.

Celia se enervase în timp ce povestea; probabil incidentul avusese loc recent.

— Mai sunt și Steven și Benito, îi aminti Matt.

— Benito este cel mai mare. Este un drac împielițat! Are 17 ani și toate fetele de la Ferme trebuie să se ferească de el. Dar să lăsăm asta! Sunt treburi de oameni mari și oricum foarte plictisitoare. Deci, Benito este exact ca taică-său, adică este un lup îmbrăcat în straie omenești. Anul ăsta merge la colegiu și abia așteptăm să scăpăm de el.

— Iar Steven? întreba calm Matt.

— Nu este chiar așa de rău. Uneori ai zice că are suflet. Își pierde vremea cu fetele Mendoza. Nu sunt fete rele, deși, după felul în care se poartă cu oamenii noștri, îl mânie pe Dumnezeu.

— Cum arată Steven?

Uneori, Matt reușea cu greu s-o facă pe Celia să vorbească despre ceea ce își dorea să afle – în cazul de fața, desigur, numele copiilor care apăruseră la fereastra.

— Are 13 ani și e destul de voinic pentru vârsta lui. Părul îi e de culoarea nisipului și are ochi albaștri.

„Ăsta era băiatul”, gândi Matt.

— Momentan, familia Mendoza este în vizită. Și Emilia are tot 13 ani, este foarte frumoasă, cu păr negru și ochi căprui.

„Asta era fata”, își dădu seama Matt.

— Măcar ea știe să se poarte. Sora ei, María, e cam de vârsta ta și se joacă cu Tom. Mă rog, așa s-ar zice, numai că

de cele mai multe ori fetița ajunge să plângă de mama focului.

— De ce? întreba Matt, căruia îi făcea plăcere sa audă despre răutățile lui Tom.

— Tom este de zece ori mai rău ca Benito. Înduioșează pe oricine cu ochii ăia mari, nevinovați. Pe toți îi păcălește, dar nu și pe mine. Azi i-a dat Maríei o sticlă de suc de lămâie, zicându-i că-i ultima, că este foarte rece și că a păstrat-o special pentru ea. Știi ce era în ea?

— Nu, răspunse Matt, fremătând de nerăbdare.

— Pipi! Îți vine să crezi? Pusese chiar și capacul la loc. O! și cea mică plângea, sărăcuța! De fiecare dată îi pică în plasă.

Brusc, Celia se opri din povestit. Căscă de câteva ori, și Matt observă cum o cuprinde treptat oboseala. Muncise toată ziua din zori și până după lăsatul întunericului și mai pregătise și cina la ea acasă.

— Îmi pare rău, puiule. Când nu mai pot, nu mai pot.

Matt goli farfuriile și le aranjă în mașina de spălat, timp în care Celia făcu duș. Apoi ieși din baie în halatul ei mare, roz, și dădu din cap adormită, admirând masa curățată.

— Ești un băiat cuminte! spuse ea.

Îl luă în brațe și nu conteni să-l îmbrățișeze și să-l pupe până îl așeză în patul lui. Indiferent cât de obosită era – și uneori se întâmpla sa cadă din picioare de oboseală, niciodată nu uita ritualul lor din fiecare seară. După ce îl învelea pe Matt, aprindea candela din fața statuetei Fecioarei din Guadalupe. O adusese cu ea tot drumul tocmai din satul ei din Aztlán. Mantia Fecioarei era ușor ciobită, dar Celia acoperea locul cu o ghirlandă de flori artificiale. La picioarele Fecioarei, statueta se termina cu niște trandafirași din ghips, ușor prăfuiți. Spatele mantiei, pe care se vedeau steluțe, era lăcuit cu ceară, iar chipul Ei radia deasupra lumânării aceeași blândețe pe care Celia o știa încă din timpul copilăriei.

— Sunt în camera de alături, comoara mea, șopti femeia,

sărutându-l pe Matt pe frunte. Dacă ți se face frică, să mă strigi.

Curând, toată casa începu să răsune de sforăiturile Celiei. Lui Matt zgomotul i se părea la fel de firesc ca tunetul care se auzea uneori deasupra dealurilor și nu-i deranja nicicum somnul.

— Steven și Emilia, șopti el, vrând să vadă cum se aud cuvintele rostite de el.

Habar n-avea ce ar fi putut să le spună copiilor acelora străini dacă urmau să apară din nou, dar era hotărât să vorbească cu ei. Exersa câteva propoziții:

— Pe mine mă cheamă Matt. Locuiesc aici. Vreți să colorăm niște imagini?

Ba nu, nu putea să le pomenească nici de cartea de colorat, nici de creioane, că doar erau furate.

— Vreți ceva de mâncare?

Dar poate ca și mâncarea era furată.

— Vreți să ne jucam?

Așa da! Steven și Emilia ar putea sugera ceva, iar Matt ar scăpa basma curată.

— Vreți să ne jucăm? Vreți să ne jucăm? murmura el, în vreme ce ochii i se închideau, iar chipul blând al Fecioarei din Guadalupe plutea în lumina lumânării.

3

Proprietate a familiei Alacrán

Dimineața Celia plecă, iar Matt își petrecu toată ziua așteptându-i pe copii. Renunțase să mai spere că vor veni, când, pe la asfințit, auzi voci apropiindu-se dinspre câmpurile cu maci.

Se postă în fața geamului și așteptă.

— Uite-l! Vezi, María, ți-am spus eu că nu mint, strigă Emilia, ținând-o pe după umeri pe o fetiță mult mai mică decât ea. Cu noi nu vrea să vorbească, dar tu ești cam de vârsta lui. Poate că n-o să-i fie frică de tine.

Emilia o împinse pe fată ușor înainte și rămase în urmă să-l aștepte pe Steven. María se apropie de fereastră foarte curajoasă.

— Hei, băiete! țipă ea, bătând cu pumnul în geam. Cum te cheamă? Vrei să ne jucăm?

Dintr-un foc, îi luase replica mult pregătită. Acesta o privea fix, incapabil să găsească altă formulă de abordare.

— Ei, da sau nu?

María întoarse capul spre ceilalți:

— Convingeți-l să descuie ușa!

— Rămâne de văzut dacă vrea, spuse Steven.

Matt ar fi vrut să le zică că nu are cheie, dar nu putea să rostească nimic cu glas tare.

— Cel puțin azi nu se mai ascunde, remarcă Emilia.

— Dacă nu poți descuia ușa, deschide fereastra, spuse María.

Matt se făcu că încearcă s-o deschidă, știind că nu va reuși.

Celia bătuse în cuie tocul geamului. Își aruncă brațele în aer a neputință.

— Înțelege ce-i spunem, observă Steven.

— Hei, băiete! Dacă nu faci repede ceva, plecăm, strigă María.

Matt se gândi cu disperare la ce le-ar putea trezi interesul. Ridică un deget, asemenea Celiei când voia să-l facă sa aștepte. Dădu din cap afirmativ, semn că înțelesese cererea Maríei și avea de gând *să le arate ceva.*

— Ce vrea să însemne asta? se miră Emilia.

— Habar n-am! O fi mut și nu poate vorbi, sugeră Steven.

Matt alergă până în dormitor. Smulse de pe perete poza cu bărbatul cu sandvișul de brotac în mână, care o amuza pe Celia foarte tare. Poate o să-i facă și pe copii să râdă. Reveni în fugă și lipi foaia de geam. Cei trei copii se apropiară s-o observe mai bine.

— Ce scrie? întreba María.

— „Brotac pe secară”, citi Steven. V-ați prins? Brotacul care face „oac! oac!” sta între doua felii de pâine de secară. Ce nostim!

Emilia chicoti, dar María părea debusolată.

— Oamenii nu mănâncă brotaci, spuse ea. Și nu când sunt *vii.*

— E o glumă, prostuțo!

— Nu sunt prostuță! E rău și urât să mănânci brotaci! Nu mi se pare nostim deloc!

— Ferește-mă, Doamne, de eejiți! spuse Steven, dându-și ochii peste cap.

— Și nu sunt nici eejit!

— Of, liniștește-te María! zise Emilia.

— M-ați adus aici să văd un băiat, suntem la *zeci* de kilometri de casă, în plin câmp, sunt obosită și băiatul nu vrea sa vorbească. Vă urăsc!

Matt urmarea scena consternat. Nu asta era reacția pe care o așteptase. María plângea, Emilia era nervoasă, iar Steven le întorsese spatele la amândouă. Matt ciocăni în geam. Când María ridică ochii la el, flutură poza și o mototoli. Apoi o aruncă în colțul opus al camerei.

— Vezi, îmi dă dreptate, striga María printre lacrimi.

— Totul devine din ce în ce mai enervant, spuse Steven. Știam eu că nu trebuia să aducem un eejit cu noi.

— Am crezut că băiatul va vorbi cu un copil de seama lui, zise Emilia. Hai, María! Trebuie să ne întoarcem până să se întunece.

— Nu merg nicăieri!

Fetița se trânti pe pământ.

— Ei, să nu crezi c-am să te car eu, grăsano!

— Las-o acolo! spuse Steven.

Începu să se îndepărteze și într-o clipă Emilia îl urmă.

Matt era îngrozit. Dacă ei pleacă, María rămâne singură. În curând se va întuneca și Celia venea abia mult mai târziu. Pe câmpul pustiu ar fi doar María, singură și... acei *chupacabras* care veneau pe seară și îți sugeau sângele, lăsându-te uscat precum coaja de pepene trecut!

Deodată, Matt știu ce avea de făcut. María mersese câțiva pași, după care se așezase din nou pe pământ, strigând insulte către Steven și Emilia, care dispăruseră. Matt apucă oala mare în care Celia gătea ciorba de potroace și, fără să stea prea mult pe gânduri, o învârti deasupra capului – Celia va fi furioasă, dar astfel îi salva viața Maríei – și o aruncă direct în geam, care se sparse cu zgomot, împrăștiindu-se în mii de cioburi. María sări în picioare. Steven și Emilia apărură de îndată din câmpul cu maci unde stătuseră ascunși.

— Măiculiță nene! spuse Steven.

Cei trei se uitau cu gura căscată la spărtura unde fusese geamul.

— Pe mine mă cheamă Matt. Locuiesc aici. Vreți să ne jucăm? turui Matt, negăsind altă introducere.

— *Poate* vorbi! remarcă Emilia, revenindu-și din șoc.

— Așa deschizi tu de obicei fereastra, puștiule? întrebă Steven. Stai pe loc, María! E sticlă peste tot.

Păși atent, veni lângă geam și sparse cu un băț restul cioburilor rămase încă în toc. Apoi se aplecă înăuntru și examină interiorul. Matt se abținu din răsputeri să nu fugă

în cealaltă cameră.

— Ce sinistru! Fereastra era bătută în cuie! Ești cumva prizonier?

— Locuiesc aici, spuse Matt.

— Ne-ai mai zis asta.

— Vreți să ne jucăm?

— Poate că știe doar câteva cuvinte, ca un papagal, sugeră Emilia.

— Eu *vreau* să mă joc, spuse María.

Matt o privi aprobator. Fata se zbătea în brațele Emiliei, încercând cu încăpățânare să ajungă la el. Steven scutură din cap și se îndepărtă. Părea hotărât să plece de data asta.

Matt se decise pe loc. Era ceva înspăimântător, dar nu mai avusese vreodată o asemenea ocazie și nu știa dacă i se va mai ivi vreodată alta. Trase un scaun lângă deschizătură, se urcă pe el și sări afară.

— Nu! strigă Steven, alergând spre el să-l prindă, dar era prea târziu.

Matt simți o durere adâncă săgetându-i tălpile. Căzu în față și ateriza cu palmele și genunchii pe grămada de cioburi de sticlă.

— Este desculț! O, Doamne! O, Doamne! Ce ne facem?

Steven îl săltă în picioare și-l târî pe un petic de pământ pe care nu erau cioburi. Matt își privea uluit palmele și picioarele din care îi picura sânge și genunchii din care șiroiau mici râulețe roșii.

— Scoate-i cioburile din rană! țipă Emilia speriată. María, stai deoparte!

— Vreau să văd! strigă fetița.

Matt auzi o palmă trasă și urletul de indignare al Maríei. Îl luă amețeala. Simți că-i vine să verse și dintr-odată totul se întunecă în jur.

*

Se trezi din leșin și avu senzația că este cărat. Îi era

greață, dar și mai rău se simțea din cauză că tot corpul îi tremura cumplit. Începu să țipe.

— Grozav! gâfâi Steven, care-l căra pe Matt de umeri, în timp ce Emilia îl ținea de picioare.

Cămașa și pantalonii Emiliei erau pătate de sânge, sângele *lui.* Matt țipă din nou.

— Taci din gură! striga Steven. Fugim cât putem de repede!

Rândurile de maci, care păreau bleu acum în umbrele alungite ale dealurilor, se întindeau în jur în toate direcțiile. Steven și Emilia alergau pe o potecă murdară. Matt începu să răsufle întretăiat cu suspine. Se sufoca.

— Oprește-te! spuse Emilia. Trebuie să ne ajungă și María.

Cei doi copii se ghemuiră și-l lăsară pe Matt pe pământ. Imediat, Matt auzi tropăitul unor pași mici.

— Și eu vreau să mă odihnesc, ceru María. Mai avem *zeci* de kilometri în față. Am să te spun lui tati că m-ai pălmuit!

— Chiar te rog, replică Emilia.

— Liniște! porunci Steven. Nu-ți mai curge sânge, puștiule, deci nu cred să fie prea grav. Mai zi-mi o dată cum te cheamă!

— Matt, răspunse María în locul lui.

— Nu mai avem mult până acasă, Matt, așa că ai noroc. Doctorul rămâne peste noapte la noi. Te doare tare?

— Nu știu, răspunse Matt.

— Cum să nu, doar ai țipat, zise María.

— Nu știu cât înseamnă *tare,* explică Matt. Nu am mai avut niciodată asemenea dureri.

— Ei, ți-a curs sânge, dar nu prea mult, adăugă Steven când Matt începu să tremure din nou.

— Pare că te doare rău, spuse María.

— Gura, eejitule!

Copiii mai mari se sculară și-l ridicară din nou pe Matt pe brațe. María mergea în urma lor, plângându-se cu glas tare că fusese făcută „eejit” și că drumul era prea lung.

Legănat fiind, pe Matt îl cuprinse o toropeală adâncă. Durerea îi trecuse, iar Steven îi spusese că nu pierduse prea mult sânge. Era prea ameţit să-l mai preocupe ce va spune Celia când va vedea fereastra spartă.

Ajunseră la marginea câmpurilor de maci când ultimele raze ale soarelui abia se mai zăreau în spatele dealurilor. La capătul cărării murdare se vedea o păşune întinsă. Era de un verde sclipitor care se întuneca şi mai mult de la albastrul înserării. Matt nu mai văzuse niciodată atâta verde.

„E o pajişte”, gândi el adormit. „Şi miroase a ploaie.”

Urcară un rând de trepte mari din marmura care luceau uşor în amurg. De o parte şi de alta erau portocali şi, în acelaşi moment, printre frunzele copăceilor se aprinseră becuri. Luminiţele se înşirau de-a lungul zidurilor albe ale unui conac imens, cu piloni, statui şi multe uşi în faţă, care cine ştie unde dădeau. Pe centru, în mijlocul unei arcade, era sculptat conturul unui scorpion.

— Vai! Vai! Vai! Vai! se auziră câteva glasuri de femei care apărură lângă trepte şi-l luară pe Matt din braţele lui Steven şi ale Emiliei.

*

— Cine este? întrebară servitoarele. Erau îmbrăcate cu rochii negre şi purtau şorţuri şi bonete albe, apretate. Una dintre ele, o femeie cu o înfăţişare severă, cu riduri adânci la colţul gurii, îl ducea pe Matt în braţe, în vreme ce restul se grăbiră să-i deschidă uşile.

— L-am găsit într-o casă în câmpul cu maci, răspunse Steven.

— Asta-i casa Celiei, spuse o servitoare. Este mult prea cu nasul pe sus ca să stea cu noi.

— Nu m-ar mira să ascundă un copil. Cine-i tatăl tău, copile? întrebă femeia care-l căra pe Matt.

Şorţul ei mirosea a soare, ca al Celiei când era abia luat

de pe frânghia de rufe. Matt privea fix o broșă de la gulerul femeii, reprezentând un scorpion de argint ce avea coada răsucită în sus. Sub scorpion se vedea un ecuson pe care scria „ROSA”. Matt nu era încă în stare să vorbească, și apoi, ce importanță avea cine era tatăl lui? De altfel, nici nu știa.

— Nu vorbește prea mult, zise Emilia.

— Unde-i doctorul? întreba Steven.

— Va trebui să așteptam. Îl consulta pe bunicul tău. Măcar să-l spălăm pe băiat, spuse Rosa.

Servitoarele deschiseră o ușă spre o cameră care lui Matt i se păru cea mai frumoasă din lume. Avea tavanul omăt cu grinzi din lemn și tapet cu un desen cu sute de păsări. Cu toate lucrurile învârtindu-i-se prin minte, Matt crezu ca acestea sunt vii. Văzu o canapea îmbrăcată cu un material cu flori în nuanțe de la mov-lavandă spre alb-roziu ca penele de porumbiță. Rosa îl duse lângă canapea.

— Sunt prea murdar, îngăimă Matt.

Fusese certat alte dăți pentru ca se urcase cu tălpile prăfuite pe patul Celiei.

— Poți să mai spui asta o dată, sări Rosa.

Celelalte femei desfăcură un cearșaf alb, aspru și-l întinseră pe canapea înainte ca Matt să fie așezat. Lui îi era însă teamă că va fi certat și dacă murdărește cearșaful de sânge.

Rosa aduse o pensetă și începu să-i extragă cioburile de sticlă din palme și din tălpi.

— Aiii! murmura ea, punând deoparte cioburile într-o tăviță. Ești curajos dacă nu plângi!

Dar Matt nu se simțea deloc curajos. Era amorțit. Corpul parcă-i era undeva departe și el o zarea pe Rosa ca prin vis.

— Ba ceva mai devreme a țipat, remarcă María, care se învârtea în jurul lui încercând sa vadă tot ce se întâmplă.

— Nu te mai da așa de mare! Tu ai urla ca din gură de șarpe dacă ți-ar intra o așchiuță cât de mică în deget, spuse Emilia.

— Ba nu!
— Ba da!
— Te urăsc!
— Nici nu-mi pasă! i-o întoarse Emilia.
Atât ea, cât și Steven urmăreau fascinați cum sângele începuse să curgă din nou din rănile lui Matt.
— Vreau să mă fac doctor când voi fi mare, anunță Emilia. Asta este o experiență bună pentru mine.
Restul servitoarelor aduseseră o găleată cu apă și prosoape, dar nu îndrăzniră să-l curețe pe Matt până ce Rosa nu le dădu voie.
— Aveți grijă! Talpa dreaptă este tăiată foarte urât, zise ea.
Aerul zumzăia în urechile lui Matt. Simți apa călduță și brusc durerea îi reveni. Îl înțepa din talpă și până în creștet. Deschise gura să țipe, dar nu se auzi nimic. Durerea îl amuțise.
— O, Doamne! Cred că mai are sticlă rămasă înăuntru, strigă Rosa.
Îl strânse pe Matt de umeri și-i ordonă să nu se teamă. Părea aproape furioasă.
Ceața care-l învăluise pe Matt se risipi. Tălpile, palmele și genunchii îi zvâcneau îngrozitor de dureros.
— Ți-am spus că plângea mai devreme, zise María.
— Taci din gură! spuse Emilia.
— Uite! Are ceva scris pe talpă! strigă fetița.
Încercă să se apropie, dar Emilia o trase înapoi.
— *Eu* am zis că mă fac doctor. Fir-ar să fie! Nu pot să citesc! Este prea mult sânge.
Înșfăcă un prosop și-i șterse talpa lui Matt. De data aceasta, nu-l duru prea tare, dar nu putu totuși să nu geamă.
— Îl chinuiești, brută, țipă María.
— Hei, încep să văd… „Proprietate a…” – este foarte mic scrisul – „Proprietate a familiei Alacrán”.
— „Proprietate a familiei Alacrán?” Adică a noastră. Nu

înțeleg nimic, spuse Steven.

— Ce se întâmplă aici? auzi Matt o voce care nu mai vorbise până atunci.

Un bărbat masiv, cu o înfățișare amenințătoare, năvăli în cameră. Imediat, Steven își aranjă ținuta, iar Emilia și chiar și María arătau alarmate.

— Am găsit un copil în câmpul cu maci, tată, spuse Steven. S-a rănit și ne-am gândit că doctorul… doctorul…

— Idiotule! Îți trebuie un veterinar pentru sălbaticul ăsta mic, tună bărbatul. Cum îndrăznești să murdărești casa asta?

— Sângera… începu Steven.

— Chiar așa! Pe tot cearșaful! Va trebui să-l ardem. Du creatura afară acum!

Rosa ezită, vădit confuză. Bărbatul se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Fața femeii luă o expresie de groază. Instantaneu, ea îl săltă pe Matt pe brațe și dădu să iasă. Livid, Steven i-o luă înainte ca să-i deschidă ușile.

— Cum *îndrăznește* să-mi vorbească așa? șuieră el.

— N-a fost cu intenție, zise Emilia, trăgând-o pe María după ea.

— O, ba da! Mă urăște, spuse Steven.

Rosa coborî iute scările și-i dădu drumul lui Matt destul de grosolan, pe peluză. Fără niciun cuvânt, se întoarse și alergă înapoi în casă.

4

María

Matt privi în sus. Pe bolta întunecată, ca de catifea, se vedea o dungă lucioasă înțesată de stele. Era Calea Lactee, despre care Celia spunea că țâșnise de la sânul Fecioarei María când L-a alăptat prima dată pe pruncul Iisus. Întins pe spate, Matt simțea firele de iarbă culcate la pământ sub apăsarea sa. Iarba nu era chiar așa de moale pe cât și-o închipuise, dar mirosea bine, a curat, și la fel demult îi plăcea prospețimea aerului. Îi era cald și simțea că are temperatură.

Durerea îngrozitoare de mai devreme scăzuse până la o amorțeală surdă. Matt era bucuros că se găsea din nou afară. Cerul liber îi dădea un sentiment de siguranță și de familiaritate. Doar aceleași stele luminaseră și deasupra căsuței din câmpul cu maci, nu? Celia nu-l lăsase niciodată afară în timpul zilei, dar, uneori, în timpul nopții ieșeau amândoi în pragul casei, ea îi spunea povești și-i arăta din când în când câte o stea căzătoare.

— Asta este o rugăciune ascultată de Dumnezeu, îi explica ea. Un înger zboară acum pe Pământ ca să îndeplinească porunca lui Dumnezeu.

Și Matt se ruga acum ca ea sa vină și să-l salveze. Va fi supărată din cauza geamului spart, dar era gata să suporte consecințele. Oricât de tare ar fi țipat la el, Matt știa că în adâncul sufletului ea tot îl iubea. Se uita pe cer, dar nu văzu nicio stea căzătoare.

— Uită-te la el! Zace acolo ca un animal, spuse Emilia de undeva din apropiere. Matt tresari. Uitase de copii.

— Chiar *este* un animal, zise Steven după un moment de tăcere.

Stăteau așezați pe ultima treaptă din fața casei. María își

făcea de lucru culegând portocale din copaci și rostogolindu-le în jos pe scări.

— Nu înțeleg nimic, spuse Emilia.

— Am fost un prost. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce *este* din clipa în care l-am văzut. Nici unui servitor nu i s-ar permite să crească pe ascuns un copil sau o vietate. Benito îmi povestise ceva, dar am crezut că o asemenea creatură trăiește altundeva. La o grădina zoologică, poate. Sau oriunde se țin chestiile astea.

— Despre ce vorbești?

— Matt este o clonă, spuse Steven.

Emilia trase aer în piept șocată:

— Nu se poate! N-are cum să fie… Am văzut clone, sunt oribile! Le curg balele și se scapă pe ele. Și scot niște sunete animalice.

— Ăsta-i altfel! Mi-a zis mie Benito. Laboranții trebuie să le distrugă creierul la naștere; așa este regula. Dar Patronul a vrut ca exemplarul ăsta să se dezvolte ca un copil adevărat. Este așa de bogat, ca el poate încălca orice regulă.

— *Ce oribil!* Clonele nu sunt oameni, țipă Emilia.

— Bineînțeles că nu sunt.

Emilia își strânse genunchii la piept.

— Mi s-a făcut pielea de găină când mă gândesc că am pus mâna pe el, că m-a pătat cu sângele lui. María, nu mai rostogoli portocale spre noi!

— Oprește-mă, dacă poți, o întărâtă María.

— Vin la tine acuma *și te rostogolesc* eu pe scări!

Fetița scoase limba la ea. Apoi aruncă un fruct atât de tare, încât acesta zbura peste ultima treaptă și ateriză cu o bufnitură ușoară în iarba.

— Vrei să-ți curăț o portocală, Matt? întreba ea.

— Nu, strigă Emilia.

Gravitatea din tonul ei o făcu pe fetiță să stea în loc.

— Matt este o clonă! Nu ai voie să te apropii de el!

— Ce-i aia o clonă?

— Un animal rău.

— Cât de rău? se interesă curioasă María.

Până să apuce Emilia să-i răspundă, bărbatul fioros și doctorul apărură în capul scărilor.

— Ar fi trebuit să mă chemați imediat, spuse doctorul. Este datoria mea să mă asigur că este sănătos.

— N-am știut de el până când nu am trecut pe lângă sufragerie. Era sânge peste tot. M-am pierdut cu firea și i-am ordonat Rosei să-l dea afară.

Bărbatul fioros nu mai părea atât de periculos acum, însă Matt încercă să se târâie ceva mai încolo. Mișcarea îi provocă un val de durere în talpa rănită.

— Va trebui să-l ducem undeva. Nu pot să-l operez aici pe peluză.

— Este o cameră goală în aripa locuințelor servitorilor, spuse bărbatul fioros.

O strigă pe Rosa, care coborî scările cu o expresie de încrâncenare întipărită pe față. Îl transportă pe Matt cu un cărucior spre o parte îndepărtată a casei, o văgăună cu holuri întunecate care miroseau a mucegai. Lui Steven și Maríei li se spuse să meargă în camerele lor, să-și schimbe hainele și să se îmbăieze.

Matt fu așezat pe o saltea goală, foarte tare, într-o cameră lungă și îngustă. La un capăt era ușa, iar la celălalt se vedea o fereastră, protejată de un grilaj de fier.

— Am nevoie de mai multă lumină! spuse scurt doctorul.

Bărbatul cu înfățișare fioroasă îi aduse o lampă.

— Ține-l! îi porunci doctorul Rosei.

— Stăpâne, nu, te rog! Este o clonă murdară, se împotrivi femeia.

— Mișcă-te mai repede dacă-ți vrei binele, tună celălalt bărbat.

Rosa se aplecă peste Matt și-l prinse strâns de glezne. Apăsarea corpului ei aproape că-l împiedica să respire.

— Nu mai!… Gata!… se tânguia băiatul.

Matt se zbătu și gemu când doctorul începu să-i

examineze cu o pensetă tăietura cea mai adâncă și, în cele din urmă, izbucni cu totul în plâns când ciobul de sticlă fu extras. Rosa îl ținea de glezne atât de tare, încât degetele începuseră să-i ardă. Ea îl eliberă din strânsoare abia după ce rana fu curățată și cusută. Matt se făcu ghem și își privi înspăimântat „torționarii” să vadă dacă mai plănuiau ceva.

— I-am făcut o injecție antitetanos, spuse doctorul, strângându-și instrumentele. E posibil să rămână cu leziuni permanente la piciorul drept.

— Pot să-l trimit înapoi în câmpul cu maci? întrebă bărbatul fioros.

— Prea târziu. Copiii l-au văzut deja.

Bărbații și Rosa ieșiră din cameră. Matt se întrebă ce mai urmează. Dacă s-ar ruga mult, cu siguranță Celia ar veni după el. L-ar lua în brațe și l-ar duce la culcare. Apoi ar aprinde candela Fecioarei din Guadalupe. Dar statueta Fecioarei este departe de căsuța lor, iar Celia nici nu știe unde se află el acum.

Rosa deschise ușa cu o izbitură și împrăștie ziare peste tot pe jos.

— Doctorul zice că ești învățat să-ți faci nevoile cum trebuie, dar eu nu risc. Folosește găleata, dacă-ți merge mintea!

Lăsă o găleată lângă pat și luă lampa.

— Așteaptă, spuse Matt.

Rosa se opri. Înfățișarea ei era clar neprietenoasă.

— Poți să-i spui Celiei unde sunt?

Menajera zâmbi răutăcioasă:

— Celia nu are voie să te vadă. Așa a ordonat doctorul.

Ieși din cameră și închise ușa.

Încăperea era întunecată, exceptând lumina slabă care răzbătea prin gratiile de la fereastră. Matt își înălță capul să vadă de unde vine. Din tavan atârna un bec la capătul unui fir electric. Era un bec mic, la fel ca al instalației cu care Celia decora pomul de Crăciun, dar ardea constant și îmblânzea bezna din jur.

Nu se vedeau decât patul și găleata. Pereții erau goi, tavanul înalt și acoperit de umbre. Îngustimea camerei îl făcea pe Matt să se simtă ca închis într-o ladă.

Niciodată până acum nu mai adormise singur. Mereu, chiar dacă asta se întâmpla foarte târziu, se baza pe revenirea Celiei. Noaptea, când se trezea, sforăiturile ei din cealaltă camera îi dădeau un sentiment de siguranță. Aici nu se auzea nimic, nici vântul suflând deasupra câmpului cu maci, nici gânguritul turturelelor în cuiburile de pe acoperiș.

Liniștea era înspăimântătoare.

Matt își plânse îndelung necazul. După un timp se opri, apoi își aminti iar de Celia și începu să plângă din nou. Ridica privirea încețoșată de lacrimi spre sursa de lumina difuză și i se păru că aceasta tremură ca o flacără. O asemănă în gând lumânării de la candela Fecioarei María. La urma urmei, Sfânta Fecioară poate ajunge unde vrea. Nu poate fi închisă într-o cameră ca un om obișnuit. Poate să plutească prin aer și chiar să dărâme ziduri, ca super eroii pe care îi văzuse la televizor, numai că Ea cu siguranța nu ar face așa ceva, pentru că este mama lui Iisus. Ar putea fi chiar acum afară, stând de veghe la geamul acelei încăperi. Se mai liniști puțin. Oftă adânc și curând adormi buștean.

Se trezi la auzul ușii deschise de cineva. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl făcu să cadă la loc. O lanternă i se aprinse în fața ochilor.

— Bun! Mi-era teama că am greșit camera.

O siluetă mică alergă spre pat, desfăcu un rucsac și începu să-l golească de alimente.

— María?

— Rosa a spus că nu ți-au dat nimic la cină. E atât de rea! Eu am un cățel care, dacă nu primește de mâncare, se apucă să urle. Îți place sucul de mango? Este preferatul meu.

Matt își dădu brusc seama că îi este foarte sete. Bău toată sticla fără să se oprească. María îi adusese cașcaval și

salam tăiate bucățele.

— Am să te hrănesc pe rând cu câte o bucată, dar trebuie să-mi promiți că nu o să mă muști.

Indignat, Matt îi spuse că nu obișnuiește să muște oamenii.

— Ei, nu se știe niciodată! Emilia a zis că clonele sunt la fel de agresive ca vârcolacii. Ai văzut povestea aia de la televizor despre băiatul care se transforma în lup în nopțile cu lună plină?

— Da!

Matt era încântat că el și María aveau ceva în comun. După filmul acela stătuse încuiat în baie până ajunsese Celia acasă.

— *Ție* nu îți crește blană sau mai știu eu ce, nu-i așa? întrebă María.

— Niciodată! se jură Matt.

— Bine, răspunse María și începu să-l hrănească cu bucăți mici de sandviș până când băiatul se sătură.

Vorbiră despre filme și despre poveștile pe care i le spusese Celia cu pericolele care pândesc după lăsarea întunericului. Matt observase că rănile nu-l mai dureau așa de tare dacă stătea perfect nemișcat. María țopăia în jurul lui și din când în când îl lovea, dar îi era teamă să strige la ea. Ar fi putut să se supere și să plece.

— Celia agață talismane deasupra ușilor ca să ne ferească de monștri, zise Matt.

— Și funcționează?

— Bineînțeles! Și ne apără și de sufletele morților care bântuie.

— Aici n-avem talismane, spuse María speriată.

Același gând îl avusese și Matt, dar nu voia ca ea să se sperie.

— N-avem nevoie de talismane în Conac, explică el. Sunt mulți oameni și monștrii fug de mulțime.

Interesul pe care i-l arăta María îl făcea pe Matt să fie din ce în ce mai încântat. Vorbea aprins, fără încetare,

strângând nervos din maxilare. Nu mai avusese parte în viața lui de atâta atenție. Celia încerca de obicei să-l asculte, dar era de multe ori prea obosită. María îi sorbea concentrata toate cuvintele.

— Ai auzit de *chupacabras?*

— Ce-s alea... *chupacabras?* întrebă María pe un ton ascuțit și ușor nesigur.

— Știi tu!... Vampirii caprelor.

— Sună înfricoșător!

María se trase mai aproape de el.

— Chiar e! Au țepi pe spate, și gheare, și dinți portocalii, *și sug sânge.*

— Glumești!

— Celia mi-a zis că au față de om, doar că ochii le sunt negri complet. Ca niște găuri, spuse Matt.

— Îhh!

— Le plac caprele cel mai mult, dar atacă și vaci sau cai, sau chiar copii – dacă sunt foarte înfometați.

María se lipi toată de el și îl cuprinse în brațe, iar el strânse din dinți ca să nu geamă de durere. Mâinile ei erau ca de gheață.

— Luna trecută, Celia spunea că au terminat o coștereață întreagă de găini.

— Am auzit asta. Steven spunea că cei care stau ilegal le-au furat.

— Asta li s-a spus tuturor ca să nu fugă de groază, repetă Matt amintindu-și cuvintele Celiei. Dar, de fapt, găinile s-au găsit în deșert fără un strop de sânge în ele, uscate ca niște coji de pepene galben.

Matt se temea de Steven și Emilia, dar María era altfel. Erau cam de aceeași înălțime și ea nu îl jignea. Cum îi spusese Rosa? „Clonă murdară.” Matt habar n-avea ce era aceea, dar înțelesese că-l insultase. Rosa, bărbatul fioros și doctorul îl urau. Chiar și cei doi copii mai mari se purtau diferit de când aflaseră ce este. Matt ar fi vrut s-o întrebe pe María ce sunt clonele, dar se temea că ar putea să-l

urască și ea dacă-i amintea ce era.
În schimb, descoperi o putere fascinantă în a-i repeta poveștile pe care Celia i le spusese lui. Așa cum atunci îl vrăjiseră pe el, la fel o captivau și pe María acum.
— *Chupacabras* nu sunt singurele creaturi monstruoase, se dădu mare Matt.
— Tot noaptea umbla și Bocitoarea.
María murmură ceva. Stătea cu fața îngropată în cămașa lui și nu se înțelese ce spusese.
— *La Llorona* și-a înecat copiii pentru că se enervase pe prietenul ei. Apoi i-a părut rău și s-a înecat și ea, reluă Matt. A ajuns în rai și Sfântul Petru i-a strigat: „Femeie rea! N-ai voie să intri aici fără copiii tăi”. A coborât în iad, dar Diavolul i-a trântit ușa în față. Așa că rătăcește noaptea întreagă, fără să se așeze, fără să doarmă. Plânge: „Off… off! Unde-mi sunt copilașii?” Poți s-o auzi când bate vântul. Vine la geam: „Ooff!… Off! Unde sunt copiii mei?” Zgârie geamul cu unghiile ei lungi…
— Oprește-te! țipă María. Ți-am spus să termini! Tu nu asculți niciodată?
Matt tăcu brusc. Ce era rău în povestea asta? O spusese exact cum i-o povestise Celia.
— Nu există nicio Bocitoare! Ai inventat-o tu acuma!
— Ba nu!
— Ei, dacă există, nici nu mă interesează.
Matt întinse mâna și-i atinse fața Maríei .
— Plângi?!
— Ba nu plâng, eejitule. Doar că nu-mi plac poveștile aiurite.
Matt era îngrozit. Nu intenționase să o sperie într-atât pe María.
— Îmi pare rău!
— Ar trebui, îngăimă María, trăgându-și nasul.
— Nu poate să treacă nimic de gratiile de la fereastră. Și sunt o grămadă de oameni în casă.
— Dar *nu este nimeni* pe holuri. Dacă ies afară, monștrii

o să pună mâna pe mine.

— Poate că nu.

— Ah, grozav! *Poate* că nu! Când o să descopere Emilia că nu sunt în pat, o s-o încurc. O să mă spună lui tati și el o să mă pună să fac *ore întregi* tabla înmulțirii, și asta doar din vina ta!

Matt nu mai știa ce să spună.

— Va trebui să rămân aici până dimineață! trase concluzia María. Tot o să dau de belea, dar cel puțin n-o să mă mănânce *chupacabras.* Dă-te mai încolo!

Matt încercă să-i facă loc. Patul era foarte îngust și îl durea tot corpul când se mișca chiar și numai câțiva centimetri. Mâinile și picioarele îi zvâcneau când se agăță de marginea cealaltă.

— Ce măgar ești! se plânse María. Ai cu ce să te învelești?

— Nu, răspunse el.

— Stai puțin!

María sări din pat și adună ziarele pe care Rosa le întinsese pe jos.

— Nu-i nevoie să ne acoperim, obiectă Matt când María le aranjă pe pat.

— Mă fac să mă simt mai ocrotită.

María se strecură pe sub ziare:

— Nu-i prea rău! Eu dorm tot timpul cu cățelul meu – ești sigur că nu muști?

— Ți-am spus că nu mușc.

— Asta-i bine! zise ea, cuibărindu-se lângă el.

În sinea lui, Matt se frământa cu gândul la pedeapsa pe care María avea s-o îndure pentru că-i adusese de mâncare. Nu știa ce-i tabla înmulțirii, dar probabil era ceva neplăcut.

Se întâmplaseră atâtea într-un timp atât de scurt, încât Matt era încă năuc. De ce fusese aruncat pe peluză dacă la început toată lumea se oferise să-l ajute? De ce bărbatul fioros îl făcuse „bestie mică”? Și de ce Emilia îi spusese Maríei că el era „un animal rău”?

Toate aveau legătură cu faptul că era o clonă și poate, de asemenea, cu scrisul de pe talpă. Matt o întrebase odată pe Celia ce sunt cuvintele de pe talpa lui și ea îl lămurise că este pentru situațiile când unii copii s-ar rătăci. În momentul acela el înțelesese că toată lumea era tatuată așa. După reacția lui Steven însă, se pare că nu era cazul tuturor.

María se zvârcoli, oftă și dădu din brațe în somn. Ziarele căzură pe jos. Matt fu nevoit să se înghesuie în marginea lui ca să nu fie lovit de ea. La un moment dat María părea să aibă un coșmar. Striga: „Mama… mama…” Matt încercă s-o trezească, dar ea îl înghionti.

La revărsatul zorilor, Matt se forță să se ridice din pat. Trase adânc aer în piept, simțind durerea din picior. Era mai rău ca ieri. Se lăsă în patru labe și se mișcă ușor, fără să facă zgomot pe cât posibil, trăgând găleata după el. Când ajunse la picioarele patului, unde credea el că María n-o să-l vadă, încercă să urineze la fel de încet. María se răsuci în pat. Zgomotul îl făcu pe Matt să tresară, găleata se răsturnă și trebui să strângă ziarele ca să șteargă pe jos. Apoi se odihni lângă perete, pentru că palmele și tălpile îl dureau foarte tare.

— Fetiță obraznică! țipă Rosa deschizând larg ușa.

În spatele ei se zăreau câteva slujnice, toate lungindu-și gâturile să vadă ce este înăuntru.

— Am răscolit casa cu fundu-n sus după tine, urlă Rosa. Și în tot timpul ăsta tu te ascundeai aici cu clona asta împuțită. Mamă, în ce belea ai intrat! Ai să fii de îndată trimisă acasă!

María se ridică în capul oaselor și clipi orbită de lumina bruscă din dreptul ușii. Rosa o smulse din pat și privi strâmbând din nas spre Matt, care stătea ghemuit la perete.

— Deci nu știi să-ți faci nevoile cum trebuie, brută mică ce ești! mârâi ea, dând la o parte cu piciorul ziarele ude. Sincer, nu înțeleg cum de a suportat Celia totul.

5

Închisoarea

În noaptea aceea, când Rosa îi aduse cina, Matt o întrebă când se întoarce María.

— Niciodată! îl repezi femeia. Ea și sora ei au fost trimise acasă și eu le urez „Călătorie sprâncenată”. Dacă tatăl lor este senator, fetele Mendoza cred că au dreptul să fie cu nasul pe sus. Pfeu! Da’ senatorul nu este prea mândru când stă cu laba întinsă spre Patron la împărțitul banilor.

Doctorul îl vizita în fiecare zi. Matt se făcea mic în fața lui, dar bărbatul nu-i dădea multă atenție. Îi apuca talpa piciorului într-un mod foarte distant, i-o ștergea cu dezinfectant și-i examina cusăturile. La un moment dat îi făcu o injecție cu antibiotic pentru că rana se umflase, iar băiatul făcuse febră. Doctorul nu încercase deloc să intre în vorbă cu el și Matt se mulțumi să lase lucrurile așa cum erau.

Bărbatul stătea însă de vorbă cu Rosa. Doctorul era înalt și ciolănos. La tâmple și pe frunte părul tuns scurt îi stătea ca puful din coada unui rățoi și scuipa când vorbea.

Rosa era, de asemenea, înaltă și foarte puternică, după cum se convinsese Matt când încercase să treacă de ea. Expresia feței ei era permanent încruntată și enervată, deși uneori zâmbea la glumele proaste ale doctorului. Matt considera că zâmbetul ei arăta chiar mai cumplit decât privirea încruntată.

— Patronul n-a mai întrebat de bestie de câțiva ani buni, remarcă doctorul.

Matt înțelese că bestia era el.

— Poate a uitat că există, spuse Rosa încet, ocupată cu spălatul podelei.

Stătea în genunchi într-un colț al camerei cu o găleată cu

apă și detergent alături.

— Aș vrea să mă bazez pe asta, zise doctorul. Uneori, Patronul pare de-a dreptul senil. Nu vorbește zile întregi și stă și se uită pe geam. Alteori e la fel de iute ca pe vremurile când era *bandido.*

— Încă mai e bandit, reluă Rosa.

— Să nu mai spui asta, nici măcar față de mine! N-ai vrea să se reverse asupra ta furia Patronului.

Lui Matt i se păru că atât servitoarea, cât și doctorul tresăriră ușor. Se întreba de ce era Patronul atât de temut, din moment ce era foarte bătrân și slăbit. Matt știa că el era clona Patronului, dar nu era încă lămurit ce însemna aceasta. Poate că el i-l dăduse cu împrumut Celiei și într-o zi îl va cere înapoi. Amintindu-și de ea, ochii lui Matt se umplură de lacrimi, dar și le stăpâni. Nu voia să dea dovadă de slăbiciune în fața călăilor săi. Știa instinctiv că ar fi profitat de ocazie ca să-l rănească și mai mult.

— Rosa, miroși a parfum, spuse doctorul șiret.

— Ha! Crezi că m-am dat cu ceva ca să-ți fac plăcere, Willum?

Femeia se ridică în picioare și-și șterse mâinile înspumate de șorț.

— Eu zic că ești dată la baza urechii.

— E de la dezinfectantul cu care am curățat baia. Probabil că pentru un doctor miroase bine.

— Așa și e, mica mea Rosa țepoasă.

Willum încercă să o prindă în brațe, dar ea se zbătu să-i scape.

— Oprește-te! strigă ea, împingându-l destul de tare.

În ciuda ostilității ei, doctorul părea că o place, ceea ce îl făcea pe Matt să se simtă stingher. Îi considera pe cei doi aliați împotriva lui. Când părăseau încăperea, Rosa încuia întotdeauna ușa. De fiecare dată, Matt încerca clanța sa vadă dacă nu cumva rămăsese din greșeală descuiată, dar asta nu se întâmpla niciodată. Trase și de gratii, dar erau de neclintit. Descurajat, se așeză pe podea.

Măcar dacă ar vedea ceva interesant de la fereastră, însă vederea era în mare parte blocată de o bucată de zid. Printr-o spărtură mică reușea să vadă un petic de iarbă verde și flori roz-deschis, atât cât să dorească să vadă mai mult. În timpul zilei zărea o dâră de cer, iar noaptea câteva stele. Matt se străduia în zadar să audă voci și zgomote.

Pe talpă și pe călcâi rana prinsese coajă și se cicatriza. Inspecta scrisul destul de des – „PROPRIETATE A FAMILIEI ALACRÁN”, însă literele mici erau mai greu de distins acum, fiind fragmentate de cicatrice.

Într-o zi o ceartă aprinsă izbucni între Rosa și doctor.

— Patronul vrea sa fiu lângă el. Am să revin o dată pe lună, spuse bărbatul.

— Asta-i doar o scuză ca să te îndepărtezi de mine, zise Rosa.

— Trebuie să lucrez, femeie proastă!

— Să nu mă faci proastă pe mine! mârâi femeia. Știu cum arată un șacal mincinos.

— N-am de ales, spuse aspru Willum.

— De ce nu mă iei cu tine? Aș putea fi menajeră.

— Patronul nu are nevoie de nicio menajeră.

— Ah, sigur! Ce convenabil! Vrei să-ți zic ceva? E îngrozitor să lucrez aici, tună ea. Toți spun: „Ea are grijă de bestie, deci nici ea nu-i mai brează”. Mă tratează ca pe un gunoi.

— Exagerezi.

— Ba nu! strigă ea. Te rog, ia-mă cu tine, Willum. Te rog! Te iubesc, aș face totul pentru tine!

— Ești isterică! O să-ți las niște pastile și ne vedem peste o lună.

De îndată ce doctorul închise ușa, Rosa izbi găleata de perete și-l înjură pe doctor de toți sfinții. De furie, se făcuse albă la față ca varul, deși obrajii îi erau îmbujorați. Matt nu mai văzuse pe nimeni atât de furios și era îngrozit.

— Numai tu ești de vină! zbieră Rosa.

Îl apucă de păr și îl trase în sus.

— Au! Au! țipă Matt.

— Behăitul n-o să te ajute, animal bun de nimic. Nu te aude nimeni. Toată aripa asta de casă este goală pentru că *tu* ești cazat aici.

Rosa îl privi de aproape. Pomeții obrajilor îi ieșeau în relief pe sub pielea întinsă și avea ochii ca scoși din orbite, albi de jur împrejurul irisului. Arăta ca un demon din pliantele ilustrate pe care Celia le adusese de la biserică.

— Aș putea să te ucid, spuse Rosa încet. Și apoi să te îngrop sub podea – și s-ar *putea* să fac asta.

Îi dădu drumul, lăsându-l să cadă grămadă pe jos. Matt își frecă creștetul în locul de unde îl trăsese de păr.

— S-ar putea să nu o fac, dar nu vei ști până în ultimul moment. Bagă de seamă un lucru: eu sunt stăpâna ta de acum. Să te ferești să mă enervezi!

Ieși trântind ușa în urma ei. Matt rămase paralizat câteva minute. Inima îi bubuia în piept și era transpirat tot. Ce a vrut să spună cu asta? Ce altceva i-ar mai putea face? După un timp se opri din tremurat și respirația îi reveni la normal. Încercă ușa, dar nici măcar acum, la furie, Rosa nu uitase s-o închidă. Șchiopătă până la fereastră și privi dunga luminoasă de iarbă și flori din spatele zidului.

În aceeași noapte, doi grădinari care au refuzat să se uite la Matt veniră și îi luară patul. Rosa urmări totul cu o satisfacție bolnăvicioasă. Îi luă găleata goală pe care Matt fusese nevoit s-o folosească de când ajunsese acolo.

— Poți să-ți faci nevoile în colț pe ziare, zise ea. Așa fac câinii.

Matt n-avu încotro, trebui să se întindă pe podeaua de ciment, fără pătură și, desigur, fără pernă. Dormi rău, iar dimineață simțea că îl doare tot corpul. Când avu nevoie să folosească ziarele din colț, se simți murdar și rușinat. Cât va mai dura asta?

Rosa nu făcu decât să-i trântească tava cu micul dejun și plecă fără să-i adreseze vreo insultă. La început, Matt se simți mai ușurat, dar după un timp îi păru rău. Până și

vorbele urâte erau mai bune decât tăcerea. Acasă îi țineau companie cățelul, și ursulețul de pluș, și cartea cu „Pedro iepurașul”. Nu vorbeau, dar putea să le strângă în brațe. Unde erau ele acum? Oare Celia le aruncase dacă știa că el nu se mai întoarce?

Matt plângea în timp ce mânca. Lacrimile îi alunecau pe obraji și le înghițea împreuna cu bucățile uscate de pâine prăjită aduse de Rosa. Primise pâine prăjită și griș, omletă cu cârnați, o fâșie de costiță rece și un pahar mare de plastic cu suc de portocale. Cel puțin n-avea de gând să-l înfometeze.

Spre seară, Rosa îi aduse o porție de tocăniță fadă, cu un sos de culoare gri. Pentru ca nu avea niciun fel de tacâm, Matt trebui să mănânce cu gura din castron, ca un cățel. Pe lângă tocană, mai primi și un măr fiert, făcut piure, și o sticlă cu apă. Mânca pentru că era flămând, dar nu-i plăcea mâncarea și-și amintea în același timp gustul divin al celei gătite de Celia.

Zilele treceau. Rosa nu mai vorbea deloc cu el. Pe fața ei parcă se lăsase un văl. Nu-l mai privea în ochi și nu-i răspundea în niciun fel la întrebări. Tăcerea ei îl înnebunea. Când venea la el, Matt vorbea necontenit, dar ea îl ignora complet.

Între timp, mirosul din cameră devenise insuportabil. Rosa curăța zilnic la colț, dar duhoarea intrase în ciment. Matt se obișnuise, însă Rosa nu, și într-o zi explodă într-un acces de nervi.

— Nu-i destul că slugăresc după tine? urlă ea în vreme ce Matt se înghesuise lângă fereastră. Mai bine aș curăța după găini! Măcar ele sunt bune la ceva, dar tu la ce ești bun?

În acel moment păru că-i vine o idee. Se opri din vorbit și-l inspectă pe Matt, care simți fiori de gheață pe șira spinării. Oare ce mai plănuia acum?

Grădinarii neprietenoși reveniră. Montară o barieră joasă în cadrul ușii. Matt îi urmărea cu interes. Bariera era înaltă cam câți centimetri avea talia lui; adică nu atât de înaltă

încât să-l rețină înăuntru, dar destul de înaltă ca să-l încurce dacă încerca să evadeze. Rosa stătea în hol, se uita și critica. Grădinarii spuseră câteva cuvinte pe care Matt nu le mai auzise, iar Rosa se înnegri la față de ciudă, dar nu le replică nimic.

După ce terminară de instalat bariera, Rosa îl ridică pe Matt deasupra ei și-l ținu strâns dincolo de ea. Matt se uită agitat în jurul lui, îngrozit. Holul era cenușiu și gol, la fel de neinteresant cum era și camera, dar măcar se schimbase ceva.

Apoi se întâmplă ceva care-l făcu pe Matt să rămână cu gura căscată. Grădinarii străbăteau holul în direcția lor, împingând niște roabe pline cu rumeguș. Una câte una, acestea fură golite în camera lui, iar grămada de rumeguș de pe jos crescu până la nivelul barierei din cadrul ușii.

Brusc, Rosa îl învârti în brațe și-l aruncă înăuntru. Matt ateriză cu o pufnitură ușoară și se ridică în picioare tușind.

— Uite-așa trăiesc animalele murdare, spuse ea trântind ușa.

Matt era foarte speriat pentru că nu știa ce se întâmplă. Toată camera era acoperită cu praful acela gri-maroniu, moale. Se putea dormi pe el ca într-un pat. Își trecu mâinile prin el, răsfirându-l ca să-și dea seama mai bine cum arată. Ceva nou apăruse în lumea lui.

Băiatul începu să facă găuri în rumeguș. Îl răscolea și-l aduna în grămăjoare. Apoi arunca fulgii în aer ca să-i urmărească așternându-se în norișori de praf. O bună bucată de timp se amuză în felul acesta, dar treptat Matt își dădu seama că nu prea mai avea mare lucru de făcut cu el.

La asfințit, Rosa îi aduse de mâncare și nu-i adresă niciun cuvânt. Mâncă încet, uitându-se la lumina slabă, galbenă care venea de la Fecioara María și ciulind urechile la zgomotele îndepărtate care veneau din celelalte colțuri ale casei.

*

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut? strigă doctorul când văzu noul adăpost al lui Matt.

— Este talaj.

— Ai înnebunit?

— Ce te interesează?

— Bineînțeles că mă interesează, Rosa, zise doctorul, vrând s-o ia de mână, dar ea îl respinse. Trebuie să-mi pese de sănătatea acestei clone. Doamne, Dumnezeule, știi ce se întâmplă dacă moare?

— Nu te preocupă decât ce se va întâmpla cu tine. Dar nu te îngrijora prea tare, Willum. Am crescut la o fermă avicolă și știu că cel mai bun mod de a menține păsările sănătoase este să le crești în talaj. În felul ăsta nu li se mai infectează labele și ghearele.

Willum începu să râdă cu poftă:

— Ești o femeie tare ciudată, Rosa, dar trebuie să recunosc că bestia arată bine. Știi, mi-aduc aminte că vorbea când locuia cu Celia. Acum nu mai zice nimic.

— Este un animal tăcut și rău.

Doctorul oftă:

— Așa ajung clonele spre final. Dar ăsta era cel mai deștept dintre toate.

În liniște, Matt se ghemui în colțul lui, încercând să se îndepărteze cât mai mult de cei doi. Zilele lungi petrecute de unul singur în casa Celiei îl învățaseră cum să stea cuminte, fără să facă zgomot, iar atenția pe care i-ar fi arătat-o cei doi putea să-i provoace durere.

Zilele treceau sfâșietor de încet și erau urmate de nopți la fel de triste. Matt nu vedea nimic în dreptul ferestrei baricadate. Florile roz se scuturaseră; dâra de cer era bleu ziua și neagră noaptea. Își visa căsuța, o visa pe Celia și mai visa o pajiște de un verde atât de intens, încât se trezea în lacrimi.

Ușor-ușor i se contura în minte ideea că Celia îl uitase și că nu-l va mai salva niciodată din închisoare. Gândul era

așa de chinuitor, ca Matt încerca să și-l scoată din cap. Refuza să se mai gândească la ea și, când îi apărea în minte imaginea ei, căuta repede s-o înlocuiască cu altceva. După un timp, uitase cum arată Celia, dar nu și în vise.

Matt mai avea de luptat însă și cu plictiseala care amenința să-l copleșească. Începu să depoziteze bucăți de mâncare pe sub rumeguș, nu ca să facă provizii, ci ca să atragă insecte. Fereastra nu avea sticlă, așa că tot felul de gângănii puteau intra printre gratii.

La început atrase viespi la un cotor de măr. Apoi ademeni cu o bucată de carne stricată o muscă mare, bâzâitoare. Aceasta se așeză pe carne, ca și când ar fi fost invitată la cină, și începu să-și frece picioarele păroase unul de altul, salivând parcă după hrana care o aștepta. Mai târziu, Matt descoperi un ghem mișcător de viermi care trăiau în carne și-i urmări crescând și transformându-se, la rândul lor, în muște bâzâitoare, ceea ce i se păru foarte interesant.

Ulterior, bineînțeles, apărură gândacii de bucătărie: din cei mici, maronii care escaladau cu greutate fulgii de talaj. Și cărăbuși mari, scorțoși care zbârnâiau prin aer și o făceau pe Rosa să țipe.

— Ești un monstru! strigă ea. Nu m-ar mira să *îi și mănânci!*

Ah, dar, într-adevăr, insectele reprezentau o sumedenie de forme de amuzament.

Într-o zi magică o porumbiță își făcu loc printre bare și începu să scormonească în talaj. Matt rămase nemișcat, vrăjit de frumusețea păsării. Când aceasta zbură afară, lăsă în urmă o singură pană gri-perlat, pe care Matt o ascunse de Rosa. Presupunea ca ea distrugea tot ce era frumos.

Își cânta, ca să nu-l audă Rosa, unul dintre cântecele de leagăn învățate de la Celia: *Buenos dias paloma blanca. Hoy te vengo a saludar.* „Bună dimineața, porumbel alb. Astăzi vin să te salut.” Celia spunea că era un imn pentru Fecioara María. Matt își închipui că porumbelul fusese trimis de Fecioara María, iar pana era un semn că Ea îl veghea,

așa cum făcuse și în căsuța lui.

Într-o zi auzi pași afară. Ridică privirea și văzu o față nouă, ciudată în spatele gratiilor. Era un băiat ceva mai mare ca el, cu păr roșcat, aspru și cu mulți pistrui.

— Ești urât! spuse băiatul. Arăți ca un porc într-o cocină.

Matt vru să-i răspundă, dar obiceiul de a tăcea aproape că-l amuțise. Nu putu decât să-l țintuiască cu privirea pe intrus. Undeva în străfundul cețos al memoriei sale, își amintea de un băiat rău, pe nume Tom.

— Fă ceva! spuse Tom. Râmă în jur! Scarpină-te cu dosul murdar de perete. Trebuie să am ceva să-i spun Maríei .

Matt sări în sus ca ars. Își aduse aminte de fetița veselă, brunetă, care se arătase îngrijorată pentru el și fusese pedepsită că-i adusese hrană. Deci se întorsese. Și nu venise să-l vadă.

— Cu asta ți-am atras atenția, nu? Stai să vezi când o să-i spun prietenei tale ce drăguț ești acum! Miroși ca o balegă.

Matt pipăi agale pe sub rumeguș după ceva cu care hrănea gândacii. Era o portocală întreagă. La început fusese verde, apoi, în timp, se stricase, se înmuiase și devenise albastră. Miezul era plin cu viermi, care îl distrau pe Matt cu trupurile lor șerpuitoare. Își răsfira degetele și apucă portocala care abia mai stătea întreagă.

— Am uitat! Ești prea tâmp ca să vorbești. Ești o clonă proastă care vomită și face pe el. Poate dacă aș vorbi pe limba ta, m-ai înțelege.

Tom își lipi fața de gratii și grohăi. În momentul acela, Matt azvârli portocala și nimeri perfect, pentru că exersase multe zile aruncatul fructelor la țintă. Portocala mucegăită se sparse, împrăștiindu-se toată pe fața lui Tom. Acesta făcu un pas în spate și urlă:

— Se mișcă! Se mișcă!

O parte din miez i se scurgea pe bărbie, iar viermii mișcători îi căzuseră pe sub gulerul cămășii.

— Ai să mi-o plătești! amenință el înainte de a se îndepărta.

Matt era foarte împăcat cu sine. Odaia putea să-i pară Rosei un deșert fără căpătâi, dar pentru el devenise un regat de plăceri nebănuite. Pe sub rumeguș – știa exact unde – avea ascunzători cu nuci, semințe, oase, fructe și zgârciuri. Mai ales zgârciurile erau valoroase. O bucata de zgârci se întinde, se îndoaie, poți sa te uiți prin ea la lumină și chiar s-o mesteci, dacă nu e prea uscată. Oasele țineau loc de păpuși. Le inventa tot felul de povești și vorbea cu ele.

Matt închise ochii. I-ar plăcea să-i ascundă undeva pe Rosa și pe doctor. Le-ar da să mănânce portocale viermănoase și lapte acrit. L-ar implora să le dea drumul, dar el nu i-ar elibera în veci.

Pescui de undeva pana de porumbel și-i admiră culorile lucioase. De obicei fulgul îl liniștea, dar de data asta nu se mai simți în largul lui. Celia spunea că Fecioarei María îi plac lucrurile bune și blânde. Ea n-ar fi de acord cu aruncarea unei portocale mucegăite în fața lui Tom, chiar dacă o merita. Dacă ar privi în mintea lui Matt, ar vedea ce urât gândește despre Rosa și S-ar întrista.

Matt se întristă și el. „Nu le-aș face rău cu adevărat”, gândi el în speranța că Fecioara María va vedea asta și va zâmbi. Totuși, nu se putea abține să nu simtă dulcea satisfacție de a-l fi învățat minte pe Tom.

*

Însă, vorba Celiei, cineva deștept nu scuipă contra vântului. Cu alte cuvinte, când arunci o portocala stricată în fața cuiva, mai devreme sau mai târziu te aștepți ca ea să-ți vină înapoi în față. În mai puțin de o oră, Tom se întoarse cu o praștie la care folosea boabe de mazăre. Matt era îmbrăcat doar cu o pereche de chiloței, așa că mazărea îl nimerea direct pe piele. La început încerca să se ferească, dar nu prea avea unde să fugă în cămăruța îngustă. Se așeză într-un colț cu capul lăsat în piept și-și acoperi fața cu

mâinile. Instinctul îi spunea că, dacă nu ripostează, Tom își va pierde curând interesul. Ceea ce se și întâmplă destul de repede. Deși părea să aibă o rezervă interminabilă de boabe de mazăre, în cele din urmă îi adresă lui Matt câteva vorbe urâte și plecă.

Matt așteptă multișor până să fie sigur c-a plecat. Și răbdare avea destulă. Își aminti de iepurașul Pedro care cutreiera grădina domnului MacGregor și-și pierduse toate hainele. Rosa i le luase pe ale lui, spunând că oricum le-ar strica.

Într-un târziu ridică privirea și-și descoperi regatul devastat. Alergând, stricase semnele care-i indicau locul diverselor ascunzători. Oftă și începu să bâjbâie prin rumeguș după comorile lui. Mătură suprafața moale cu dosul palmei și refăcu liniile și gropile care marcau fiecare depozit. Era ca atunci când Celia scotea mobila afară ca să curețe covoarele cu aspiratorul și apoi o muta la loc.

După ce termină, Matt se așeză în colțul lui și o așteptă pe Rosa să-i aducă masa de seară. Însă înainte de asta, se întâmplă ceva șocant și de necrezut.

— *¡Mi hijo! ¡Mi hijo!* strigă Celia de la fereastră. Copilul meu! Copilul meu! N-am știut că ești aici! Dumnezeule! Mi s-a spus ca ești cu Patronul. N-am știut! Apăruse cu María în brațe în dreptul deschizăturii.

— Pare schimbat, observă María.

— L-au înfometat, ticăloșii! Și l-au lăsat fără haine! Apropie-te, dragule! Vreau să te ating. Celia își vârî mâna mare printre gratii. Vino să te văd, comoara mea! Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat.

Dar Matt nu reușea decât să stea cu gura căscată. Ar fi vrut să pășească. Era tot ce visase, dar acum, când clipa se adeverise, nu se putea mișca. Părea prea frumos ca să fie aievea. Dacă ar ceda și ar fugi spre Celia, ceva rău s-ar întâmpla. Celia s-ar schimba în Rosa, iar María, în Tom. Iar dezamăgirea l-ar dărâma.

— Hei, eejitule, am trecut prin multe pericole ca să ajung

aici, spuse María.

— Nu poți sta în picioare? strigă brusc Celia. Oh, Doamne! Ți-au rupt cumva picioarele? Măcar spune ceva! Doar nu ți-au tăiat limba!

Începu să se tânguiască asemenea Bocitoarei, întinzându-și mâna printre bare. Vaietele ei îi sfâșiau inima lui Matt, dar încă nu putea să se miște sau să vorbească.

— Mă strângi prea tare, se plânse María, așa că femeia o lăsă jos.

Fetița reuși să se înalțe pe vârful picioarelor ca să se uite printre gratii.

— Cățelușul meu, Ghemotoc, era așa când l-au prins hingherii. Am plâns încontinuu până ce tati mi l-a adus înapoi. O zi întreagă Ghemotoc n-a vrut sa mănânce sau să se uite la mine, dar și-a revenit. Sunt sigură că la fel va face și Matt.

— Copilașii au gura aurită, zise Celia.

— Eu nu sunt un copilaș!

— Bineînțeles că nu ești, draga mea. Numai că mi-ai amintit ca acum lucrul cel mai important este să-l eliberăm pe Matt, spuse Celia mângâind-o pe María pe păr. De restul ne ocupăm mai târziu. Dacă îți dau o scrisoare, poți s-o ții ascunsa de ceilalți? Mai ales de Tom?

— Desigur, răspunse María.

„Nu-mi place să fac asta, vorbi Celia ca pentru sine, nu-mi place *deloc* să fac asta, dar numai o singură persoană îl poate salva pe Matt."

— María, trebuie să-i dai plicul tăticului tău. El va ști unde să-l trimită.

— În regulă, spuse María veselă. Hei, Matt, Celia o să-i pună diseară lui Tom ardei iute în ciocolata caldă, da' să nu spui la nimeni.

— Și nici tu, adaugă Celia.

— OK!

— N-ai grijă, îi strigă femeia lui Matt. Am ași în mânecă mai mulți decât purici sunt în blana unui câine bătrân. O să

te scot de acolo, iubirea mea!

Matt se liniști să le vadă plecate. Fusese o vizita inoportună în lumea ordonată pe care și-o crease. Acum putea să nu se mai gândească la ele și să revină la studierea culcușului său. Suprafața talajului era netedă și ordonată, comorile ascunse sub niște semne pe care doar el, regele, le cunoștea. O albină zbură înăuntru, cutreieră totul și, negăsind nimic, ieși. Un păianjen își repara pânza în sus, aproape de tavan. Matt scoase pana și căzu pe gânduri cu ochii la perfecțiunea ei.

VÂRSTA MIJLOCIE
7–11 ANI

6

Patronul

— Scoală-te! Scoală-te! urlă Rosa.

Matt adormise într-o scobitură făcută de corpul său. În timpul somnului, el se tot afundase în rumeguș și acum acesta aproape că îl acoperea. Trezirea bruscă îl lăsă fără aer. Inhalase fulgi și praf și se rostogoli pe o parte tușind și înecându-se.

— Ridică-te! Of, ești imposibil! Trebuie să te spăl, să te îmbrac și să te aranjez. Nu aduci decât belele!

Rosa îl înhăță de păr și-l scoase afară din cameră.

Matt fu târât de-a lungul unor coridoare sinistre, pe lângă uși care dădeau spre camere întunecate și înghesuite. O slujnică freca dușumeaua cu o perie mare și ridică o privire golită de speranță când Rosa îl sili să treacă în grabă prin dreptul ei. Îl împinse într-o baie aburindă, unde o cadă pătată de rugină era deja umplută cu apă. Până să-și dea Matt bine seama ce se întâmplă, femeia îl și descotorosise de unicul articol vestimentar și-l scufundă în apă.

Era prima baie de care beneficia de când fusese sechestrat. Se simțea ca un burete uscat care absoarbe multă apă și se îngreunează. Căldura îi înmuie pielea care

între timp se uscase și-l mânca.

— Stai în picioare, nu-i vreme de bălăceală, mârâi Rosa, apucându-se să-l curețe cu o perie la fel de mare precum cea a slujnicei de pe hol.

Îl spălă până ce pielea îi deveni roz, îl uscă cu un prosop mare, pufos și încercă să-i treacă un pieptene prin părul încâlcit.

Enervată că nu-i reușea pentru că era prea încurcat, apucă un foarfece și-l tunse chilug.

„Vor curat, *curat* o să aibă”, murmură ea. Îl îmbrăcă în grabă cu o cămașă cu mânecă lungă și niște pantaloni și-i dădu o pereche de sandale din cauciuc.

Apoi îl zori să traverseze o curte interioară spre o altă parte a casei. Picioarele îl dureau de la efortul pe care-l depunea mergând. Pe la jumătatea curții, tălpile i se împleticiră, neobișnuite cu încălțămintea primită și se împiedică de Rosa.

Ea profită de moment ca să-i facă morală:

— Va fi și doctorul acolo, pe lângă membrii importanți ai familiei. Vor vrea să se asigure ca ești sănătos. Dacă întreabă ceva, să nu le spui nimic! Mai ales, să nu pomenești nimic de mine!

Se aplecă, apropiindu-și fața de a lui.

— Vei rămâne singur-singurel în cămăruța aceea cu mine, șopti ea. Jur că te omor și te îngrop sub podea, dacă îmi faci probleme!

Matt o credea în stare. Își forța picioarele șovăielnice s-o urmeze spre o parte a casei care, spre deosebire de fosta sa închisoare, arăta ca în povești. Pereții erau văruiți în culoarea untului sau roz și gri-pal. Era atât de luminoasă și de veselă încât îl bine dispuse, în ciuda amenințărilor cumplite ale Rosei. Podeaua lăcuită strălucea, iar Matt avu impresia că pășește pe apă. Ferestrele oglindeau grădina cu fântâni arteziene care împroșcau apă în stropi scânteietori. O pasăre maiestuoasă cu o coadă verde, lungă pășea delicat pe o alee. Matt ar fi vrut să se oprească, însă Rosa îl

îmbrânci să meargă mai departe, înjurând printre dinți.

În sfârșit ajunseră la o cameră mare cu un covor minunat, țesut cu un model cu viță de vie și păsări. Matt îngenunche că să le atingă.

— Ridică-te, sâsâi Rosa.

Matt studie geamurile acoperite cu draperii albastre de sus până jos. Lângă un fotoliu înflorat era o măsuță pe care se găseau un ceainic, cești și un platou cu prăjituri.

— Apropie-te, băiete! spuse o voce foarte bătrână.

Rosa icni. Mâna îi căzu de pe umărul băiatului și șopti:

— Patronul!

Matt văzu atunci un bărbat în fotoliul care inițial i se păruse gol. Era foarte slab, cu păr alb, lung până la umeri, pieptănat frumos, de o parte și de alta a unei fețe atât de zbârcite și de ridate că părea o mumie. Era îmbrăcat cu un halat de casă și avea o pătură peste genunchi. Din cauza păturii crezuse Matt că fotoliul era doar acoperit.

— E în regulă! spuse Celia din spatele lui.

Matt se răsuci pe călcâie și o zări în cadrul ușii. Inima îi zvâcni ușurată. Celia trecu în fugă pe lângă Rosa și-l apucă de mână:

— A dus-o greu, Patroane! Vreme de șase luni l-au ținut închis ca pe un animal sălbatic.

— Minți! se răsti Rosa.

— Am văzut cu ochii mei. María Mendoza m-a anunțat.

— E un copil! Cine ar crede un copil?

— Eu! zise încet Celia. Nu mai fusese aici de șase luni. Când s-a întors, a cerut să-l vadă pe Matt, și Tom s-a lăudat că-l împușcase și era mort. Atunci a venit direct la mine.

— L-au împușcat? Este rănit? se interesă bătrânul.

— Era deja rănit.

Celia povesti pățania cu geamul spart.

— De ce nu mi-a spus nimeni nimic? întreba Patronul.

Vocea nu era prea puternică, dar ceva din tonalitatea lui îl făcu pe Matt să se cutremure, deși pentru prima dată nu era el cel certat.

— Era de datoria doctorului! strigă Rosa.

— Era de datoria tuturor, spuse bătrânul cu același ton rece. Scoate-ți cămașa, băiete!

Matt nici prin gând nu-i trecea să n-asculte ordinul. Desfăcu rapid nasturii și-și azvârli cămașa pe jos.

— *Dios mio!* Dumnezeule! Vânătăile astea trebuie să fie de la praștia lui Tom, spuse Celia gata să plângă. Vedeți cât de slăbuț este, Patroane? Și are o erupție pe piele. Nu era așa când stătea la mine.

— Cheamă-l pe doctor!

Instantaneu – probabil că aștepta după ușă – Willum intră și începu să-l examineze pe Matt. Clatină din cap de parcă ar fi fost realmente surprins de starea de sănătate a băiatului.

— Suferă de o ușoară malnutriție, zise doctorul. Are câteva afte în gură, iar iritația de pe piele este cauzată, aș zice, de o combinație de mizerie și o reacție alergică la talajul pentru păsări.

— *Talaj pentru* păsări? întrebă bătrânul.

— Am înțeles că a fost ținut într-o cameră umplută cu talaj ca să se poată curăță mai ușor după el.

— Știai despre ce este vorba, Willum! urlă Rosa. Nu mi-ai spus că ar fi dăunător!

— N-am știut nimic din toate astea până astăzi, afirmă doctorul.

— Minți! Spune-le, Willum, cum te amuzai! Ai zis că bestia, că băiatul, este bine sănătos.

— Aiurează, se adresă doctorul Patronului. Este trist că acestei persoane atât de labile psihic i s-a dat o funcție de răspundere.

Rosa se năpusti asupra doctorului și-i zgârie obrajii cu unghiile până să apuce el să-i imobilizeze încheieturile. Lovea cu picioarele și țipa, împingându-l cu putere pe Willum. De fapt, chiar își dezvelise dinții ca un animal turbat, iar Matt urmărea cu interes să vadă dacă va reuși să-l muște de gât. Totul i se părea ireal: brusca apariție a

Celiei, bătrânul, lupta violentă dintre cei doi dușmani ai săi. Parcă s-ar fi uitat la televizor.

Mai înainte ca Rosa să-l rănească prea grav, doi bărbați corpolenți intrară în fugă și o scoaseră cu forța din cameră.

— Willum! Willum! se văita ea, cu voce din ce în ce mai slabă.

Matt auzi o ușă trântită și apoi liniște deplină. Își dădu seama că era îmbrățișat de Celia și o simți tremurând când ea îl strânse în brațe. Doctorul își tampona fața cu o batistă, pentru ca zgârieturile sângerau; numai Patronul părea calm. Se lăsase pe spate în fotoliu, iar buzele lui palide schițau un zâmbet.

— Eh! De mult n-am mai avut parte de un așa spectacol, zise el.

— Îmi cer scuze, Patroane, începu Willum cu voce tremurată. Probabil că v-a șocat teribil. Am să vă iau imediat tensiunea.

— O, nu te mai agita atâta! spuse Patronul, făcând un gest ca să-l oprească. Viața mea e mult prea liniștită în ultima vreme. Aveam nevoie de așa ceva.

Apoi își îndrepta atenția către Matt:

— Deci te-au ținut în talaj ca într-o coștereață de păsări. Ia zi, băiete, știi să cotcodăcești?

Matt zâmbi. Simți că-l îndrăgise pe loc pe Patron fără să știe de ce. Figura lui avea ceva foarte liniștitor. Ochii erau de o culoare *perfectă.* Matt nu putea să-și explice senzația aceasta, dar așa era. Fața lui i se părea, în mod ciudat, familiară, iar mâinile subțiri, cu vene albăstrui aveau o formă care lui Matt îi plăcu instinctiv.

— Vino încoace, băiete!

Fără să ezite, Matt se apropie de fotoliu și-l lăsă pe bătrân să-i mângâie fața cu mâna lui uscată.

— Așa de tânăr… murmură acesta.

— Acum poți vorbi, comoara mea, îl îndemna Celia, dar Matt încă nu îndrăznea.

— „Comoara mea.” îmi place cum sună, zâmbi bătrânul.

De fapt, îmi place așa demult că așa am să-i spun și eu. Vorbește?

— Cred că este în stare de șoc. La mine acasă ciripea toată ziua ca o vrăbiuță. Și știe să citească și în engleză, și în spaniolă! Este foarte inteligent, Patroane.

— Cred și eu, doar este clona mea. Spune-mi, băiete, îți plac prăjiturile?

Matt dădu din cap afirmativ.

— Atunci o să te servim cu prăjituri. Celia, dă-i cămașa iar pe el și adu-i un scaun! Avem multe de vorbit.

Ora următoare trecu ca prin vis. Celia și doctorul se retrăseseră, în timp ce bătrânul și băiatul, așezați față în fața, se ospătaseră nu doar cu prăjituri, ci și cu pui cu smântână, cartofi piure și sos de mere, pe care o servitoare le adusese de la bucătărie. Patronul zise că acestea erau mâncărurile lui preferate și Matt se declară la fel de încântat de ele. Patronul pomenise că aveau multe de vorbit, dar în realitate numai el vorbea. Povestea întruna despre tinerețea lui petrecută în Aztlán. Pe vremea când el era copil, acesta se numea Mexic. De loc era din Durango.

— Celor din Durango li se spune *Alacránes,* adică „scorpioni”, pentru ca mișună mulți prin zonă. Când am făcut primul meu milion, mi-am schimbat numele în Matteo Alacrán. Ăsta este și numele tău!

Matt zâmbi, mulțumit că avea ceva comun cu Patronul.

Pe măsură ce bătrânul își depăna amintirile, Matt își imagina cu ochii minții câmpurile prăfuite de porumb și munții vineții din Durango. Vedea aievea pârâul care se umfla în albia lui două luni pe an și seca în restul timpului. Patronul înotase în el împreună cu frații lui, dar, din păcate, aceștia muriseră din cauze diferite, copii fiind. Surorile lui, care erau atât de mici că abia ajungeau la pervaz – nici atât, poate doar dacă se ridicau pe vârfuri, fuseseră răpuse de febra tifoidă.

Matt își aminti de María și se îngrijoră. Fetițele erau chiar mai mici decât ea când fuseseră ucise de febra tifoidă. Se

întreba dacă monstrul acesta arată ca *chupacabras.* Dintre toți acei copii, doar unul rămăsese în viață: Matteo Alacrán. Era slăbuț ca un șacal, n-avea doi bani să-i zdrăngăne unul de altul, dar ardea de dorința de a supraviețui.

În sfârșit vocea tăcu. Matt ridică privirea și-l văzu pe Patron adormit buștean în fotoliul său. Și Matt era din cale afara de obosit. Era așa de ghiftuit că spre final moțăise și el. Aceiași bărbați care o scoseseră pe Rosa din cameră intrară acum și-l săltară cu grijă pe Patron într-un scaun cu rotile, apoi îl luară cu ei.

Matt nu știa ce o să se întâmple cu el de-acum înainte. Oare se va întoarce Rosa și-l va arunca din nou în culcușul cu rumeguș? Sau își va ține promisiunea să-l îngroape de viu?

Însă nu apăru decât Celia, care, triumfătoare, îl duse pe brațe spre noul ei apartament din Conac. Toate lucrurile ei din vechea casă fuseseră mutate aici, așa ca Matt nu fu prea dezamăgit că nu se întorcea acasă. Statueta Fecioarei María stătea la locul ei, ca întotdeauna, pe o masă lângă patul lui. Între timp, se mai împodobise cu o ghirlandă de trandafiri de plastic și mai primise o bucățică de macrameu sub picioare, de la Celia, în semn de recunoștință că i-l adusese pe Matt înapoi la adăpost.

Una peste alta, băiatul era bucuros de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, deși ducea dorul gânguritului porumbeilor de pe acoperiș și vântului care adia printre lanurile de mac.

*

— Ascultă, eejitule! îi ordonă María. Trebuie să te fac să vorbești.

Matt înălța din umeri. N-avea deloc chef să vorbească și apoi María vorbea cât pentru amândoi.

— Știu că poți să vorbești. Celia spune că de vină este șocul, da’ eu zic că ești doar leneș.

Matt căscă și se scărpina la subraț.

— Patronul pleacă astăzi.

În clipa aceea, María avea toată atenția lui Matt. Se sperie de plecarea bătrânului. Nu-l mai văzuse din ziua salvarii lui. Celia îi spuse că toată agitația fusese ceva mult prea mult pentru un om de 140 de ani. Patronul trebuia să rămână în pat până se simțea destul de întremat ca să călătorească înapoi la cealaltă locuință a sa în Munții Chiricahua.

— Trebuie să ne luăm „la revedere” de la el. Toată lumea vine și ai face bine să vorbești sau o încurci.

María îl strânse de buze ca și cum ar fi vrut să-i scoată cuvintele cu forța. El se făcu că o mușcă și ea își feri mâna.

— Ai spus că nu muști! țipă ea.

Apucă o pernă și începu să-l lovească până îl doborî pe pat.

— Clonă obraznică! spuse ea, strângând perna în brațe.

Matt cântări expresia în gând. Să fii clonă era ceva rău oricum ai fi dat-o; atunci de ce să se mai obosească să fie cuminte? Întinse mâna și o mângâie pe palmă.

— Of, de ce refuzi să vorbești? se aprinse María. A trecut mai bine de o săptămână. Lui Ghemotoc nu i-a trebuit decât o zi să mă ierte după ce îl prinsese hingherul.

Matt nu voia s-o necăjească. Chiar nu putea vorbi. Când încerca să articuleze, îl copleșea groaza. Parcă vorbitul însemna să deschidă o portiță în fortăreața imaginară pe care și-o crease în mintea lui și orice pericol ar fi putut năvăli atunci înăuntru.

— Matt a stat închis mult mai mult decât câinele tău, zise Celia, intrând în cameră.

Îngenunche lângă Matt și-l mângâie pe obraz:

— Ghemotoc a lipsit doar două zile de acasă. Matt a fost sechestrat timp de șase luni. Va mai dura până să-și revină.

— Așa se întâmplă? întrebă fetița. Cu cât stai mai mult bolnav, cu atât te vindeci mai greu?

Celia aprobă din cap. Continua să-l mângâie pe Matt pe

față, pe păr, pe brațe, ca și când ar fi vrut să-l readucă în simțiri.

— Atunci înseamnă că... o să treacă ani până ce Patronul o să se facă bine, spuse rar María.

— Să nu mai spui așa ceva! țipă Celia atât de ascuțit încât fetița strânse perna la piept și o privi cu ochii măriți. Să nu mai spui nimic despre Patron! Hușș! Nu mai am timp să-ți țin ție de urât!

Celia o goni pe fetiță, fluturându-și șorțul spre ea.

Lui Matt îi păru rău după María. Se încordă special ca să-i fie greu Celiei să-l îmbrace, dar aceasta nu se enervă. Îl luă în brațe și-i cântă cântecul lui de leagăn preferat: *„Buenos dias paloma blanca. Hoy te vengo a saludar".*

Matt tremura. Era cântecul Fecioarei María, căreia îi plăceau lucrurile bune și care-l ocrotise cât fusese închis. Atunci știu că nu se cuvenea să fie rău cu Celia și își lăsă din nou membrele moi.

— Ăsta-i băiatul meu cuminte, murmura femeia. Ești un copil cuminte și eu te iubesc.

Matt simți un atac de panică în momentul când ea încerca să-l conducă afară. Se știa în siguranță în vechiul lui pat, cu animalele de pluș și cu volumul zdrențuit din „Pedro iepurașul". Ținea jaluzelele trase, deși ferestrele dădeau spre o grădină frumoasă cu bordură. Nu mai voia nimic nou în viața lui, oricât de frumos ar fi fost acela.

— E în ordine! N-am să las pe nimeni să te rănească! spuse Celia, ridicându-l în brațe.

Matt nu văzuse încă fațada Conacului. Era fermecat de aleea de la intrare cu borduri late de marmura și cu statui reprezentând cupidoni cu aripi boante. În mijloc se afla un iaz întunecat, acoperit cu nuferi. Matt se agăță speriat de Celia când zări un pește uriaș ieșind brusc la suprafață și fixându-l cu un ochi rotund, galben.

Trecură printre stâlpii albi, canelați spre o verandă cu trepte largi care coborau până la aleea din fața casei. Toată lumea stătea aliniată pe terasă, servitorii de o parte și

membrii familiei de cealaltă. Îi văzu pe Steven, Emilia și María stând drepți ca la comandă. Când María încercă să se așeze, Emilia o ridică din nou în picioare. Matt observă că Tom o ținea pe fetiță de mână și simți că-l năpădește furia. Cum îndrăznea să fie prietenă cu el? Dacă Matt ar mai fi avut acum o portocală stricată, ar fi aruncat-o negreșit.

Patronul era așezat într-un scaun cu rotile și avea o pătură peste picioare. Aceiași doi bărbați îl păzeau. Willum era și el în apropiere, îmbrăcat cu un costum gri, cam gros pentru timpul acela. Fața îi era lucioasă de transpirație. Rosa, desigur, nu era prezentă.

— Vino încoace, comoara mea! spuse Patronul.

Vocea puternică acoperi sunetele fântânilor și ciripitul păsărelelor. Avea o rezonanță care, în ciuda bătrâneții, impunea și cerea ascultare. Celia îl lăsă pe Matt din brațe. Acesta merse grăbit spre bătrân. Îi plăcea totul la Patron: vocea, forma feței și ochii, care aveau culoarea iazului întunecat ce abunda în pești.

— Prezintă-l familiei, Willum! spuse bătrânul.

Mâna doctorului era umedă. Matt simți o schimbare totală a trăirilor de până atunci față de noua persoană în cauză, dar îi îngădui să-l prezinte celor de pe verandă. Îl cunoscu întâi pe domnul Alacrán, bărbatul fioros care-l dăduse afară în acea primă noapte și care era tatăl lui Benito, Steven și al lui Tom. I se spuse că Benito era plecat la colegiu și Matt îl va vedea altă dată, când se întoarce. Domnul Alacrán îi aruncă lui Matt aceeași privire plină de ură.

Felicia, soția domnului Alacrán, era o femeie firavă cu degete lungi. Fusese cândva o mare pianistă, susținea doctorul, până ce boala o forțase să renunțe. Felicia îi adresă un zâmbet scurt, apoi îl privi impasibilă pe Matt. Lângă ea se afla tatăl domnului Alacrán, un om în vârstă, cu păr alb, puțin nedumerit de motivul pentru care se găsea el acolo.

După el, Matt făcu din nou cunoștință cu Steven, Emilia și

Tom. Matt și Tom schimbară niște căutături urâte. Nimeni în afară de María nu era încântat să-l cunoască, dar cu toții se prefăceau prietenoși.

„Probabil că le este teamă de Patron”, își dădu seama Matt. Nu știa de ce, dar îi părea bine că se întâmpla așa.

— Tot așa ești... de parcă ți-a păpat pisica limba? i se adresă bătrânul când Matt, în sfârșit, fu adus înapoi la scaunul cu rotile.

Matt dădu din cap afirmativ.

— Celia ar trebui să se mai ocupe de asta. Ascultați cu toții, spuse Patronul cu glasul ceva mai ridicat. Asta este clona mea! Este persoana cea mai importantă din viața mea! Dacă ați crezut cumva că unii dintre voi ați fi acea persoană, îmi pare rău ca vă dezamăgesc, nerecunoscătorilor. Matt trebuie să fie tratat cu respect, ca și când aș fi eu în locul lui. Urmează să fie școlit, bine hrănit și întreținut. Nimeni nu se va purta rău cu el.

Patronul se uită direct la Tom, care se înroși la față.

— Oricine, oricine îi va face rău lui Matt va fi aspru sancționat. S-a înțeles?

— Da, Patroane, răspunseră încet câteva voci.

— Și, ca să fiu absolut sigur de asta, îmi las una dintre gărzile de corp aici. Care dintre voi, mocofanilor, se oferă voluntar?

Bărbații își târșâiră picioarele și lăsară privirile în jos.

— V-a copleșit timiditatea, am înțeles, spuse Patronul. I-am cules pe ăștia doi din Scoția. Își spărgeau capetele la intrarea unui stadion de fotbal. Să-ți alegi mereu gărzile de corp din altă țară, Matt. În felul acesta nu se pot alia prea ușor și nu te vor trăda. Păi, Matt, alege tu! Pe care dintre vlăjganii ăștia sfioși îl vrei ca partener de joacă?

Contrariat, Matt îi privi pe cei doi. Niciunul nu părea să aibă ceva în comun cu joaca. Erau robuști, cu grumazurile groase, nasurile turtite și cicatrice pe față și mâini. Amândoi aveau păr șaten, cârlionțat, lăsat lung pe frunte, fețe rotofeie și ochii albaștri-deschis.

— Acesta este Daft Donald, îi place să se joace cu bile de bowling. Tam Lin este cel cu urechile interesante.

Matt se uita când la unul, când la celălalt. Daft Donald era mai tânăr și mai puțin „bătătorit”. Părea o persoană indicată s-o ai prin preajmă. Urechile lui Tam Lin erau zdrențuite, de parcă ar fi fost mâncate, dar ochii lui aveau o căutătură prietenoasă. Cum Matt ducea lipsă de prieteni, instantaneu arata cu degetul spre acesta din urmă.

— Buna alegere, șopti Patronul.

După ce le făcu celor doi cunoștință, păru ca nu mai are vlagă deloc în el. Se lăsă pe spate în scaunul cu rotile și închise ochii.

— Rămas-bun, comoara mea... până data viitoare, murmura el.

Membrii familiei Alacrán se strânseră în jurul lui să-i transmită dragostea și respectul lor, dar el îi ignoră. Apoi, Daft Donald îl luă pe sus cu tot cu scaun și-l coborî scările spre limuzina care-l aștepta. Ceilalți veniră în urma lor, strigându-și urările în continuare. După ce mașina plecă, se îndepărtară și ei. Servitorii se împrăștiaseră din jurul lui Matt, ca și cum acesta ar fi fost o piatră aruncată într-un ochi de apă, și intrară în casă.

Era ignorat; nu tratat rău, dar ignorat. Doar María trebui să fie trasă cu forța în casă, în timp ce ea se împotrivea țipând.

Celia așteptă răbdătoare să plece toți. Tam Lin la fel.

— Ei, băiețaș, hai să vedem de ce ești în stare, spuse Tam Lin apucându-l pe Matt cu brațul lui puternic și punându-l pe umăr.

7

Profesoara

Matt evita pe cât posibil să iasă din perimetrul sigur al locuinței Celiei, dar, treptat, ea și María începură să-l atragă spre grădină și de acolo chiar și spre alte părți din Conac.

Lui Matt nu-i plăceau drumurile astea aventuroase. Servitorii se fereau din calea lui, ca și când ar fi fost ceva murdar, iar Steven și Emilia se întorceau din drum dacă-l vedeau apropiindu-se. Și apoi, la tot pasul exista pericolul să dea nas în nas cu Tom. Acesta ținea morțiș să se vadă cu María. O făcea să plângă, dar ea întotdeauna îl ierta. O însoțea chiar și acasă la Celia, în ciuda – sau poate, spre ciuda – ostilității lui Matt. Părea că-i place să fie acolo unde nu este dorit.

— E drăguț aici, spuse Tom culegând de jos ursulețul preferat al lui Matt. Prinde, María!

Apucă jucăria de pluș de una din urechile rupte, o învârti cu răutate prin aer și i-o azvârli fetiței în față. Bucățica de material îi rămase între degete și Tom o aruncă pe podea.

— Au! scânci fetița.

Matt se întinse să recupereze bucata de pluș, dar Tom călcă pe ea. Matt se năpusti asupra lui și amândoi căzură la pământ, îmbrâncindu-se și lovindu-se cu pumnii și picioarele.

O clipă, bodyguard-ul îi privi nepăsător, apoi se aplecă și-i despărți.

— Ți s-a spus să-l lași în pace pe Matt, domnișorule Tom.

— El m-a lovit primul! țipa Tom.

— Așa e, zise María, dar Tom l-a provocat.

— Ești o mincinoasă! urlă Tom.

— Ba nu!

Matt nu spuse nimic. Voia să dea de pământ cu Tom. Voia

să-l lovească chiar și pe Tam Lin. Ar fi vrut să strige la rândul lui insulte, dar nu reușea să vorbească. Cuvintele creșteau în sinea lui și-l răscoleau, simțind că i se face rău de la stomac.

— Ai dreptate, spuse Tom brusc. L-am necăjit pe Matt și-mi pare rău.

Matt era surprins. Parcă Tom se schimba chiar sub ochii lui. Nu mai avea fața înroșită de nervi. Ochii îi deveniseră limpezi și nevinovați. Nu-ți venea să crezi că este unul și același băiat care izbise din picioare și răcnise cu un minut înainte. Matt și-ar fi dorit nespus să-i treacă și lui la fel de repede. De câte ori se simțea trist, supărat sau jignit, senzațiile se estompau cu greutate și-i mențineau starea de spirit uneori chiar ore întregi.

Tam Lin îi studie un minut fața lui Tom, care părea cu adevărat sinceră, și-i dădu drumul din strânsoare.

— În regulă! spuse el.

Îl eliberă și pe Matt. Acesta, în secunda următoare, îi luă de mână pe Tom și pe María și-i trase spre ușă. Simțea că explodează dacă mai ține în el toate cuvintele pe care ar fi vrut să le urle către ei.

— Ne dai afară? întrebă María. După ce ne-am împăcat?

Matt aprobă din cap.

— Atunci ești un nesimțit! Și n-am de gând să fiu rea cu Tom doar pentru că voi nu vă înțelegeți. De fapt, nici ceilalți nu te plac.

María trânti ușa după ea.

Matt se așeză pe jos și începu să plângă. Își trăgea nasul cu zgomot, ca un purcel, și nu-i plăcea că făcea așa, dar nu se putea abține. Celia l-ar fi liniștit dacă era acolo. Tam Lin ridică din umeri și se apucă să citească pagina de sport din ziar. Ceva mai târziu, după ce își reveni, căută urechea ursulețului, dar nu o găsi.

Tom era maestru în kumite. Lovea aerul la mică distanță de capul lui Matt, exersând – zicea el – tehnici de karate. În timpul ăsta, îi șoptea încet printre dinți, fără să-l audă

ceilalți:

— Ești o clonă! Știi ce-i aia? Un fel de *vomă.* Te-a vărsat pe lume o *vacă!*

În preajma persoanelor importante, Tom era curtenitor. Îi întreba de sănătate și le asculta politicos răspunsurile. O servea pe mama lui cu băuturi răcoritoare și deschidea ușile în fața bunicului lui. Părea să fie grijuliu și totuși…

Ceva nu părea în regulă. Îi aducea de băut mamei lui, dar paharul nu arăta întotdeauna curat. Îi ținea ușa deschisă bunicului, dar îi dădea drumul să se închidă peste călcâiele acestuia. Nu într-atât cât să-l dărâme, doar cât să pară din neatenție. Toată lumea avea încredere în Tom, pentru că avea figura aceea luminoasă și inocenta, însă…

— Este un diavol împielițat, mârâi Tam Lin.

Matt se mulțumi s-audă că nici bodyguard-ul nu-l plăcea pe Tom. În primele săptămâni de când îl cunoscuse, Matt stătuse pe vârfuri în jurul lui. Bărbatul era imens și arăta periculos. Parcă ar fi avut un urs grizzly dresat prin preajmă. Tam Lin se postă în șezlongul Celiei și privi tăcut spre María și Celia care încercau să-l ademenească pe Matt să citească sau să facă un puzzle, ori să mănânce. Băiatului îi plăceau toate aceste activități, dar voia să se lase rugat. María începuse să țipe de nervi, iar Celia îl mângâia pe păr și suspina. Bodyguard-ul se făcea că citește, însă ochii i se abăteau din când în când la scena din fața lui.

Matt avu impresia că era nervos, dar nu era foarte sigur de asta. Expresia firească de pe fața lui Tam Lin nu era una plăcută.

Doctorul îi făcea vizite dese, pentru că Matt prezenta o tuse ușoară. La început, nu i se dădu prea multă importanță, dar într-o noapte se trezi înecându-se cu lichid. Se sufoca și alergă împleticit la Celia în cameră, unde se prăvăli la pământ. Celia țipă după Tam Lin. Acesta năvăli pe ușă, îl ridică pe Matt în picioare și-i dădu o palmă în spate. Matt scuipă ceva vâscos. Calm, Tam Lin îi controla gura cu degetul, ca să se asigure că este goală.

— Am mai pățit asta cu mieii de la ferma mea, zise el, dându-i-l pe băiat în brațe Celiei.

Când Willum reveni mai târziu, Tam Lin supraveghe tot ce făcea doctorul. Deși bodyguard-ul nu spunea nimic, prezența lui îl intimida pe doctor și îl făcea să-i transpire palmele. Matt nu știa de ce doctorului îi era așa de frică de Tam Lin, dar situația îl mulțumea nevoie mare. După ultima întâmplare, era destul ca Matt să tușească puțin, că María sau Celia intrau imediat în panică. Uneori băiatul chiar întâmpina dificultăți la respirație, dar alteori nu voia decât să se asigure că ar avea cineva grijă de el.

*

— Trebuie să plec la școală, eejitule, spuse María. S-a terminat vacanța.

Matt se uita pe fereastra, drept pedeapsă că-l abandona.

— Nu stau aici, știi. Cândva, poate îți vor da voie sa vii la mine în vizită – ți-ar plăcea! Am un cățel, o broască țestoasă de uscat și un papagal. Papagalul vorbește, dar nu spune ceva coerent.

Matt se foi în loc ca să-și arate cât mai evident refuzul. Dacă María nu-și dădea seama ca i se dă peste nas, toată scena era inutilă.

— Cred că dacă ai vrea, ai putea vorbi, continua ea. Toți spun că ești prost, dar eu nu cred asta. Te rog, Matt, miorlăi ea. Spune că o să-ți fie dor de mine! Sau îmbrățișează-mă și am să înțeleg. Ghemotoc urlă când plec de acasă.

Matt îi întoarse spatele.

— Ești așa de rău! Te-aș lua la școală, dar clonele nu au voie. Oricum, ceilalți copii...

Vocea Maríei se stinse. Matt ghici continuarea. Ceilalți copii s-ar feri de el cum fac Steven și Emilia.

— Am să mă întorc în weekend-uri și o să ai și tu profesor aici!

Întinse din nou mâna spre el într-o ultima încercare. Matt

i-o dădu deoparte.

— Of, dragule! spuse ea cu un nod în gât.

„Plânge prea ușor”, gândi Matt.

Simți o boare când ușa se deschise. Cum de putea să-l trădeze plecând așa? Probabil că acum se ducea la Tom și-l invita pe *el* să meargă cu ea la școală, pentru că pe el îl plăcea mai mult, pe diavolul ăla împielițat!

— Ai fi putut să fii mai drăguț, remarcă Tam Lin.

Matt continua să se uite pe geam. Ce treabă avea Tam Lin să-i pese de María? Era bodyguard-ul lui, nu al ei.

— Știu că ai înțeles ce am spus, zise bărbatul. Te-am urmărit și ți-am văzut ochișorii atenți. Asculți tot ce spun ceilalți. Ești ca bătrânul! Nu prea știu eu multe despre povestea asta cu clonatul; aveam 12 ani ultima oară când am zăbovit într-o clasă la școala, dar știu că ești o copie a lui. Ca și cum bătrânului vultur i s-ar mai fi dat o șansă.

Ochii băiatului se făcură mari la auzul cuvintelor lui Tam Lin. Nimeni nu-l critica vreodată pe Patron.

— Am să-ți spun ceva; Patronul are o parte bună și una rea. Când vrea să fie rău cu adevărat, iese urât. Tânăr fiind, a făcut o alegere asemenea unui copac care hotărăște cum să crească. S-a făcut mare și verde, oferind umbră întregii păduri, dar multe dintre ramurile lui sunt răsucite.

Tam Lin se așeză în scaunul Celiei; Matt auzi arcurile scârțâind sub greutatea lui.

— Poate că nu te-ai prins ce-am vrut sa zic, băiețaș! Cu alte cuvinte, când ești mic, poți să alegi cum să crești. Dacă ești cuminte și bun, vei ajunge un adult bun și de treabă. Dacă ești ca Patronul... Gândește-te numai!

Bodyguard-ul ieși din cameră și băiatul îl urmări cu urechea, știind că merge în grădină.

Tam Lin simțea nevoia să-și consume energia pe care nu avea cum s-o folosească stând în apartamentul Celiei. Se antrena cu o pereche de haltere pe care le ținea lângă zid. Matt îl auzi gâfâind când le ridică.

Băiatul nu înțelesese prea mult din ce-i spusese Tam Lin.

Nu se gândise niciodată la crescut. Știa, teoretic, că se va întâmpla, dar acum nu se putea imagina crescând mai mare. Nu se gândise vreodată că dacă ești rău, ai putea rămâne mereu așa.

Celia îi spunea că dacă te strâmbi tot timpul, așa ai să rămâi toată viața. N-ai să mai poți zâmbi, iar dacă ai privi într-o oglindă, aceasta s-ar sfărâma în mii de bucățele. Tot ea îi spusese că dacă înghițeai semințe de pepene verde, o să-ți încolțească din urechi.

*

María plecase împreună cu Emilia. Curând plecară și Steven și Tom la internat, iar Matt constată că rămase singurul copil din Conac. Dacă el chiar era copil, pentru că Tom îi spusese că niciodată clonele nu erau asemănători copiilor. Nici măcar nu aduceau a copii.

Matt se privi în oglinda din baia Celiei. Nu vedea vreo diferență între el și Tom, dar poate că în interior se deosebeau. Doctorul îi zisese cândva Rosei că atunci când îmbătrânesc clonele se rup în bucăți. Ce însemna asta? Chiar se dezmembrau?

Băiatul se cuprinse în brațe. Brațele și picioarele ar fi putut să i se desprindă, iar capul să i se învârtească de unul singur ca în filmul acela de groază pe care-l urmărise până când Celia, grăbită, venise și închisese televizorul. Ideea îl umplu de groază.

— Începe școala, băiețaș, strigă Tam Lin.

Cu brațele încolăcite în jurul lui, Matt ieși din baie. O femeie ciudată se afla în sufragerie. Îi zâmbea, dar zâmbetul ei i se păru nefiresc lui Matt. Se oprea rigid în colțul gurii ca și cum un zid l-ar fi împiedicat să meargă mai departe.

— Bună! Eu sunt noua ta profesoară, zise ea. Poți să-mi spui Profesoară, ha-ha! Ca să-ți fie ușor!

Și hohotele de râs aveau ceva ciudat.

Matt se duse într-un colț. Tam Lin bloca ușa care dădea spre restul casei.

— Învățatul este distractiv! spuse Profesoara. Sunt convinsă că ești un băiat isteț. Pun pariu c-o să prinzi toate lecțiile din zbor și ai s-o faci mândră pe mămica ta!

Matt schimba o privire speriată cu Tam Lin.

— Flăcăul este orfan, spuse acesta.

Profesoara se opri ca și când nu prea înțelegea.

— Nu vorbește, explica bodyguard-ul. De asta trebuie să răspund eu în locul lui. Dar știe să citească un pic.

— Cititul este distractiv! continuă Profesoara cu o voce vioaie.

Începu sa scoată dintr-un rucsac hârtie, creioane și o carte de colorat. Matt își petrecu dimineața copiind litere și colorând imagini. De fiecare dată când termina o lecție, Profesoara striga: „Foarte bine!” și-i lipea un abțibild cu o față zâmbitoare pe caiet. După un timp, Matt dădu să se ridice de la masă, dar Profesoara îl așeză ferm la loc pe scaun.

— Nu, nu, nu! se maimuțări ea. N-ai să mai primești o stea de aur dacă faci asta.

— Are nevoie de o pauză, urlă Tam Lin. Și eu la fel, gâfâi el, escortându-l pe Matt spre bucătărie după un pahar cu lapte și prăjituri.

Îi aduse și Profesoarei cafea și o urmări concentrat cum bea. Și lui i se părea că femeia are ceva ciudat.

În restul zilei se ocupară cu număratul lucrurilor: biluțe, mere și flori. Matt se plictisea pentru ca repeta de mii de ori același lucru. Știa deja cum să numere, deși o făcea în gând, și trebuia să scrie cifra corectă în loc s-o spună.

În sfârșit, după-amiaza târziu, Profesoara zise că Matt fusese foarte bun și urma s-o facă mândră pe mămica lui. La întoarcerea Celiei, în timpul mesei, Tam Lin îi povesti cum se descurcase băiatul la lecții.

— Băiatul meu deștept! zise ea afectuos, oferindu-i lui Matt a doua porție de plăcintă cu mere.

Tam Lin avea o plăcintă întreagă numai pentru el.

— Așa-i, așa-i, aprobă bodyguard-ul cu gura plină. Dar este ceva în neregula cu Profa. Repetă mereu aceleași chestii.

— Așa se predă la copii, spuse Celia.

— Probabil, zise Tam Lin. Nu pot să spun că mă pricep la metodele de învățare.

A doua zi trecu la fel ca prima. Dacă lui Matt i se păru ca se plictisește de prima dată, acum era îngrozitor să scrie aceleași litere, să coloreze aceleași imagini și să numere aceleași bilute tocite și flori de la un capăt la altul. Dar își dădea silința ca să fie Celia mândră de el. Zilele a treia, a patra și a cincea trecură în același mod.

Tam Lin ieșea afara și mai ridica haltere sau săpa un răsad pentru legume ca s-o ajute pe Celia, însă Matt nu putea scăpa așa ușor.

— Cine-mi spune câte mere am aici? susura Profesoara în a șasea zi. Pun pariu ca poate *băiatul meu* bun!

Deodată Matt își ieși din fire și începu să țipe:

— Nu sunt un băiat bun! Sunt o *clonă rea!* Și nu-mi place să număr și te urăsc!

Apucă cu grija merele aranjate atent de Profesoară și le împrăștie în toate direcțiile. Aruncă creioanele pe jos și o îmbrânci cât putu de tare pe femeie când aceasta încercă să le ridice. Apoi se lăsă pe podea și izbucni în lacrimi.

— Cineva n-o să mai primească o față veselă pe caiet, oftă Profesoara sprijinindu-se de perete și scâncind asemenea unui animal speriat.

Tam Lin apăru ca o furtună în ușă și o săltă pe Profesoara în brațe.

— Nu plânge, spuse el lângă urechea ei. Te-ai descurcat bine. Ai reparat ceva ce noi nu ne pricepeam să facem.

Ușor, ușor respirația Profesoarei reveni la normal, iar scâncetul se opri.

Matt era așa de speriat, că încetă să mai plângă. Își dădu seama că ceva măreț se întâmplase.

— Pot să vorbesc, șopti el.
— Primești două stele de aur azi, băiețaș, zise Tam Lin. Biata de tine! Nu am știut până acum cu cine aveam de-a face.
O pofti cu delicatețe pe femeie afară din apartament, și Matt îl auzi vorbind cu ea tot timpul cât o conduse pe coridor.
— Mă cheamă Matteo Alacrán, zise Matt, testându-și glasul revenit. Sunt un băiat *bun.*
Simțea că amețește de fericire. Celia va fi așa de mândră de el acum! O să citească, o să coloreze și o să numere până ce va ajunge cel mai bun elev din lume și atunci toți copiii o să-l placă și nu o să-l mai evite.
Tam Lin îi întrerupse mărețele-i gânduri.
— Sper că n-a fost doar o întâmplare, zise el. Adică, poți să vorbești, nu?
— Pot, pot, pot! cântă Matt.
— Grozav! Mi se acrise de numărat boabe. Săraca, atâta știa sa facă.
— Era un eejit, anunță Matt, folosind insulta cea mai aspră a Maríei .
— Nici măcar nu știi ce înseamnă, spuse Tam Lin. Fii atent, băiete! Avem de sărbătorit, așa că mergem la picnic.
— La picnic? repeta Matt, vrând să-și amintească sensul cuvântului.
— O să-ți explic eu pe drum, zise Tam Lin.

8

Eejitul din Câmpul Ars de Soare

Matt era foarte emoționat nu numai că vor merge la picnic, dar și pentru că urma să călărească. Mai văzuse cai doar de la fereastra căsuței lui și la televizor. Doar cow-boy-ii și *bandidos* mari și răi îi foloseau. Eroul său preferat era El Látigo Negro, adică Biciul-Negru. Purta o mască neagră și îi salva pe cei săraci de asuprirea bogaților ticăloși. Arma lui era un bici lung, cu care ar fi putut coji un măr din copac, dintr-o singură lovitură.

Așa încât Matt se arătă foarte dezamăgit când Tam Lin apăru cu un cal sur și somnoros, o mârțoagă în comparație cu armăsarul focos pe care-l călărea Biciul-Negru.

— Fii rezonabil, băiete, spuse bodyguard-ul strângând chingile șeii. Am căutat un animal ascultător, nu iute. Patronului nu i-ar pica prea bine dacă ai fi aruncat din șa și te-ai lovi la cap.

După ce Matt se văzu cocoțat în șa în fața lui Tam Lin, uită de supărare. Mergea calare! Stătea la înălțime, era legănat și simțea miros de cal peste tot în jurul lui. Pipăi părul aspru din coamă și-și strânse călcâiele, lipindu-le de pielea caldă a animalului.

Abia aștepta să recupereze lunile lungi de muțenie, așa că sporovăia încontinuu despre ce vedea: cerul senin, păsărelele, muștele care bâzâiau pe lângă urechile calului, iar Tam Lin nu-l oprea deloc. Din când în când acesta mormăia ca să-i arate că-l asculta și strunea calul de-a lungul unui drum bătătorit. Înaintau cu greutate prin câmpul cu maci, lăsând în urmă Conacul și îndreptându-se spre dealurile gri-maronii de la orizont.

Primele terenuri pe lângă care trecură erau acoperite cu o brumă subțire de frunze abia încolțite. Acestea erau

răsadurile. Matt urmărise de la geamul căsuței lui tot ciclul de dezvoltare și știa la ce să se aștepte. Plantele mai mature erau ceva mai mari și rotunde, ca niște verze mici, iar frunzele aveau marginile albăstrii. Cu cât avansau, vedeau plantele din ce în ce mai crescute, înalte aproape s-atingă burta calului. Bobocii se desfăceau în petale încrețite într-o spumă albă inundată de soarele fierbinte. O vagă aromă de parfum se simțea prin aer.

Apoi ajunseră la terenuri unde plantele se scuturaseră și fuseseră strânse grămezi pe pământ, în vreme ce tulpinile rămaseră în aer, cu potirele golașe ca niște degete mari, verzi. Mugurii erau umflați ca de mărimea unui ou de găină și erau gata de cules.

Matt văzu primii muncitori de la Fermă. Mai avusese ocazia să-i vadă și în alte rânduri, dar nu-i putuse privi atent niciodată, pentru că trebuia să se ferească de străini, după cum îl sfătuise Celia. Acum observă că atât bărbații, cât și femeile aveau uniforme care să-i apere de soare și purtau pălării largi de soare. Mergeau încet și se aplecau să străpungă cu niște cuțitașe păstaia mugurilor.

— De ce fac asta? întrebă Matt.

— Ca să scoată opiumul, replică Tam Lin. Seva se scurge și se întărește peste noapte. În zori, muncitorii vin și rad ce s-a adunat. În felul ăsta, pot strânge de patru-cinci ori ce se colectează de la o singură plantă.

Calul mergea tot înainte la fel de încet. În zare, câmpul tremura de la arșiță, iar aerul purta un miros dulceag cu un ușor iz de putrefacție. Lucrătorii se aplecau și tăiau într-un ritm hipnotic. Nu vorbeau, nici măcar nu-și ștergeau transpirația de pe față.

— Nu obosesc? se interesă Matt.

— Ah, ba da, spuse Tam Lin.

În sfârșit, calul ajunse la un teren abandonat. Plantele începuseră să se usuce. O adiere de vânt fierbinte răvăși frunzele arse.

— Uite! E cineva căzut la pământ, țipă Matt.

Tam Lin opri calul și descălecă.
— Stai! îi porunci el animalului.
Băiatul se agăță strâns de coama, pentru că nu se simțea deloc în siguranță la înălțimea aceea. Tam Lin merse până la cel căzut, se aplecă asupra lui și-i verifică pulsul la gât, apoi scutură din cap și se întoarse.
— Nu putem… nu putem să-l ajutam? îngăimă Matt.
— E prea târziu pentru bietul om, mormăi bodyguard-ul.
— Dar un doctor?
— Ți-am spus că-i prea târziu! Curăță-ți urechile ca să auzi mai bine!
Tam Lin se ridica din nou în șa și îndemnă calul să pornească mai departe. Matt privi în urmă gata să izbucnească în lacrimi. Curând îl pierdu din ochi pe străinul căzut la pământ, acoperit de rândurile de maci.
„De ce era prea târziu?” se mira Matt. Bărbatului trebuia să-i fie foarte cald, zăcând acolo în plin soare. „De ce nu s-au oprit să-i dea apă?” Matt știa că aveau. Se auzea plescăind în sticla din rucsacul lui Tam Lin.
— Ne-am putea întoarce și… începu iarăși Matt.
— La naiba! răcni bodyguard-ul.
Opri brusc calul și rămase nemișcat o clipă, gâfâind foarte tare. Matt se uită în jos și se întrebă în gând dacă ar avea curajul să sară, în caz că Tam Lin chiar își pierdea cumpătul.
— Am uitat! Copiii de vârsta ta nu știu nimic, spuse Tam Lin într-un final. Echipajul care vine să curețe seara o să dea peste el.
Calul porni din nou. Matt avea acum și mai multe întrebări de pus, dar îi era teamă de reacția lui Tam Lin. „De ce oare nu plecase omul acasă când i se făcuse rău? Sau de ce nu-l ajutaseră ceilalți lucrători? *De ce rămăsese abandonat acolo ca un gunoi?”*
În tot timpul ăsta, merseseră de-a lungul unui șir de dealuri care mărgineau câmpurile. La un moment dat ajunseră la o albie secată care înainta în peretele abrupt.

Tam Lin se dădu jos din șa și mânase calul la umbră sub coama dealului. În apropiere se afla și o cișmea cu pompă, pe care bodyguard-ul apăsă cu putere ca să scoată apă. Calul asuda. Ochii îi erau la bazinul cu apă, dar nu se mișca.

— Bea, spuse Tam Lin.

Calul se apropie în trap ca să-și înmoaie botul și suflă zgomotos bule de aer în apă când bău cu sete.

— O să mergem pe jos restul drumului!

— Nu mai luăm calul cu noi? întrebă Matt, uitându-se îndoielnic spre parcursul șerpuit care-i aștepta.

— Nu ar asculta de noi. Este programat să rămână la Fermă.

— Nu înțeleg.

— Este un „cal sigur”, adică are un implant în cap. Nu ar sări și nici n-ar lovi cu copitele vreodată. Nici măcar apă nu bea dacă nu i se comandă asta.

Matt cântări un moment informația abia primită.

— Nici dacă i-ar fi foarte sete? întrebă el în cele din urmă.

— Și acum îi era sete, zise Tam Lin. Dacă nu i-aș fi spus să bea, ar fi stat nemișcat lângă cișmea până ar fi murit. Stai, îi ordona din nou calului.

Bodyguard-ul își puse rucsacul pe umăr și porni să urce pe poteca stâncoasă. Matt îl urmă imediat. La început drumul nu păru dificil, dar curând apărură blocuri mari de bolovani greu de trecut. Matt nu era obișnuit cu efortul fizic susținut și răsufla din ce în ce mai greu, cu toate că nu îndrăznea să se oprească de teamă să nu rămână în urmă. La un moment dat, bodyguard-ul îl auzi gâfâind și se întoarse spre el. Scotoci în rucsac și spuse:

— Poftim! Bea puțină apă și mușcă din pastrama asta de vită. Sarea o să-ți facă bine.

Băiatul devoră bucata de carne care avea un gust grozav.

— Nu mai avem mult, băiețaș. Te-ai descurcat foarte bine pentru un vlăstar crescut în seră.

Deodată se pomeniră în fața unui bolovan imens care le bloca drumul, însă Matt observa că avea o gaura perfect

rotundă în centru. Semăna cu o gogoașă golită în interior. Tam Lin se strecură prin ea și întinse mâna după Matt, ca să-l ajute să treacă și el. Peisajul de dincolo îl luă prin surprindere. Tufișuri dese și copaci de un verde-deschis străjuiau o vale mică, îngustă care adăpostea în mijloc un ochi de apă. În capătul celălalt, Matt văzu o vie bogată care se revărsa peste un spalier făcut de mâna omului, iar în apă se zăreau bancuri de peștișori maronii care săgetau de colo-colo, ascunzându-se de umbra lui.

— Asta numesc eu oază, spuse Tam Lin. Își lăsă jos rucsacul și scoase mâncarea pentru picnic. Nu-i rău, așa-i?

— Deloc! aprobă Matt și acceptă un sandviș.

— Am descoperit locul ăsta cu ani în urmă, când abia începusem să lucrez pentru Patron. Familia Alacrán nu știe de el. Dacă s-ar afla, ar aduce aici un utilaj și ar seca balta. Sper că pot conta pe tine să păstrezi secretul.

Matt încuviință din cap, având gura plină.

— Să nu-i spui nici Maríei , pentru că ea nu se poate abține să nu ciripească.

— OK! răspunse Matt mândru că Tam Lin îl considera destul de responsabil să păstreze un secret.

— Te-am adus aici din două motive. În primul rând, pentru că este frumos și în al doilea rând, pentru că vreau să-ți spun câte ceva fără să fiu spionat.

Matt se uită la el surprins.

— În casa aia nu știi niciodată cine te poate asculta. Ești prea mic ca să înțelegi chiar totul și nu ți-aș spune nimic dacă ai fi un simplu copilaș.

Tam Lin aruncă firimituri de pâine în apă și peștișorii se ridicară imediat la suprafață să se hrănească.

— Tu ești o clonă, reluă el, și nu ai pe nimeni care să-ți *explice* cum stau lucrurile. Ești de unul singur și restul oamenilor nu-ți pot înțelege situația. Până și orfanii se pot uita la niște poze și pot să spună: „Asta-i mama și ăsta-i tata!”

— Sunt un fel de robot?

— Robot? A, nu!

— Atunci cum am apărut?

Tam Lin pufni în râs:

— Dacă ai fi un băiețaș adevărat, ți-aș spune să-i pui întrebarea asta capcană fratelui tău mai mare. Ei, flăcăuaș, ca să n-o lungesc prea mult, cu mult, mult timp în urma câțiva doctori au recoltat o bucata de piele de la Patron. Au congelat-o ca să reziste și acum vreo opt ani au folosit-o ca să se dezvolte din ea un nou Patron. Numai că întâi de toate apare un bebeluș. Acesta ai fost tu!

— Ăsta am fost eu? întrebă Matt.

— Da!

— Adică, nu sunt decât o *bucată de piele?*

— Acuma o să spui că te-am necăjit. Grefa de piele se aseamănă cu o fotografie. Are în ea toată informația necesară: detalii despre piele, păr, oase și creier, pentru a crea o copie reală a unui om adevărat. Ești exact ca Patronul când avea șapte ani.

Matt își privi degetele de la picioare. Asta era el: o simplă fotografie.

— Bucățica aceea de piele a fost sădită într-un tip special de vacă. Te-ai dezvoltat înăuntru și, când s-a împlinit sorocul, te-ai născut. Numai că, desigur, nu ai avut nici tată, nici mamă.

— Tom mi-a zis că am fost vomat pe lume de o vacă.

— Tom e la fel de drăguț ca un abces inflamat, zise Tam Lin. La fel ca restul familiei, de altfel, iar dacă ai de gând să mă citezi cândva, să știi că voi nega totul.

Scoase o pungă cu pufuleți și i-o întinse lui Matt.

— Și ca să reiau: clonă fiind, te deosebești de noi și multora le este frică de tine.

— Mă urăsc, spuse simplu Matt.

— Așa e, unii te urăsc.

Tam Lin se ridică în picioare, frământând nisipul cu încălțările. Nu-i plăcea să stea prea mult degeaba.

— Alții te iubesc. Mă refer la María și ce să mai vorbim

despre Celia.

— Și Patronul.

— A, da! El este un caz aparte. Să-ți spun drept, sunt puțini aceia care țin la tine și mulți cei care te detestă pentru că nu reușesc să accepte că tu ești o clonă. Nu vor nici măcar să te primească la școală din cauza asta.

— Știu!

Matt își aminti cu tristețe de María. Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, l-ar fi luat cu ea fără să-i pese ce vor spune ceilalți copii.

— Patronul insistă ca tu să studiezi și să duci, pe cât posibil, o viață normala. Problema e că niciun profesor particular nu vrea să mediteze o clonă. Așa că familia Alacrán ți-a găsit un eejit.

Matt tresări. Auzise foarte des cuvântul acesta – de cele mai multe ori de la María – și ajunsese să creadă ca este o vorba urâtă, ceva gen *rahat* sau altă înjurătură.

— Un eejit este o persoană sau un animal care are implantat un cip în creier, spuse Tam Lin.

— Cum era calul? întreba Matt, având o străfulgerare de moment.

— Exact! Un eejit nu face decât lucruri simple. Culege fructe, mătură podelele sau, după cum ai văzut, adună opiumul.

— Muncitorii de la Ferma sunt eejiți! strigă Matt.

— De aceea lucrează fără întrerupere până când șeful de echipa le ordonă să se odihnească și nu beau apă decât dacă le spune cineva.

Gândurile lui Matt se răsuceau pe toate părțile. „Cum calul stătea pe loc fără să bea și ar fi putut *să moară* în fața cișmelei, la fel și...”

Bărbatul, spuse el cu glas tare.

— Îți merge mintea ca o zvârlugă, băiețaș! spuse Tam Lin. Bărbatul pe care l-am văzut căzut probabil a rămas în urma celorlalți lucrători și nu l-a auzit pe șef când le-a anunțat pauza. Cred că a lucrat toată noaptea, din ce în ce

mai însetat…

— Oprește-te! urlă Matt, acoperindu-și urechile.

Era ceva oribil și nu voia să audă continuarea. Într-o secundă, Tam Lin veni lângă el:

— Am terminat cu lecțiile pe ziua de azi. Suntem la picnic și nici măcar n-am început să ne distram. Hai! Am să-ți arăt un stup de albine și o vizuină de lup de prerie. În deșert, totul trăiește pe lângă sursa de apă.

Restul zilei explorară împrejurimile: crângul, scorburile și celelalte culcușuri ascunse în valea secretă. Tam Lin nu avea prea mulți ani de școală, dar știa totul despre viața în mijlocul naturii. Îl învăță pe Matt să stea neclintit și să aștepte ca natura să se miște în jurul lui. Îi vorbi despre cum trebuie să dibuiască un stup de albine după zumzăit și cum să interpreteze urmele, bucățile de os sau resturile alimentare găsite în drum.

Într-un târziu, când umbrele înserării începură să acopere oaza, Tam Lin îl ajută pe Matt să treacă prin bolovanul găurit și să ajungă înapoi la cal. Tam Lin îi ordonă să bea din nou apă înainte de a pleca la drum. Câmpurile erau pustii, iar umbrele lungi ale dealurilor dansau de-a curmezișul lor. Spre asfințit, soarele stins se reflecta în florile de mac cu o lumină aurie. Trecură de câmpul uscat unde zăcea bărbatul, dar acesta nu mai era.

— Profesoara era un eejit! rupse Matt tăcerea.

— Era unul dintre cei mai deștepți, dar, chiar și așa, nu putea preda decât o singură lecție, la nesfârșit.

— O să se mai întoarcă?

— Nu, oftă bodyguard-ul. O s-o folosească la cusut perdele sau la curățat cartofi. Hai să vorbim despre ceva mai vesel!

— N-ai putea să-mi predai *tu?* întreba Matt.

Tam Lin izbucni într-un hohot de râs:

— Aș putea, dacă ai vrea să înveți cum să rupi în bucăți pupitre de școală cu lovituri de karate. Trebuie să-ți pui burta pe carte și să urmezi cursurile de la televizor! Eu o să

fiu pe aproape să te învăț minte dacă nu ești serios.

9

Pasajul secret

Privită din exterior, viața lui Matt părea să meargă într-un ritm plăcut. Avea cursuri la televizor pentru învățământul la distanță; Tam Lin îi expedie temele prin poștă și acestea reveniră cu note foarte mari, încât Celia nu mai contenea să-l laude. Îl lăudă și María când veni în vizită. Ba mai mult, îi spuse că Tom primise note foarte proaste și reușise să mai rămână în internat, doar datorită unei imense donații făcute școlii de către domnul Alacrán. Însă, dincolo de aceste amănunte, Matt resimțea un gol în interior. Aflase că era un fel de fotografie a unui om, adică nu reprezenta nimic important. Pozele, de obicei, zac uitate în sertare ani buni sau sunt aruncate.

Cel puțin o dată pe săptămână, Matt îl visa pe mortul din câmp cum ținea ochii larg deschiși și privea fix în soare. Era cumplit, îngrozitor de însetat! Matt îl vedea că are gura uscată, plină de pământ, dar nu era apă deloc prin preajmă, doar tulpinile uscate de mac, care zornăiau în vânt.

Coșmarul ajunsese atât de terifiant, încât Matt ceru să i se lase o cană mare cu apă lângă pat, ca și când ar fi putut s-o ia cu el în vis. Încercă să viseze și că îi toarnă apă pe buze celui însetat, dar nu reuși. După ce se trezea, bea pahar după pahar pentru a scăpa de senzația de uscăciune și moarte ce domnea peste câmpul cu maci. Apoi, evident, simțea nevoia să meargă la baie.

În drumurile sale nocturne spre toaletă, Matt străbătea holul în vârful picioarelor pe lângă dormitorul Celiei, de unde răzbăteau sforăiturile acesteia, acoperite din partea cealaltă a coridorului de replicile furtunoase ale lui Tam Lin. Zgomotele familiare ar fi trebuit să-l facă să se simtă în siguranță, dar, chiar înainte de a deschide ușa de la baie,

Matt stătea la îndoială dacă în spatele ei urma sau nu să dea peste mort, cu ochii ațintiți la becul din tavan.

María începu să-l aducă și pe Ghemotoc când îl vizita. Cățelușul, mic cât un șobolan, era genul isteric, care face prin toate colțurile dacă este prea emoționat. Nu o dată Tam Lin amenințase că-l va curăța de tot cu aspiratorul, împreuna cu mizeriile pe care le lăsa în urmă.

— Încape! răspundea el mormăit protestelor îngrozite ale Maríei. Încape! îți zic eu.

Motivul pentru care Matt nu-l vedea cu ochi buni pe cățel era că fuseseră băgați în aceeași oală. Nu conta că el avea note excelente și se purta civilizat. Erau amândoi socotiți animale și, deci, neimportanți. În timpul vacanței de Paște, Tom afirmase că manierele se învață la fel de ușor ca figurile de dresaj. Matt îi sări la gât, iar María alergă speriată după Tam Lin. Tom pierdu cina și fu trimis la el în cameră, în schimb Matt nu păți nimic. În principiu asta nu-l deranja, dar îl punea pe gânduri faptul că nici Ghemotoc nu era pedepsit când greșea, pentru că el nu știa ce-i bine și ce-i rău. Era un biet animal nătâng și, după toate aparențele, așa era considerat și Matt.

Când María nu era la ei, Matt se juca aventurându-se prin toată casa. Își spunea că este Biciul-Negru și că a plecat să cerceteze o fortăreață inamică. Purta o pelerină neagră, lungă și în loc de bici avea o curea de piele. Se furișa pe după draperii și mobila și se ascundea dacă vedea la depărtare pe vreunul dintre Alacráni.

Felicia, mama celor trei: Benito, Steven și Tom, cânta la pian după-amiezile. Ecoul clapelor lovite răsuna puternic dinspre salonul de muzică, pentru că ataca pianul cu o fervoare cu totul diferită de stilul ei apatic, iar lui Matt îi plăcea să se ascundă pe după ghivecele cu flori și s-o asculte.

Degetele ei zburau de la un capăt la celălalt al claviaturii. Ținea ochii închiși și gura răsfrântă într-o grimasă ce exprima nu chiar o suferința, dar ceva asemănător. Însă

muzica era minunată.

După un timp, Felicia își consuma energia. Palidă și tremurândă, se încovoia asupra clapelor, iar acesta era semnalul pentru unul dintre servitori să-i aducă o sticlă frumos lucrată, umplută cu un lichid brun-roșcat. Servitorul îi pregătea un pahar de băutură – lui Matt îi plăcea la nebunie clinchetul cuburilor de gheață – și i-l așeza Feliciei în mână. Ea bea din el până ce se oprea din tremurat, apoi se lăsa peste pian, asemenea spanacului pălit din grădina Celiei când Tam Lin uita să-l ude, și trebuia dusă de slujnice înapoi la apartamentul ei.

Într-o zi, Felicia nu apăru la ora la care obișnuia să cânte, iar Matt, tupilat pe după plantele decorative, își făcea curaj să se apropie de pian. Dacă era prins, știa că i s-ar interzice să mai intre în salonul de muzică. Degetele îi zvâcneau, dornice să încerce. I se părea așa de ușor... Aproape ca auzea muzica în gând. Ieși tiptil din ascunzătoare și întinse mâna să atingă clapele, când auzi vocea apatică a Feliciei pe coridor. Îi cerea unui servitor să-i aducă de băut. Matt se panică. O zbughi într-o debara din spatele pianului și trase ușa după el cu o secundă înainte ca Felicia să intre în cameră. Aceasta, imediat, se apucă de cântat la pian. Matt strănută din cauza prafului dinăuntru, dar interpretarea ei era prea zgomotoasă ca să-l fi auzit. Pipăi în jurul lui și găsi un întrerupător electric.

Era un loc dezolant. De-a lungul pereților stăteau înșirate grămezi de benzi de muzică, iar într-un colț era o stivă de scaune pliante. Peste tot era numai praf și pânze de păianjeni și Matt strănută din nou. Mută una dintre benzi de la locul ei și începu să curețe peretele interior, mai mult ca să-și caute de lucru, decât din curiozitate. Sub pânza groasă de noduri și praf, care l-ar fi făcut, cu siguranță, fericit pe Dracula, Matt dădu peste încă un întrerupător, pe care îl apăsă. Apoi zăbovi asupra titlurilor de pe unul dintre teancurile de muzică, când, spre surprinderea lui, o trapă se deschise în zid stârnind un nor de praf care-l făcu să

tușească. Își scoase din buzunar sprayul antiastmatic pe care Celia insista să-l aibă tot timpul la el și, după ce norul de praf dispăru, zări un intrând îngust, întunecat.

Își vârî capul în deschizătură și văzu un coridor gol, lung în ambele părți. Între timp, Felicia terminase de cântat. Matt își ținu respirația, așteptând s-audă clinchetul cuburilor de gheață în pahar și, la scurt timp, sosirea servitoarelor ca s-o ia de-acolo.

Matt mai apăsă o dată întrerupătorul și, spre liniștea lui sufletească, zidul se astupă la loc. Se strecură afară din debara, traversă covorul, lăsând urme de praf de pe pantofi, și fu luat în primire de Celia când aceasta văzu cum îi arătau hainele și părul.

„Întâmplarea a fost chiar mai grozavă decât serialul cu Biciul-Negru”, gândea Matt, păstrând cu sfințenie secretul. Locul proaspăt descoperit era doar al lui. Nici chiar Tam Lin n-ar da de el acolo dacă ar vrea să se ascundă.

În următoarele săptămâni, Matt își exploră pas cu pas și cu multă precauție noul refugiu, care se întindea destul de întortocheat între pereții casei. Zidul avea din loc în loc găuri, ca niște vizoare, însă Matt nu văzu dincolo decât camere goale cu scaune și mese și, la un moment dat, un servitor care ștergea mobila. O parte dintre aceste găuri dădeau în cămări întunecate de genul celei din salonul de muzică. Matt nu le înțelegea rostul, până într-o zi când, pipăind zidul ca să poată înainta prin pasaj, atinse un alt întrerupător și-l apăsă. O trapă ca aceea din salonul de muzică se deschise chiar în fața lui. Inima lui Matt începu să bată cu putere. Putea să intre în debara! Era plină de haine mucegăite și încălțăminte veche, dar, dacă își făcea puțin loc, ajungea la ușa dinspre interior. Auzi voci. Doctorul și domnul Alacrán discutau, încercând să convingă o a treia persoana ale cărei replici erau ceva mai estompate. Vocea aspră a doctorului îi stârni amintiri neplăcute lui Matt.

— Fă-o! amenința Willum. Știi doar că trebuie s-o faci!

— Te rog, tata! spuse domnul Alacrán, pe un ton blând,

așa cum Matt nu-l mai auzise până atunci.

— Nu, nu, nu! gemu tatăl domnului Alacrán.

— O să mori fără chimioterapie, susținea fiul lui.

— Dumnezeu mă cheamă la El!

— Dar eu te vreau aici! insista domnul Alacrán.

— Aici e un loc necurat și plin de umbre!

Bătrânul începea clar să delireze.

— Te-am putea măcar opera la ficat, ca să ai unul nou, spuse Willum cu vocea lui dură.

— Lăsați-mă în pace! se tânguia bătrânul.

Matt se retrase în pasaj și închise trapa. Nu înțelesese care era motivul pentru care se certau bărbații, dar știa ce s-ar întâmpla dacă era descoperit ascultând. Risca să fie închis, poate chiar dat din nou în grija Rosei.

Făcu imediat cale întoarsă până în salonul de muzică și o bună bucată de timp nu mai reveni în pasajul secret, însă continuă s-o asculte pe Felicia la pian. Devenise aproape dependent de muzica ei și, indiferent cât de periculos era, nu se putea lipsi de asta.

Într-o după-amiază, Matt se alarmă văzând că în locul vreunui servitor vine doctorul cu băutura Feliciei.

— Of, Willum! suspină ea, în vreme ce el îi pregătea cuburile de gheață. Nu mai vorbește deloc cu mine. Se poartă ca și când n-aș exista.

— E în ordine! o liniști el. *Sunt* aici! Am eu grijă de tine!

Își deschise geanta neagră și scoase o seringă. Matt trase aer în piept. Doctorul îi făcuse și lui o injecție când fusese bolnav și îl duruse grozav. Matt privi curios și oripilat în același timp cum brațul Feliciei este șters cu alcool și străpuns de ac. Cum de nu țipa? Nu simțise înțepătura?

Willum se așeză lângă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri. Îi șoptea cuvinte pe care Matt nu le auzea, dar care probabil o încântau, pentru că zâmbea și-și lăsase capul pe pieptul lui. După un timp, doctorul o conduse afară din salonul de muzică. În secunda următoare, Matt ieși din ascunzătoare, mirosi paharul și gustă ce mai rămăsese în

el. Îhh! Avea gust de fructe stricate. Scuipă imediat, apoi ciuli urechile s-audă dacă era cineva pe hol și se așeză la pian. Apăsă cu grijă o clapă. Nota suna moale în tot salonul. Matt intrase în transă. Încercă și alte clape. Toate se auzeau frumos. Era așa de încântat că nu-i mai păsa de nimic și reuși în ultimul moment să se ascundă după ghiveci când intră un servitor. După ziua aceea, Matt începu să supravegheze drumurile servitorilor spre salon ca să rețină când ar fi mai în siguranță să mai poată cânta. Felicia nu venea niciodată dimineața. De fapt, se trezea abia la prânz și era activă cel mult o oră-două.

Curând, Matt observă că poate reda cântecele pe care i le cânta Celia, folosind doar un deget. Felicia lovea clapele cu toate degetele, dar el încă nu-și dăduse bine seama cum trebuie făcut. Și totuși putea crea muzică, fapt care îl bucura nespus. Uitase unde se afla și că era o clonă. Muzica compensa toate celelalte neajunsuri: tăcerea disprețuitoare a servitorilor, criticile lui Steven și ale Emiliei, ura lui Tom.

— Deci aici erai, spuse Tam Lin.

Matt se răsuci pe scaunul rotund, aproape să cadă.

— Nu te opri! Ai talent! Curios, nu aș fi zis că Patronul are înclinații spre muzică.

Inima lui Matt bătea nebunește. Urma să i se interzică să mai vina în salon?

— Dacă tu te descurci, înseamnă că poate și *el!* spuse bodyguard-ul. Cred însă că n-a avut niciodată timp să învețe. Unde a trăit el, i-ar fi tăiat pianul ca lemn pentru foc.

— Tu știi să cânți la pian? întreba Matt.

— Glumești! Ia uită-te la astea!

Matt îi privi degetele butucănoase la mâinile mari și bătătorite. Câteva degete erau strâmbe, ca și cum ar fi fost rupte și s-ar fi lipit prost.

— Ai putea să cânți cu un singur deget, sugeră el.

Tam Lin râse.

— Muzica trebuie să-ți sune mai întâi în cap, băiețaș.

Bunul Dumnezeu m-a sărit în ziua când le-a dat unora talent la muzică, însă tu ai și ar fi păcat să nu-l folosești. O să-i zic Patronului să-ți trimită un profesor.

Lucru care se dovedi dificil. Niciun om nu voia să predea unei clone, iar printre eejiți nu se găsea niciunul priceput. În cele din urmă, Tam Lin află de un profesor care surzise, dar care dădea lecții în continuare, din plăcere. La început, Matt nu înțelegea cum era posibil să predea muzică o persoană care n-aude, dar era adevărat. Domnul Ortega simțea sunetele în mâini. Își așeza palmele pe pian când Matt exersa și distingea orice greșeală. În scurt timp, Matt adăugă și această îndemânare la lunga sa listă de abilitați. Citea la fel de bine precum cei cu zece ani mai mari ca el, rezolva calcule matematice care pe Tam Lin îl zăpăceau și îl sâcâiau totodată și vorbea fluent engleza și spaniola. În plus, era pe zi ce trecea din ce în ce mai bun. Studia conștiincios tot ce i se ivea în cale. Știa să spună numele planetelor, stelele în ordinea crescătoare a strălucirii lor și toate constelațiile. Memorase toate țările, cu capitalele lor și principalele exporturi.

Era într-o febră a învățatului. Voia să exceleze în studii și atunci lumea ar ajunge să-l iubească și ar uita că este o clonă.

10

Pisica aceea cu șapte vieți

— Parc-ai fi un animal sălbatic! se arătă nemulțumită María din pragul camerei lui Matt. Te ascunzi aici ca un urs în peșteră.

Matt se uită indiferent spre ferestrele acoperite cu draperii. Îi plăcea întunericul acela sigur și confortabil.

— Chiar *sunt* un animal, replică el.

Cândva, astfel de cuvinte l-ar fi făcut să sufere, dar acum își accepta acest statut.

— Eu cred că doar îți place să-ți plângi de milă, zise María, grăbindu-se să deschidă draperiile și fereastra.

În fața geamului se vedea grădina Celiei plină cu rânduri de porumb, roșii, mazăre și fasole.

— Oricum, este ziua de naștere a Patronului și ai face bine să-ți schimbi mutra asta posacă!

Matt oftă. Reușea să-i descurajeze aproape pe toți dacă se oțăra la ei, dar nu și pe María, care începea să râdă. Desigur, n-ar fi îndrăznit niciodată să se răstească la Patron, în rarele ocazii când bătrânul îi vizita, pentru că așa ceva era de neconceput. Cu fiecare nouă vizită, Patronul părea din ce în ce mai slăbit și cu mintea tot mai răvășită. Lui Matt i se rupea inima când îl vedea așa, pentru că el îl iubea pe Patron. Lui îi datora totul. Băiatul abia își mai

amintea zilele acelea îngrozitoare de acum trei ani, când fusese ținut într-o magazie, cu gândaci drept prieteni și oase uscate de pui în loc de jucării. Dar știa că și în prezent ar fi tot acolo – sau îngropat sub dușumea de Rosa, dacă nu l-ar fi salvat bătrânul.

Patronul împlinește astăzi 143 de ani, spuse Matt.

María se cutremură:

— Nu-mi pot imagina cum e să fii așa de bătrân!

— Celia zice că dacă s-ar pune atâtea lumânări pe tort, s-ar topi varul de pe pereți de la ele.

— Părea ușor ciudat ultima oară când a fost pe aici, zise María.

„Ușor ciudat e puțin spus”, gândi Matt.

Patronul se ramolise în așa hal încât repeta întruna aceeași întrebare: „Mai trăiesc oare? Oare mai trăiesc?” Și își ținea mâna în fața ochilor, studiind fiecare deget pentru a se asigura că era încă în viață.

— Ești gata? striga Celia, dând buzna în cameră.

Îl întoarse pe Matt din drum și-i rearanjă gulerul de la cămașă.

— Ține minte, diseară stai lângă Patron! Fii atent și răspunde-i la toate întrebările!

— Și dacă se comportă… aiurea? întrebă Matt.

Își amintea că ultima dată răspunsese de sute de ori la întrebarea „Mai trăiesc oare?” Celia se opri din aranjarea cămășii și îngenunche în fața lui.

— Ascultă-mă, dragule! Dacă se întâmplă ceva rău diseară, vreau să vii direct la mine. Vino la cămara mea din spatele bucătăriei.

— Cum adică rău?

— Nu pot să-ți explic!

Celia se uita pe furiș de jur împrejurul camerei.

— Promite-mi că nu uiți!

Lui Matt îi venea greu să promită așa ceva – doar uiți fără să vrei, însă dădu din cap afirmativ.

— Of, *mi hijo,* te iubesc din tot sufletul!

Celia îl cuprinse în brațe și izbucni în lacrimi. Matt era, în același timp, surprins și necăjit. Oare ce o fi supărat-o așa de tare? O zări pe María cu coada ochiului, făcând o față care arăta clar cât de siropoasă era scena. Mai nou ăsta era cuvântul preferat al Maríei: *siropos.* Îl învățase de la Tam Lin.

— Promit! spuse Matt.

Celia se desprinse anevoie din îmbrățișare și-și șterse ochii cu șorțul.

— Sunt o proastă! La ce bun, chiar dacă ai înțelege ce se întâmplă! Poate chiar ar fi mai rău!

Vorbea tare, dar, ca pentru sine, iar Matt o privea agitat. Se ridică în picioare și-și netezi șorțul.

— Hai, *chicos,* plecați și distrați-vă la petrecere! Eu am să fiu la bucătărie și am să va pregătesc cea mai bună cină din viața voastră. Amândoi arătați minunat, ca scoși din cutie.

Era din nou vechea Celia, stăpână pe ea, și Matt se liniști.

— Trebuie să-l iau pe Ghemotoc din camera mea, spuse María după ce plecară.

— A, nu! Nu poți să-l iei la masă!

— Ba pot, dacă vreau! O să-l ascund în poală.

Matt oftă. N-avea rost s-o contrazică, pentru că îl lua pe Ghemotoc peste tot. Tam Lin afirmase că nici n-ar fi un câine, ci o excrescența păroasă care-i stătea pe braț. Chiar se și oferise s-o ducă la doctor ca s-o opereze.

În camera Maríei dădură peste Tom, dar Ghemotoc nu era nicăieri.

— Sper că nu i-ai dat drumul afară? țipă María când se uita sub pat.

— Nici măcar nu l-am văzut, spuse Tom, străfulgerându-l cu privirea pe Matt, care se uită la el în același mod.

Părul roșcat, aspru al lui Tom era pieptănat pe spate și avea unghiile curate și tăiate. Mereu în astfel de ocazii, Tom apărea foarte dichisit, ceea ce îi și aducea comentarii admirative din partea doamnelor care veneau la aniversările Patronului.

— L-am pierdut! se tângui María. Și se sperie așa de tare când se rătăcește! Of, vă rog, ajutați-mă să-l găsesc!

Tom și Matt abandonară fără prea multă tragere de inimă duelul privirilor și începură să se uite pe după draperii, perne sau în sertarele comodei. María scâncea ușor pe măsură ce căutarea lor se prelungea fără niciun rezultat.

— Probabil aleargă în jurul casei și se distrează de minune, zise Matt.

— Nu-i place să fie afară, răspunse María cu ochii în lacrimi.

„Este de înțeles”, gândea Matt. Cățelul era un fricos care fugea și de vrăbii, dar acum probabil *chiar era afară,* ascuns în cine știe ce colțișor. N-aveau cum să-l găsească până la masă. Brusc, Matt constată ceva curios.

— Tom!

Tom umbla printre lucruri, dar, de fapt, se făcea, nu căuta cu adevărat. Era greu de descris. Executa toate mișcările firești căutatului, dar se uita în permanență la María. Matt se opri și ascultă atent.

— Se aude ceva! exclamă el.

Alergă în baie, săltă capacul de la closet și îl găsi pe Ghemotoc, ud leoarcă și extenuat, că abia reușise să scape un scheunat slab. Matt scoase imediat cățelul de acolo și-i dădu drumul jos, apoi luă un prosop și-l înfășură în el. Cățelul era pe jumătate mort de la efort, încât nici nu încercă să-l muște. Stătea complet amorțit când îl înșfacă María.

— Cum a ajuns acolo? Cine a pus capacul deasupra? Of, dragule, puiule, puiule de Ghemotoc – alinta ea făptura dezgustătoare, băgându-și fața în el, ești în siguranță acum. Tu ești cățelul meu *bun!*

— Mereu bea apă din vasul de toaletă, spuse Tom. Probabil a căzut înăuntru și capacul s-a închis după el. Chem o servitoare să-i facă o baie.

Ieși din cameră nu înainte însă ca Matt să prindă expresia de furie care-i flutură o secundă pe față. Tom dorise să facă

un anumit lucru și nu-i reușise. Matt era sigur ca Tom îl aruncase pe Ghemotoc în closet, deși nu-și mai arătase până atunci antipatia față de câine, dar așa era Tom, în general. Putea să pară curtenitor și săritor, dar, în realitate, nu știai ce se întâmpla în sinea lui.

Matt îngheță. Ghemotoc s-ar fi înecat dacă nu-l găsea el. Cum putea fi cineva atât de crud? Și apoi, de ce să vrei s-o rănești pe María, care era așa de inimoasă că salva până și păianjenii veninoși? Matt știa că nu l-ar crede nimeni dacă l-ar acuza pe Tom. El era doar o clonă, și părerea lui nu conta. „Sau cel puțin în majoritatea timpului nu conta”, gândi Matt, venindu-i o idee minunată.

*

De cele mai multe ori servitorii îl ignorau pe Matt, iar Alacránii se făceau că nu-l văd, ca și când ar fi fost o gâză de pe sticla geamului. Profesorul de muzică, domnul Ortega, rar îi spunea altceva, în afara semnalelor: „Nu! Nu! Nu!” când Matt atingea o clapă greșită. Acum, domnul Ortega nu mai spunea așa des: „Nu! Nu! Nu!”, pentru că Matt se descurca bine la pian și ar fi vrut ca din când în când să-l audă spunând și: „Bine!”, dar nu zicea. În schimb, pe față i se citea bucuria când Matt cânta bine și ăsta tot compliment era. Dacă Matt cânta foarte, *foarte* bine, era mult prea încântat de el însuși ca să-i mai pese ce credea profesorul de pian.

Situația era alta în fiecare an în timpul petrecerii aniversare. În realitate, era ziua Patronului, dar ajunsese să fie și o sărbătoare a lui Matt. Cel puțin Celia, Tam Lin, María și Patronul îl sărbătoreau și pe el. Ceilalți rânjeau peste zi și așteptau să treacă mai repede.

Era singurul moment când Matt putea să ceară orice și-ar fi dorit. Putea să-i forțeze pe Alacráni să-i dea atenție. Putea să-i facă pe Steven și pe Tom – ă, da! pe Tom! – să fie politicoși cu el în fața prietenilor acestora. Nimeni nu

îndrăznea să-l enerveze pe Patron, prin urmare, nimeni nu îndrăznea să-l ignore pe Matt.

Mesele erau pregătite pentru petrecere într-una dintre vastele grădini care înconjurau Conacul. Peluza era netedă ca în palmă, cu gazonul îngrijit la milimetru. Fusese aranjată de eejiți, care tunseseră gazonul chiar înainte de eveniment. Urma să fie lăsată în uitare începând de a doua zi, dar acum sclipea ca un smarald în lumina blândă a după-amiezii.

Mesele erau acoperite cu materiale albe, imaculate. Vesela avea marginea aurită, tacâmurile de argint fuseseră proaspăt lustruite, iar lângă fiecare farfurie era așezată o cupă de cristal, într-un colț, sub un arbust de orhidee, era o stivă imensă de cadouri. Toți îi aduceau daruri Patronului, deși avea practic de toate și nu-l mai încânta nimic la 143 de ani. Erau câteva cadouri și pentru Matt: mici, oferite cu dragoste de Celia și María, ceva folositor din partea lui Tam Lin și un pachet mare, scump de la Patron.

Musafirii se plimbau de colo-colo alegând dintre delicatesele aduse pe tăvi de servitoare. Chelnerii pregăteau orice băutură li se comanda și îi serveau cu narghilele pe cei care voiau să fumeze. Erau invitați senatori și actori faimoși, generali și doctori celebri, câțiva foști președinți și vreo trei dictatori din țări despre care Matt auzise la televizor. Era până și o prințesă, cam ștearsă, și, desigur, restul fermierilor. Aceștia erau adevărații aristocrați aici. Ei conduceau imperiul drogurilor care forma granița dintre Statele Unite și Aztlán.

Fermierii se strânseseră grămadă în jurul unui bărbat pe care Matt nu-l mai văzuse până atunci. Avea părul roșcat, aspru, o față moale, rotunjoară și pungi mari sub ochi. Părea bolnav, și totuși era bine dispus. Le vorbea convingător celorlalți, cu o voce stridentă, și își puncta afirmațiile, lovind cu degetul în pieptul unui interlocutor. După acest gest, Matt bănui că era un fermier. Altcineva nu îndrăznea să fie așa nepoliticos.

— Acela este domnul MacGregor, spuse María.

Apăruse în spatele lui Matt cu Ghemotoc, uscat și pieptănat, încolăcit pe brațul ei.

— Cine?

O clipă Matt se revăzu în căsuța din câmpul cu maci: avea șase ani și citea dintr-o carte ruptă despre iepurașul Pedro care căzuse în capcană în grădina domnului MacGregor. Acesta voia să-l mănânce pe Pedro în plăcintă.

— Are o fermă lângă San Diego, zise María. Personal, mi se pare înfricoșător.

Matt îl studie mai bine pe bărbat. Nu semăna cu domnul MacGregor din carte, dar avea clar ceva neplăcut în înfățișare.

— Suntem toți chemați în salon, spuse María.

Îl aranjă pe Ghemotoc într-o poziție mai comodă și-i șopti: „Ai face bine să nu latri, indiferent cât de plictisitori ar fi cei care ne țin companie”.

— Mulțumesc, zise Matt.

Salonul se afla la capătul treptelor de marmură care veneau din grădină. Invitații se îndreptară conștiincioși spre locul unde fuseseră convocați să-l felicite pe Patron. Matt se pregăti pentru un șoc. De fiecare dată când îl vedea pe Patron, bătrânul era tot mai șubrezit.

Oaspeții se așezară în semicerc. De jur împrejurul sălii imense erau postate vaze mari cu flori și statui de marmură care-i erau foarte dragi Patronului. Conversația se stinse. Ciripitul păsărilor și susurul fântânilor se auzeau mai clar. Un păun țipă dintr-o grădină apropiată. Matt aștepta tensionat zumzetul scaunului cu rotile motorizat al Patronului.

Apoi, ca prin minune, draperiile de la capătul celălalt al sălii se dădură la o parte și Patronul păși înăuntru. Se mișca încet, dar *mergea* cu adevărat. Evident, Matt era încântat. În spatele bătrânului intrară Daft Donald și Tam Lin, amândoi împingând scaunul cu rotile. Un geamăt de uimire străbătu toată sala. Cineva – prințesa, credea Matt – strigă:

„Hip, hip, ura!” după care toată lumea, inclusiv Matt, aclamă cu bucurie și ușurare. Cineva din spatele lui Matt murmură:

— Bătrânul vampir! Deci a reușit să se târască iarăși afara din sicriu.

Matt întoarse repede capul să vadă cine vorbise, dar nu putu să-și dea seama care dintre invitați fusese.

Când Patronul ajunse în mijlocul camerei, îi făcu semn lui Tam Lin să-i aducă scaunul cu rotile mai aproape, se prăbuși în el, iar Tam Lin îi îndesă perne în jurul lui. Spre surprinderea lui Matt, domnul MacGregor înaintă și se așeză în celălalt scaun.

„Deci sunt prieteni”, gândi Matt. De ce nu-l mai văzuse pe domnul MacGregor și înainte?

— Bine ați venit! îi anunță Patronul.

Vocea lui nu era tare, dar atrăgea pe dată atenția.

— Bine ați venit la a o suta patruzeci și treia aniversare a zilei mele de naștere! Cu toții îmi sunteți prieteni și aliați sau membri ai familiei.

Bătrânul râse ușor.

— Îmi imaginez că *aceștia* sperau să mă fi îngropat până acum, dar n-au noroc. Am beneficiat de avantajele unui nou tratament miraculos sub îngrijirea celor mai buni doctori din lume, iar acum bunul meu prieten MacGregor urmează să fie tratat de aceiași oameni.

Domnul MacGregor rânji și-i ridică brațul Patronului ca un arbitru de box care-l indica pe învingător. Ce *anume* avea bărbatul ăsta de-l făcea așa de respingător? Matt simți că stomacul i se face ghem și totuși n-avea niciun motiv să nu-l placă.

— Veniți, făptuitori de miracole! zise Patronul.

Doi bărbați și două femei se desprinseră din adunare, se apropiară de scaunele cu rotile și se înclinară.

— Sunt sigur ca veți fi satisfăcuți de mulțumirile mele din tot sufletul, pufni Patronul când doctorii încercară să-și mascheze dezamăgirea, dar veți fi și mai satisfăcuți de

aceste cecuri de câte un milion de dolari!

Toți aplaudară, iar doctorii îi mulțumiră Patronului.

Tam Lin îi surprinse privirea lui Matt și-i făcu semn din cap. Matt ieși în fața.

— Comoara mea, spuse Patronul cu căldură, chemându-l cu mâna lui noduroasă. Hai mai aproape, să te văd mai bine! Am fost eu vreodată așa chipeș? Trebuie să fi fost!

Bătrânul oftă și tăcu. Tam Lin îi făcu semn lui Matt că ar trebui sa stea lângă scaunele cu rotile.

— Eram un biet băiat dintr-un sat sărac, începu Patronul, adresându-se mulțimii de președinți, doctori, generali și alte personalități. Într-un an, în timpul festivalului Cinco de Mayo, fermierul care avea pământul nostru a organizat o paradă. Eu și cei cinci frați ai mei ne-am dus să ne uităm. Mama le-a adus pe surorile mele mai mici. Pe una o ducea în brațe, cealaltă se ținea strâns de fusta ei și pășea în urmă.

Matt își formă în minte imaginea câmpurilor prăfuite de porumb și munții vineții din Durango. Văzu în fața ochilor pârâul care se revărsă din albie doua luni pe an și seca în restul timpului. Auzise de atâtea ori povestea spusă de Patron, că o știa pe de rost.

— În timpul paradei, primarul trecea călare pe un cal alb, frumos și arunca bani mulțimii. Cum ne mai aruncam în patru labe după monede! Ne făceam ca niște porci, dar aveam nevoie de bani! Eram așa de săraci, că n-aveam doi bănuți să-i zdrăngănim. După aceea, fermierul făcea un ospăț mare. Puteam mânca tot ce voiam și era o ocazie nemaipomenită pentru cei cărora li se strânseseră stomacurile de foame să mănânce pe saturate. La acel ospăț, surorile mele luară febră tifoida și muriră o oră mai târziu. Erau atât de mici, că nu ajungeau la pervaz, nici dacă ar fi stat pe vârfuri.

Salonul era cufundat într-o liniște de moarte. În depărtare, Matt auzi cântând o turturică din grădină. *Fă-ră speranță!* striga ea. *Fă-ră speranță! Fă-ră speranță!*

— În următorii ani, toți ceilalți frați ai mei au murit; doi s-au înecat, unul a făcut peritonită, pentru că n-am avut bani de doctor.

Ultimii doi au fost omorâți din bătaie de poliție. Am fost opt cu toții, zise Patronul, și numai eu am ajuns la maturitate.

Lui Matt i se păru că cei prezenți erau plictisiți, deși încercau să n-arate. Ani la rând ascultaseră același discurs.

— Le-am supraviețuit și lor, așa cum le-am supraviețuit și dușmanilor mei. Bineînțeles, pot oricând să-mi fac alții.

Patronul privi peste capete și câțiva încercară să zâmbească, dar, întâlnind ochii sticloși ai lui, redeveniră sobri.

— S-ar zice că sunt o pisică, se pare că am șapte vieți. Cât timp mai există șoareci de vânat, mai am de gând să vânez. Și, mulțumită doctorilor, încă mai pot să mă bucur de asta. Puteți s-aplaudați acum!

Scrută publicul și invitații începură s-aplaude întâi timid, apoi din ce în ce mai puternic. „Sunt ca niște roboți!” își șopti Patronul, iar cu glas tare:

— Am să fac o scurtă pauză acum, după care vom lua cina împreună.

11

Împărțirea cadourilor

Matt se plimba prin grădină, admirând sculpturile în gheață și fântâna arteziană din pahare de vin cu felii de portocale, care se revărsa într-o băltoacă roșie. Își înmuie degetul să guste, însă nu era așa de bun pe cât arăta. Controla cartonașele cu nume din dreptul fiecărui loc și văzu că era, ca de obicei, așezat lângă Patron, iar în partea cealaltă urma să stea domnul MacGregor. Ceilalți musafiri din locurile de onoare erau domnul Alacrán și Felicia, Benito, întors de la colegiu – sau, mai degrabă, *exmatriculat* de la colegiu, și Steven și Tom. Tatăl domnului Alacrán închidea cercul oaspeților de la masa de onoare. Pe acesta din urma toată lumea îl striga El Viejo (Bătrânul) de acum, pentru că părea mai în vârstă chiar decât Patronul.

Fredonând încet o melodie, Matt luă cartonașul lui Tom și-l așeză la masa copiilor. Aici scaunele înalte erau aliniate de o parte și de cealaltă a mesei, iar în capete stătea câte o doică pentru a menține ordinea. Matt găsi din priviri cartonașul Maríei și-l așeză lângă al lui, după care exploră marginea grădinii, unde gărzile de corp formau un grup întunecat și sinistru. Fiecare dintre președinți, dictatori și generali își adusese propriile gărzi de corp, iar domnul Alacrán angajase un mic comando special pentru petrecere. Matt aproxima că erau în jur de două sute de persoane.

„De cine oare ne apără?!” se miră el. „Cine ar putea să ne atace dinspre câmpurile de maci?” Însă Matt era obișnuit cu prezenta gărzilor de corp la toate reuniunile familiale, încât i se părea cumva firesc să îi vadă și aici.

Soarele apunea, iar grădina era inundată de o lumina verzuie, răcoroasă. În depărtare, munții Ajo încă mai străluceau bruni-vineții, iar câmpurile cu maci păreau

stropite cu auriu, din ce în ce mai stins. Luminițe se aprinseră printre copaci.

— Porcule! urlă María, avându-l pe Ghemotoc vârât într-o geantă pe care o ținea pe umăr. Măcar o dată ai putea fi drăguț cu Tom! Am schimbat cartonașele la loc.

— Voiam să-l pedepsesc pentru că a încercat să-l înece pe Ghemotoc, argumentă Matt.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Ghemotoc n-avea cum să cadă înăuntru și să tragă capacul după el. Este imposibil! Tom a făcut asta.

— N-are cum să fie așa diabolic, zise María.

— Cum să nu? În orice caz, este petrecerea mea și eu spun care cum stă.

Își pierduse răbdarea cu María. El încerca să fie amabil cu ea, iar ea interpreta totul greșit.

— La masa copiilor se mănâncă numai *piure.*

— Foarte bine! zise Matt.

Aduse din nou cartonașul lui Tom și îi schimbă locul.

María vru să-l pună la loc, însă el o apucă strâns de încheietură.

— Au! Mă doare! Am să stau aici și eu.

— Ba nu, spuse Matt.

— Fac ce vreau!

Matt alergă spre masa lui în același timp cu María, care încerca să-l depășească pentru a-și recupera cartonașul. Între timp veniseră Patronul, MacGregor și toți ceilalți.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? întrebă Patronul.

Matt și María se opriră brusc, patinând încercând să se oprească.

— Vreau să stea lângă mine! spuse Matt.

Bătrânul râse pe un ton grav, răgușit.

— Ea este prietena ta, adică tu *novia?*

— Ce dezgustător! zise domnul Alacrán.

— Oare? pufni Patronul. Matt este la fel ca mine când aveam vârsta lui.

— Matt este o clonă!

— Este clona mea! Ia loc aici, fetițo! Fă-i loc, Tam Lin.

Tam Lin îi găsi un loc liber Maríei și se încruntă la Matt.

— Unde este Tom? întreba Felicia.

Toți își întoarseră privirile spre ea. Era de obicei așa de tăcută și apărea atât de rar în public ca unii uitaseră de ea.

— Unde este Tom? îi adresă Patronul aceeași întrebare lui Matt.

— L-am pus la masa copiilor, răspunse acesta.

— Porcule! urlă María.

Patronul râse.

— Așa merge treaba, comoara mea. Scapă de inamici cum poți. Nici mie nu-mi place Tom, iar cina va fi mai plăcută fără el.

Felicia își mototoli șervețelul în pumn, dar nu spuse nimic.

— Nu vreau să stau aici! Vreau să mă duc lângă Tom! țipa María.

— Ei, uite că nu poți! o anunță sec Matt.

De ce oare trebuia să-i ia întotdeauna apărarea? Nici măcar nu stătea să se gândească puțin. În niciun caz nu se putea ca Ghemotoc să-și fi tras capacul după el. Dar nu voia să-i dea crezare lui Matt pentru că era doar „o clonă dezgustătoare”. Simți că-l îneacă un val de furie mocnită din cauza nedreptății situației.

— Fă așa cum ți se spune, fetițo!

Dintr-odată, Patronul își pierduse interesul în drama romantică și-și îndreptă atenția spre domnul MacGregor. María își înghiți lacrimile când Tam Lin îi împinse scaunul spre masă și-i șopti:

— O să am grijă să primească aceeași mâncare ca noi!

— Ba nu! spuse Matt.

Tam Lin ridica din sprâncene:

— Ăsta-i un ordin direct, domnișorule Matt?

— Da!

Matt încercă să ignore scâncetele slabe ale Maríei, care nu voia să se facă auzită. Dacă ea nu era în stare să-l

pedepsească pe Tom, o va face el în locul ei. Mâncarea fu adusă și servită. María alese câteva bucăți ca să-l hrănească pe Ghemotoc și continuă să-și țină privirea în jos.

— Implanturi de creier fetal… trebuie să încerc și eu asta la un moment dat, spuse MacGregor. A funcționat de minune la tine.

— Nu mai amâna mult, îl sfătui Patronul. Trebuie să-i anunți pe doctori cu cel puțin cinci luni înainte. Opt ar fi mai bine.

— Altfel n-o să mai pot?

— Nu, dacă îmbătrânești prea mult.

Felicia își ținea ochii în farfurie cu aproximativ aceeași dezamăgire ca María. Cel puțin ea nu se făcea că mănâncă. Bea dintr-un pahar înalt, umplut în permanență de un chelner. Uneori se uita rugător spre MacGregor, deși Matt nu înțelegea ce putea să vrea de la el. Oricum, acesta nu o băga în seamă, cum, de altfel, făceau și soțul ei, și restul invitaților.

Bătrânul, tatăl domnului Alacrán, scuipase mâncare și murdărise fața de masă, dar nici pe el nu-l băga nimeni în seamă.

— Poftim, uite un exemplu de persoană care nu și-a făcut implanturi când trebuia, zise Patronul, arătând spre Bătrân.

— Tata a refuzat, spuse domnul Alacrán.

— Atunci este un prost! Uită-te la el, Matt! Îți vine să crezi că el este nepotul meu?

Matt nu-și clarificase până atunci gradul exact de rudenie dintre Patron și Bătrân, pentru că nu-i dăduse importanță. Fără îndoială, Patronul arăta îmbătrânit peste măsură, dar mintea îi era ageră. Cel puțin așa era acum, după acele implanturi complicate. Bătrânul abia dacă mai reușea să închege o propoziție întreagă, și o parte din timp și-o petrecea stând jos în camera lui și *țipând.* Celia îi spusese că așa se întâmpla de obicei cu unii bătrâni și că n-avea de ce să se îngrijoreze.

— Aș crede ca este bunicul tău, zise Matt.
Patronul râse, împroșcând farfuria cu câteva particule mici de mâncare.
— Asta se întâmplă când n-ai grijă de tine.
— Tata a decis ca implanturile sunt imorale, iar eu i-am respectat hotărârea, spuse domnul Alacrán.
În jurul mesei se auzi brusc cum mesenii trag aer în piept și Matt știu că domnul Alacrán tocmai spusese ceva riscant.
— Este un om foarte credincios. Consideră că Dumnezeu ne-a lăsat pe Pământ pentru un anume număr de ani și nu trebuie să cerem mai mult.
Patronul îl privi îndelung pe domnul Alacrán.
— Am să trec cu vederea obrăznicia ta, spuse el într-un final. Este ziua mea și sunt în toane bune. Dar într-o zi ai să ajungi și tu bătrân, corpul o să înceapă să cedeze, iar mintea o să te lase treptat. Sa vedem dacă o să mai fi tot așa mândru și atunci!
Se apucă din nou de mâncat și toți se relaxară.
— Pot să mă duc să văd ce face Tom? întreba Felicia timid.
— Nu te amesteca! răcni domnul Alacrán.
— Voiam… să mă asigur că are de mâncare.
— Pentru numele lui Dumnezeu! Este în stare să se descurce de unul singur și să găsească de mâncare.
Așa gândea și Matt, dar îl șocă mânia pe care domnul Alacrán o arătă față de Felicia. Cum puteai să te enervezi așa, când era atât de neajutorată? Felicia se retrase în muțenia ei, cu capul plecat.
După masă, Tam Lin îl conduse pe Patron cu scaunul până la arbustul lângă care erau cadourile. Domnul MacGregor se scuză și plecă să se odihnească pentru operație. Matt se bucura să-l vadă plecat.
Patronul acorda o mare importanță darurilor.
— Poți să-ți dai seama cât de mult te iubește cineva după mărimea cadoului, îi spunea el adeseori lui Matt.
Prefera să primească, nu să ofere.

— Fluxul bogăției trebuie să vină din afară – Patronul își desfăcu larg brațele ca pentru a îmbrățișa pe cineva – înăuntru!

Gesticulând, reuși să se cuprindă singur în brațe, iar scena i se păru foarte nostimă lui Matt.

Daft Donald și Tam Lin îi aduceau Patronului cutiile aproape, Matt citea felicitarea expeditorului și rupea ambalajul. O secretară nota numele persoanei, darul făcut și valoarea lui. Ceasuri, bijuterii, tablouri, statuete și pietre de pe Lună se adunară morman pe iarbă. Matt era de părere că pietrele de pe Lună arătau ca orice bolovan obișnuit din munții Ajo, dar erau însoțite de certificate de autentificare și costau foarte mult.

Prințesa palidă îi adusese Patronului o statuetă cu un amoraș, unul dintre puținele daruri care se părea că-i fac deosebită plăcere acestuia. Matt îi luase un portofel, care arăta bine în catalogul de prezentare, dar acum părea nesemnificativ și șters pe lângă celelalte cadouri. Celia îi spusese că Patronul ar avea nevoie de un portofel cât Marele Canion ca să-și țină toți banii, iar pentru mărunțiș ar trebui să sece golful Californiei.

Fermierii, fără excepție, îi oferiră arme: pistoale care se declanșau la vocea cuiva, lasere care străpungeau zidul și ardeau tot sau bombe minuscule zburătoare care se agață de pielea dușmanului. Ultimele puteau fi programate să recunoască anumite persoane. Tam Lin îndepărtă imediat armele, după ce Matt le despachetă.

— Deschide-ți și tu cadourile, comoara mea! spuse Patronul după o bună bucată de timp, ținând ochii pe jumătate închiși, copleșit cumva de cele primite, care se înălțau de jur împrejurul scaunului.

Nerăbdător, Matt rupse cutiuța de la Celia. Era un pulover tricotat de ea. Matt nu-și putea imagina când își mai găsise timp și de împletit. Tam Lin îi luase o carte despre cum se recunosc plantele comestibile în deșert. Patronul îi cumpărase o mașina cu baterii, mare cât să

încapă în ea, cu girofar și sirenă. Matt nu mai avea vârsta pentru astfel de jucării, dar bănuia că fusese foarte scumpă, prin urmare Patronul îl iubea foarte mult.

María îi smulse din mână cadoul ei.

— Nu vreau să-ți dau nimic! strigă ea.

— Dă-mi cutia înapoi! spuse Matt, enervat că făcea o astfel de scenă în fața tuturor.

— Nu meriți!

María vru să fugă, dar tatăl ei, senatorul Mendoza, o opri.

— Pune jos cutia! spuse senatorul.

— Dar a fost rău cu Tom!

— Acum!

Maria ezită un pic, apoi azvârli pachetul cât putu de tare.

— Ridică-l și adu-l înapoi! comandă Matt, spumegând de furie.

— Las-o în pace! șopti Tam Lin, dar Matt nu era dispus s-asculte.

María îl jignise în fața musafirilor și voia s-o facă să plătească.

— Așa merge treaba! spuse Patronul vesel. Fă-ți femeia să-și știe locul!

— Adu cadoul *acum!* spuse Matt pe un ton rece, sever, cum îl auzise pe Patron adresându-li-se slugilor care înghețau de frică.

— Te rog, María! încercă senatorul s-o înduplece cu blândețe.

Suspinând, María aduse înapoi cadoul și i-l aruncă lui Matt în față.

— Sper să-ți stea în gât!

Matt tremura și îi era frică să nu-și piardă controlul și să înceapă să plângă și el. Deodată își aminti ce-l întrebase Patronul mai devreme: „Este prietena ta?” De ce să nu fie Maria prietena lui? De ce ar fi el altfel decât restul doar pentru că era o clonă? Când se privea în oglindă, nu vedea nicio diferență între el și ceilalți. Nu era cinstit ca el să fie tratat la fel ca Ghemotoc, când avea note bune și știa să

spună numele planetelor, stelelor luminoase și ale tuturor constelațiilor.

— Și încă ceva, spuse Matt. Cer să mi se dea un pupic dacă tot sunt sărbătorit!

Din mulțime se auziră icnete de mirare. Senatorul Mendoza se înnegrise la față și-și așezase protector mâinile pe umerii Maríei.

— Nu face asta! murmură Tam Lin.

Patronul nu mai putea de încântare.

— Este și petrecerea mea, zise Matt, și pot să primesc orice îmi doresc. Nu-i așa, *Patroane?*

— Așa-i, cocoșelul meu bătăios. Pupă-l, fetițo!

— Este o clonă! strigă senatorul Mendoza.

— Este clona *mea!*

Brusc, Patronul nu mai era gazda jovială de la petrecerea sa. Expresia feței îi devenise rea și fioroasă, ca a unui animal periculos. Lui Matt îi răsună în minte descrierea pe care i-o făcuse Tam Lin: „A crescut mare și puternic, stăpân pe toată pădurea, dar multe dintre crengile lui sunt strâmbe”. Îi părea rău că stârnise toată scena, dar era prea târziu acum.

— Fă-o, María! spuse senatorul Mendoza. Nu o să se mai întâmple a doua oară. Promit!

Senatorul nu știa că María îl mai pupase pe Matt de câteva ori, așa cum obișnuia să-l pupe și pe Ghemotoc sau orice altceva care o încânta. Însă de data asta Matt știa că era altceva. Voia s-o umilească! Dacă ar fi fost vorba de Tom, nimeni nu s-ar fi scandalizat. Li s-ar fi părut drăguț că un băiat își tachinează prietena. Dar Matt nu era un băiat, era o bestie.

María se apropie de el, fără să mai fie nervoasă sau certăreață. Atitudinea ei îi aminti de felul în care Felicia își lăsase ochii în jos, tristă și docilă. Pe moment vru să spună: „Stai! A fost o glumă! N-am vrut!”, dar nu mai putea da înapoi acum. Patronul îi urmărea cu vădită satisfacție, iar Matt bănuia că ar fi și mai rău dacă ar opri totul în clipa

aceea. Cine știe cum ar pedepsi-o bătrânul pe María dacă i s-ar strica toată distracția.

María întinse capul, iar Matt simți pe obraz atingerea buzelor ei reci. Imediat după, fetița alergă la tatăl ei și izbucni în plâns. Acesta o luă în brațe și-și croi drum prin mulțimea care încremenise. Ca prin farmec, invitații începură să vorbească toți deodată, schimbând impresii despre ce se întâmplase sau pur și simplu reluând petrecerea. Însă Matt le simțea privirile ațintite asupra lui: acuzatoare, dezgustate sau distante.

Distracția îl obosise pe Patron. Le făcu semn lui Tam Lin și lui Daft Donald să-l ducă de acolo și, până să prindă Matt de veste, era deja cărat pe scări. După plecarea lui, petrecerea se reluă cu și mai multa însuflețire, însă nimeni nu vorbea cu Matt, ca și cum nici nu era de fața. Ceva mai târziu își adună pachetele mai mici și plecă, lăsând în grija servitorilor mașina cu baterii. Ajuns în locuința Celiei, puse deoparte puloverul de la Celia și cartea de la Tam Lin și deschise cadoul Maríei. Era o cutie de caramel pe care îl făcuse cu mâna ei; știa, pentru că-i spusese chiar ea asta, cu mult înainte. Nu se pricepea deloc să țină secrete.

Maríei îi plăcea să strângă lucruri: bluze uzate, jucării stricate și hârtie de împachetat cadouri, și devenea isterică dacă se pierdea ceva. Poate din cauză că rămăsese fără mamă la cinci ani, vorba Celiei.

Într-o zi oarecare, mama Maríei a plecat de-acasă și nu s-a mai întors. Nu se știa unde plecase sau, dacă se știa, nu se vorbea despre asta. Mică fiind, María își închipuise că mama ei se rătăcise în deșert și se trezea noaptea plângând, spunând că-i auzise vocea în somn. Celia povestea că, din acel moment, María începuse să se atașeze de lucruri, de aceea rar îl scăpa din ochi pe Ghemotoc și făcuse o cârpă din bietul câine.

Fetița decupase pătrate din neprețuita ei hârtie de cadou și cu ele împachetase caramelul pentru Matt. Băiatul se simți îngrozitor privindu-le. De ce oare nu-l ascultase pe

Tam Lin s-o lase în pace? Închise cutia și o puse deoparte.

Celia trăsese draperiile la geamul din camera lui și, ca de obicei, aprinsese lumânarea de la statueta Fecioarei María. Cu mantia ciobită și ghirlandele ieftine de plastic, statueta arăta uzata, însă nici nu o voia altfel. Se băgă sub cuvertură și pipăi în jur după ursulețul lui de pluș. Nici în ruptul capului n-ar fi recunoscut în fața Maríei ca încă mai dormea cu el.

12

Creatura de pe pat

Matt se trezi încălzit și amorțit. Lumânarea de la candela Fecioarei María arsese de tot, lăsând în cameră un miros de ceară topită care intrase în draperii. Deschise fereastra și-și feri privirea inundată de lumina puternică a soarelui. Era aproape după-amiază și Celia plecase demult la lucru. Se frecă la ochi, zări cadoul Maríei pe un raft și toată povestea petrecerii din ajun îi reveni în minte cu o claritate aproape dureroasă. Trebuia neapărat s-o împace, dar deocamdată o lăsa un timp ca să-i mai treacă supărarea. Dacă ar încerca să vorbească cu ea acum, sigur i-ar trânti ușa în nas.

Își luă pe el haine lejere și mâncă feliile de pizza lăsate pentru el ca mic dejun. Apartamentul era gol, iar în grădina de lângă casă nu se auzeau decât păsărelele. Ieși afară și udă legumele.

Ziua de după petrecerea de aniversare era întotdeauna o dezamăgire, pentru că Matt își pierdea tratamentul preferențial de care se bucura fiind clona Patronului. Servitorii începeau din nou să-l ignore, iar cei din familia Alacrán se purtau cu el de parcă ar fi fost un gunoi.

Orele se scurgeau greu. Matt exersă o vreme la chitară; învățase să cânte la ea fără ajutorul domnului Ortega, care nici nu ar fi reușit să detecteze greșelile ca la pian.

Apoi se apucă de citit cartea de la Tam Lin. Bodyguard-ului îi plăceau la nebunie cărțile despre științele naturii, deși citea silabisit. Matt mai primise de la el cărți despre viața în mijlocul naturii, camping, orientare pe hartă și tehnici de supraviețuire, pe care trebuia la un moment dat să le studieze cu atenție. Tam Lin îl instruise deja cât de cât în timpul expedițiilor lor în munții Ajo.

Toate îndeletnicirile lui Matt trebuiau să nu implice factori

de risc. Astfel, i se îngăduia să călărească numai pe „cai siguri” și putea să înoate doar în prezența a doi salvamari. I se dădea voie să se cațăre pe frânghii numai dacă avea dedesubt un munte de saltele. Orice vânătaie sau zgârietură pe care și-o făcea stârnea reacții de panică, dar o dată pe săptămână Tam Lin îl lua în drumeții cu scop educativ. Plecările lor erau motivate ca vizite la uzina nucleară de prelucrare a opiumului din plante, deținută de familia Alacrán – o oroare zgomotoasă și urât mirositoare, unde abia rezistau și eejiții. La jumătatea drumului însă, Tam Lin schimba direcția cailor și o luau către dealuri.

Matt aștepta cu sufletul la gură aceste expediții. Patronul ar fi făcut infarct dacă afla câte pante abrupte escaladase Matt și câți șerpi cu clopoței scosese cu forța de sub pietre. Dar toate aceste acțiuni îl făceau pe Matt să se simtă liber și puternic.

— Pot să intru? spuse o voce moale, nesigură.

Matt tresari. Visase cu ochii larg deschiși. Auzi pe cineva intrând în sufragerie.

— Sunt… Felicia! spuse șovăit femeia, nesigură parcă de identitatea ei.

„Asta chiar că-i ciudat”, gândi Matt. Felicia nu-și arătase până atunci nici cel mai mic interes în privința lui.

— Ce dorești? o întreba Matt.

— M-am gândit… să vin în vizită.

Pleoapele ei păreau grele, parcă era pe punctul de a adormi. Un vag miros de scorțișoara se simțea în jurul ei.

— De ce?

Matt știa ca întrebarea era nepoliticoasă, dar, la urma urmei, când se purtaseră altfel Alacránii cu el? În plus, felul în care Felicia se legăna în față și în spate avea ceva înfricoșător.

— Pot să… mă așez?

Matt îi trase un scaun aproape, pentru că ea nu părea să se descurce singură. Încercă s-o ajute, dar îl îndepărtă. Desigur! Doar era o clonă. Nu avea voie să-i atingă pe

oameni. Felicia se așeză într-o rână pe scaun și o clipă amândoi se uitară unul la altul în tăcere.

— Ești un bun… bu… bun muzician, se bâlbâi Felicia, ca și când îi venea greu să recunoască.

— De unde știi?

Matt nu-și amintea să fi cântat la vreun instrument când era ea de față.

— Toți… vorbesc despre asta! Ne-a luat prin surprindere. Patronul n-are pic de… simț muzical în el.

— Îi place să asculte muzică, spuse Matt.

Nu-i plăcea s-audă critici la adresa Patronului.

— Știu! Obișnuia să mă asculte cântând la pian.

Matt se simți stingher. Probabil că-i răpise Feliciei puțina atenție pe care i-o acordau ceilalți.

— Cândva am fost o mare pianistă.

— Te-am auzit interpretând la pian.

— Da?

Ochii ei se măriră.

— A, în salonul de muzică. Eram mult mai bună… înainte să fac…

— Depresia, încheie Matt.

Discursul ei șovăielnic îl călca pe nervi.

— Dar nu de asta… am venit. Vreau să…

Matt așteptă nerăbdător.

— Te ajut, sfârși Felicia propoziția.

Urmă o nouă pauză lungă în care Matt se întrebă ce fel de ajutor își închipuia ea că are el nevoie.

— Ai supărat-o pe María. Toată noaptea a plâns.

Matt era incomodat de situație. Ce legătură avea Felicia cu asta?

— Vrea sa te vadă.

— De acord, zise Matt.

— Dar ea… nu înțelegi? Tatăl ei nu o lasă să vină aici. De tine depinde totul.

— Ce-ar trebui să fac?

— Du-te la ea! strigă Felicia mai energic decât s-ar fi

așteptat Matt. Du-te *acum!*

Această izbucnire păru s-o epuizeze. Bărbia i se lăsă în piept și închise ochii.

— N-ai cumva… ceva de băut? șopti ea.

— Celia nu ține alcool în casă, răspunse Matt. Să chem o servitoare?

— Las-o baltă!

Felicia oftă, ridicându-se cu greutate în picioare.

— María așteaptă la spital. Este… important!

Zicând acestea, Felicia merse spre ușă și dispăru în hol ca o fantomă mirosind a scorțișoară.

*

Spitalul nu era un loc unde Matt ar fi mers de bunăvoie. Plasat în afara incintei celorlalte clădiri, era înconjurat de o suprafață aridă cu nisip și butuci scunzi de viță de vie. Aceștia își protejau butașii cu niște spini nemaivăzut de ascuțiți și de groși, care puteau străpunge și talpa pantofilor.

Matt își alesese cu grijă cărarea peste porțiunea nisipoasă. Solul emana căldură, iar prin mirajul caniculei clădirea cenușie și fără geamuri parcă dansa. Spitalul arăta ca o închisoare, iar în interior, peste tot, persista un miros ciudat și alarmant. Matt venea adus cu forța aici de două ori pe an și era supus unor teste dureroase și umilitoare.

Se așeză pe treptele de la intrare și își curăță tălpile sandalelor de spini. María probabil era în sala de așteptare. Acolo holul era destul de primitor, cu scaune, reviste și un automat de răcoritoare. Transpirat tot de emoție, Matt deschise ușa.

— Nu văd de ce ar trebui să vorbesc cu tine, spuse María.

Stătea pe un scaun cu o revista deschisă în poală și avea ochii umflați de plâns.

— A fost ideea ta!

Matt își mușcă limba. Doar voia să se împace cu ea, nu

să stârnească o nouă ceartă.

— Vreau să spun că a fost o idee bună.

— Tu m-ai chemat aici, zise María. De ce n-ai ales un loc mai drăguț de întâlnire? Aici este sinistru.

Matt se alertă imediat.

— Nu eu te-am chemat. Așteaptă! țipă el când María vru să se ridice de pe scaun. Dar vreau să stăm de vorbă. Presupun că… am fost cam porc la petrecerea aniversară.

— *Presupui?* întreba María cu dispreț.

— OK, chiar am fost. Dar nu trebuia să-ți iei înapoi cadoul.

— Ba da! Un dar își pierde valoarea dacă este dat la nervi.

Matt se răzgândi și-și schimbă replica în ultimul moment:

— Este cel mai drăguț cadou pe care l-am primit vreodată!

— Da, desigur! Mai drăguț și decât mașina sport de măscărici pe care ți-a dat-o Patronul!

Matt se așeză lângă ea. María se trase mai departe ca să nu-l atingă.

— Mi-a plăcut foarte mult cum ai împachetat caramelul.

— Mi-a luat mult până m-am hotărât ce ambalaj să folosesc.

Vocea Maríei tremura:

— Iar tu ai să le mototolești și ai să le arunci.

— Ba n-am să fac asta! promise Matt. Am să le îndrept cu grijă și am să le păstrez.

María tăcea și-și privea mâinile. Matt veni mai aproape. Adevărul e că îi plăcuse când îl pupase, chiar dacă pe Ghemotoc îl pupa de o mie de ori mai des. La rândul lui, el nu o pupase niciodată și se gândi c-ar putea să încerce acum, ca împăcare.

— Bun, sunteți amândoi aici!

Matt îngheță. În pragul ușii apăruse Tom.

— Cum ne-ai găsit? mârâi el.

— Păi, știa unde suntem. Tu i-ai spus să m-aducă aici,

zise María.

— Poftim? replică Matt.

Abia acum înțelegea. Tom pretinsese că are un mesaj pentru María, iar același lucru îl făcuse Felicia cu el. Sigur plănuiseră asta împreuna. Matt n-ar fi zis că Felicia poate fi periculoasă, dar, de fapt, nu o cunoștea deloc.

— M-am gândit ca o să vă placă să vedeți ceva, spuse Tom.

Fața îi era veselă și prietenoasă, iar ochii albaștri îi străluceau nevinovați. Lui Matt îi venea să-l arunce în spini.

— Aici? întreba María, puțin încrezătoare.

— E ca de Haloween, numai că mai grozav. Este cel mai urât și scârbos lucru pe care l-ați văzut în viața voastră și pun pariu ca amândoi o să vă scăpați pe voi de frică, spuse Tom.

— Am făcut chestii care ți-ar face părul măciucă, se ambiționă María. Tam Lin m-a învățat cum să pun mâna pe scorpioni și cum să las o tarantulă să mi se urce pe braț.

Matt fu surprins de curajul Maríei. Și pe el îl învățase Tam Lin să facă astea, dar nu îndrăznise până la capăt.

— Asta e și mai rău, zise Tom. Mai țineți minte sărbătoarea aceea de Haloween când ați crezut că au venit *chupacabras* afară și Matt ți-a pus măruntaie de găină în pat?

— Nu eu i le-am pus! Tu ai fost ăla! țipa Matt.

— Ai pus mâna pe ele, continuă Tom, fără să-l bage în seamă pe Matt, și ai început să urli cât te ținea gura.

— A fost *oribil,* spuse María.

— N-am făcut nimic! protestă Matt.

— Ei bine, asta este și mai și! anunță Tom. Nu știu dacă vă ține cureaua, ca să zic așa.

— Pe ea sigur nu, zise Matt.

— Nu te mai da tu mare!

Privirea umedă a Maríei îi înmuie inima lui Matt. Bănuia că Tom pregătește ceva, dar nu știa încă ce anume.

— Hai să mergem! Vrea să ne bage în bucluc!

Matt încercă s-o ia pe María de mână, dar aceasta se smuci.

— Ascultați!

Tom deschise ușa spre holul principal care lega sala de așteptare de restul spitalului. Matt simți că i se întoarce stomacul pe dos. Avea amintiri neplăcute despre o parte dintre sălile acelea, în schimb fața lui Tom radia de bucurie. În acel moment îl văzu Matt cât era de diabolic. Vorba lui Tam Lin, dacă nu-l cunoșteai, ai fi zis că Tom este un îngeraș care are cheile de la porțile cerești.

La o oarecare distanță se auzea un miorlăit, repetat și întrerupt.

— E cumva o pisică? întreba María.

„Dacă e, nu miaună după lapte” gândi Matt.

Sunetul avea ceva de groază și disperare în el că ți se făcea pielea de găină. De data asta Matt o apucă pe María de mână.

— Fac experimente pe pisici! strigă María. O, te rog! Trebuie să mă ajuți să le salvăm!

— Ar fi bine să cerem voie înainte, spuse Matt.

Chiar nu-și dorea să intre acolo.

— Nu o să ne dea *nimeni* voie! tună María. Nu înțelegi? Adulții sunt de acord cu aceste experimente. Trebuie să scoatem pisicile de aici – tati o să mă ajute, iar doctorii nici nu vor prinde de veste că le-am luat.

— O să facă rost de altele.

Matt simți că-l apucă frica ascultând sunetul acela continuu.

— Parc-ai fi ca afaceriștii care evită Fiscul! Așa zic și ei: n-ajută pe nimeni! Mai găsim imigranți fără forme legale de angajat la negru, oameni săraci de înfometat sau pisici de torturat.

María își alimenta singură disperarea, iar Matt nu reușea s-o liniștească.

— Hei, ar trebui să-i cerem părerea tatălui tău înainte… încercă el.

— Nu mai vreau s-ascult nicio secundă cum pisica aia suferă! M-ajuți sau nu? Dacă nu, mă duc singură.

— Merg eu cu tine, zise Tom.

Asta îl făcu pe Matt să se hotărască imediat. În niciun caz nu-l lăsa pe Tom s-o ducă pe María singură să vadă cine știe ce oroare era ascunsă acolo. María porni de-a lungul coridorului, dar, pe măsură ce se apropiau de vaiet, încetini. Matt o ținea de mână și îi simțea palma la fel de rece și umezită ca a lui. Sunetul nu era propriu-zis un miorlăit. De fapt, Matt nu mai auzise vreodată unul asemănător, însă era evidenta durerea pe care-o exprima. Uneori se ascuțea până la un strigăt, iar apoi se stingea, ca și când sursa care-l provoca era îndepărtata.

Ajunseseră în fața ușii închise din spatele căreia se auzea tânguitul. Matt spera s-o găsească încuiată. Dar nu era. Tom o deschise larg. Matt abia putu să prindă cu privirea ce era întins pe pat înaintea lor. Făptura își dădea ochii peste cap și se zvârcolea neputincioasa în chingile care o legau de pat. Când îi văzu pe copii, deschise gura larg într-un rotund diform și începu sa țipe incredibil de tare. Urlă până rămase fără aer, după care se apucă de șuierat și, când își pierdu vlaga, începu să gâfâie și să inspire scurt și sacadat.

— Este un băiat, șopti María.

Într-adevăr, numai că la început Matt crezuse ca este un animal, așa de nefiresc și de cumplit arăta. Avea fața puhavă, pielea palidă, aproape albinoasă și un păr roșcat care-i stătea ridicat, în smocuri. Mâinile îi erau răsucite ca niște gheare peste legăturile care îl imobilizau. Era îmbrăcat în pijamale verzi de spital, dar de spaimă le murdărise îngrozitor. Era ceva de speriat cum corpul acela obstrucționat putea să se scuture cu atâta energie, pentru că nu se oprea deloc. Parcă avea șerpi invizibili pe sub piele care îi forțau necontenit brațele și picioarele ca să se elibereze.

— Nu este un băiat, spuse Tom cu dispreț. Este o clonă.

Matt primi afirmația ca un pumn în stomac. Nu mai

văzuse până atunci alta clonă. Simțise pe propria piele ura grea pe care o aveau oamenii față de acestea și nu o înțelesese, pentru că, la urma urmei, clonele erau asemenea câinilor și pisicilor, pe care lumea le iubea. Gândindu-se mai bine, chiar se considera un fel de animal de casă, doar că el era unul foarte inteligent. Observă că María nu-l mai ținea de mână. Se strânsese lângă Tom, care o cuprinsese cu brațul. Creatura de pe pat, clona, își adunase puterile și urla din nou. Părea s-o terorizeze în special grupul copiilor, deși era dinainte speriată. Avea limba ieșită în afară și i se scurgea salivă pe bărbie.

— A cui este? șopti María.

— A lui MacGregor. Tipul e o epavă, are ficatul mâncat tot de alcool, spuse Tom pe un ton obișnuit, de bârfă. Mama zice ca arată ca o persoană pe care Doamna cu Coasa a uitat s-o adune.

„Mama, adică Felicia” gândi Matt.

— Și urmează să...? întrebă María.

— Diseară, răspunse Tom.

— Nu mai suport să mă uit la el! se văicări María. Nici nu vreau sa mă gândesc!

Tom o trase de acolo, dar Matt ghici că în sinea lui savura fiecare moment.

— Să vă las singurei? se interesa Tom din prag.

Matt încă nu putea să-și ia ochii de la creatura de pe pat. *Nu se putea* ca el și făptura aceea să fie la fel. Era imposibil! Creatura deschise gura, pregătindu-se să țipe iar, și în acel moment Matt își dădu seama cu cine seamănă. Bineînțeles că semăna cu MacGregor, doar era clona lui, dar MacGregor avea figura de adult și de asta făcuse legătura atât de greu. Creatura aducea mult mai mult, până la a indica un grad de rudenie cu...

— Seamănă cu tine! spuse Matt către Tom.

— Ai vrea tu! *Ai vrea tu!* striga Tom, pierzându-și rânjetul vesel.

— Uită-te María! Are urechile la fel și părul roșu.

Dar fetița refuză să ridice privirea.

— Scoate-mă de aici! gemu ea cu fața vârâtă în pieptul lui Tom.

— Nu sunt asemenea creaturii ăsteia! urlă Matt. Cască ochii!

Vru s-o tragă din brațele lui Tom, însă María țipă:

— Nu mă atinge! Nu vreau să mai ascult nimic!

Matt turba de supărare.

— Ai venit aici pentru a salva o pisică. Ei, privește *chestia* asta! Chiar trebuie salvată!

— Nu, nu, nu! scânci María, intrată cu totul în panică. Ia-mă de-aici! se văită ea.

Tom porni grăbit spre ieșire și-i aruncă în urmă lui Matt o privire crudă și triumfătoare. Acesta strânse din dinți și se abținu să nu fugă după el și să-l rupă în bucăți. Nu schimba cu nimic lucrurile față de María, mai mult i-ar fi demonstrat că Matt se comportă într-adevăr ca o bestie.

Treptat, zgomotul pașilor celor doi nu se mai auzi. Matt zăbovi o clipă pe hol ascultând miorlăitul creaturii de pe pat, apoi închise ușa și plecă și el după ei.

13

Iazul cu lotuși

Matt trebuia neapărat să discute cu cineva. Simțea nevoia să se justifice în fața cuiva, ca să nu înceapă să urle de unul singur, ca un câine la lună. Nu era clonă! N-avea cum să fie așa ceva! Pe undeva, cine știe cum, se făcuse o încurcătură. Vorbele doctorului îi reveniră în minte: „Clonele se rup în bucăți când îmbătrânesc”. Asta urma să se întâmple și cu el? Avea să sfârșească legat de un pat, țipând până-și dădea duhul?

Tam Lin era împreuna cu Patronul și nici măcar Matt nu avea voie să intre fără permisiune în aripa aceea a Conacului, păzită cu strictețe. Neavând de ales, alergă la bucătărie. De cum îl zări, Celia își agăță șorțul într-un cui.

— Termină tu de gătit supa în locul meu, te rog, îi spuse ea unui ajutor de bucătar.

Apoi îl luă de mână pe Matt și îi zise:

— Hai să ne luăm restul zilei liber, *chico!* Cei din familia Alacrán pot să-și mănânce urechile la cină că nici nu-mi pasă.

Dintre toți servitorii, numai Celia își permitea să-i insulte pe Alacráni cu glas tare de câte ori simțea nevoia. Bineînțeles că asta nu se întâmpla în prezența lor, dar era mai puțin servilă fața de ei decât restul angajaților. Pentru că, la fel ca Matt, era protejata Patronului.

Celia nu mai spuse nimic până nu se văzu în locuința ei, cu ușa închisa.

— OK! S-a întâmplat ceva rău! Ce este? María este încă supărată pe tine?

Matt nu știa cu ce să înceapă.

— Dacă îi spui că-ți pare rău, o să te ierte, zise Celia. Este un copil bun.

— Dar i-am spus deja, îngăimă Matt.

— Și n-a vrut să te ierte! Ei, se mai întâmplă. Va trebui să te ploconești în fața ei ca să-i arăți că într-adevăr regreți.

— Nu-i vorba de asta!

Celia îl așeză în poală – ceea ce rar mai făcea acum ca Matt crescuse – și-l strânse la piept. În acel moment, băiețelul nu-și mai putu reține lacrimile și, agățat de ea, începu să plângă cu suspine adânci, îngrozit că ar putea fi respins.

— Hei, María nu ține pică nimănui. De câte ori se supără pe ceva, în jumătate de oră uită de tot.

Celia începu să-l legene pe Matt, șoptindu-i cuvinte liniștitoare, pe care acesta abia le auzea. O simțea însă *aproape,* se bucura de timbrul vocii și de căldura brațelor ei.

În cele din urmă se calmă și fu în stare să-i povestească cele petrecute în spital. Pe moment, Celia înlemni și-și ținu răsuflarea. Apoi spuse:

— *Nemernicul*... acela... mic!

Matt ridică ochii la ea nedumerit. Celia privea fix în depărtare și se albise la fața.

— Tom este băiatul lui MacGregor, să știi. N-ar trebui să-ți spun treburile astea la vârsta ta, dar nimeni n-are parte de o copilărie normală pe moșia Alacrán. Sunt toți niște scorpioni. Mamă ce bine și-a mai ales numele Patronul!

— Cum să fie Tom copilul lui MacGregor? Felicia este măritată cu domnul Alacrán.

Celia râse amar.

— Pentru oamenii aceștia căsătoria nu înseamnă mare lucru. Felicia s-a încurcat cu MacGregor... cu ani în urmă, și a plecat cu el. Probabil se plictisea pe aici. Numai că povestea n-a ținut. Patronul a trimis după ea – nu-i place să-i fie înstrăinate proprietățile – și MacGregor a fost de acord s-o lase să plece, fiindcă începuse să se plictisească de ea. Domnul Alacrán s-a înfuriat tare de tot, pentru că nu voia s-o primească, dar Patronului nu i-a păsat. Domnul

Alacrán nu mai vorbește cu ea de atunci, nici măcar nu se uită la ea. Este o prizonieră în casa asta, iar servitorii o alimentează cu câtă băutură poate duce. Și te asigur că asta înseamnă mult.

— Și Tom? o grăbi Matt.

— Tom a apărut cam la șase luni după ce ea s-a întors.

Matt se simțea ceva mai bine după ce aflase informațiile acestea. Îl bucura că Felicia nu era agreată, dar încă mai avea întrebări. Își făcu puțin curaj să întrebe ce-l interesa cel mai mult:

— Ce este în neregulă cu clona lui MacGregor?

— N-am voie să vorbesc cu tine despre așa ceva. N-ar fi trebuit să afli de ea.

— Dar am aflat!

— Da! Da! Asta-i opera lui Tom! N-ai înțeles, comoara mea! Cu toții am fost puși în gardă să nu vorbim despre clone. Nu se știe cine te poate asculta.

Celia se uită din nou în jur, iar Matt își aminti că Tam Lin îi pomenise despre camerele de filmat din Conac.

— Dacă îmi povestești, o să zicem că e vina lui Tom.

— Ai dreptate! Chiar n-am cum să nu-ți explic după ce-ai văzut.

— Deci, ce are clona lui MacGregor?

— I-a fost distrus... creierul.

La auzul acestor cuvinte, Matt sări în picioare.

— La naștere, clonele sunt injectate cu un fel de drog care le transformă în idioți, spuse Celia, ștergându-și ochii cu șorțul.

— De ce?

— Așa spune legea, nu mă întreba de ce. Nu știu care este motivul.

— Dar eu n-am fost injectat!

— Patronul n-a vrut să ți se întâmple și ție la fel. Autoritatea lui îi permite să încalce legea.

Matt era plin de recunoștință față de bătrânul care-l scăpase de o soartă așa de cumplită. Era în stare să

citească și să scrie, să se cațăre pe munte, să cânte la pian sau la chitară și să facă tot ce putea face un om adevărat. Și asta numai pentru că Patronul îl iubea.

— Mai sunt și alții ca mine? întreba el.

— Nu! Tu ești singurul, zise Celia.

Singurul! Era unic. Era deosebit. Lui Matt îi crescu inima de mândrie. Dacă nu era om, putea deveni un exemplar mai evoluat chiar. Mai bun decât Tom, care era rușinea familiei; brusc, în minte îi răsări un gând teribil.

— Nu o să fiu... adică, doctorii n-o să mă injecteze mai târziu, nu?

Celia îl îmbrățișa din nou:

— Nu, dragule! Ai scăpat de asta. Ai scăpat de asta pentru tot restul vieții.

Femeia plângea, deși Matt nu înțelegea de ce. Poate că îi era frică de ce spusese în fața camerelor de filmat ascunse. În schimb, el era relaxat și ușurat. Cele întâmplate îl epuizaseră și căscă cu gura până la urechi.

— Trage un pui de somn, comoara mea! îl sfătui Celia O să-ți aduc eu mai târziu ceva bun de la bucătărie.

Îl conduse în dormitorul lui, porni aerul condiționat și trase draperiile la geamuri.

Matt se întinse sub cearșaf și se lăsă cuprins de senzația plăcută de somnolență care îl toropise. Trecuse prin atâtea de curând: petrecerea dezastruoasă, spitalul sinistru, clona lui MacGregor. Se simțea jignit că María fugise de el după ce văzuse făptura de pe pat. O va căuta mai târziu și o să-i arate că el era complet diferit. Cădea tot mai adânc în mrejele somnului, însă îl frământa încă o nelămurire: de ce să vrea MacGregor o clonă, când avea un fiu. Probabil din cauză că Tom îi fusese luat de Patron. Și pentru ca Tom era un diavol împielițat pe care niciun tată nu și l-ar fi dorit lângă el.

„Și-atunci, cugeta Matt ca prin ceață, de ce să-l înlocuiești cu o clonă mutilată îngrozitor?”

*

María refuza să vorbească cu Matt. Se ascundea în apartamentul tatălui ei sau stătea în mijlocul unui grup de persoane, de câte ori o întâlnea. Dar Matt avea încredere în inteligența ei. Știa că, dacă ar rămâne singură și i-ar putea explica cât de diferit era el fața de celelalte clone, l-ar înțelege.

MacGregor se întoarse la ei după operație. Încă arăta, vorba Feliciei, ca o persoană pe care Doamna cu Coasa uitase s-o adune, dar se înzdrăvenea pe parcurs. Stătea de vorbă cu Patronul, amândoi în scaune cu rotile, și se distrau pe seama amintirilor despre rivali pe care-i distruseră și guverne pe care le schimbaseră.

— Am făcut un transplant de ficat, spunea MacGregor mângâindu-se pe stomac, și mi-am schimbat și rinichii, dacă tot mă deschiseseră.

Se uita lung la Matt cu ochii aceia albastru-deschis care semănau atât de mult cu ai lui Tom, iar lui Matt i se întorcea stomacul pe dos. Abia aștepta ca bărbatul să plece de la ei.

Curând și María urma să plece la internat. Matt își dădu seama că trebuia să acționeze urgent. O zări în gradina, jucând șotron destul de lent, pentru că îl avea pe Ghemotoc într-o geanta de umăr, și atunci se gândi s-o abordeze. În ultima vreme, María nu îl mai avea pe Ghemotoc tot timpul cu ea. Din când în când senatorul Mendoza îl închidea în baia din apartamentul lor. Ce-ar fi dacă Matt l-ar răpi pe cățel și i-ar lăsa Maríei un bilet de răscumpărare?

Lângă iazul cu lotuși era o stație de apă, mascată de o tufă mare de măceș și suportabil de răcoroasă în interior. Matt putea să-l ascundă pe Ghemotoc acolo. Dar cum să-l împiedice pe cățel să latre? Animalul se criza, panicat și la vederea unui păianjen care coboară pe pânza lui.

„N-o să latre dacă-i adormit”, gândi Matt.

*

Matt își petrecea mult timp în pasajul secret din peretele salonului de muzică. Îi plăcea să se creadă un super erou de poveste care se furișează și-și ia prin surprindere dușmanii. Îl înlocuise pe Biciul-Negru cu Don Segundo Sombra – Sir-A-Doua-Umbră – un spion internațional. Biciul-Negru era pentru copii, pe când agentul secret, și sir pe deasupra, făcea treburi de adult: conducea mașini de curse și se arunca cu parașuta din avioane cu reacție. Mai ceva decât el era un alt erou animat: El Sacerdote Volante sau Preotul-Zburător. Acesta bombarda demonii cu apă sfințită care le găurea fundurile solzoase.

Una dintre debaralele la care se putea ajunge din pasajul secret îi aparținea Feliciei și era plină de sus până jos cu băutură. Foarte interesant – și acum și folositor – era un raft cu sticluțe de picături pentru ochi care conțineau laudanum. Matt știa totul despre laudanum, deoarece studiul opiumului era o disciplină nelipsită din programa lui școlară. Laudanumul este opium dizolvat în alcool și este foarte puternic. Trei picături într-un pahar cu suc de finețe sunt de-ajuns să adoarmă un om timp de opt ore, iar Felicia avea provizii cât să adoarmă un oraș întreg. Asta explica de ce arăta ea tot timpul așa de somnoroasă.

Matt așteptă până o văzu moțăind pe un șezlong în grădină și atunci se grăbi să intre prin pasajul secret și fură una dintre sticluțe.

*

Iazul cu lotuși era unul dintre zecile de bazine cu apă din grădinile întinse ale domeniului. În timpul verii era abandonat, pentru că oferea puțină umbră. Ibiși, cu aripile ciuntite ca să nu zboare, umblau țanțoș printre firele de papirus și vânau broaște de sub nuferi. Fusese ideea Patronului să amenajeze o gradină veche, după modelul egiptean. Zidurile care împrejmuiau locul erau pictate cu

fresce ale unor zei antici.

Matt dădu la o parte tufa de măceș și intra în stația de apă. Înăuntru era întuneric și umed. Îi pregăti lui Ghemotoc un culcuș din câțiva saci goi și umplu un castronel cu apă. Ieși afară și înlemni. În capătul opus al grădinii era Tom în patru labe, pândind ceva în iarbă. Matt păși cu grijă prin vegetația încâlcită și se strecură înapoi în casă.

Un ibis se înălță din iarbă, își flutură aripile mutilate și se prăvăli în iaz.

Tom sari în sus:

— Hei, tu! Ce cauți aici?

— Te urmăream, spuse Matt, calm.

— Păi, nu te mai băga în seamă! Du-te în partea ta de casă!

— Toate colțurile domeniului sunt ale mele! răspunse Matt.

Se uită pe după Tom și văzu în iarbă o broască cu labele din spate bătute în cuie în pământ, care țopăia nebunește, încercând să scape.

— Ești dezgustător! spuse Matt.

Se duse și eliberă broscuța, care sări în apă.

— Era doar un experiment științific, spuse Tom.

— Da, sigur! Nici María n-ar crede asta.

Tom se înroși și Matt se pregăti pentru bătaie, dar în același moment furia păru să i se stingă, ca și când nici nu s-ar fi enervat. Matt se scutură. Îl deranja că Tom avea schimbările astea surprinzătoare de dispoziție. Era ca într-un documentar în care un crocodil ieșea la suprafața apei; știai că plănuiește un atac, dar nu știai exact momentul acțiunii.

— Poți învăța multe studiind un loc ca acesta, spuse Tom pe un ton firesc. Ibișii mănâncă broaște, broaștele se hrănesc cu insecte, iar insectele se mănâncă între ele. Te învață rostul vieții!

Tom afișa un zâmbet inocent, de poză, dar nu-l păcălea pe Matt nicio secundă.

— Stai să ghicesc! Și tu ești de partea ibișilor! zise Matt.

— Bineînțeles! Cui i-ar conveni să fie ultima verigă din lanțul trofic? Vezi tu, asta-i diferența dintre oameni și animale. Oamenii sunt în vârf, pe când animalele sunt simple cotlete sau tacâmuri umblătoare.

Tom se îndepărtă cu un mers calm și destins, vrând parcă să arate ca nu era afectat că Matt îi stricase jocul diabolic. Matt îl văzu dispărând în casă.

„Ce *ghinion!*" gândi Matt. Nu voia ca Tom să apară din senin pe acolo când va sta de vorbă cu María. Poate dacă i-ar fi dat pe ascuns *și lui Tom* laudanum? O clipa Matt savură ideea, dar știa că ar însemna sa exagereze.

A doua zi, María își petrecu dimineața și prânzul nedespărțită de cățel. Într-un târziu, senatorul spuse:

— Doamne, Dumnezeule, María, animalul pute!

— Te-ai rostogolit prin ceva murdar, spuse ea drăgăstos, ridicându-l în fața ochilor pe cățel. *Da,* dulceață?

— Du-l de-aici! o repezi tatăl ei.

Matt observa scena de după perdea. Se furișă de-a lungul draperiilor și merse după María. Dacă vorbea cu ea acum, nu mai era nevoie să-l răpească pe câinele ăla idiot. Fetița îl lăsă pe Ghemotoc la ea în cameră și închise ușa. Niște lătrături disperate izbucniră din spatele ușii.

— María, începu Matt.

— A, bună! Auzi, trebuie să fug! Tati o să se supere dacă nu mă întorc imediat.

— Vreau doar să vorbim!

— Nu acum! îi strigă María peste umăr, trecând în fugă pe lângă el, tropăind cu sandalele pe pardoseala holului.

Lui Matt îi venea să plângă. De ce îngreuna așa lucrurile? Nu putea să stea să-l asculte?

Se duse în apartamentul Celiei ca să aducă o farfurie cu un hamburger crud pe care-l văzuse în frigider. Când reveni, se uită precaut pe hol după servitori care ar fi putut să treacă, apoi deschise ușa de la camera Maríei , iar Ghemotoc latră și se ascunse iute sub canapea.

„Grozav!”

Matt apucă geanta de umăr, cu care María îl transporta pe cățel de colo-colo, și puse în ea o bucățica tentantă de carne. Cățelul chelălăia și-i curgeau balele urmărindu-l. María îl hrănea după un regim special recomandat de un veterinar, dar care nu includea carne crudă, pentru că ea nici nu voia s-audă de asta.

— Vrei cărniță! Știi bine că vrei! zise Matt.

Ghemotoc începu să lingă porția de carne.

Matt scoase sticluța desfăcută și suflă deasupra gâtului descoperit, împrăștiind mirosul spre animal. Ghemotoc tremură din tot corpul și înghiți de câteva ori. În sfârșit, nu mai rezistă pe lăbuțe și căzu, zvâcnind. Într-o clipa, Matt îl băgă în geantă. Cățelul mârâia și încerca să iasă cu ghearele. Băiatul vru să-i mai vâre o bucată de carne în geantă și se alese cu o mușcătură din care-i curgea sânge. Ghemotoc urla jalnic.

— Poftim! Satură-te până nu mai poți! strigă Matt, aruncându-i porții de carne cât pumnul în geanta.

Auzea plescăituri, lipăieli agitate și înghițituri cu ghionturi. Apoi, ca prin minune, animalul se lungi în geantă și adormi. Matt se uită pe fugă, ca să se convingă. Se întâmplase mai bine decât plănuise.

Puse geanta pe umăr, așteptându-se să stârnească lătrături mânioase pentru că-l mișca înăuntru, dar nu se auzi nimic. Ghemotoc era obișnuit să fie purtat așa. Adormise și probabil se simțea în siguranță în culcușul acela întunecat. Știa și Matt cum e să-ți placă ascunzătorile.

Așeză un bilet pe perna Maríei: „Vino să te întâlnești cu mine la miezul nopții lângă iazul cu lotuși”. Semnă: „Matt”, apoi: „P.S. Nu spune nimănui sau nu-l mai revezi!!!”. Ultimul rând i se păru cam răutăcios, dar nu știa ce alte șanse avea.

Se furișă afară din apartament și lăsă ușa întredeschisă, să pară că Ghemotoc o deschisese cumva. Holurile erau

goale, iar grădina cu lotuși la fel, cu excepția ibișilor care meditau asupra existenței broaștelor. Totul mergea strună. Cățelul se agita ușor când Matt abandonă geanta în stația de apă, dar nu latră.

Băiatul se hotărâse să-l lase în geantă. Va ieși când o să vrea și o să găsească apa și restul de carne. Matt puse sticla de laudanum la loc pe raft. Era de-a dreptul ușurat că nu trebuise s-o folosească. Oricât i-ar fi fost de urât cățelul, nu i se părea cinstit să-i dea din amestecul care o transforma pe Felicia într-o *zombie.*

Imediat după prânz, María descoperi că Ghemotoc dispăruse. Îi puse pe toți, mai puțin pe Matt, să-l caute. Matt auzea voci strigându-l, deși cine-l cunoștea cât de cât știa că oricum nu răspunde. Obișnuia să stea ghemuit în cine știe ce ungher găsit, până era tras cu forța afară, mârâind și vrând s-atace.

*

Celia dormea când Matt ieși. Aproape toate becurile de pe hol fuseseră stinse, doar unele luminau din loc în loc întunericul din jur. Nu cu mult timp în urma, lui Matt i-ar fi fost teamă să iasă din casă atât de târziu. Acum nu mai credea în *chupacabras* sau vampiri, dar liniștea nopții i le reamintea. Dacă Maríei o să-i fie prea frică să plece din camera ei? Nu se gândise la asta. Dacă ea nu apărea, tot planul se ducea de râpă.

Pașii lui răsunau pe coridor. De mai multe ori se opri să se asigure că nu venea nimeni după el. Se uită la ceas. Mai era un sfert de oră până la miezul nopții, momentul când, potrivit spuselor Celiei, morții dădeau la o parte capacele sicrielor de parcă s-ar fi dezvelit de pături. „Nu te mai gândi la asta” își spuse Matt.

Grădina cu lotuși era luminată doar de stele, iar aerul era cald și mirosea a baltă. Nu adia deloc vântul printre palmieri. Nu se auzea nici măcar bâzâitul țânțarilor. Undeva

prin papirus ibișii dormeau sau erau treji și-l ascultau. Ce-ar face dacă l-ar vedea acolo?

„Nu mai fi așa pămpălău” gândi Matt. „Sunt niște biete păsări, ca niște găini cu picioare mai lungi.”

O broască orăcăi, și Matt aproape scăpă lanterna din mână. Lumina cu ea iazul, auzi o plescăială în apă și foșnet de pene.

Matt merse cât putu de ușurel spre stația de apă. Ar fi cumplit să-l audă pe Ghemotoc scâncind chiar acum. Poate că María n-o să vină. La urma urmei, dacă și el era speriat, însemna că María era terorizată, dar ar veni pentru cățel. Matt nu-i subestima curajul când fetița considera că ceva este important.

Ajunse la tufa de măceș. Să rămână afară sau mai bine să vadă ce face Ghemotoc? Nu prea-i convenea să intre în căsuța neluminată. Și-apoi, dac-ar intra, María n-ar da de el. Auzi un zgomot și reflectoare imense inundară toate colțurile grădinii. Era sistemul de securitate al Patronului! Matt era orbit de lumină. Se dădu cu spatele în tufiș și fu înhățat de mâini puternice.

— Dă-mi drumul! țipă Matt. Nu sunt dușman! Sunt clona Patronului.

Daft Donald și Tam Lin îl cărară în salturi până la jumătatea peluzei.

— Eu sunt! Eu sunt! strigă Matt.

Însă Tam Lin rămase mut și cu o expresie sumbră.

Din Conac ieși senatorul Mendoza, veni în fața lui Matt și-și puse mâinile în sân. Un timp destul de îndelungat, nu spuse nimic. Apoi:

— Ești mai rău decât *un animal!*

Vorbea cu atâta patimă și ură ca Matt clipi și se trase înapoi, deși era imobilizat.

— Nu, n-am să te lovesc! Nu sunt genul! În plus, soarta ta e în mâinile Patronului!

Urmă o nouă pauză lungă. Chiar când Matt începuse sa creadă că bărbatul nu va mai adăuga altceva, senatorul

tună din nou:

— Poți fi sigur de un singur lucru! N-ai s-o mai vezi... vreodată... Pe fata mea!

— Dar de ce? îngăimă Matt speriat.

— Știi din ce cauză.

Matt nu bănuia. Era doar un coșmar îngrozitor și nu reușea să se trezească.

— Voiam numai să vorbesc cu ea! I-l dădeam înapoi pe Ghemotoc. N-am intenționat s-o supăr și acum îmi pare rău. Vă rog, îngăduiți-mi s-o văd, ca să-mi cer iertare!

— Cum ți-ai putea cere iertare că i-ai omorât câinele?

Pe moment, Matt nu știa dacă auzise bine. Apoi înțelese toate implicațiile situației în care se afla.

— Dar nu l-am omorât! N-aș face așa ceva! N-aș putea să-i fac Maríei una ca asta! O iubesc!

În clipa în care Matt rosti acestea, știu că fusese o greșeală imensă. Senatorul parcă ar fi vrut să-l sugrume pe loc și să-i azvârle cadavrul în iaz. Nimic nu l-ar fi înfuriat mai tare decât aducerea-aminte a cât de apropiați ajunseseră Matt și María, într-atât încât băiatul îi ceruse în fața tuturor invitaților de la petrecerea Patronului un sărut de sărbătorit. Era de neconceput. Ca și când un cimpanzeu ar fi cerut să poarte haine și să mănânce la aceeași masă cu oamenii. Mai rău chiar, pentru că Matt nu era un animal adevărat, care trăiește în pădure. Era ca făptura de pe pat.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Mintea lui Matt se blocase, nu mai putea decât să se roage de senator să-l ierte până ce acesta se îndura.

— Ai noroc că ești sub protecția Patronului.

Senatorul se răsuci pe călcâie și intră ca o furtună în casă.

— Mișcă-te! ordonă Tam Lin, împingându-l împreună cu Daft Donald pe Matt în afara grădinii.

— N-am fost eu! strigă Matt.

— Au găsit amprentele tale pe sticla de laudanum! zise Tam Lin.

Matt nu-l mai auzise vorbind așa niciodată: rece, trist și dezgustat.

— Am luat laudanumul, dar nu l-am folosit!

Parcurgeau rapid holurile, Matt abia atingând podeaua. Ajunseră la apartamentul Celiei. Tam Lin se opri înainte să deschidă ușa.

— Mereu spun, gâfâi Tam Lin, că este mai bine să spui adevărul chiar dacă e neplăcut. Orice șobolan de canalizare poate minți. Așa e felul lor. De asta sunt șobolani. Dar omul nu fuge și se ascunde în locuri întunecate, pentru că el este o ființă evoluată. Minciuna este cel mai mare act de lașitate dintre câte există.

— Nu mint!

Matt începuse să plângă, deși era un gest copilăresc.

— Pot să te cred că ai greșit, continuă Tam Lin. Pe sticlă scria *trei* picături, ăsta-i dozajul pentru un adult. Dar Ghemotoc era un cățel. Atâta cantitate l-ar fi ucis și chiar l-a ucis.

— Altcineva i l-a dat! strigă Matt.

— Mi-ar fi milă de tine, dacă n-aș fi văzut-o pe María înainte, și aș fi ceva mai blând cu tine, dacă ți-ai face curaj să-ți recunoști vina și să primești pedeapsa pe care o meriți.

— Nu mint!

— Ei, bun! Poate că aștept prea mult de la tine. Rămâi încuiat în casă până la plecarea Maríei. Și cred că e momentul să-ți spun că Patronul pleacă în același timp. Iar eu îl însoțesc.

Matt era stupefiat; nici nu putea vorbi. Se uita fix la Tam Lin.

— Trebuia să se întâmple o dată și o dată, băiețaș, adăugă ceva mai mieros Tam Lin. Poți să ai grijă de tine, de-acuma. Dacă se întâmplă ceva, Celia poate să ne dea de veste.

Deschise ușa, iar Celia, care stătea chiar în prag, îl luă în brațe pe Matt. Băiatul nu reuși să-i vorbească. Ca altădată,

când supărările îl amuțiseră, Matt tăcea și acum. Redevenise cel de șase ani, stăpânul regatului cu zgârciuri, oase și fructe mucegăite ascunse sub rumegușul din celulă.

14

Povestea Celiei

Matt era la el în camera când María plecă. Auzi motorul hidroavionului zbârnâind și vârtejul creat în jurul aparatului la decolare și simți un fior ciudat pe piele la trecerea aeronavei pe deasupra casei. Nu călătorise niciodată cu așa ceva. Patronul nu agrea aceste aparate, preferând să păstreze Ferma cum fusese în tinerețea lui.

Copil fiind, Patronul aflase de imensa avere a unui fermier bogat care stăpânea și satul în care se născuse el. Ținea minte și acum statuia unui amoraș și fântâna arteziană din mozaic verde-albastru, precum și păunii care-i cutreierau gradina. Îi mărturisise lui Matt că încercase să copieze întocmai această amintire chiar dacă, fiind acum cu mult mai bogat ca acela, ar fi putut să aibă sute de astfel de statui, fântâni și grădini.

Reședința Alacrán ocupa o suprafață vastă. Toate corpurile clădirii nu aveau decât un etaj. Zidurile erau de un alb strălucitor, iar acoperișul – din țiglă fină, roșie. Dotarea modernă era minimă, cu excepția anumitor aripi, ca de exemplu spitalul. Așa încât, Celia trebuia să gătească la o sobă de lemn arsă când se întâmpla ca Patronul să vină în vizită, pentru că lui îi plăcea mirosul de *mesquite* ars. În restul timpului i se îngăduia să gătească la cuptorul cu microunde. Grădinile erau din când în când stropite cu apă ca să fie împrospătate, iar pentru răcorirea camerelor, în general se conta pe umbra verandelor ca să mai îmblânzească un pic fierbințeala și uscăciunea aerului.

Doar cu ocazia petrecerii anuale a zilei de naștere a Patronului se scotea la iveală aparatura modernă. Alte personaje celebre s-ar fi simțit îngrozitor fără aer condiționat și centre de distracție.

Asta nu însemna însă că Patronului îi păsa realmente de fericirea sau de nefericirea oamenilor lui. El nu voia decât să impresioneze.

Matt încercă să surprindă cu urechea zgomotul motorului limuzinei Patronului. Bătrânul prefera să vină pe șosea. Dacă ar fi fost posibil, ar fi venit chiar călare, dar oasele sale erau mult prea firave ca să se încumete la așa ceva. Stătea de obicei pe bancheta din spate cu Tam Lin alături, iar Daft Donald conducea. Mașina rula încet pe autostrada lungă, lucioasă, spre cealaltă locuință a Patronului, în munții Chiricahua.

Matt se uita fix în tavan. Era prea deprimat să mănânce sau să se uite la televizor. Nu reușea decât să-și deruleze în minte iar și iar evenimentele ultimelor zile. Poate dacă nu l-ar fi „așezat” pe Tom la masa copiilor. Poate dacă n-ar fi forțat-o pe María să-l sărute de față cu ceilalți... Poate dacă nu s-ar fi dus la spital... Părerile de rău se acumulau una după alta, aglomerând gândurile lui Matt, încât labirintul minții lui semăna cu alergătura unui hamster pe o rotiță.

Toată lumea era convinsă că el îl otrăvise pe Ghemotoc. Pe sticlă se găsiseră amprentele lui, iar în camera Maríei se descoperise un bilet semnat – oare cât de naiv trebuia să fii ca să faci asta!? Matt trebuia să admită că dovezile împotriva lui erau destul de convingătoare.

Tom trebuie să-l fi văzut ieșind din stația de pompare și hotărâse să termine treaba pe care o începuse când încercase să-l înece pe Ghemotoc în vasul de toaletă. Dar cum oare reușise Tom să folosească laudanumul *fără* să-și lase amprentele pe sticlă? Întorcea fiecare gând și pe o parte și pe alta, și rotițele din mintea lui începuseră să scârțâie. Auzi limuzina pornind, sunetul înfundat de portieră trântită și turuitul din ce în ce mai slab al motorului. Deci Patronul și Tam Lin plecaseră.

Matt simți că-i va duce dorul acestuia din urma. „Orice șobolan din canalizare te poate păcăli”, îi spusese Tam Lin, „pentru că sta în firea lor... Dar omul nu fuge și nu se

ascunde în locuri întunecate, pentru că este o ființa superioară.” Matt știa ca ar reuși să-i explice Maríei totul dacă se întâlneau și ea l-ar ierta pentru că este un biet animal nătâng care nu are nicio vină, însă Tam Lin îi spusese că este om și avea pretenții din partea lui. Matt ajunsese la concluzia că oamenii erau mult mai greu de iertat decât orice altceva. Abia acum realiza deosebirea imensă dintre felul în care era tratat de bodyguard și cum îl tratau restul.

Tam Lin îi vorbise despre curaj și loialitate. Îl lăsase să facă lucruri riscante în călătoriile lor, chiar și sa plece de unul singur să exploreze. *Îl tratase ca pe un seamăn de-al lui.* Tam Lin îi povestise deseori despre copilăria lui în Scoția, ca și cum Matt ar fi fost și el adult. Nu la fel se întâmpla cu amintirile Patronului, care ajunseseră să se repete și pe care Matt le memorase cuvânt cu cuvânt. Povestirile lui Tam Lin erau despre hotărârile dificile pe care trebuia să le iei pentru a ajunge bărbat.

„Am fost un nebun de legat” îi spusese bodyguardul. „Mi-am abandonat familia, am fugit cu o gașcă de golani și, pentru ceea ce am făcut, am ajuns unde sunt acum.” Ce anume făcuse, nu povestise niciodată.

Revenindu-i în minte acele picnicuri, Matt începu să plângă încet, fără zgomot. Învățase că tăcerea te apară, dar nu reușea să se oprească din plâns. În toată tristețea lui însă, descoperise un licăr de speranța. Printre toți aceia care-l considerau un animal, exista cineva care credea că este ceva mai mult.

„Și chiar așa am să fiu” își făgădui Matt, cu ochii la tavanul întunecat.

*

Nu totul era deprimant. Tom fusese izgonit din casă. Când María își căutase câinele, îi ceruse inocent tatălui ei să-l caute în spital. Senatorul Mendoza vru atunci să știe

cum de aflase ea de acel loc. Ieși astfel la iveala toată povestea despre clona lui MacGregor și rolul pe care-l avusese Tom în ispitirea Maríei pentru a o vedea. Patronul îl trimise pe Tom la un an întreg de școală, fără vacanțe, într-un internat.

— De ce nu-l ia MacGregor cu el, dacă Tom este fiul lui? întrebase Matt.

— Nu înțelegi, îi spuse Celia în timp ce tăia tarta din brânză dulce și căpșune.

În mod normal, Matt ar fi comandat două porții, dar de data asta nu era sigur că poate s-o înghită nici pe prima.

— Când Patronul hotărăște că îi aparține ceva, nu mai renunță.

— Niciodată? întrebă Matt.

— Niciodată!

— Și cum rămâne cu ceea ce primește de ziua lui?

Matt se gândi la toate ceasurile de aur, bijuteriile, statuetele și pietrele de pe Lună care îi fuseseră aduse vreme de o sută de ani.

— Le păstrează pe toate.

— Unde?

Celia așeză porțiile pe farfurie și-și linse degetele:

— Are o camera subterană secretă. Patronul vrea să fie îngropat în ea – să-l ocrotească Fecioara María și să-i țină cât mai departe ziua aceea!

Celia se închină.

— Asemenea unui faraon, remarcă Matt.

— Exact! Mănâncă-ți prăjitură, comoara mea! Trebuie să fii puternic!

Matt mânca în silă, cu gândul la camera secretă. Văzuse fotografii ale mormântului lui Tutankamon. Patronul ar urma să fie așezat într-un sicriu de aur, înconjurat de toate ceasurile, bijuteriile, statuetele și pietrele lui de pe Lună. Apoi, pentru că nu mai voia să și-l închipuie pe Patron mort, întrebă:

— Ce legătură are asta cu Tom?

Celia se lăsă pe spate în scaunul ei moale. Era mult mai relaxată acum că toată lumea plecase.

— Patronul e de părere că o persoană îi aparține în același mod în care o casă, o mașină sau o statuie îi aparține, zise ea. N-ar renunța la acea persoană, cum, de altfel, nici n-ar arunca bani la întâmplare. De asta n-o lasă nici pe Felicia să scape. De asta îi ține pe toți sub control, ca să-i poată chema în orice moment la ordin. Nu i l-ar încredința niciodată pe Tom lui MacGregor, cu toate că nu-l poate suferi pe băiat.

— Tu și Tam Lin îi aparțineți? întrebă Matt.

Celia tresari:

— Măi să fie! Ce întrebări mai pui!

Matt aștepta.

— Poate că n-ai mai avea atâtea probleme dacă lumea ți-ar explica anumite chestii, spuse ea cu un suspin.

— Nu l-am otrăvit pe Ghemotoc!

— *N-ai vrut,* dragule! Știu că ești bun la suflet.

Matt tare ar fi vrut să-și susțină nevinovăția, dar știa că ea nu l-ar fi crezut pe cuvânt. I se găsiseră amprentele pe sticla de laudanum.

— Am crescut în Aztlán, începu ea, în același sătuc în care s-a născut și Patronul. Era un loc sărac atunci, și acum este și mai nenorocit. Nu creștea nimic acolo, doar buruieni, și erau așa de amare că măgarii vomitau de la ele. Până și gândacii migraseră spre orașul vecin, așa de rău era. Când eram doar o copiliţă, am plecat să lucrez într-o fabrică – o *maquiladora* – la graniță. Cât era ziua de lungă stăteam lângă linia de asamblare și puneam cu o pensetă niște cubulețe în niște găuri mici. Credeam că am să orbesc! Locuiam într-o clădire mare, cenușie, cu ferestre atât de mici că nu-ți puteai scoate capul pe geam. Asta ca să le împiedice pe fete să fugă. Noaptea urcam pe acoperiș și priveam spre nord, dincolo de graniță.

— Granița noastră? întrebă Matt.

— Da! Fermele se întind între Aztlán și Statele Unite. Nu

se vedea mare lucru, pentru că acestea nu sunt luminate noaptea. Dar *dincolo* de ele, unde începeau Statele Unite, era o lumină puternică pe cer. Știam că sub lumina aceea se afla ținutul cel mai frumos de pe pământ. Unde toți au casa și grădina lor, unde toată lumea poartă haine frumoase, mănâncă numai mâncarea cea mai bună și nimeni nu muncește mai mult de patru ore pe zi. Iar în restul timpului, se plimbă de colo-colo cu hidroavioane și merg la petreceri.

— Chiar așa este! se miră Matt, care nu cunoștea mai nimic despre țările cu care se învecinau Fermele.

— Nu știu, ofta Celia. Cred ca e prea frumos să fie adevărat.

Matt o ajută pe Celia să curețe farfuriile și le spălară și le șterseră împreună. Îndeletnicirea casnică îi reaminti lui Matt de zilele acelea de demult, când locuiau în căsuța din câmpul cu maci. O aștepta răbdător pe Celia să-și reia firul povestirii. Știa că dacă insista, Celia n-ar mai povesti despre trecutul ei.

— Mi se părea că locuiam de o veșnicie în clădirea aceea gri, îmbătrânind pe zi ce trecea. Fără petreceri, fără prieteni, fără nimic, spuse ea în cele din urmă, după ce pusese farfuriile la loc. Nu mai aveam vești de la familia mea de câțiva ani buni. Puteau să fi murit cu toții, eu nu știam. Viața mea s-a schimbat abia după ce am învățat să gătesc. M-a învățat o bătrână *curandera,* o vindecătoare care avea grijă de fete. Mi-a arătat tot felul de lucruri. I-am fost cea mai buna elevă dintre câte a avut și în scurtă vreme am fost mutată de la linia de asamblare și am ajuns să gătesc pentru toată clădirea. Am început să am mai multă libertate; mergeam la piață să cumpăr alimente și verdețuri. Și într-o zi m-am întâlnit cu un coiot.

— Un animal? păru derutat Matt.

— Nu, dragule. O călăuză care trece oamenii peste graniță. Numai că mai întâi trebuie să traversezi Fermele, se cutremură Celia. Ce proastă am fost! Persoanele acelea

nu te ajută să ajungi nicăieri. Te duc direct la Patrula Fermei. Am strâns tot ce aveam, inclusiv statueta Fecioarei María, pe care mi-o adusesem de acasă. Eram în jur de douăzeci de persoane care am trecut munții Ajo și acolo ne-a abandonat coiotul. Am intrat în panică, exact ca niște iepuri speriați. Am încercat să coborâm o pantă abruptă, iar una dintre femei a căzut într-o râpă și a murit. Ne-am descotorosit de o parte dintre bagaje ca să ne mișcăm mai repede, dar asta nu ne-a ajutat deloc. Patrula Fermei ne aștepta la poalele munților. Am fost dusă într-o cameră, unde mi-a fost golit rucsacul. Le-am strigat să aibă grijă să nu-mi spargă statueta. Atunci s-a ciobit, când mi-au răsturnat bagajul. Au început să râdă și unul dintre ei intenționa să o sfărâme cu piciorul, când un altul din ușă i-a strigat să se oprească. Toți au rămas atunci înmărmuriți. Era Patronul, în scaun cu rotile. Pe vremea aceea era ceva mai în putere și îi plăcea să verifice personal cum merg treburile. Mi-a spus că i se pare cunoscut accentul meu și m-a întrebat de unde sunt. I-am zis numele satului și a rămas surprins: era satul lui natal. S-a mirat că „gaura de șobolani” mai era încă în picioare și i-am răspuns că e la fel, doar șobolanii s-au mutat într-o văgăună mai bună. A râs și m-a întrebat dacă mă pricep la ceva. Din acel moment am intrat în proprietatea Patronului și îi voi aparține întotdeauna, pentru că nu îmi va da niciodată drumul.

Pe Matt îl luă cu frig. Era bine că Celia trecuse granița, altfel nu ar mai fi fost lângă el să-l crească, dar ultimele vorbe rostite de ea aveau ceva sinistru în ele totuși: „Nu-mi va da niciodată drumul!”

— Te iubesc, Celia, spuse Matt impulsiv, cuprinzând-o în brațe.

— Și eu te iubesc, zise ea ușor, îmbrățișându-l la rândul ei.

Se simțea așa de în siguranță! Matt și-ar fi dorit să se poată ascunde în apartamentul ei pentru totdeauna și să uite de familia Alacrán, de servitorii disprețuitori și de clona

lui MacGregor.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți care au trecut granița? întreba el.

— Ceilalți?

Tonul Celiei era neutru și vocea joasă!

— Au fost toți transformați în eejiți!

Și mai mult n-a vrut să mai spună despre ei.

BĂTRÂNEȚE

12–14 ANI

15

O pasăre flămândă

Zilele treceau fără prea mari schimbări. Acum Matt nu putea decât să aștepte cu înfrigurare revenirea Maríei . Ea și Emilia fuseseră trimise la o mănăstire ca să fie educate ca niște domnișoare adevărate.

— Pe María vor ei s-o îmblânzească! spuse Celia, pentru că Emilia este moale ca fiertura de ovăz.

Matt o rugă pe Celia să-i trimită o scrisoare din partea lui, dar femeia refuză.

— Măicuțele i-ar da-o direct senatorului Mendoza, zise ea.

Băiatul încercă să-și imagineze cum își petrecea María timpul acolo, dar nu știa nimic despre ce se întâmpla de obicei în mănăstiri. Oare îi era dor de el? Oare îl iertase între timp sau acum îl vizita pe Tom?

Cum fetele Mendoza erau plecate, Benito și Steven nu veniră acasă în vacanță. Domnul Alacrán era mai mult plecat în călătorii de afaceri, iar Felicia și Bătrânul stăteau închiși în camerele lor. Coridoarele și grădinile erau pustii.

Servitorii își vedeau în continuare de treburi, dar fără să li se audă vocile. Casa era ca o scenă de pe care lipseau actorii.

Într-una dintre zile, Matt comandă să i se aducă un „cal sigur” de la grajduri și așteptă încordat să vadă dacă îi va fi sau nu refuzată cererea; însă ordinul i se execută. Calul îi fu adus de un eejit, iar Matt, stânjenit, își lăsă privirea în jos.

În casa lucrau numai câțiva eejiți, dar prefera să nu se gândească la ei. Întinse mâna după căpăstru și abia după aceea se uita în sus. Era *Rosa.* Matt simți același fior de groază ca pe vremea când era doar un copilaș, iar ea, temnicerul lui, dar femeia care stătea acum în fața lui nu mai reprezenta deloc o amenințare. Trăsăturile feței sale dure și aspre nu păreau să trădeze vreo trăire interioară. Rosa privea în gol, drept în față, și ținea mâna întinsă, de parcă nici nu-l vedea.

— Rosa? o strigă Matt.

Aceasta se uită la el:

— Ați prefera alt cal, stăpâne?

Vocea era aceeași, mai puțin tonul furios de altădată.

— Nu! Acesta este bun, spuse Matt.

Rosa se răsuci pe călcâie și plecă spre grajduri târșâindu-și încălțările. Mișcările ei erau acum întrerupte și automate, altfel decât și-o amintea.

Matt călări departe de casă. Calul mergea la trap, în linie dreaptă, ascultând comenzile lui Matt de a o lua la stânga sau la dreapta, atâta timp cât rămânea între granițele teritoriului pentru care era programat de implantul din creier. „La fel ca Rosa” gândi Matt. Abia acum înțelesese cât de cumplit era să fie eejit. Pe alții nu-i cunoscuse înainte de a fi operați. Erau acolo doar ca să îndeplinească anumite sarcini plictisitoare, dar pe Rosa o știuse de când era o persoană adevărată, însă una rea și violentă. Acum nu mai era decât o umbră din care dispăruse orice urmă de viață.

La un impuls îndreptă calul spre vest, în loc de est, adică spre marginea câmpurilor de maci, acolo unde credea că s-

ar afla căsuța Celiei. Își miji ochii pentru a vedea mai bine la distanță. Lotul pe care se afla era într-un stadiu de început al dezvoltării plantelor, cărora abia le ieșiseră boboci gri-verzui, printre aburii ușori, înălțați deasupra stropitorilor de la nivelul solului. Aerul avea un miros înțepător de praf umezit.

Câțiva eejiți stăteau aplecați deasupra pământului plivind buruienile și strivind insectele dăunătoare. Acesta era ținutul lor, țara eejiților. Matt se întrebă ce s-ar întâmpla dacă, brusc, se trezeau la realitate. S-ar ridica oare împotriva lui, asemenea sătenilor din filmul acela cu Frankenstein? Dar nu aveau cum să-și revină, era imposibil. Își vedeau în continuare de lucru, până când conducătorul de grup le spunea să se oprească.

Matt nu găsi căsuța din câmp. Probabil fusese dărâmată după ce el și Celia se mutaseră. Oftând, se întoarse spre est, în direcția oazei din munți. Ajuns la cișmea, Matt descălecă și pompă apă în bazin, cum făcea de obicei Tam Lin.

— Bea! îi zise el calului.

Ascultător, acesta se adăpă, până când Matt hotărî că băuse destul și-i spuse:

— Gata!

Îl trase la umbră și-i ordonă să-l aștepte.

Simți un fior de teamă când începu urcușul. De data asta era de unul singur. Nu mai avea cine să-i vină în ajutor dacă aluneca într-un hău sau era mușcat de un șarpe cu clopoței.

Ajunse la stânca găurită și trecu dincolo. Balta era aproape secată, fiind spre sfârșitul anotimpului uscat, iar furtunile lui august și septembrie nu începuseră încă. Crenguțele unui tufiș tremurară, mișcate probabil de un animal care tocmai se ascunsese. Vântul sufla printre stâncile goale cu un șuierat jalnic, singuratic.

Matt făcu un popas și mâncă un sandviș. Nu știa de ce venise acolo. La capătul opus al văii se întindea vița de vie peste umbrarul de lemn făcut de mâna omului. Cândva,

demult, cineva locuise aici, dar acum via neîntreținută crescuse și se îndesise, iar o parte din scheletul de lemn se rupsese. Matt pași încet în umbra ei, stând cu ochii în patru după șerpi, cărora le plăcea, de asemenea, întunericul răcoros.

Găsi o ladă de metal, care avea lângă ea într-o parte câteva pături și o grămadă de sticle de apă. Matt se opri locului. Inima mai să-i sară din piept. Se uita în jur să vadă unde se ascundea intrusul, dar nu era nimeni, doar vântul puternic și foșnetul răgușit al unui cactus de undeva dintre stânci.

Matt se ascunse într-un tufiș. Frunzele uleioase, zdrobite sub mișcările lui, emanau un miros înțepător. Cine îndrăznise să invadeze locul lui special? Era cumva vreun imigrant cu forme nelegale, care încerca să ajungă în Statele Unite sau vreun eejit care-și revenise? Pe măsură ce Matt analiza posibilitățile, își dădu seama că niciun muncitor imigrant fugar n-ar fi putut să care lada printre dealurile și canioanele despre care îi povestise Celia, iar eejiții nu puteau să evadeze.

Cu inima bătându-i puternic, Matt ieși din ascunzătoare și începu să examineze cufărul, care era legat cu două încuietori mari de fier. Băiatul le desfăcu cu grijă și săltă capacul.

Peste câteva pachete ambalate îngrijit se afla o hârtie scrisă. „Draga Matt” începea biletul. Matt se așeză pe pământ și inspiră adânc, ca să-și revină din șoc. Acele lucruri erau *pentru el.* După ce se mai liniști, se apuca din nou de citit.

„Draga Matt,

Nu mă pricep la scris, așa ca voi fi foarte scurt. Patronul zice că musai trebuie să-l însoțesc. Nu mă pot împotrivi. Îți las în ladă provizii și niște cărți. Nu ști niciodată când ai avea nevoie de ele. Prietinul tău Tam Lin.”

Biletul părea mâzgălit, cu un scris mare, ca de copil. Matt fu surprins de greșelile de ortografie și de exprimarea săracă pe care Tam Lin o avea în scris, când discursurile lui erau atât de inteligente. Însă bodyguard-ul îi spusese ca nu prea învățase carte și iată dovada.

Matt se apucă să cotrobăie pachetele nerăbdător. Găsi pastramă de vită, orez, fasole, ceapă uscată, cafea și bomboane. Apoi un flacon cu pastile de purificat apa, o trusă de prim-ajutor, un briceag, chibrituri și gaz de brichetă.

Pe la jumătatea lăzii dădu peste alta hârtie pe care scria: „Crătiț învelite". Băiatul rupse imediat învelitoarea și descoperi un set de ustensile de bucătărie și o cană de metal. Pe fundul lăzii erau cărți. Una era un pliant de hărți, pe alta scria „Istoria opiumului", iar alte două volume erau manuale despre camping și supraviețuire. Un ultim bilet îl anunța: „Ține lada închisă. Coioții mănâncă alimente. Și cărți."

Matt își contemplă comoara. Până la urmă Tam Lin nu-l abandonase. Citi de mai multe ori încheierea primului bilet și de fiecare dată parcă bea un pumn de apă rece de izvor. „Prietinul tău Tam Lin." Împachetă totul la loc, împinse lada cât mai în spate și se întoarse acasă.

*

Când ajunse la Conac, era agitație mare. Aterizau hidroavioane, iar servitorii alergau de colo-colo. Matt o găsi pe Celia așteptându-l îngrijorată în apartament.

— Unde-ai fost, comoara mea? strigă ea. Eram pe punctul să trimit o patrulă să te caute. Ți-am pregătit costumul pe pat.

— Ce s-a întâmplat? De ce aleargă toată lumea așa?

— Nu te-a anunțat nimeni?

Îl dezbrăcă grăbita de cămașă și-i azvârli un prosop:

— Fă repede un duș înainte să te îmbraci! A murit

Bătrânul.

Celia se închină pe fugă și ieși din cameră.

Matt rămase perplex, cu ochii la prosop și cu gândurile împrăștiate. Moartea Bătrânului nu era așa o surpriza; doar zăcea la pat de câteva luni. Matt ar fi vrut să simtă păreri de rău, dar nici nu-l știa bine pe Bătrân. Făcu un duș rapid și se îmbrăcă în grabă.

— Nu ți-am spus să te speli și pe cap! se plânse Celia când îl văzu și începu să-i pieptene agitata părul zburlit.

Purta o rochie neagră elegantă, cu mărgeluțe negre cusute pe bust, și părea altfel fără șorțul ei obișnuit.

— Patronul a insistat să fim și noi de față, spuse ea în timp ce străbăteau coridoarele.

Ajunseră în salon, unde statuile fuseseră înlocuite cu ghivece cu flori. În semn de doliu, pereții erau drapați cu crep, iar într-un colț al camerei, zeci de păhărele cu lumânări aprinse stăteau așezate într-un suport. Fumul și mireasma de tămâie îi provocară lui Matt un atac de tuse. Toți cei prezenți, cel puțin cincizeci de persoane, se uitară încruntați la el. Celia îi dădu inhalatorul pe care-l avea mereu la ea. Imediat, tusea lui Matt se calmă și el putu să privească în jur.

În mijlocul sălii se găsea un sicriu frumos ornamentat, cu mânere de alamă. În el era culcat Bătrânul, care arăta asemenea unei păsări moarte de inaniție în costumul negru și cu nasul său ascuțit ieșit în afară, ca un cioc prin căptușeala de mătase de culoarea fildeșului. Celia plângea în tăcere, ștergându-și ochii cu batista, iar lui Matt i se rupea inima când o vedea așa tristă.

Cei veniți la priveghi rămăseseră la distanță de sicriu, stăteau adunați în grupuri pe lângă perete și conversau în șoaptă. Matt îi văzu pe Benito, Steven și Emilia. Aceștia din urmă se țineau de mână. Rând pe rând soseau tot mai mulți oaspeți. Intră și MacGregor, arătând cu 30 de ani mai tânăr decât îl văzuse Matt ultima dată. Acum semăna și mai mult cu Tom, iar Matt resimți aceeași antipatie și față de el.

Mirosul cald și îmbătător de lumânări aprinse îl amețea. Ar fi vrut să iasă la aer. La cealaltă extremă a casei exista o piscina uriașă pe care rareori o folosea altcineva în afară de Felicia când era trează. Lui Matt îi răsări acum în minte, cu adâncul ei albastru-răcoritor, și se imagină înotând prin undele ei transparente.

— Să nu sufli o vorbă! îi șopti Celia la ureche.

Dacă nu l-ar fi trezit ea din visare, ar fi pierdut intrarea Maríei în salon, dinspre capătul opus al camerei. Ceva mai slăbuță și mai înaltă, fetița de altădată arăta mult mai matură acum în rochia ei neagră, strânsă pe corp. Avea părul lung până la umeri ca un văl negru, lucios, purta cercei cu diamante și o pălăriuță neagră, cu borurile tivite tot cu diamante. Matt își zise ca era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse în viața lui.

María se ținea de mână cu Tom.

Matt simți că este apucat strâns de braț de către Celia. Nu încetă s-o privească fix pe María, vrând s-o facă să se uite la el, dorindu-și să-i dea drumul lui Tom sau (și mai bine) să-l împingă de lângă ea. Fata se pierdu în mulțime fără ca măcar să arunce o privire înspre el.

Patronul își făcu apariția în scaunul cu rotile, împins de Tam Lin. Domnul Alacrán îi însoțea pe cei doi, și pe fața lui, Matt citi durere și întristare nedisimulate. Bărbatul se apropie de catafalc și îi sărută fruntea celui decedat. Patronul păru iritat de gest și-i făcu semn lui Tam Lin să-l poarte prin mulțime ca să poată fi salutat de cei veniți.

Matt aștepta impacientat. Voia neapărat să-i mulțumească lui Tam Lin, dar evident clipa de față era nepotrivită. Bănuia că trebuie să păstreze secretul despre lada din munte și comoara din ea, altfel îi crea probleme lui Tam Lin.

Toate încetară când ușa se deschise și intră preotul care oficia slujba, urmat de dascăli care legănau în jur cădelnițe cu tămâie arzând și de un cor de copii. Vocile suave de copil înghețară conversația din salon. Erau ca un grup de îngeri,

îmbrăcați în robe albe, cu fețe curate, luminoase și frumos pieptănați. Aveau toți în jur de șapte ani și erau eejiți. Matt își dădu seama de asta după privirea goală pe care o aveau. Cântau divin – el știa să aprecieze o interpretare perfectă, dar nu trăiau ceea ce redau. Corul de copii se așeză ordonat la capul mortului, iar preotul le șopti să stea pe loc.

Era prima dată când Matt vedea un preot în carne și oase, nu la televizor. Celia se ducea de obicei la o biserică mică, aflată la vreo doi kilometri distanță de căsuța din câmpul cu maci. Pleca în zori în fiecare duminică dimineața și se întâlnea acolo și cu alți servitori. Când se întorcea, nu mânca nimic, nici măcar nu bea cafea până la asfințit, chiar dacă îi venea foarte greu. Cu toate acestea nu lipsise niciodată. Și nici nu-l lua pe Matt cu ea.

— Liniște! spuse preotul corului de copii, care amuțiră pe dată. Intonă o rugăciune și încheie stropind corpul neînsuflețit al Bătrânului cu agheasmă. Spre mirarea lui Matt, apa nu îi găuri costumul mortului, așa cum văzuse el în filmele cu demonii arși de Preotul-Zburător.

— Să ne amintim de viața prietenului nostru! se adresă preotul mulțimii cu o voce groasă, impunătoare, făcându-le semn că pot lua cuvântul.

Domnul Alacrán fu singurul care spuse câteva cuvinte, după care preotul îi anunță pe toți că pot trece cu rândul să-și ia rămas-bun de la mort. Matt ridica privirea spre Celia, în speranța că rolul lor se încheiase, însă ea rămăsese tot sobră și hotărâtă. Îl împinse în fața ei să se alăture lungului șir de oaspeți care așteptau să ajungă la sicriu.

„Ce trebuie să mai fac acum!” se mira Matt. Încercă să vadă ce făceau ceilalți când ajungeau lângă mort. Cei mai mulți doar înclinau din cap și se grăbeau spre ieșire. Când le veni rândul lor, Celia se închină și murmură:

— Să se coboare mila Domnului asupra ta!

Matt simți o palma încleștata pe umărul lui, care-l scoase

din rând.

— Ce este… *chestia asta?* întreba amenințător preotul.

De la mică distanță parcă era mai înalt.

— Patronul a cerut să participe și el, zise Celia.

— *Chestia asta* n-are ce căuta aici! tună preotul. Odrasla nebotezată a Satanei nu are dreptul să batjocorească acest ceremonial religios! Nici câinii nu se-aduc la biserică! Oamenii din rând încremeniră, cu ochii strălucind a răutate.

— Vă rog, întrebați-l pe Patron! imploră Celia.

Matt nu înțelegea ce încerca ea să mai obțină. Nu aveau cum să câștige, iar el nu mai suporta să fie umilit în fața tuturor. Se uită prin sala după Patron, dar acesta plecase.

— Sfântul Francisc ar accepta un câine în biserică, spuse María tare, cu o voce clară.

De unde se auzise? Matt se întoarse și o văzu chiar în spatele lui. De aproape părea și mai frumoasă.

— Sfântul Francisc a adus un lup în biserică, reluă ea. Iubea toate animalele.

— María, mormăi Emilia, de lângă ea. Tati o să aibă o criză de nervi când o să audă ce-ai făcut!

— Sfântul Francisc a predicat unui lup și l-a îndemnat să nu mai mănânce miei, continuă fata, ignorând-o pe sora ei.

— Domnișoară Mendoza, se auzi preotul pe un ton mai respectuos decât cel folosit față de Celia, sunt convins că tatăl dumneavoastră vrea să va exprimați părerile, dar credeți-mă, acesta este domeniul meu. Sfântul Francisc i-a vorbit lupului în *afara* bisericii.

— Atunci, așa am să fac și eu! spuse iute María.

Îl apucă pe Matt de mână și-l luă după ea pe lângă șirul de participanți.

— Ai s-o încurci când o să afle tati, strigă Emilia.

— Sunt sigură că fugi să-i spui! replică María.

Matt era năuc. Celia nu mersese cu ei. Se lăsă condus de María ca prin vis, până hotărî ea că sunt într-un loc sigur să se oprească. Era conștient doar de căldură mâinii ei și de parfumul pe care-l împrăștia. Abia după ce închiseră o ușa,

Matt văzu că ajunseseră în salonul de muzică.

María își scoase pălăria, își trecu degetele prin păr și dintr-odată arăta iar ca o fetița.

— E așa de cald! se plânse ea. Nu înțeleg de ce Patronul nu dă voie să se instaleze aer condiționat.

— Vrea ca totul să fie ca în satul lui natal, spuse Matt.

Nu-i venea să creadă ce noroc avea. María era aici, cu el!

— Atunci de ce nu aduce și gândaci, și șobolani? Am auzit că satul lui *era plin.*

— Nu-și dorește decât părțile bune, zise Matt, vrând să se trezească la realitate.

— Of, hai să nu ne pierdem vremea cu asta! strigă María, îmbrățișându-l și sărutându-l cu putere pe obraz. Poftim! Ca să-ți arăt că te-am iertat. Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

— Da?

Matt încercă sa o sărute la rândul lui, dar ea se desprinsese deja din brațele lui.

— Atunci… de ce m-ai evitat după scena cu… spitalul? Gafase din nou, amintindu-i de clona lui MacGregor.

— A fost un șoc, răspunse María pe un ton grav. Știam… n-am vrut să-ți spun…

— Ce știai?

— Hei, cine-o fi afară?

Auzise și el zgomote pe coridor. O trase pe María în debara, apăsă butonul ascuns și-o auzi gâfâind, când pasajul secret se deschise.

— E ca într-un roman polițist, șopti ea când se strecurară înăuntru.

Matt închise ușa și găsi lanterna pe care o ținea la intrare. Porniră pe vârfuri de-a lungul pasajului, cu Matt în frunte. După un timp, se opriră pentru ca ea să se odihnească.

16

Fratele-lup

— Aici înăuntru parcă e mai cald ca afară! spuse María, ștergându-și fața.

— O să caut o camera goală în care să ne ascundem, zise Matt.

Îi arătă orificiile mici, ascunse, din perete și ea păru mirată, dar și ofensată.

— Te pomenești că stai aici și *te uiți* la oameni, spuse ea.

— Nu!

Matt se simți jignit. Nu era genul care să iscodească sau să tragă cu urechea la discuțiile altora. Pur și simplu voia să aibă avantajul acestui secret față de cei care-l trataseră cu superioritate. Însă ceea ce sugerase ea, ca privitul prin gaura cheii, era supărător:

— Mă crezi vreun obsedat?

— Hei, nu eu am descoperit pasaje secrete. Cine crezi că le-a făcut?

Șoapta Maríei răsună șuierat aproape de urechea lui, îl gâdilă și-l făcu să simtă fiori pe ceafă.

— Cred că Patronul, răspunse Matt.

— Bineînțeles! Este atât de paranoic că tot timpul îi spionează pe ceilalți.

— Poate că trebuie să facă asta.

— Cred că nu-l mai folosește acum, spuse María. Închipuie-ți cum ar fi să încerci să bagi un scaun cu rotile pe aici!

— Nu-ți bate joc de el!

— Nu-mi bat, zău! Ascultă, oare găsim o cameră până nu mă topesc?

Matt nu se oprise în dreptul primelor camere, deoarece văzuse oameni în ele, dar la o cotitură își aminti de o

magazie cu calculatoare și alte aparaturi, acoperite cu folii de plastic. Părea un loc de depozitat lucruri care îi erau necesare Patronului, dar nu trebuiau lăsate la vedere, pentru că stricau efectul acestei case în stil vechi.

Matt o ajuta pe María să treacă peste o încâlceală de fire și să pătrundă în camera întunecată.

— Oau! Ce răcoare este aici! exclamă ea.

Era mai mult decât rece, constată Matt. Aerul din cameră era ca gheața și avea un ușor iz de chimicale. O adiere slabă îi suflă peste brațe ridicându-i firele de păr și sesiză un murmur nedeslușit care abia vibra în jur.

— Probabil computerele au nevoie de sistem de aclimatizare, spuse el.

— Asta-i culmea! spuse María. Noi murim din cauza zăpușelii, dar aparatele stau într-o cameră ca de hotel de categoria întâi.

Pășeau încet pe lângă echipamentul electronic și vorbeau în șoaptă. Matt zări niște leduri aprinse pe sub învelitorile de plastic, prin urmare aparatele erau în funcțiune. Dar ce anume făceau și la ce foloseau?

— Hai să ne așezăm undeva și să stăm de vorbă, șopti María.

Matt găsi un culcuș între doua grămezi acoperite, unde puteau să se adăpostească și chiar să se mai încălzească. Răcoarea care la început le priise începuse să devină neplăcută. Se așezară alături, așa cum mai făcuseră și alte dați, până să fie María trimisa la școală.

— M-am hotărât să te iert, începu María, după ce am citit *Florile Sfântului Francisc.* Ţii minte povestea lupului de care am pomenit azi? Ei, era un monstru care-i teroriza pe toți până când Sfântul Francisc i-a vorbit și l-a schimbat. S-a făcut blând ca un mielușel și nu a mai mâncat decât legume de atunci.

— Nu știam că lupii pot digera legume, spuse Matt, care studiase biologie.

— Nu asta contează! Sfântul Francisc nu a spus: „Te voi

pedepsi pentru toate relele pe care le-ai făcut!” I-a zis: „Frate-lup, astăzi este o nouă zi și tu ai s-o iei de la capăt”.

Matt tăcu. Ar fi vrut să-i spună că nu el îl otrăvise pe Ghemotoc și n-avea nevoie de iertare, dar nu voia să-i strice dispoziția.

— Așa că am ajuns la concluzia că sunt nedreaptă și că ar fi cazul să te iert. La urma urmei, lupii nu știu că nu trebuie și nu este bine să mănânce oameni.

María se lipi de el în umbrele albastre ale camerei. Inima lui Matt sări în sus de bucurie. Era așa de frumoasă și îi fusese așa dor de ea!

— Mulțumesc, spuse el.

— Vreau să-mi promiți că te vei face bun.

— OK! spuse Matt, care i-ar fi promis orice în acel moment.

— Trebuie să te ții de cuvânt, Frate-lup. N-ai voie să mai dai iama după gustări în magazia găinilor.

— Promit! Cum să te strig? Sfânta María?

— A, nu! răspunse María. Nu sunt o sfântă. Am tot felul de păcate.

— Nu te cred!

María îi povesti ce eforturi făcea zilnic să nu-și piardă cumpătul în fața Emiliei, apoi cum a copiat tema cuiva când și-a uitat-o acasă pe a ei și cum a mâncat înghețată când ar fi trebuit să țină post. Matt, căruia nu-i păsa prea mult să fie bun, se gândi că este o pierdere de vreme să te îngrijorezi de greșeli și de păcate.

— Ești botezată? o întrebă el.

— Da! De când eram bebeluș.

— Și este un lucru bun?

— Da, bineînțeles! Fără botez, nu poți intra în rai.

Matt nu știa multe nici despre rai. În emisiunile de televiziune pe care le urmărise el, mai mult se pomenea despre iad.

— Ce-a vrut să spună preotul când mi-a zis că sunt odrasla nebotezată a Satanei?

María lăsa capul pe umărul lui și oftă.

— Of, Matt! Sunt sigură că Sfântul Francisc nu i-ar fi dat dreptate. Nu ești necurat, doar...

— Doar cum?

— Nu ai suflet, deci nu poți fi botezat. Toate animalele sunt așa. Eu, una, spun că este nedrept și uneori nici nu-mi vine să cred că este adevărat. La drept vorbind, cum ar arăta raiul fără păsări, câini sau cai? Și ce să mai zic de copaci și flori? Și despre acestea s-a vorbit că n-ar avea suflet. Asta înseamnă că raiul arată ca un fel de parcare asfaltată? Cred că tocmai am enunțat, cum spun măicuțele, o problemă teologică.

— Adică animalele ajung în iad după ce mor?

— Nu! Sigur nu! *Nici acolo* nu poți să intri dacă n-ai suflet. Bănuiesc că... nu știu, m-am frământat mult când a murit Ghemotoc – pur și simplu *te stingi,* ca o lumânare. Sunt convinsă că nu doare. Acum ești și în clipa următoare te-ai dus. Of, hai să nu mai vorbim despre asta!

Spre mirarea lui Matt, María începu să plângă. Își amintea că plânge ușor. O îmbrățișa și-i sărută fața brăzdată de lacrimi.

— Nu mă deranjează, șopti el. Chiar dacă aș avea suflet, probabil că tot în iad aș sfârși.

Râmaseră mult timp tăcuți amândoi.

— Îmi place să stau cu tine, zise ea în cele din urmă. La mine la școală n-am pe nimeni cu care să-mi fie așa de ușor să vorbesc.

— Nu poți să mai vii iarăși la mine în vizită? întrebă Matt.

— Tati zice că trebuie să stau la distanță. E de părere că... O, nu! Aud iarăși voci.

Matt și María tresăriră și o porniră spre ușă în același timp. Ea se împiedică de cabluri, el o prinse de braț și o săltă în pasaj. Băiatul apucă să închidă trapa, chiar în clipa când în cealaltă parte ușa se deschidea. Se opriră o secundă ca să-și tragă sufletul.

— În sfârșit, la căldură! oftă mulțumită María, frecându-și

brațele.

Matt ascultă atent vocile de afară.

— Ăsta-i Tom, anunță el repede.

— Serios? Unde-i gaura? Vreau să-l văd!

— Parcă nu-ți plăcea să-i spionezi pe oameni.

— Nu vreau decât s-arunc o privire!

María își potrivi un ochi în dreptul vizorului. Chiar era Tom, cu Felicia! Matt își lipi urechea de perete ca să audă mai bine.

— ...Găsește-i!... Dacă sunt pe undeva... prin casă, vorbi rar și ezitant Felicia.

Pe moment, Matt crezu că se referise la pasaj, dar pe urmă auzi zgomot de scaune mutate și un bâzâit de aparat.

— Uite, aici este salonul! anunță Tom. Este gol, nu-i nimeni în afară de Bătrân.

— Nu le pasă! murmură Felicia. A fost... inutilizabil.

— Cum adică? întreba Tom.

Felicia râse cu un țipăt alarmant:

— Avea ficatul... terminat, inima... dusă. Nu poți lua organe de la un bolnav de cancer. De acum este doar îngrășământ chimic.

Tom râdea împreună cu Felicia.

Matt era înmărmurit. Nu putea să plângă după Bătrân, dar îi părea sincer rău de el, cum zăcea acolo ca o pasăre flămândă, în coșciugul cu acea căptușeală de mătase. Matt o trase ușor pe María deoparte. Aceasta nu protestă, cum se așteptase el, părând la fel de uimita de cele auzite ca el.

Matt observă că unul dintre ecranele mari de computer era luminat tare. Apoi băgă de seamă că, de fapt, nu era un computer cum crezuse inițial, ci un fel de cameră de luat vederi. Dădu peste imaginea Bătrânului cu nasul ca un cioc ieșit în afara coșciugului. Imaginea se încețoșă și dispăru. Tom schimba canalele.

— Ăsta-i salonul de muzică, spuse Felicia.

Matt văzu pianul uriaș, teancurile de discuri și pălăria neagră a Maríei pe o măsuță.

— Au fost aici! urlă Tom, mutând obiectivul prin toate colțurile camerei.

Felicia preluă comanda și își demonstră priceperea în mânuirea butoanelor de control ale monitorului. Se mișca rapid prin toată casa, verificând inclusiv camerele servitorilor și cămările. Când ajunse la locuința Celiei, se opri. Imaginea o surprindea pe Celia distrusă parcă, așezată într-un șezlong, cu Tam Lin în apropierea ei.

— Unde puteau să se ducă? întrebă Tam Lin, străbătând camera de sus în jos cu acea energie neobosită care-l caracteriza. Vocea bodyguard-ului se auzise slabă și încet până când Felicia mări volumul.

— Poate nici nu sunt în casă, zise Celia.

— Nu ar duce-o acolo, continua Tam Lin.

— De unde știi? Dacă situația ar părea disperată…

— Vezi! spuse Tam Lin uitându-se direct în obiectiv.

Celia schimba vorba și începu să discute despre înmormântare.

— La naiba! Știu despre camerele de supraveghere, se auzi Tom.

— Tam Lin știe… totul, răspunse Felicia. Patronul are grijă de el.

— *Unde* s-o ducă? urlă Tom, lovind cu pumnul într-o masă plină cu aparate acoperite.

Ceva căzu și se sparse. Felicia îl înșfăca de braț.

Matt înțelesese la ce se referise Celia. Tam Lin îi povestise despre oaza secretă. Matt nu se gândise s-o ducă pe María acolo și în mod sigur nu puteau merge acum, când erau toți pe urmele lui.

— Ar putea fi… pe-afară, murmură Felicia.

Modifică imaginea în așa fel încât ajunse să vadă gardurile, piscina și grădinile. Matt se sperie când zări iazul cu lotuși și o pereche de ibiși întinzându-și leneși aripile.

— Lasă-mă să văd și eu, șopti María.

Matt se dădu într-o parte și-și lipi urechea de zid, ca să nu piardă nimic.

— Ți-aduci aminte? întreba rar Felicia, pe un ton insinuant.

— Aici a fost otrăvit Ghemotoc, nu-i așa? răspunse Tom. María trase aer în piept. Matt înțelese că se uitau la stația de pompare.

— Știi, am văzut… bestia mică… în ziua aceea, zise Felicia.

— Pe Ghemotoc?

Felicia chicoti.

— Pe clonă! L-am văzut pe… minunatul, *talentatul* Matt… strecurându-se afară din apartamentul familiei Mendoza… cu un cățel într-o geantă. M-am întrebat: „Ce se întâmplă?” și m-am luat după el.

Urma o pauză, apoi Tom reluă:

— Uimitor! Se vede înăuntru!

— Camerele sunt peste tot. Patronul obișnuia să supravegheze… totul. Dar acum e prea bătrân. A lăsat asta în slujba echipei de securitate. Însă pe ei nu-i preocupă… decât dacă vin musafiri. Am petrecut o groaza de timp aici.

— Este atât de frig!

— Aparatele funcționează mai bine… la temperatura asta. Îmi iau o haină groasă și nu-mi pasa de ger, zise Felicia.

Matt știa că la cât era Felicia de drogată avea probabil sensibilitatea Bătrânului la schimbările de temperatură.

— L-ai văzut pe Matt omorând câinele? întrebă Tom nerăbdător.

Matt se cutremură. De ce se interesa Tom de asta, când el săvârșise crima? María se scutura cu indignare. Matt spera să nu uite unde se află și să nu țipe la ei.

— Nu Matt… a făcut-o.

María clipi de parcă ar fi fost înțepată de ceva.

— A, da… a avut laudanumul, continua Felicia, dar nu el… l-a folosit.

— Să nu-mi spui ca Ghemotoc a găsit sticla și s-a tratat singur! A… nu…!

Felicia tăcu. Uneori îi trebuiau câteva minute să-și ordoneze gândurile și să termine o conversație. Matt ar fi vrut să vadă ce se întâmplă, dar n-avea nicio șansă s-o îndepărteze pe María de la vizor acum.

— M-am dus la iazul cu lotuși, spuse Felicia într-un târziu. Eram… *atât de furioasă*… pentru cum te trataseră la petrecere. Voiam *să ucid* chestia aia îngrozitoare pe care Patronul o ține pe lângă el.

Matt simți că-i îngheață sângele. Nu bănuise că Felicia îl ura așa demult.

— Dar a trebuit să mă mulțumesc în schimb… cu șobolanul acela murdar și slugarnic pe care María îl ținea drept câine. Am la mine mereu o sticluță de laudanum drept calmant.

„Are destul cât să calmeze un oraș întreg” gândi Matt.

— Așa că am turnat sticluța *mea* peste hamburgerul pe care idiotul l-a lăsat în urma lui. L-am chemat pe Ghemotoc, care la început nu voia să iasă din geantă, dar… i-am dat drumul… direct pe carne… și a mâncat-o imediat.

— Cât a durat până a murit? întrebă Tom, dar Matt nu mai auzi răspunsul.

María se prăbușise pe podea și el se grăbi s-o ajute. Nu scotea niciun sunet, dar tremura toată și-și mișca în stânga și în dreapta capul de durere.

— N-a suferit, îi șopti Matt strângând-o în brațe. Nici măcar nu știa ce se întâmplă cu el.

María se agăță de el, cu fața inundată de un flash luminos de la lanterna pe care băiatul o lăsase lângă zid. În sfârșit se liniști destul cât să-i îngăduie lui Matt să vadă ce fac Tom și Felicia. Aceștia plecaseră, iar ecranul era din nou acoperit.

Matt o conduse pe María înapoi prin pasaj spre ieșire. Ea tăcea, iar el nu știa ce să-i spună. Nu după mult timp, fură surprinși să vadă o siluetă uriașă, cu o lanternă în mână, venind direct spre ei. Namila abia încăpea pe culoarul dintre ziduri.

— Nesăbuiților, vorbi în șoaptă Tam Lin. Toată casa bâzâie ca un roi rătăcit în căutarea voastră.

— Cum ai știut să dai de noi? întreba Matt.

— Patronul mi-a spus de acest pasaj. S-a gândit că e posibil să fi dat de el. La dracu, Matt, ai făcut-o destul să sufere pe María.

— Felicia l-a otrăvit pe Ghemotoc, zise fata.

— Ce tot spui?

Tam Lin era foarte mirat.

— Am auzit-o discutând cu Tom. Era extrem de... mândră de asta. N-am crezut că unii oameni pot fi atât de răi.

María arăta ca moartă în rochia ei neagră și cu fața pământie.

— Trebuie să stai un pic lungită, spuse Tam Lin. Te scot eu de aici prin biroul Patronului. El o să spună că ai fost acolo tot timpul. Pe el îl amuză toată vânătoarea asta, dar senatorului Mendoza nu i se pare deloc o joacă.

— Matt, tu mai așteaptă aici câteva minute! Când vezi că drumul este liber, treci dincolo pe unde ai venit, zise bodyguard-ul.

— Prin salonul de muzică, răspunse Matt.

— Trebuia să fi ghicit. Pălăria Maríei a rămas acolo.

— Matt, se auzi încet María, îndepărtându-se ușor de Tam Lin, m-ai lăsat să-ți spun că te iert pentru ceva ce n-ai făcut!

— Un pic de iertare în plus nu strică niciodată, glumi Matt, citind o expresie preferata a Celiei.

— Probabil că te-ai distrat lăsându-mă să mă fac de râs, se înfurie ea revenindu-și în fire.

— Tu n-ai cum să te faci de râs, zise Matt.

— Oricum, îmi pare rău că am fost nedreaptă cu tine.

— Nu mai putem întârzia, spuse Tam Lin.

— Mă aștept să-ți păstrezi promisiunea să fii bun, continuă ea, uitându-se la Matt.

— Bine, replică el.

— Și, încă un lucru, Frate-lup: o să-mi fie dor de tine!

Apoi María se lăsă condusă de Tam Lin prin pasajul întortocheat, iar Matt le ascultă pașii cum se pierd în depărtare.

17

Tabăra eejiților

Familia Mendoza plecă imediat după ce María apăru tristă și nefericită în biroul Patronului. La scurt timp după, acesta părăsi și el reședința, însoțit de gărzile de corp. Matt era iarăși singur. Nu mai putea vorbi cu María sau cu Tam Lin, dar se împăca măcar cu ideea că erau din nou în relații bune și că cei doi îl plăceau. Se apucă să studieze lucruri care știa că i-ar încânta pe amândoi. Citi manualele de supraviețuire de dragul lui Tam Lin și termină o carte lungă și complicată despre viața Sfântului Francisc ca să-i facă pe plac Maríei .

Sfântul Francisc îndrăgea pe toată lumea deopotrivă, de la bandiți sângeroși, până la cerșetori plini de bube coapte (era o poză în carte cu unul drept exemplu). Chemă un greier la el pe deget și-i spuse: „Bine ai venit, frate Greier! Înalță slavă Domnului cu muzica ta!” Sfântul vorbea cu oricine la fel: cu fratele Soare și sora Lună, cu fratele Vultur sau sora Ciocârlie. Cartea îi transmise lui Matt senzația plăcuta că lumea întreagă este ca o familie iubitoare, *cu mult deosebită* de cea a Alacránilor.

Dar oare Sfântul Francisc i s-ar fi adresat și lui strigându-l *Frate Clonă?*

Căldura lăuntrică pe care i-o crease cartea dispăru. El nu făcea parte din ordinea naturală a lucrurilor, era o monstruozitate.

Oriunde s-ar fi aflat, Matt nu putea scăpa de senzația că este supravegheat. Deja era neplăcut să-i știe pe cei din sistemul de pază și securitate că-l spionează, dar și mai rău era să se gândească la Felicia. Era la fel de rea ca Tom, numai că nu o suspecta nimeni, pentru că părea atât de supusă. Matt o compară în minte cu o specie de meduză de

care auzise într-un documentar TV. Aceasta plutește în ocean ca o pernă pufoasă, dar lasă în urmă destul venin cât să paralizeze un înotător.

Cum de nu-și dăduse el seama ca Felicia îl urăște?

Ei, în primul rând pentru că majoritatea cunoscuților îl urau și asta nu era mare lucru. Dar răutatea ei era ea singură cât a celorlalți la un loc.

O dată pe săptămână, Matt se ducea la grajduri și cerea un „cal sigur”. Înainte de a porni călare însă, încerca să intre în vorbă cu Rosa. Nu o plăcea și nici el nu știa prea bine de ce vrea s-o trezească la realitate, dar i se părea îngrozitor s-o vadă așa schimbată. Poate că vechea Rosa era acum închisă într-o carcasă de metal. Și-o închipuia bătând cu pumnii în pereți și nu o elibera nimeni. Citise că pacienții intrați în comă aud tot ce se spune în jur și au nevoie de aceste voci ca sa le rămână creierele în viață, așa încât Matt îi vorbea despre tot ce văzuse și făcuse în săptămână aceea, însă replica ei era mereu aceeași:

— Doriți un alt cal, stăpâne?

După o oră de trăncănit de unul singur, Matt pornea calare spre o oază.

— Te salut, frate Soare! strigă el. N-ai vrea sa te mai răcorești puțin?

Fratele Soare îl ignoră.

— Bună dimineața, frați Maci! strigă spre marea de flori orbitor de albe.

— Salutare, frați și surori eejiți! salută el un șir de lucrători îmbrăcați în haine maronii, care se aplecau peste lanuri.

Poate ca amănuntul cel mai curios despre Sfântul Francisc și adepții lui era felul în care ei renunțau la averile personale. Sfântul abia aștepta să-și scoată cămașa și sandalele și să i le dea unui sărac care avea nevoie de ele. Fratele Juniper, unul dintre prietenii Sfântului Francisc, le dăduse de multe ori tot ce avea pe el unor săraci întâlniți pe drum. Matt se gândea că Patronul ar face infarct să-i

spună cineva să-și doneze obiectele personale.

Din momentul în care Matt trecea prin stânca găurită, parcă intra în altă lume. Șoimii zburau alene în cerc pe cerul bleu, luminos, iar iepurii de câmp stăteau ghemuiți în umbra tufișurilor. Peștișorii ciuguleau pâinea din mâna lui Matt, iar coioții se apropiau curajoși ca să înfulece bucăți mari din sandvișurile lui. Pentru ei nu conta dacă el este om sau clonă.

Matt își întinse un sac de dormit în umbrarul viei și-și puse o cuvertură împăturită drept pernă. Își trase aproape termosul cu suc de portocale și luă o carte. Asta da viață! Aerul mirosea ușor a rășină și a sulfină. O viespe mare, neagră, cu aripi stacojii le dădea târcoale păianjenilor ascunși în nisip.

— Bună, soră Viespe! spuse Matt agale.

Insecta săpă nervoasă în nisip, nu găsi nimic și se apucă să caute în altă parte.

Matt deschise volumul *Istoria opiumului,* una dintre cărțile pe care i le lăsase Tam Lin în cufăr. Se aștepta să fie un manual de agricultură, în schimb se dovedi cu totul altceva, chiar foarte interesant. Matt află că Opiumul era o țară. Ținutul era o fâșie întinsă de teren între Statele Unite și Aztlán. Acum o sută de ani, existau conflicte între Statele Unite și Aztlán, care pe vremea aceea se numea Mexic. Matt își aminti vag că Celia îi pomenise ceva. Mii de mexicani au trecut granița în valuri, în căutare de lucru. „Un traficant de droguri pe care-l cheamă Matteo Alacrán."

Matt sări în picioare. Ăsta era numele Patronului! Cu o sută de ani în urmă era un bărbat activ și în putere.

Cartea continua să povestească despre acest personaj, ca fiind unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din lume, deși afacerea lui era ilegală.

„Drogurile ilegale?" gândi Matt. „Ce ciudat!"

Matteo Alacrán a format o alianță cu ceilalți traficanți și li s-a adresat președinților Statelor Unite și Mexicului. „Aveți două probleme", le-a zis el. „În primul rând, nu vă puteți

păzi granițele, și în al doilea rând, nu ne puteți controla pe noi.”

Sfatul lui a fost să combine problemele. Dacă ambele țări cedau terenul de-a lungul graniței comune, traficanții urmau să înființeze ferme acolo și să stopeze exodul imigranților ilegali. În schimb, se angajau să nu le vândă droguri cetățenilor Statelor Unite și Mexicului. Adică, aveau să-și orienteze comercializarea mărfii strict spre Europa, Asia și Africa.

Cartea puncta: „A fost un pact încheiat în iad”.

Matt o puse deoparte. Lui nu i se părea nimic în neregulă cu planul. Părea că totul se petrecuse întocmai. Se uită la foaia de titlu. Autorul era Esperanza Mendoza și fusese publicată la Societatea Antisclaviei din California. Privi mai atent și observă că foaia galbenă a cărții părea ieftină; nu arăta a ceva care să impresioneze sau să fie luat în serios. Matt reluă lectura.

La început, Opiumul era țara nimănui, dar pe parcursul anilor a prosperat. Suprafețe diferite erau conduse de familii diverse, asemenea regatelor din Europa medievală. S-a format un Consiliu al Fermierilor care se ocupa de problemele internaționale și menținea pacea între ferme. Cele mai multe dintre familii controlau arii mici, dar două erau destul de puternice și de mari încât să dicteze politic. Familia MacGregor stăpânea teritoriul de lângă San Diego, iar Alacránii aveau un imperiu vast, cuprinzând centrul Californiei, toată Arizona și New Mexico.

Treptat, Opiumul a devenit din ținutul nimănui o țară în adevăratul sens al cuvântului, cu Matteo Alacrán drept lider suprem, dictator și *führer.*

Matt se opri din citit pentru a savura cuvintele. Nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Nu știa exact ce este un *führer,* dar era evident ceva foarte bun.

Pe rândul următor Esperanza scria: „Nu se mai văzuse om mai lacom, mai rău și mai profitor”.

Matt aruncă volumul cât colo, acesta aterizând în apă cu

paginile deschise. Cum îndrăznea să-l insulte pe Patron? El era un geniu. Câți alți săraci, cum fusese el inițial, ar fi reușit să pună bazele unei țări, construite practic din nimic? Esperanza era pur și simplu invidioasă.

Totuși, băiatul se grăbi să recupereze cartea până nu era complet distrusă. I-o dăduse Tam Lin și asta o făcea valoroasă. O uscă la soare cu grijă, o împachetă și o așeză la loc în cufăr.

La întoarcere, Matt se opri pe drum la stația de purificare a apei și vorbi cu șeful de grup. De la plecarea lui Tam Lin, Matt se gândise îndelung la câte învățăminte preluase de la el. Nu avea rost să-și petreacă restul vieții ca un animal de casă cu origine rară. Patronul nu pierdea așa banii de pomană. „Nu, în niciun caz” medita Matt. Bătrânul avea în minte ceva mai bun pentru el. Nu va putea niciodată sa ajungă la statutul lui Benito sau al lui Steven, pentru că nu era om, dar putea să-i ajute. Așa că Matt se apucă să studieze modul în care funcționa afacerea și cum se conducea imperiul opiumului.

Văzu că opiumul este plantat, procesat și apoi pregătit pentru piață. Urmări cum sunt mutați eejiții de pe un câmp pe altul, cât de des li se dă apă și câte porții de mâncare primesc.

„Când voi fi la conducere” – Matt se corecta repede în gând: „Când *am să ajut* persoana care va fi la conducere, am să-i eliberez pe eejiți”. Cu siguranța opiumul poate fi exploatat și de oameni obișnuiți. Poate că nu vor fi la fel de eficienți, dar orice era mai bun decât o armată de sclavi fără minte. După ce o văzuse pe Rosa, ajunsese la concluzia aceasta.

Matt îi ceru detalii șefului de grup despre râul subteran care izvora din golful California, de la câteva mile distanță. Era sursa de apă ce alimenta domeniul Alacrán, dar mirosea cumplit de urât înainte de a fi purificat.

Șeful de grup evita să-l privească pe Matt în ochi. Ca majoritatea oamenilor, nu-i plăcea să i se adreseze unei

clone, dar în același timp nu voia nici să-l supere pe Patron.

— De ce miroase apa așa? întreba Matt.

— De la peștii morți, chimicale, răspunse bărbatul fără să se uite în sus.

— Dar le scoateți, nu-i așa?

— Da!

— Și unde le aruncați?

— Pe terenuri virane, spuse omul, arătând cu degetul spre nord.

Încerca să răspundă cât mai scurt și la obiect.

Matt își miji ochii și privi spre nord. Deasupra deșertului, dincolo de mirajul provocat de arșiță, văzu o serie de ridicături care păreau construcții.

— Acolo? întrebă el suspicios.

— Da! veni răspunsul paznicului.

Matt întoarse calul și porni spre nord ca să vadă locul mai bine de aproape. Mirosul era atât de înfiorător, că se temu că va face o criză de astm, așa că își duse mâna spre inhalator.

Erau într-adevăr construcții cu uși și ferestre mici, întunecate, foarte dese, care se întindeau în șiruri lungi. Tavanele erau foarte joase, încât Matt se întrebă dacă o persoană putea sta în picioare înăuntru. La geamuri erau gratii de fier. Oare aici locuiau eejiții? Ideea era cutremurătoare.

Pe măsură ce Matt se apropia, duhoarea creștea din ce în ce mai tare. Era un amestec de pește stricat, excremente și vomă și un iz chimic, dulceag, care era mai rău decât toate celelalte la un loc.

Matt folosi inhalatorul. Știa că ar fi trebuit să plece imediat de acolo, dar clădirile erau prea interesante. Văzu schelete de pește și scoici îngropate în noroiul din jurul lor. Locul părea să se fi format pe reziduurile din golful Californiei. Încercui una dintre clădiri și, ajuns în spatele ei, coborî într-o vale care arăta asemenea unei gropi de gunoi. Mirosul îngrozitor îl făcu să lăcrimeze și abia reușea să mai

distingă ceva prin mâzga densă, galbenă de pe fundul gropii. Calul se împiedică. Picioarele din față îi îngenunchează forțat și Matt trebui să se agațe bine de gâtul calului ca să nu fie catapultat în mizerie.

— Ridică-te! Ridică-te! ordonă el, dar animalul era incapabil să-i asculte ordinele. Stătea imobilizat cu picioarele sub el. Matt simți că-l ia amețeala. Descăleca și inspiră adânc cu inhalatorul. Plămânii i se umflară cu lichid. Îl apucă groaza că putea muri înecat și încercă să se târască afară din groapă. Începu să-și facă loc cu degetele prin clisa amestecată cu resturile de pește și alte crustacee intrate în putrefacție.

Două brațe îl înșfăcară și-l traseră în sus. Fu târât un timp, apoi aruncat într-o remorcă. Matt simți că motorul pornește. Vehiculul demară într-un nor de praf care-l făcu să tușească. Vru să se ridice de la pământ, și în acel moment un bocanc în piept îl trânti la loc.

Șocat, Matt se uită în sus și surprinse doi ochi albaștri, extrem de reci, ațintiți asupra lui. La început crezu că îl vede pe Tam Lin, dar persoana de față era mai tânără și mai zveltă. Avea aceeași forță și alură atletică, același păr șaten, ondulat și ochii albaștri, însă nici vorbă de buna dispoziție pe care Matt era obișnuit s-o citească pe fața bodyguard-ului lui.

— De unde ai făcut rost de cal? întrebă bărbatul. Cum de ți-a trecut prin minte să scapi cu el?

— Nu este eejit, Hugh, spuse o altă voce.

Matt văzu alături un alt bărbat asemănător primului.

— Atunci ești imigrant fugar, mârâi Hugh. Cred că te ducem la spital și-i lăsăm să-ți pună un cip în creier.

— Să vă văd că faceți asta, zise Matt cu inima bătându-i tare în piept. Îi era frică, însă Tam Lin îl învățase că este o prostie să-ți arăți slăbiciunea. „Poartă-te ca și cum ai fi stăpân pe situație”, îl sfătuise bodyguard-ul, „și în nouă cazuri din zece, ai să scapi sigur cu asta”. „Majoritatea sunt lași dincolo de aparențe.” Matt realiză că bărbații făceau

parte din Patrula Fermei, prin urmare, după spusele Celiei, erau foarte periculoși.

— Să vă vad că faceți asta, repetă Matt, și am să-i spun doctorului cum v-ați purtat cu clona Patronului.

— Poftim? zise Hugh, luându-și bocancul de pe pieptul lui Matt.

— Sunt clona Patronului! Vizitam stația de purificare a apei și m-am rătăcit. Chiar mai bine ar fi să mă duceți la Conac și am să-i transmit un mesaj de-acolo.

Matt era departe de a fi stăpân pe situație, dar îl ascultase de multe ori pe Patron dând ordine și știa sa redea perfect tonul acela rece, sever, care obținea rezultate.

— Măi să fie! Îi seamănă vocea cu a bătrânului vampir, vorbi al doilea bărbat.

— Tacă-ți fleanca! mârâi Hugh. Știți, nu ne așteptam să ajungeți pe aici, stăpâne, âââ... stăpâne... Cum vă numiți?

— Matteo Alacrán, zise Matt, nespus de mulțumit că bărbatul tresări la auzul numelui.

— Ei, bine, stăpâne Alacrán, nu ne așteptam să fiți dumneavoastră; erați pe lângă tabăra eejiților, așa că este o greșeală fireasca să...

— V-a trecut vreodată prin cap să mă întrebați ce caut acolo? întrebă Matt, micșorându-și ochii cum îl văzuse pe Patron că face când voia să pară în mod special amenințător.

— Știu că așa ar fi trebuit, domnule! Ne pare extrem, extrem de rău! Vă ducem acum direct la Conac și vă cerem umilele noastre scuze, nu-i așa, Ralph?

— A, da, într-adevăr, spuse celălalt.

— Cum rămâne cu calul meu?

— Rezolvăm și cu asta.

Ralph ciocăni în geamul cabinei, acesta se deschise și el strigă câteva instrucțiuni spre șofer.

— O să anunțăm prin stație să vină o patrulă să ia mârțoaga!

— Arăta destul de rău de la lipsa de aer, domnule. S-ar putea să nu supraviețuiască.

— Lipsa de aer? se interesă Matt speriat, oarecum ieșindu-și din rolul calm al Patronului.

— Se întâmplă asta uneori în jurul gropii, zise Ralph. Aerul nu circulă și se aduna dioxidul de carbon. Este ca într-o mină.

— Mi-a murit un frate așa, remarcă Hugh.

— Nu-ți dai seama decât când e prea târziu. De obicei, nu sunt probleme pentru căminele din apropiere, dar în nopțile când nu bate vântul, îi culcăm pe eejiți în câmp.

Matt era uluit.

— De ce nu curățați groapa?

Ralph păru sincer nedumerit de întrebare.

— Așa am procedat dintotdeauna, stăpâne Alacrán. Eejiții nu sesizează diferența.

„Ei, asta-i adevărat”, gândi Matt. Chiar dacă eejiții ar ști de pericol, nu s-ar îndepărta decât dacă li s-ar spune să fugă.

Acum că Matt le acceptase scuzele, bărbații deveniseră prietenoși. Nu reacționaseră ca restul când i-a anunțat că este o clonă. Erau precauți, dar nu ostili. De fapt, se purtau aproape ca Tam Lin.

— Sunteți scoțieni? îi întrebă Matt.

— A, nu, răspunse Hugh. Ralph este din Anglia, iar eu din Țara Galilor. Wee Wullie din cabină este scoțian. Însă la toți ne place sa jucăm fotbal și să ne batem cap în cap.

Matt își aminti ce-i spusese cândva Patronul despre Tam Lin și Daft Donald: „Am dat de ei în Scoția, spărgându-și capetele la ieșirea de pe un stadion de fotbal. Să-ți alegi întotdeauna gărzile de corp dintr-o altă țară. Așa le este mai greu să se alieze și nu te pot trăda.”

— Fotbalul sună a război, zise Matt.

Ralph și Hugh râseră amândoi.

— Chiar este, băiete! Este! afirma Hugh.

— Lucrul grozav la fotbal, spuse Ralph, căzut pe gânduri,

este că îți place atât jocul, cât și ce se întâmpla pe lângă.

— Pe lângă?

— Tot ceea ce se creează în jurul jocului: galeria, zgomotul și forfota din tribune.

— Petrecerile, spuse Hugh cu o expresie visătoare pe față.

— Da, petrecerile, aproba Ralph. Te aduni într-un bar cu tovărășii tăi și bei până ce proprietarul vă dă afară.

— *Dacă reușește* să vă dea afară, îl completă Hugh.

— Și apoi, înainte sau după meci, confruntarea cu membrii din galeria adversă. Pe care, desigur, trebuie să-i pui la punct.

— Atunci intervine bătaia cap în cap, ghici Matt.

— Așa-i, care este nemaipomenită, mai ales dacă ai câștigat, zise Ralph.

Camionul parcurgea o rută în zigzag de-a lungul câmpurilor cu maci. Matt văzu aceiași eejiți pe care îi zărise și dimineața. Munceau în continuare la tăierea mugurilor copți, însă nu simți niciun impuls să îi strige: „frați”. Nu erau și nici nu îi vor fi frați, până nu-și pierdeau clemele din creier.

— Dacă vă plăcea așa de mult, de ce ați venit aici? îi interogă Matt.

Bărbaților le pieri expresia visătoare de pe fețe, iar ochii le deveniră reci și distanți.

— Uneori... începu Hugh, după care tăcu.

— Uneori se exagerează cu lovirea cap în cap, îi termină Ralph vorba. În război este în ordine să omori oameni; atunci devii erou. Dar în fotbal, care este la fel de glorios, se așteaptă să dai noroc cu dușmanul după aceea.

— Cum ar veni, să-i pupi în fund pe mizerabili, spuse Hugh cu dispreț.

— Și nouă nu ne-a plăcut asta, înțelegi?

Matt credea că a înțeles. Hugh, Ralph și Wee Wullie erau criminali. Erau candidații ideali pentru Patrula Fermei. Erau nevoiți să-i fie loiali Patronului, altfel îi dădea pe mâna

oricărei poliții era pe urmele lor.

Grădinile luxoase și acoperișul de țiglă roșie de la Conac se vedeau deja. Deosebirea dintre acestea și adăposturile eejiților era incomparabilă; asta când nu dormeau sub cerul liber, ca să nu fie gazați.

— Tam Lin a omorât pe cineva? întrebă Matt.

N-ar fi vrut să întrebe, dar era singura lui șansă să afle.

Hugh și Ralph se uitară unul la altul.

— El este într-o cu totul altă categorie, zise Ralph. Este un *terorist* nenorocit.

— Nu știu de ce Patronul are atâta încredere în el, spuse Hugh.

— Parcă ar fi tată și fiu…

— Mai taci! Ai uitat cu cine vorbim? îl întrerupse Hugh.

Erau aproape de casă și Matt se temea că îl vor lăsa să plece înainte să afle răspunsul.

— Ce-a făcut Tam Lin? îi zori el.

— *Numai* a plasat o bombă lângă reședința premierului în Londra, replică Hugh. Este un scoțian naționalist, știi. Voia să îl aducă din nou la putere pe Bonnie Prince Charlie sau mai știu eu ce alta târâtură obeză. El n-a fost motivat de bere, ca noi ceilalți.

— Nu, el este dintr-o tagmă deasupra noastră, cu normele lui etice pretențioase și conștiința socială.

— E păcat că un autobuz de școală a parcat în apropiere în acel moment nepotrivit, spuse Hugh. Explozia a omorât douăzeci de puști.

— Asta-ți face conștiința socială, zise Ralph, ajutându-l pe Matt să se dea jos.

Camionul dispăru imediat; bărbații păreau nerăbdători să plece sau poate ca le era interzis să se arate prin apropierea holurilor civilizate ale reședinței Patronului.

18

Tezaurul dragonului

— Trezește-te! îi spuse Celia atât de aproape de ureche, încât Matt aproape căzu din pat, fluturând din brațe.

— Ce s-a întâmplat? strigă el, încercând să se elibereze dintre cearșafuri.

Ea trase de cuvertură și îl ridică în picioare. Deși ajunsese de înălțimea ei, Celia era mai puternică. Probabil contau toți acei ani în care cărase cratițe cu tocană prin *toată* bucătăria. Îl împinse în baie.

— Trebuie să mă îmbrac? întrebă Matt.

— Nu este timp. Spală-te doar pe față.

Matt își azvârli apă pe față, într-un efort să se trezească. După ce îl adusese acasă Patrula Fermei, mersese imediat la culcare, pentru că îi era rău de la aerul otrăvit din tabăra eejiților.

Era derutat de informațiile discordante pe care le avea despre Patrula Fermei. Până să-i întâlnească pe soldați, Celia îi umpluse capul cu povești care-i înghețau sângele în vine. Erau creaturi ale nopții, spunea ea, asemenea *chupacabras.* Supraveghează cărările ce șerpuiesc printre munții Ajo și își vânează prada cu dispozitive speciale, cu detectoare de căldură.

Matt își aminti privirea rece a lui Hugh când îl trântise în remorcă. În acel moment, chiar dacă numai pentru o clipă, pentru el Matt nu era decât un gândac bun de strivit sub un bocanc. De îndată ce se prezentă drept Matteo Alacrán, soldații din Patrula Fermei s-au transformat în băieți veseli, care ies la o bere într-un club și, ca distracție, se lovesc cap în cap.

„Da, sigur”, își reveni Matt. „Și Tom este Arhanghelul Mihail!”

— Grăbește-te! Este important! țipă Celia din spatele ușii.

Matt se șterse pe mâini și ieși.

— Poftim o brânzoaică înainte să pleci!

Lui Matt i se păru că mâna Celiei tremură când îi întinse farfuria.

— Nu mi-e foame, protestă.

— Mănâncă! O să ai o zi grea!

Celia se postă la masă și îl urmări cum mestecă în silă. Îl făcu să mănânce până la ultima firimitură. Umplutura i se păru că avea un gust ciudat sau poate de vină erau efectele secundare ale inhalării aerului infestat, fiindcă îi era în continuare rău. Se culcase având un gust groaznic în gură.

În momentul când el și Celia ieșiră din apartament, îi întâmpină o pereche de gărzi de corp care îi escortară destul de brutal de-a lungul coridoarelor. Era, probabil, foarte târziu, pentru că toate holurile erau goale.

Coborâră treptele de la intrare și trecură de o alee șerpuită, apoi pătrunseră în grădină, pe care o traversară aproape în întregime, până la capătul de unde începea deșertul. În spate, Matt văzu panorama Conacului cu pilonii albi, imenși și portocalii decorați cu becuri. Din neatenție, păși cu talpa goală pe un spin de la butucii de vie.

— Au! țipă Matt, ghemuindu-se să-și scoată spinul.

Însă gărzile de corp îl și luaseră pe sus înainte să-și curețe talpa. Atunci, Matt își dădu seama încotro se îndreptau.

— La spital! suspină el.

— E în regulă, comoara mea! îl asigură Celia, dar vocea ei nu părea în ordine; era sugrumată.

— Nu sunt bolnav! strigă Matt.

Nu mai fusese la spital de când văzuse creatura de pe pat.

— Nu tu ești bolnav, ci Patronul, spuse unul din paznici.

Din acel moment, Matt nu se mai zbătu. Era perfect normal să-l ducă la Patron. El îl iubea pe bătrân, iar acesta,

probabil, voia să-l vadă dacă era grav bolnav.

— Ce s-a întâmplat? zise Matt.

— Atac de cord, mârâi paznicul.

— A… murit?

— Încă nu.

Brusc, Matt simți că-i vine să leșine de la șoc. Vederea i se încețoșă și inima îi bubuia. Își feri capul pe lângă brațul paznicului și vomită.

— Ce na…?

Bărbatul urlă surprins, apoi scrâșni printre dinți câteva înjurături:

— Fi-r-ar! Uite ce mi-a făcut la costum!

Lui Matt nu-i mai pasa de spinul din talpă. Îl copleșiseră alte probleme mai grave. Stomacul îl înțepa de parcă înghițise un cactus, iar ochii îi jucau feste, fiindcă pe pereți se învălmășeau mii de culori.

Internii îl întinseră pe o targă, îl împinseră rapid pe un hol și apoi îl transferară pe un pat. Cineva strigă: „Are pulsul accelerat!” și altcineva îi baga un ac în braț. Matt nu știa bine ce este real și ce este un vis urît. Se vedea în groapa de gunoi din tabăra eejiților, înotând în mâzgă. Vomită iar și iar, până ce din gât i se scurse doar un firicel amărui de fiere. Îl văzu pe Ghemotoc la picioarele patului, privindu-l cu reproș. Oare așa suferise și Ghemotoc după ce înghițise laudanumul? Apoi îl văzu pe Sfântul Francisc la picioarele lui. „Frate-lup, ai făcut atâtea răutăți că toată lumea este dușmanul tău. Totuși, eu am să-ți fiu prieten”, zise el.

„Sigur! OK!” gândi Matt.

Figura Sfântului Francisc se schimbă în cea a lui Tam Lin. Bodyguard-ul părea îngândurat și tras la fața. Avea bărbia lăsată în piept ca pentru rugăciune, deși rugăciunea nu era una dintre activitățile lui predilecte.

O lumină slabă, albastră ilumina fereastra. Se apropiau zorii și ororile nopții se îndepărtau. Matt înghiți. Gâtul îi era așa uscat, că nu credea că o să poată vorbi.

— Tam Lin, îngăimă el.

Capul bodyguard-ului se înalță și îl privi pe jumătate trist, pe jumătate liniștit, nici Matt nu putea descrie exact.

— Nu vorbi decât dacă trebuie, flăcăuaș.

— Patronul, șopti Matt.

— Este stabil acum, spuse Tam Lin. Au fost nevoiți să-i facă un transplant pe spate ca la pușculițele din purceluși.

Matt ridică din sprâncene.

— Pe acolo se fixează inima donatorului lângă a lui, ca să-i regularizeze bătăile. Donatorul era… inima lui era prea mică și nu putea să o înlocuiască singură pe cealaltă.

Matt cunoștea câte ceva despre procedură de la orele de științe. Când cineva moare într-un accident, organele lui sunt folosite pentru a salva viețile unor oameni bolnavi. Dacă inima pe care o primise Patronul era mică, înseamnă că donatorul fusese copil. Poate că asta îl necăjise pe Tam Lin.

— Am fost la… tabăra eejiților, zise Matt și se opri ca să-i treacă durerea din gât. Mi s-a făcut rău! Patrula Fermei… m-a găsit.

— Ai fost la groapa de gunoi? explodă Tam Lin. Doamne, Dumnezeule! Nu-i de mirare că inima ta o luase razna! Este o emanație otrăvitoare de chimicale pe terenurile alea. Vreau să-mi promiți că niciodată, *niciodată* n-ai să te mai duci pe acolo!

Matt fu copleșit de furia bodyguard-ului. Cum avea să știe care erau pericolele, dacă nimeni nu-i vorbea despre ele? Cu toate că își dorea să pară viteaz, la colțurile ochilor îi apărură lacrimi.

— La naiba! Îmi pare rău! spuse Tam Lin. N-ar trebui să țip la tine cât ești bolnav. Ascultă, ai făcut un lucru nesăbuit iscodind tabăra eejiților, dar poate n-ai greșit prea tare. Se spune că bețivii și copiii au îngerii lor păzitori.

Bărbatul îl privi gânditor pe Matt, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva.

— Îmi pare rău, șopti Matt.

— Ar trebui! Celia cred că a făcut un șanț de atâta

vânturealǎ în fața ușii. Te simți în stare de un pic de plânset și văicărit?

— Dacă-mi scoți... spinul din talpă, rosti Matt cu greutate.

Bodyguard-ul îl dezveli și identifică imediat problema.

— Idioți nenorociți! mormăi el în barbă. Nu sunt în stare să găsească nimic decât dacă are desenată o țintă pe el.

Îi scoase spinul și-i șterse talpa cu spirt. Matt își dorea foarte mult să-i pună niște întrebări. „Îți pare rău că ai omorât douăzeci de copii? De ce te-ai supărat de faza cu Ghemotoc când tu ai făcut ceva mult mai rău?” Dar îi trebuia mult mai mult curaj și îndrăzneală pentru asta decât se simțea acum în stare.

Celia nu se gândea decât la plâns și la văicărit. Îi plânse de milă lui Matt până la limita isteriei. Și totuși, era bine să se știe iubit. Mai mult chiar, le sări în cap internilor ca o cloșcă.

— Nu mai are ce căuta aici! urla ea și în engleză, și în spaniolă.

Matt fusese așezat pe o targă și transportat în aerul proaspăt și răcoros al dimineții, înapoi la apartamentul Celiei. Îl pregăti de culcare în patul lui și-l păzi tot restul zilei.

*

Inima de rezervă a Patronului funcționa foarte bine, dar era evident că bătrânul depășise un moment de cotitură. Nu mai umbla neobosit cu scaunul lui cu rotile motorizat care torcea ca un motan. Cei de la fizioterapie îi mișcau brațele și picioarele, exersându-i-le ca să nu i se atrofieze mușchii, însă pierduse ceva vital.

Altădată Patronul ar fi murit de râs, când Tam Lin descria cum dușmanii lui din guvernul Statelor Unite și din cel al Aztlán-ului căzuseră pradă unor farse sau fuseseră victimele unor accidente ciudate. Acum pur și simplu înclina din cap. Nu-și mai permitea asemenea plăceri, deși mai

păstrase câteva la cei 148 de ani ai lui.

Tam Lin îi aducea comori din vastul tezaur de cadouri pe care bătrânul le adunase. Acesta își trecea degetele înțepenite prin conținutul unei lăzi cu diamante și ofta:

— La urma urmei, nu-s decât pietre.

Matt, care în ultima vreme își petrecea mult timp la căpătâiul Patronului, spuse:

— Sunt foarte frumoase.

— Nu mai văd viața din ele. A dispărut focul acela care a mânat bărbații în război pentru ele.

Și astfel Matt înțelese ca pietrele prețioase nu-și pierduseră valoarea în ochii Patronului, ci că el pierduse încântarea pe care o avea cândva de a stăpâni aceste averi. Îi părea rău pentru bătrân și nu știa cum să-l aline.

— Sfântul Francisc spune ca este bine să le dai lucruri de pomană săracilor, sugeră Matt.

Schimbarea care se petrecu în acel moment cu Patronul fu uimitoare. Se ridică în capul oaselor, cu ochii scânteietori și cu energia pulsându-i prin vene din cine știe ce rezervor ascuns.

— Să dai... lucruri... de pomană? strigă el cu o voce ca a unui bărbat cu o sută de ani mai tânăr. *Să le dau lucruri de pomană?* Nu-mi vine să cred că am auzit asta! Ce te-au învățat până acum?

— A fost doar o sugestie, zise Matt, stupefiat de reacția pe care o provocase. Sfântul Francisc a trăit cu mult timp în urmă.

— Să le dau lucruri de pomană? șopti bătrânul. De asta m-am zbătut să plec din Durango? De asta am construit un imperiu mai mare decât cel al lui El Dorado? El Dorado se scălda în praf de aur ziua întreagă. Știai asta?

Matt știa. Patronul îi povestise de sute de ori.

— Stătea pe veranda casei lui din aur, vorbi Patronul, cu ochii negri sclipind, iar servitorii îl ungeau cu praful de metal până ce strălucea ca soarele. Oamenii lui îl venerau ca pe un *zeu.*

Bătrânul se pierdu în fantasma creată, cu ochii ațintiți în depărtare spre junglele unde regele legendar ar fi trăit.

Mai târziu, Tam Lin îl felicită pe Matt pentru istețimea lui:

— I-ai readus culoarea în obraji, venind cu sugestia să-și doneze tezaurul de dragon. Am fost prea blând cu el. De fapt, avea nevoie de un șut în dos.

— Ce este un tezaur de dragon? întreba Matt.

El și Tam Lin stăteau în gradina Celiei și împărțeau un vas de limonadă. Bodyguard-ul rar mai avea timp să-l viziteze de la operația de inimă a Patronului, însă după remarca neprecautǎ a lui Matt, bătrânul începuse să colinde casa de unul singur. Tam Lin povesti chiar că număra lingurile.

— A, răspunse Tam Lin, asta-i ce strânge un dragon de la castelele vecine. Își adună comoara într-o peșteră adâncă, întunecată, din munți, și noaptea doarme pe ea. Bănuiesc ca nu este prea confortabil de la toate acele pumnale încrustate cu pietre și așa mai departe, dar balaurul are solzi și nu simte.

Lui Matt îi plăcea la nebunie când Tam Lin vorbea despre lucruri pe care le auzise de copil. Atunci i se simțea un ton moale, melodios în glas. Băiatul și-l imagina cu ani în urmă mic, înainte de evenimentele care-i boțiseră nasul și-l acoperiseră cu cicatrice din cap până în picioare.

— Și balaurul e fericit? întreba Matt.

— Dacă balaurul e fericit întrebi? repetă Tam Lin. Pai, nu m-am gândit până acum. Presupun că da. Ce alta plăcere să mai aibă o ființă a cărei existență constă din a-i face nefericiți pe ceilalți? Să continuăm totuși: amănuntul cel mai uimitor despre dragoni este că știu când ceva, indiferent cât de mic, le dispare din tezaur. Pot să și doarmă adânc. Dacă un flăcău neghiob se strecoară la miezul nopții și ia o *singură monedă,* dragonul se trezește. Și atunci nu ți-ai dori să fii în pielea flăcăului aceluia. Dragonul îl preface în scrum și îl amestecă în grămada de tăciuni a celorlalți care au făcut greșeala să încerce să fure din tezaurul lui.

Albinele tăbărau asupra mănunchiurilor de flori în soarele

cald al amiezii. În mod obișnuit, Celia prefera să cultive legume, dar recent descoperise un interes deosebit pentru flori. Pe un perete atârna o orhidee, iar o viță de floarea-pasiunii îl decora pe celălalt. Campanule și rochița-rândunicii încadrau ordonat alte plante pe care Matt nu le recunoștea. Unele erau sensibile la soare, așa că Tam Lin le instală de jur împrejur un gărduț mic, în carouri. Băiatul considera că înfrumuseța gradina.

— Patronul știe câte lucruri are în depozitul lui?

Matt înțelesese, desigur, la cine se referise povestea cu balaurul.

— Probabil că nu. Dar n-ai vrea să riști o încercare, te asigur!

19

Maturitatea

Explozia de energie a Patronului nu dură mult, curând redeveni palid și slăbit. Bătea iarăși câmpii povestind despre copilăria lui și despre cei șapte frați și surori care-i muriseră de mici sau îl asculta pe Matt cântând la chitară. Deși băiatul avea încă degetele cam scurte și nu putea interpreta piese cu adevărat complicate, avea o voce suavă și subțire, ca de înger – cum spunea Celia. Patronul cădea într-o dulce toropeală când îl auzea. Matt adora să-l vadă pe bătrân așa, cu ochii pe jumătate închiși și cu gura ușor curbată într-un zâmbet blajin. Asta însemna mai mult decât orice laudă.

Într-o zi, în timp ce Matt cânta o baladă spaniolă, vocea lui se frânse. Îi scăzu mai mult de o octavă și ajunse să emită un sunet care aducea mai degrabă a răget de măgar decât a glas de băiat. Jenat, Matt își drese vocea și încercă din nou. Pe moment cântecul continuă lin, dar după câteva minute se întâmpla același lucru ca mai înainte. Matt se ridică în picioare confuz.

— S-a întâmplat până la urmă! murmură Patronul din patul lui.

— Îmi pare rău! Am să-i cer Celiei sirop de tuse, spuse Matt.

— Nu știi ce-ai pățit, așa-i? Ești atât de rupt de restul lumii, că habar n-ai.

— Mâine o sa fiu refăcut!

Bătrânul râse cu un hohot răgușit și uscat:

— Roagă-i pe Celia și pe Tam Lin să-ți explice. Acum doar cântă-mi la chitară, fără voce. Este destul și atât!

Însă când Matt o întrebă pe Celia mai târziu ce a pățit, ea își îngropă fața în șorț și izbucni în lacrimi.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? strigă Matt, de-a dreptul alarmat.

— Ai crescut! plânse Celia cu nasul în șorț.

— Și asta nu este bine?

Spre oroarea lui Matt, vocea îi bubui ca un bas de toba.

— Ba da, *mi vida,* zise Celia, ștergându-și ochii cu materialul și încercând sa schițeze un zâmbet neconvingător. Întotdeauna este un șoc când unui mieluț îi cresc coarnele și devine un berbec mare și frumos. Dar este un lucru bun, dragule, chiar este. Trebuie să dăm o petrecere pentru a sărbători.

Matt rămase la el în cameră cu chitara, în vreme ce din bucătărie o auzea pe Celia zdrăngănind oalele. Nu-i venea să creadă că este un lucru bun să te maturizezi. Oricâte zâmbete schițase Celia, el tot își dădea seama că afișa o mască. Știa că în sinea ei era speriată și voia să înțeleagă de ce.

Devenise un bărbat. Nu, aici greșea. Din moment ce nu fusese un băiat până acum, nu putea să ajungă nici bărbat. Era o *clonă* adultă. Îi răsări în minte o amintire veche cu doctorul spunându-i Rosei că pe măsură ce îmbătrânesc clonele se deteriorează. Lui Matt nu îi mai era frică de o reală dezmembrare acum, dar ce se petrecea totuși când creștea?

Își pipăi fața să vadă dacă-i apar țepi de barbă. Simți doar câteva mici umflături de la ultima erupție de acnee. „Poate că s-au înșelat” gândi el. Încercă să cânte balada, însă, după primul vers, vocea îl trădă iarăși. Era foarte dezamăgit. Noua lui voce nu era nici pe departe la fel de bună precum cea de dinainte.

„Oare și vocea Maríei se va schimba?” se întrebă el.

Petrecerea din acea seară părea liniștită. Celia și Tam Lin se instalară la masă în grădină cu niște cupe de șampanie pentru a sărbători noul statut al lui Matt. Ca o favoare specială, i se îngădui și lui să bea un pahar, deși Celia insistă să revină la limonadă după prima sorbitură. Licuricii

pe care Matt îi comandase dintr-un catalog pulsau prin toată grădina caldă și umedă. Din spațiul special îngrădit de Celia cu plante noi și oarecum ciudate, se răspândea un parfum greu. Spunea că îi fuseseră aduse de la o *curandera* din Aztlán.

Deodată lui Matt îi trecu un gând prin minte.

— Câți ani am? întrebă el, întinzând paharul gol să i se umple.

Celia ignoră încruntarea de pe fața lui Tam Lin și-i turnă limonada în loc de șampanie.

— Știu că nu am o zi de naștere ca a oamenilor, dar tot m-am născut la un moment dat.

— Ai fost recoltat, se exprimă Tam Lin, cam împleticit.

Golise o sticlă întreagă de unul singur, iar Matt realiză că nu-l mai văzuse bând alcool până atunci.

— M-am dezvoltat în interiorul unei vaci. M-a fătat cumva ca pe un vițel?

Matt nu vedea nimic rău în a te naște într-un grajd. Lui Iisus i se păruse acceptabil.

— Ai fost recoltat, repetă Tam Lin.

— N-are nevoie să știe toate detaliile, spuse Celia.

— Ba eu zic că da! răcni bărbatul, lovind cu pumnul în masa de picnic. Atât Celia, cât și Matt clipiră: A fost destulă secretoșenie în casa asta! Și prea multe minciuni împuțite!

— Te rog, spuse Celia repezit, cu o mână pe brațul lui Tam Lin. Camerele video…

— Camerele video pot să ia foc, că nu-mi pasă! Holbați-vă bine, spioni mincinoși, netrebnici! Uite ce părere am eu despre voi!

Bărbatul făcu un gest extrem de urât cu mâna spre orhideea care acoperea unul dintre pereți. Matt imitase și el odată acel gest și fusese certat de Celia.

— Te rog! Dacă nu-ți pasă de tine, măcar gândește-te la noi!

Femeia căzuse în genunchi lângă scaunul bodyguard-ului, cu mâinile împreunate ca la rugăciune.

Tam Lin se scutură ca un câine ud:

— Ah! Vorbește băutura din mine!

Apucă sticla de șampanie rămasă și o azvârli de perete. Matt auzi cioburile șiroind printre flori.

— Îți mai spun doar atât, băiete!

Îl înhăță pe Matt de gulerul cămășii. Celia îl urmărea cu o figură palidă, înspăimântată.

— Te-ai dezvoltat în biata vacă vreme de nouă luni, după care ai fost extras din ea. Ai fost cules, iar ea *sacrificată.* Ăsta-i termenul care se folosește când este omorât un biet animal de laborator. Mama ta vitregă a fost transformată în niște afurisite de fleici și antricoate.

Îi dădu drumul lui Matt, care se trase cât mai departe de el.

— E în regulă, Tam Lin, spuse blând Celia, așezându-se pe un scaun lângă el.

— Nu este deloc în regulă!

Bărbatul își lăsa fruntea peste brațele încrucișate pe masă:

— Pentru ăștia suntem niște cobai nenorociți. Suntem tratați bine atâta timp cât putem fi folosiți.

— Nu o să le meargă o veșnicie, șopti Celia, îmbrățișându-l.

Tam Lin își răsuci capul ca s-o poată privi peste brațe.

— Știu ce ți-ai pus în cap, dar este periculos, zise el.

Celia își lăsă capul pe umărul lui și-l mângâie pe spate cu mâinile ei mari și blânde.

— Ferma asta există de o sută de ani. Câți eejiți crezi că sunt îngropați sub lanurile de mac?

— Mii, poate sute de mii.

Vocea lui Tam Lin era aproape un mormăit:

— Nu crezi că e de-ajuns?

Celia zâmbi spre Matt, în timp ce îl liniștea pe bodyguard îmbrățișându-l. De data asta zâmbetul ei fusese sincer și i se păru frumoasă în lumina difuză din grădină:

— Du-te la culcare, comoara mea! zise ea. Trec să te văd

mai târziu.

Matt se simți deranjat că cei doi aparent uitaseră că era petrecerea *lui* de ajungere la maturitate. Plecă bosumflat la el în cameră. Zdrăngăni chitara, în speranța că hărmălaia va deranja perechea îmbrățișată din grădină. După o vreme însă, furia îi trecu și o înlocui sentimentul că trecuse cu vederea un amănunt important. Se făcuseră destule aluzii, la fel de numeroase ca licuricii din grădina interioară. Acestea transmiteau sclipiri de promisiuni și se aprinseseră fugitiv și în mintea lui, atât cât să le remarce, dar nu să le și descifreze. După care, asemenea licuricilor, se stinseră. Tam Lin și Celia își cenzurau foarte bine discuțiile.

Așa se întâmpla de ani buni. Matt știa că îi lipsesc informații vitale legate de viața clonelor. Nu ar fi trebuit să afle cum sunt făcute și nici că toate – mai puțin el – erau fără creier.

În clipa de față, pentru a mia oară, Matt se întreba cu ce scop ar crea cineva un monstru. În niciun caz pentru a ține locul unei odrasle adorate. Copiii erau iubiți, pe când clonele – urâte. Nu era nici pe post de animal de casă, deoarece niciun astfel de companion nu aducea cât de cât cu creatura oribilă și îngrozită pe care o văzuse Matt la spital.

Își aminti imaginea cu Patronul și Domnul MacGregor, stând alături în scaune cu rotile, după operații. „Mi-am făcut rost de un ficat nou”, spusese MacGregor, bătându-se pe burtă, „și mi-am schimbat și rinichii, dacă tot mă deschiseseră. Se uitase spre Matt cu ochii aceia albaștri-deschis care semănau cu ai lui Tom, iar Matt se revoltase.

Nu! Nu se poate!

Rememora petrecerea aniversară la care Patronul își recuperase ca din senin facultățile mintale. „Implanturi de creier fetal. Trebuie să încerc și eu asta la un moment dat”, anunțase MacGregor. „A funcționat de minune la tine.”

„Nu amâna prea mult”, replicase Patronul. „Trebuie să le dai un avans doctorilor de cel puțin cinci luni. Mai bine,

opt.”

Nu se poate! Matt își apăsă tâmplele ca pentru a păstra încă ideea acolo. Dacă nu o conștientiza, nu se putea materializa, însă își pierdu firul.

MacGregor își crease o clonă ca să poată face transplanturi de la ea ori de câte ori avea nevoie. Creatura din spital era îndreptățită să se vaite! Dar care era sursa de implanturi ale Patronului? Sau pentru recenta operație de la spate, când i-a fost implantata o inimă noua care să o ajute pe cea veche și șubrezită?

Toate dovezile erau chiar în fața lui, numai că refuzase să deschidă ochii și să se gândească la așa ceva. Nu era prost. Indiciile îi fuseseră la îndemână dintotdeauna, dar adevărul era prea greu de acceptat.

Și Patronul își crease clone ca să-l aprovizioneze cu transplanturi. Era la fel ca MacGregor.

„Nu, nu chiar la fel, pentru că eu sunt diferit”, cugeta Matt disperat, cu ochii în tavan. Celia îi văruise tot peretele cu steluțe care luceau în întuneric. De când se mutase la ea în apartament, adormise mereu sub o boltă de stele slab luminate. Prezența lor îl liniști și-l relaxă acum.

„Sunt altfel! Eu n-am fost creat ca să produc organe de schimb.”

Patronul refuzase ca doctorii să-i distrugă creierul lui Matt, îl protejase și li-l încredințase Celiei și lui Tam Lin, ca să aibă grija de el. Îl angajase pe domnul Ortega ca să-i predea muzică. Bătrânul se mândrea foarte tare cu succesele băiatului. *Nu așa* se comporta cineva care intenționează să te omoare pe viitor!

Matt își încetini voit ritmul respirației. Până acum gâfâise ca o pasăre care se agita închisă într-o cameră. Matt văzuse pasări care mor de panică, fiindcă nu nimeresc ieșirea și se zbat în dreptul geamului închis. Trebuia să analizeze toată situația și să ajungă la o concluzie lucidă. Indiferent de ce se alesese de restul bietelor clone, era clar că Matt nu urma să aibă soarta lor.

Patronul părea să fie motivat în acțiunile sale de cu totul altceva decât MacGregor. Băiatul observă simplu: din pură vanitate. Când bătrânul îl privea, se vedea pe el însuși: tânăr, puternic și întreg la minte. Ca atunci când te uiți în oglindă. Efectul n-ar mai fi fost același dacă Matt ar fi fost o creatură băloasă, bâlbâită, pe un pat de spital.

Matt cuprinse perna în brațe, cum strângea pe vremuri la piept animăluțele de pluș. Avea senzația că fusese salvat de pe marginea unei prăpăstii. Totuși trebuia sa ia în considerație și viața cumplită a celorlalte clone.

„Frații mei”, gândi Matt.

Începu să tremure încercând să-și regăsească devotamentul față de omul care-l crease. Patronul îl iubea, dar era rău. „Nu s-a mai văzut om mai lacom, mai rău și mai profitor”, scrisese Esperanza în cartea ei despre ținutul Opiumului. Matt aruncase violent cartea când citise aceste cuvinte. Dar pe atunci era un băiețel, acum era bărbat sau ceva asemănător. Bărbații, îi spunea deseori Tam Lin, au curajul sa țină piept oricărei situații.

— Ai febră! striga Celia când ea și Tam Lin trecură să-i spună „Noapte bună!” și se grăbi să-i facă un ceai.

Tam Lin rămase să-l vegheze din prag. Silueta bodyguard-ului părea amenințătoare, iar Matt își aminti că omorâse douăzeci de copii într-un atentat cu bombă menit să-l elimine pe premierul britanic.

Când Celia reveni cu ceaiul, Tam Lin înălță din umeri și spuse:

— Ca răspuns la întrebarea ta, flăcău, ai paisprezece ani.

Apoi pleca spre camera lui, în aripa extrem de securizată a Conacului, unde stătea Patronul.

20

Esperanza

Matt se trezi cu senzație de vomă și febră mare. Simțea că are un pietroi pe suflet și singura posibilitate de a scăpa de el era să descopere că temerile lui sunt nefondate. Putea s-o întrebe pe Celia, dar sigur nu i-ar răspunde, de frică.

I se păru că simte priviri ațintite asupra lui. Poate că era urmărit prin camerele de luat vederi sau din camera cu monitoare. N-avea cum să știe. Poate era Felicia acolo, înfofolită într-o haină de blană, clocind un plan ca să-l distrugă.

Cât despre Tam Lin, Matt nu știa cum s-aducă problema în discuție. „Apropo, are de gând cineva să mă taie în bucăți?” Și mai înfiorător putea suna răspunsul bodyguard-ului: „Ai pus punctul pe i, flăcău! Am zis de la început că-ți merge mintea ca o zvârlugă.”

Oare rezista să audă tot adevărul?

Însă, odată sculat din pat, dispoziția lui se mai însenină puțin. Dușul fierbinte și micul dejun cu pâine prăjită îl făcură să-și uite spaimele. Nu părea plauzibil ca Patronul să fi irosit atâta educație pentru cineva care era prețuit doar ca donator de organe. Pentru efectuarea transplantelor, donatorul nu trebuia să fie neapărat elev de nota zece pe linie. Matt se duse la grajduri și ceru un „cal sigur”.

Printre lanurile cu maci se adunase o ceață deasă. Era ceva obișnuit dis-de-dimineață, când se porneau aspersoarele și terenul scotea aburi. Soarele urma să o risipească în câteva ore, dar acum norii lăptoși care se ridicaseră din pământ ajungeau până la jumătatea gambei lui Matt, care era călare. Trăia un sentiment plăcut mișcându-se prin ceața aceea, din care se vedea doar capul

și spinarea calului, parcă traversa înot un lac fermecat.

„Am paisprezece ani” gândi Matt. „Sunt adult!”

Se simțea curajos și puternic. Prinții din Evul Mediu plecau la război când erau de vârsta lui, poate chiar mai tineri.

Oaza era răcoroasă și acoperită de umbre. Ploile recente umflaseră balta, care ajungea acum până aproape de cadrul cu vie. Matt trase cufărul pe un dâmb, apoi se dezbrăcă și intră în apă. Cu toate că Tam Lin îl încurajase să facă tot felul de lucruri riscante, nu-l lăsase să înoate în baltă pentru că mâlul de pe fund ascundea multe pericole, însă tocmai acest amănunt era punctul de atracție pentru Matt. Începu să înoate câinește, împrăștiind cu mâinile bancurile de puiet de pește. Ajuns la celălalt mal, se urca pe o piatra în dreptul unui tufiș. Tremura ușor. Ziua urma să se încălzească, dar deocamdată aerul dimineții în deșert păstra răceala nopții.

Matt se uita spre cer, care era de un albastru-intens că-ți lăcrimau ochii. Ploaia spălase toată uscăciunea și praful, iar aerul era atât de curat și de limpede, încât aveai impresia că inspiri lumina. Sentimentul feeric era tot mai accentuat.

Ce îl împiedica să escaladeze munții aceia și să se îndrepte la sud, spre Aztlán? Din povestirile Celiei reieșea că era o țară săracă, și totuși fața ei se lumina de fiecare dată când pomenea de ea, pentru ca era, de asemenea, plină de oameni și de viață. Era o lume nouă în care putea să scape de camerele de luat vederi și de răzbunarea Feliciei și în care nu trebuia să mai dea ochii cu MacGregor, peticit după operațiile de „renovare de organe”. Dar cum să trăiască fără Celia și Tam Lin? Sau fără María?

Se încântă și mai tare la gândul că se putea aventura prin munții aceia bruni-cenușii. Nu trebuia să ia o hotărâre acum. Patronul putea să mai trăiască ani în șir – „sigur va mai trăi”, se asigură băiatul; la urma urmei, bătrânul era tratat de cei mai buni doctori din lume. Matt avea timp să-și construiască cu grijă planul, poate chiar s-o ia pe María cu

el. Își uitase spaimele din ajun și se simțea ca un rege: Matt Cuceritorul.

Înotă înapoi. Soarele scălda mica vale, în vreme ce el despacheta cărțile și hărțile de la Tam Lin. Acum înțelegea rostul lor și își propuse să le studieze atent pentru planul evadării lui.

„Istoria Opiumului”, citi el în cartea lui Esperanza, „este înmuiată în sânge și în teroare”. Matt se cuibări pe niște pături cu o felie de pâine prăjită cu gem în mână. Încă îl mai deranja maniera cicălitoare de exprimare a autoarei, dar nu putea să se împotrivească faptelor.

„Matteo Alacrán sau Patronul, cum i s-a spus numaidecât, a plantat opium de la izvoarele fluviului Pecos până la marea Salton”, citi Matt. Avea nevoie de o imensă forță de muncă să îi îngrijească terenurile, ceea ce nu constituia o problemă, pentru că mii de mexicani treceau granița zilnic. Nu trebuia decât să îi captureze. În acest scop s-a înființat prima Patrulă a Fermei, care își recruta soldații din rândurile celor mai mari criminali eliberați vreodată de sistemul corupt din închisorile de peste tot din lume.”

Matt închise nervos cartea. Iarăși se lansa într-o tiradă la adresa Patronului și îl vorbea numai de rău. Esperanza asta trebuie să fi fost o scorpie! Termină de băut o sticlă cu suc pe care și-o adusese de-acasă și încercă din nou să citească.

„Chiar și așa, Patronului îi venea greu să-i controleze pe imigranții ilegali, care îi scăpau printre degete și se ajutau unii pe alții să evadeze. Fugeau din Opium pe la granița cu Statele Unite, iar guvernul acestei țări amenințase că-i închide afacerea. În acel moment, de teamă să nu își piardă regatul de sclavi, Despotului Ierbii i-a venit ideea salvatoare de a folosi eejiți. La o primă impresie – citi Matt în continuare – nimic nu părea mai uman. Suferința există doar când o conștientizezi, nu? Eejiții nu resimt nici frigul, nici căldura, nici singurătatea. Un cip implantat în creier le-a anihilat toate aceste senzații. Trudesc cu devotamentul

constant al albinelor lucrătoare. Aparent, n-ai zice că sunt nefericiți. Și atunci, cine poate spune că sunt chinuiți?

Eu spun!

Patronul le-a vândut sufletele acelor oameni diavolului! După ce mor, le îngroapă cadavrele în pământ ca îngrășământ și ară peste ei. Rădăcinile de mac sunt udate cu sânge și oricine cumpără sămânța lor infectă nu-i nimic altceva decât un canibal.”

Ce citise până acum era mai mult decât suficient pentru o zi. Matt își puse cartea pe piept și încercă să-și imagineze cum arăta Esperanza la față. Probabil că era plină de riduri ca o vrăjitoare bătrână, avea colți galbeni și obrajii scofâlciți ca un bostan răsuflat. Răsfoi cartea, căutându-i poza. La pagina 247 o găsi. Era îmbrăcată cu un taior negru și avea un șirag de perle la gât. Părul negru îi încadra ca un văl lucios fața palidă, frumoasă. Semăna foarte bine cu María. Îi căzură ochii pe rândurile de sub poză: „Esperanza Mendoza, fosta soție a senatorului Mendoza, este membru fondator al Societății Antisclaviei din California. A scris numeroase best-seller-uri. A primit Premiul Nobel pentru Pace în…”

Matt scăpă cartea din mână. María nu știa toate astea. Credea că mama ei e moartă, că a plecat de-acasă când ea avea cinci ani și nu s-a mai întors. Fetița își închipuia că mama ei s-a pierdut în deșert și se trezea noapte de noapte plângând că aude glasul mamei ei. De aceea avea grijă cu sfințenie de obiectele păstrate ca amintire. O speria de moarte ideea de a pierde lucrurile la care ținea foarte mult. Și iată că în tot acest timp mama ei trăia bine mersi în California. Matt simți că-l cuprinde o furie cumplita atât împotriva femeii, cât și a senatorului Mendoza. Cu siguranță a știut ce se întâmplă, dar a preferat s-o lase pe María să sufere. Ei bine, el nu avea de gând să prelungească situația asta. Cu prima ocazie când María îl vizita – urma să vină peste două luni la nunta lui Steven și a Emiliei Matt îi va dezvălui adevărul, scris negru pe alb.

*

Matt descoperi motivul pentru care Tam Lin îi interzise să înoate în balta din oază. În noaptea aceea căzu la pat cu cel mai groaznic rău la stomac pe care-l avusese în viața lui. Ore întregi vomă într-o găleată, până ce-și simți gâtul arzând ca o torță. Celia insistă să-l doftoricească cum știa ea, ca să-l facă bine. Îi turnă pe gât câteva pahare de lapte și nu-l lăsă o clipă singur. În pauzele dintre accesele de vărsături, Matt observă că mâinile ei erau la fel de reci și transpirate ca ale lui. Într-un târziu își reveni destul cât să se poată întinde liniștit. Celia își trase un scaun lângă pat și îi veghe toată noaptea somnul agitat.

La un moment dat se trezi și văzu fața lui Tam Lin la un centimetru distanță de a lui. Bodyguard-ul se trase înapoi și spuse:

— Îi miroase răsuflarea a usturoi.

„Și ce dacă miroase a usturoi?” se întrebă Matt în gând, toropit de somn. Aproape tot ce gătea Celia abunda în usturoi.

— Te-am avertizat să nu încerci așa ceva. Trebuie să avem o discuție, i se adresă Tam Lin Celiei.

— Am să nimeresc dozajul corect data viitoare, zise ea.

— Vrei să strici totul?

— Poate că planul tău nu va reuși. Avem nevoie de un altul de rezervă.

— Ai să-l omori!

Celia se uită în sus la camera video ascunsă.

— Mai degrabă mor decât să las să se întâmple asta.

Vocile amuțiră. Matt vru să rămână treaz ca să asculte ce discutau între ei, dar era prea slăbit.

La câteva zile după boală, Matt se simțea încă iritat și avea dureri mari de cap. Chiar când credea că începea să se însănătoșească, îl luă un alt val de greață. A doua criză nu a mai fost la fel de urâtă ca prima, semn că era pe cale

să se vindece. Se mira că totuși Celia nu chemase doctorul, dar în același timp îi era recunoscător. Ar fi însemnat să fie dus iar la spital și Matt voia să evite asta pe cât posibil.

După ce se înzdrăveni, începu iarăși să-și petreacă timpul stând la căpătâiul Patronului și ascultându-i povestirile delirante. Treptat, amintirile acestuia păreau să fie învăluite de o ceață groasă. Uneori îl striga pe Matt pe alt nume și mai încurca și alte lucruri.

— Am construit cocioaba asta cu propriile mele mâini, îi zicea el lui Matt.

Băiatul se uită în jur. Conacul imens cu grădinile lui și fântânile arteziene numai „cocioabă” nu putea fi numit.

— Am plantat și vița de vie, zicea Patronul. Îi merge foarte bine. În doar doi ani a și acoperit umbrarul. Cred că apa este foarte bună. Nimic nu se compară cu bălțile astea din deșert.

„Vorbește despre oază”, realiză Matt înghețându-i sângele în vene. Înseamnă că Patronul era persoana care trăise acolo cândva. Cocioaba se dărâmase, dar via o ducea încă foarte bine.

— Te referi la locul din spatele stâncii găurite? întrebă Matt, ca să fie sigur că nu se înșală.

— Bineînțeles, Felipe! se răsti Patronul. Doar te cațări zilnic pe stânca aia.

Apoi căzu într-o nouă reverie, descriind cu ochii minții lucruri pe care numai el le vedea:

— Ăsta este cel mai frumos loc de pe pământ! oftă el. Dacă exista un paradis și eu aș fi primit înăuntru, sunt sigur că acolo voi găsi balta și via asta.

Pe urmă se rătăci într-o amintire și mai veche. Vocea lui suna a mirare când povestea despre moșia unde asistase cu timp în urmă la tot felul de serbări.

— Aveau fântână arteziană! se minună el. Apa susura ca o muzică, iar în mijloc era o statuie cu un mic îngeraș, care arăta foarte liniștit și nevinovat. Și nu-ți poți imagina mâncarea, Felipe! Tochitură – cât poftești – și fripturi la

grătar! Și salată de ardei copți și crabi aduși cu avionul din Yucatán și o masă întreaga cu budinci de caramel, fiecare pe câte un platou.

Matt era sigur ca dacă raiul există, trebuie să aibă crabi comandați prin avion din Yucatán și o masă plină cu budincă de caramel.

Deodată vocea Patronului se întristă:

— Mama le-a adus pe surorile mele mici la serbare. Au luat febră tifoidă și au murit pe loc. Erau așa de mici că nu vedeau peste pervaz, nici dacă se ridicau pe vârfuri.

Matt ajunsese la concluzia că Patronul era mult mai blând când povestea despre trecut. Părea mai bun și mai vulnerabil. Băiatul încă ținea la el, deși știa foarte bine că era diabolic.

— Cine este Felipe? o întrebă Matt pe Celia în bucătăria mare de vară a conacului.

— Te referi la bucătar sau la grădinar?

— Nu, este altcineva! Patronul mă strigă uneori cu numele ăsta.

— O, nu! îngăimă Celia, oprindu-se din întins foaia de plăcintă pe care o pregătea. Felipe a fost fiul lui. A murit acum aproape optzeci de ani.

— Și atunci de ce...?

— Așa se întâmplă cu unii, *mi vida.* Mai întâi îmbătrânesc din ce în ce mai mult, după care stau pe loc și întineresc pe zi ce trece. Patronul se crede de vreo 35 de ani acum, așa că te consideră băiatul lui, Felipe. Nu-și dă seama cine ești în realitate.

— Pentru că n-am cum să trăiesc până la o sută de ani.

— Exact! replică ea.

— Și atunci ce să fac?

— Fii, Felipe, pentru el! spuse simplu Celia.

Matt merse în salonul de muzică ca să cânte la pian și să-și calmeze nervii. Dacă mintea Patronului era pe ducă, asta însemna că avea nevoie în curând de o altă doză de implant de creier fetal. Adică, un embrion – *frate al lui* – se

dezvolta acum în uterul unei vaci. Oare embrionii știau că vor muri? Oare se temeau? Se dezlănțui într-o interpretare violentă a „Marșului turcesc” al lui Mozart, atacând atât de nervos pianul, ca făcu un servitor de pe hol sa scape o tavă. Termină partitura și o mai interpretă de câteva ori. Disciplina compoziției lui Mozart îi crea impresia că-și poate controla propria viață și îl transporta cu gândul departe de decorul înăbușitor de la Conac.

Își dorea tot mai mult să evadeze. De când întrezărise această posibilitate, într-o vizită făcută la oază, dorul îi revenea constant în minte, ca o durere acută. Se simțea ca un vierme închis într-un măr stricat. Cartea lui Esperanza îi deschisese ochii la ororile pe care le înfăptuise imperiul Patronului și nu mai putea să se mintă singur după ce văzuse căminele întunecate ale eejiților care arătau ca niște cavouri.

Putea să treacă dincolo de munții cu creste cenușii care împrejmuiau oaza și să scape în Aztlán. Tam Lin îi pregătise un cufăr plin cu hărți și provizii pentru drum. Era sigur de asta! Dar nu putea pleca înainte de nunta lui Steven și a Emiliei. Venea María și voia s-o vadă înainte de a fugi.

21

Nunta însângerată

Conacul fremăta de alergătură. Ghivece cu arbuști de portocali erau cărate în casă și așezate în jurul pereților salonului, iar parfumul lor umpluse casa. În grădini se plantau iasomie, caprifoi și mâna Maicii-Domnului. Pe Matt îl lua cu leșin de la atâtea arome, pentru că stomacul lui nu se întremase încă de la ultima vizită făcută la oază.

Combinele frigorifice alăturate bucătăriei se umplură cu sculpturi de gheață. Matt le controlă și văzu formele de sirene, lei, castele și palmieri, sticlind cu ochiuri de apă pe interior. Acestea urmau să fie așezate în holurile cu punch de la recepția nunții.

Draperiile și covoarele vechi fură strânse și altele noi, cu alb, roz și auriu le luară locul. Pereții se văruiră proaspăt, iar acoperișul cu țigle roșii fu curățat și lustruit. Casa începea să arate ca un uriaș tort de zi de naștere, acoperit cu glazură.

Matt nu lua parte niciodată la genul acesta de festivități. Știa că va trebui să rămână în apartamentul Celiei în timpul ceremoniei. „Mare brânză!” gândi Matt, târându-și pantofii de-a lungul unei traverse albe, lungi, abia întinse. Și așa nu voia să meargă la prostia asta de nuntă.

Se știa de mulți ani că Steven și Emilia aveau să se căsătorească. Patronul decretase asta. Intenția lui era să alăture familia Alacrán puternicei mașini politice conduse de senatorul Mendoza în Statele Unite. Era pur și simplu o chestie de noroc că Steven și Emilia se plăceau reciproc; oricum, n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile dacă nu se plăceau.

Benito, fratele mai mare al lui Steven, se căsătorise cu fata președintelui nigerian, pentru că Nigeria era una dintre

cele mai bogate țări din lume. Benito și Fani, soția lui, s-au detestat de la prima vedere; însă Patronului îi plăceau banii nigerieni, așa că părerea lor n-a contat.

Cu cât se apropia ziua cea mare, Matt se simțea tot mai izolat. Celia era prea ocupată ca să mai stea de vorbă. Tam Lin era reținut lângă Patron, a cărui sănătate precară nu îi îngăduia să primească vizite. Matt ar fi putut să se ducă la oază, dar o oboseală ciudată pusese stăpânire pe el. Adormea seara devreme, însă noaptea îl chinuiau coșmarurile. În timpul zilei îl durea capul și avea un gust groaznic în gură. Făcu un drum scurt numai ca să-și aducă volumul despre Opium al lui Esperanza.

Casa se umpluse cu musafiri. MacGregor apăru cu o nouă soție – a șaptea, numără în gând Matt; tânără, cam de vârsta Emiliei. Iar Felicia consuma atâta alcool că damful de whisky o însoțea pretutindeni. Trecea dintr-o grădină într-alta, holbându-se la oameni cu ochii aprinși, scânteietori, până ce aceștia – jenați – se îndepărtau.

În schimb MacGregor era în al nouălea cer. Își făcuse implanturi de păr. Scalpul lui era acum o răzmeriță de păr roșcat, țepos, ca al lui Tom, iar el și-l tot mângâia parcă îi stătea să cadă și voia să împingă rădăcinile la loc.

Matt urmărea totul din spatele stâlpilor sau de după draperii. Nu voia ca să-l arate cineva cu degetul și să spună: „Ce este asta? Cine a adus aceasta creatură într-o adunare de oameni?”

În ziua nunții, ateriză un hidroavion nigerian aducându-i pe Benito, Fani și Steven. Domnul Alacrán îi întâmpină și o sărută pe Fani pe obraz, iar ea se strâmbă ca și când ar fi atins ceva nesuferit. Avea o mimică dură, înăcrită, iar Benito începuse să facă burtă. Pe de altă parte, Steven era chipeș ca un prinț din basme. Dintre toți Alacránii, pe el Matt îl antipatiza cel mai puțin. Era acel Steven care-l cărase în brațe de la căsuța din câmpul cu maci până la Conac. Chiar dacă din acel moment și el, și Emilia îl ignorau, nu fuseseră vreodată cruzi cu el.

Matt observă mulțimea de invitați sosiți și trecu în revistă în gând numele, legăturile de afaceri și scandalurile tuturor. Își spuse că era la curent cu starea imperiului Alacrán la fel de bine ca Steven, dar pentru a nu știu câta oară resimți prăpastia care-l separa de umanitate. Toți acei oameni veniseră ca să-l cinstească pe Steven. Pe el nu-l va onora nimeni niciodată cu prezența așa și nici nu se va însura.

Un hidroavion cunoscut ateriză și Matt simți că-i sare inima din piept de bucurie. Oaspeții își întoarseră privirile spre pistă și-și lungiră gâturile ca să vadă mireasa. Emilia nu-i dezamăgi. Era îmbrăcată cu o rochie de mireasă de un bleu sclipitor și era înconjurată de un grup de fetițe care îi deschideau calea. Fiecare dintre ele purta un coșuleț cu petale de trandafir, pe care le răsfirau din pumni spre mulțime. Lui Matt i se păru că reprezintă o imagine chiar drăguță, până să realizeze că sunt eejiți.

Toată lumea aplaudă când mireasa urcă treptele spre salon la brațul senatorului Mendoza, dar Matt nu mai avea ochi pentru ei. Singura persoană de care-i păsa tocmai cobora din hidroavion fără surle și trâmbițe. Nimeni nu îi dădu atenție Maríei când se strecura printre ei, cum, de altfel, nimeni nu băgă de seamă că nu se ducea după mireasă. Însă el înțelese și își croi dram pe ascuns, ca să ocolească adunarea de invitați și s-ajungă în salonul de muzică.

*

Majoritatea celor din casă evitau salonul de muzică. Servitorii intrau acolo doar când făceau curat, iar Felicia încetase să mai cânte la pian. Camera era teritoriul lui Matt, prin urmare fusese compromisă.

Închise ușa după el și merse direct la debara. María îl aștepta în pasajul secret.

— În sfârșit! striga ea, aruncându-i-se în brațe. Ți-a fost dor de mine?

— Tot timpul! răspunse el, îmbrățișând-o la rândul lui. M-am gândit la tine în fiecare zi. Am vrut să-ți scriu, dar n-am știut unde să-ți trimit scrisorile.

— Stau într-o mănăstire groaznică! spuse ea, eliberându-se din strânsoare și lăsându-se la pământ. A, de fapt, nu-i prea rău, dar nu reușesc să mă adaptez. Am vrut să fac muncă de caritate în oraș, dar maicile nu mi-au dat voie. Imaginează-ți! Zic că se conduc după învățăturile Sfântului Francisc, dar mai repede și-ar da viața pe loc decât să-i spele rănile unui cerșetor.

— Nici mie nu mi-ar plăcea să spăl rănile unui cerșetor, zise Matt.

— Asta pentru ca ești lup! Mai degrabă l-ai înfuleca.

— Întâi aș căuta să fie sănătos.

— Dar n-ai de ce să mănânci *pe niciunul!* Spune-mi ce-ai mai făcut! Mamă, ce plictisitoare sunt celelalte fete! Nu fac altceva decât să citească benzi desenate cu povești de dragoste și să mănânce bomboane de ciocolată.

María se cuibărise lângă el și se simțea foarte bine. Era conștient că este fericit și că nu mai fusese demult timp așa.

— Benzi desenate cu povești de dragoste? o întrebă.

— Lupilor nu li s-ar părea interesante. Spune-mi ce-ai mai văzut la televizor! Noi nu ne putem uita decât la emisiuni care fac bine la suflet.

— Eu n-am suflet, spuse Matt.

— Eu cred că ai! Am tot citit ideile moderne ale Bisericii despre ecologie. Potrivit teoriilor recente, s-a ajuns la concluzia că Sfântul Francisc a fost primul ecologist. Se zice ca predica animalelor pentru că acestea au suflete mici care pot să se dezvolte. Cu strădanie, până și o vrăbiuță sau o lăcustă poate ajunge în rai.

— Sau în iad, zise Matt.

— Nu mai fi negativist!

După asta María puse punct discuției despre noile ei principii și despre certurile pe care le avea la mănăstire cu

profesoara de morală. Începu să turuie despre cât de mult îi plăcea să se ocupe cu grădinăritul, dar nu-i plăcea deloc să culeagă bietele plăntuțe, și cum era ea mereu prima la matematică, însă i s-au scăzut notele după ce a făcut plajă goală pe acoperiș. Părea să aibă subiecte de conversație stocate de luni întregi și abia aștepta sa le povestească acum pe toate, însă pe Matt nu-l deranja. Era mulțumit să stea acolo în întuneric cu capul ei lăsat pe pieptul lui.

— O! Dar am vorbit numai eu și pe tine nu te-am lăsat să spui un cuvânt! exclamă María în cele din urma. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care fac penitență tot timpul. Numai că nimeni de la mănăstire nu mă asculta cum faci tu.

— Îmi place să te-ascult! zise Matt.

— Din acest moment tac, ca să-mi spui ce-ai mai făcut!

Îl cuprinse în brațe și el îi simți parfumul, un miros cald și oarecum incitant de garoafe. Matt nu mai voia să plece de-acolo.

Îi povesti despre tabăra eejiților și întâlnirea cu Patrula Fermei și despre vizita obligatorie la spital. María tremură când îi spuse despre atacul de cord suferit de Patron.

— Este atât de bătrân, murmură ea. Nu că ar fi ceva rău în asta, dar este *prea* în vârstă.

— Nu cred ca implantul celei de-a doua inimi va mai ține mult, spuse Matt.

— Nici n-ar fi trebuit să-l facă!

— Știi de unde a făcut rost de ea?

— Eu… Eu…

María păru derutată.

— Nu am voie să vorbesc despre asta, dar într-adevăr știu de unde a luat-o. Și mi se pare diabolic!

Îl strânse pe Matt mai tare în brațe. El nu știa ce să zică. Îi reveniseră spaimele pe care încercase să le alunge. Ar fi vrut s-o întrebe pe María la ce se referea, însă îi era frică de răspuns.

— Eu nu sunt precum celelalte clone! spuse el mai mult ca să se liniștească singur. Patronul mi-a oferit cea mai

bună educație. Mi-a pus la dispoziție instrumente muzicale, computere, tot ce-am vrut. Și este foarte încântat când iau un zece sau interpretez o compoziție nouă la pian. Zice că sunt genial.

María tăcea. Își îndesase fața în cămașa lui și, după senzația de umezeală, Matt ghici că plângea. „Minunat! Acuma de ce plânge?”

— Nu s-ar mai deranja atâta – Matt făcu o pauză bine gândită în acel moment – dacă ar fi să mai trăiesc foarte puțin.

— Așa este, spuse ea cu o voce plângăcioasă.

— *Bineînțeles* că așa este, întări Matt hotărât. Am avut o situație școlară mai bună decât a lui Steven. Pe viitor aș putea să-l ajut să conducă domeniul – din culise, desigur. Opium este o țară mare și se conduce foarte greu. Benito este prea prostănac, iar Tom este... mă rog, sărit din mai multe privințe. Un prim motiv ar fi că Patronul nu suportă să-l vadă.

María înțepeni:

— Îl place mai mult decât crezi tu.

— Tom nici măcar nu face parte din familie. Stă pe aici pentru simplul fapt că Patronul refuză să cedeze lucrurile asupra cărora și-a exprimat la un moment dat posesia.

— Asta nu-i adevărat! se aprinse María. Tom este unul dintre moștenitori și nu este prost!

— N-am zis că este prost, doar bolnav.

— Este considerat potrivit să se însoare cu mine!

— Poftim?

Lui Matt nu-i venea să-și creadă urechilor. María era doar o copilă. Se putea mărita abia peste ani buni.

— Of! Hai să nu ne certăm! zise María tristă. Nici unuia dintre noi nu i se dă posibilitatea să aleagă. Uită-te de exemplu la Benito și la Fani. Fani a zis că ar prefera să bea cianură în loc să se mărite cu Benito și uite că n-a ajutat-o deloc. Patronul a dictat, iar taică-său a drogat-o până n-a mai știut ce se întâmplă cu ea.

Matt era mut. Cum sa vrea cineva s-o mărite pe María cu *Tom,* care era… ca un abces scârbos? *Era incredibil!* Aprinse lanterna pe care o avea lăsată în pasaj și o sprijini de perete. În penumbră zări fața palidă a Maríei .

— Steven și Emilia se plac și nici pe mine nu mă deranjează Tom – prea tare. Începe să semene tot mai mult cu MacGregor, dar pot să-l schimb.

— Nu ai cum să-l schimbi pe Tom! se auzi Matt.

— Cu răbdare și cu dragoste poți face orice, spuse María. Oricum, nunta nu va avea loc decât peste mulți ani. Poate Patronul se va răzgândi între timp.

După voce însă nu părea prea convinsă. Mintea lui Matt paralizase parcă de neputință și disperare. Refuzase până atunci să se gândească la viitor. Pe undeva știuse dintotdeauna că María se va mărita într-o zi și el nu o s-o mai revadă vreodată. Dar nici chiar în cele mai proaste momente ale existenței sale nu și-ar fi închipuit că va fi dată pe mâna acelui monstru.

— Stai! exclamă el, venindu-i o idee. Am ceva pentru tine.

— Un cadou?

María era surprinsă.

Matt scoase „Istoria Opiumului” din ascunzătoare. Răsfoi cartea până la pagina 247 și puse lanterna direct pe portretul lui Esperanza Mendoza. María râmase cu gura căscată:

— M-Mama?

— Ți-o amintești cum arăta?

— Tati are poze.

Luă cartea și privi împietrită portretul și rândurile biografice care o însoțeau.

— Mama a primit Premiul Nobel pentru Pace, șopti ea într-un final.

— Și multe altele, zise Matt.

— Dar nu s-a mai… întors.

Fața Maríei era așa îngândurată, că inima lui Matt se

înmuie.

— N-a putut, scumpete! spuse Matt, folosind inconștient unul dintre cuvintele Celiei. Este total împotriva a tot ce reprezintă Opium și politica tatălui tău. Crezi că el sau Patronul ar mai lăsa-o să revină acasă?

De fapt, Matt constată în tăcere că Patronul era capabil să-i ordone moartea. N-ar fi fost prima dată când scăpa de un dușman.

— Nu mi-a scris nici măcar o dată, murmură María.

— Nu înțelegi? Tatăl tău ar fi distrus orice mesaj ți-ar fi trimis, dar poți s-o contactezi tu, de-acum înainte. Mănăstirea asta unde se află?

— În Aztlán, la izvoarele fluviului Colorado, într-un oraș care se numește San Luis.

— Am citit cartea mamei tale, zise Matt, luând volumul din mâinile Maríei și așezându-l pe jos.

Îi lua palmele între ale lui să le încălzească, apoi continuă:

— Scrie că locuitorilor din Aztlán nu le place Opiumul și că ar face totul ca să-l distrugă. Cineva de la mănăstire ar putea să-i trimită un mesaj mamei tale. Sunt convins că vrea să te găsească și sunt sigur ca nu te va lăsa să te măriți cu Tom. „Și te va duce undeva departe de mine”, gândi Matt cu un nod în gât, dar asta nu mai conta acum. Oricum o pierdea. Lucrul cel mai important era s-o salveze.

— Trebuie să plec, spuse María dintr-odată. Emilia probabil întreabă de mine.

— Când o să te mai văd?

— Nunta este mâine și o să fiu foarte ocupată. Sunt domnișoară de onoare. Poți veni?

Matt râse amar:

— Poate doar dacă mă deghizez în fetița-eejit care aruncă flori.

— Știu la ce te referi! Este îngrozitor! Am întrebat-o pe Emilia de ce n-a ales copii adevărați și mi-a spus că nu ai bază în ei că fac treaba bună.

— Nici nu voi fi invitat.

— Nimic nu este corect! oftă María. Dacă aș putea, aș fugi de la nunta și aș sta cu tine.

Pe Matt îl flata ipoteza ei, cu toate că știa ca este imposibil să se întâmple așa.

— Am sa te-aștept aici! răspunse el. Vrei să iei cartea?

— Nu. Nici nu vreau să mă gândesc ce-ar face tati dacă ar da de ea.

Îl sărută pe obraz, iar Matt o pupă și el. Senzația atingerii pielii ei îi stărui mult timp pe buze.

*

Nu era chiar un loc din rândul întâi, dar era cel mai bun pe care-l găsise. Matt se postă în dreptul vizorului cu un telescop de buzunar. Sperase să fie goală camera cu monitoare, dar descoperi încăperea plină de persoane. În fața fiecărui monitor stăteau cel puțin doi indivizi ca niște gorile, care supravegheau imaginile. Schimbau neîncetat de la o scenă la alta, dar zăboveau asupra unor locuri neinteresante, cum ar fi dosul stâlpilor și al draperiilor. Matt se întrebă dacă l-au surprins ascuns acolo cu alte ocazii.

Pe măsură ce începerea nunții se apropia, atenția bărbaților se concentra asupra salonului. Se înălțase un altar, iar preotul se plimba nerăbdător în față și în spate. Corul eejiților stătea aliniat ca niște jucării mecanice, iar la pianul lui Matt se așezase cineva. Matt modifică lentila telescopului. Era ciudat să-l folosească pentru vizor și îi cam înțepenise gâtul.

Îl văzu pe domnul Ortega și i se făcu milă de omulețul îmbâcsit. Matt îi depășise tehnica cu mult timp în urma, dar nu făcuse tam-tam, de teama că profesorul ar putea avea soarta Rosei, dacă afla Patronul.

Pe un alt ecran Matt îl ochi pe Patron stând în primul rând, încadrat de Tam Lin și Daft Donald, care păreau să nu se simtă în largul lor în costume.

Emilia aștepta într-o cameră separată. Purta o trenă lungă, împodobită cu perle, pe care i-o țineau întinsă fetițe-eejite. Celia îi povestise că rochia fusese a unei regine spaniole care trăise cu trei sute de ani în urmă. Chipurile fetițelor îi amintiră lui Matt de cupidonii montați pe socluri, peste tot prin casă. Ochii lor erau ca de marmură, goliți de viață. María țopăia prin cameră, vorbind agitat. Matt nu auzea ce spune, dar era clar că era entuziasmată de ceva și agitată. „Asta era ce o deosebea de restul”, gândi el. Deborda de viață. Totul o încânta, o fascina sau o devasta. Nu existau stări de mijloc. Pe lângă ea, Emilia părea ștearsă, iar Fani, care stătea într-un colț și bea dintr-o sticla de coniac, era cel mult o paiață.

Gărzile de corp dădură sonorul mai tare. Matt auzi marșul nupțial și îl văzu pe senator luând-o de braț pe Emilia. Eejiții săltară marginile trenei, iar María și Fani se așezară în spatele miresei. Alaiul ieși din cameră cu un pas rar și solemn. Un murmur traversă toată mulțimea, iar preotul le făcu semn tuturor să se ridice în picioare.

Steven aștepta în fața altarului cu Benito și Tom alături.

Tom! O clipa Matt nu mai văzu altceva decât figura lui mincinoasă. Expresia feței era *complet diferită* de felul lui de a fi. Sub înfățișarea aceea angelică se ascundea băiatul care trăsese cu praștia cu mazăre într-un copil neajutorat, care lua scaunele de sub Bătrân când acesta voia să se așeze, care bătuse în cuie labele broaștelor în iarbă ca să le mănânce bâtlanii. Nu ți-ai fi dorit să lași ceva vulnerabil în preajma lui Tom.

Un bodyguard îi blocă vederea lui Matt o secundă și acesta înjură printre dinți. Apoi o văzu pe Emilia apropiindu-se de altar la brațul tatălui ei. María o ținea bine pe Fani ca să nu se mai clatine. Soția lui Benito era aproape la fel de beată ca Felicia, pe care o susținea domnul Alacrán.

„Ce familie!” gândi Matt. Femeile erau alcoolice, Benito era prost ca noaptea, iar Tom n-avea pic de etică. Totuși, Steven era în regulă. Nici măcar Alacránii nu ieșeau

întotdeauna cu procentaj întreg.

Emilia se lăsă cedată de către tatăl ei. Steven îi puse un inel pe deget și-i ridică vălul ca s-o sărute. Se căsătoriseră pentru a fi alături la bine și la rău, la bucurii și la necazuri, până ce moartea îi va despărți.

„Dar poate că nu vor trebui să se despartă”, cugetă Matt. Poate că se teleportau cu toții în rai într-o aripă specială, rezervată Alacránilor. Ar mânca numai crabi și budincă de caramel, iar Felicia ar avea o navetă plină cu sticle de whisky.

— Ei, drăcia dracului! Uită-te la vampirul bătrân! înjură un bodyguard.

Matt își lipi un ochi de vizor. Se speriase atât de tare, că scăpase telescopul. Văzu de la distanță, dar înfiorător de clar, cum Patronul sare în picioare din scaunul cu rotile, își duce mâna dreapta încleștată la piept și cade în față. Tam Lin se grăbi să-l prindă. Domnul Alacrán strigă după ajutoare. Willum și câțiva doctori care se mutaseră de curând la Conac își făcură loc printre oameni, îngenunchează în jurul Patronului și practic îl acoperiră. Matt îi asemănă în gând cu vulturii care se reped la o antilopă. Gărzile de corp ieșiră pe rând din camera de supraveghere și un pic mai târziu Matt îi zări pe ecrane. Alergară în salon și-i evacuară pe musafiri. Tam Lin se ridică brusc din îngrămădeală, cu Patronul în brațe. Matt constată cu groază cât de slab și de nenorocit era bătrânul. Arăta ca o frunză uscată agățată de pieptul lui Tam Lin, care ieși repede afară, cu doctorii pe urmele lui.

Salonul era gol, cu excepția lui Steven și a Emiliei, care rămăseseră singuri și uitați la altar.

22

Trădarea

„Ce să fac? Oare ce să fac?” șopti Matt, strângându-se în brațe și legănându-se neliniștit în pasajul întunecat. Îl iubea pe Patron. Voia să fie lângă el la spital, să-l vegheze și să-l încurajeze să se facă bine, dar în același timp își amintea că María spusese că știe care era sursa transplanturilor lui: „Și este diabolică!”

Celia probabil îl căuta. Pe negândite o altă frântură de amintire îi apăru în minte. Celia se agita să-i aranjeze costumul pe care-l îmbrăcase pentru o zi de naștere cu ani în urmă. „Dacă se întâmplă ceva rău”, îl sfătuise ea, „vreau să vii direct la mine la magazie, în spatele bucătăriei”. „Cum adică rău?” o întrebase Matt. „Nu pot să-ți explic! Promite-mi că nu ai să uiți!”

Și mai înainte de acest moment din trecut, imediat după salvarea lui din mâinile Rosei, Tam Lin îi povestise: „Îți spun doar atât: Patronul are o parte bună și una rea. Când vrea să-și demonstreze supremația, poate fi rău în adevăratul sens al cuvântului. A ales când era tânăr, asemenea unui copac care se hotărăște cum să crească, într-un fel sau altul. El s-a făcut mare și puternic până a acoperit toată pădurea cu umbra lui, dar multe dintre crengile lui sunt strâmbe.”

Atâtea aluzii și atâtea indicii! Ca piatra care prin alunecare stârnește o avalanșă, frica lui Matt elibera tot mai multe amintiri. De ce îi lăsase Tam Lin un cufăr plin cu provizii și hărți? De ce fugise María de el după ce au văzut clona lui MacGregor la spital? Pentru că ea știa! Toți știau! Educația și succesele lui Matt erau de prisos. Nu conta cât de inteligent era; în cele din urmă, lucrul cel mai important era cât de puternică era inima lui.

Și totuși, Matt nu era… pe deplin convins.

Și dacă se înșela? Dacă Patronul chiar îl iubea? Matt se gândi la bătrânul care zăcea acum pe un pat de spital în așteptarea singurei persoane care ar fi putut să-i ofere o licărire de tinerețe. Era prea crunt!

Matt se ghemui pe jos în pasaj, întinzându-se în praful care se adunase acolo de-a lungul anilor. Se simțea ca într-un mormânt antic al vreunui faraon egiptean sau rege caldeean. Patronul adora să vorbească despre treburile astea.

Bătrânul descria entuziasmat bogățiile care umpleau piramidele, menite să servească regilor antici în viața de apoi. Și mai mult îi plăceau mormintele vechilor caldeeni, care, pe lângă îmbrăcăminte și hrană, includeau cai măcelăriți, care trebuiau să asigure călătoria în lumea tenebroasă a morților. Într-unul dintre morminte, arheologii descoperiseră soldați, servitori și chiar dansatoare, întinși pe jos ca adormiți. Una dintre dansatoare fusese adusă în așa graba, ca n-apucase să-și prindă în păr o fundiță albastră, găsită asupra ei.

Ce lucru grozav era acesta, îi spusese Patronul lui Matt, ca un rege să domneasca nu numai în timpul vieții, dar să dispună de întreaga sa curte chiar și după moarte. Amănuntul acesta era chiar mai interesant decât obiceiul lui El Dorado de a fi pudrat cu aur pe veranda conacului său.

Matt se îneca de la praf și se ridică în capul oaselor ca să-și revină. Nu voia sa facă prea mult zgomot, ca să nu fie descoperit de nimeni până nu se hotăra ce avea să facă. Se sprijini de zid și se adânci în bezna gândurilor sale. Ce să facă? Ce *putea* sa facă?

La auzul unor pași care alergau prin pasaj, sări în picioare. Prinse cu privirea un spot luminos de lanterna în fața unei figuri neclare.

— María! șopti el.

— O! Slavă Domnului! Mi-a fost frică să nu te fi ascuns în

altă parte! răspunse ea tot în șoaptă.

— Să mă ascund?

— Ești căutat peste tot! Au răscolit apartamentul Celiei și au luat la rând toate camerele din Conac. S-au trimis gărzi de corp să scotocească grajdurile și câmpurile.

Matt îi cuprinse umerii în palme și o privi de aproape. În lumina slabă văzu că avea fața scăldata în lacrimi.

— De ce sunt căutat?

— Trebuie să știi! Tam Lin a zis că ești prea inteligent ca să nu te fi prins până acuma.

Matt încremeni. Bodyguard-ul, în mod cert, se aștepta la prea mult din partea lui. Matt se prinsese – cu adevărat abia câteva clipe mai înainte.

— Lumea se așteaptă să fac o criza de isterie la mine în cameră. Emilia zice că întotdeauna reacționez așa și că, în cazul tău, ai fi al doilea Ghemotoc; dar se înșală! Tu nu ești un câine. Ești cu mult deasupra acestei condiții.

În mod normal pe Matt l-ar fi măgulit cuvintele ei, dar situația de față era prea disperată ca să mai fie loc de vreo încântare.

— Tam Lin a spus să stai retras deocamdată. El va împrăștia zvonul că ai plecat cu un „cal sigur” în nord, spre Statele Unite. Asta o să-i țină ocupați o vreme pe cei din Patrula Fermei.

Matt era amețit de tot ce se întâmpla și nu mai era în stare să raționeze.

— Cum se simte Patronul?

— Ce-ți pasă? se înfurie María. Ar trebui să te rogi să moară.

— Nu pot! murmura Matt.

Și spunea adevărul. Indiferent cât de viclean fusese Patronul, Matt îl iubea pe bătrân. Nimeni nu-i mai era așa de apropiat și nu-l înțelegea la fel de bine.

— Parcă ai fi Tam Lin! Zice că Patronul este ca o forță a naturii – o tornadă sau un vulcan – și nu poți să nu rămâi cu gura căscată de groază și admirație în fața lui, chiar dacă

riști să fii omorât. Eu sunt de părere că astea-s prostii!

— Ce trebuie sa fac? întreba Matt, aproape fără vlagă

— Rămâi aici! Eu am să-mi fac numărul isteric pe care-l așteaptă toți și când se înserează, vin din nou la tine.

— Și unde am putea merge? întreba Matt.

Nu întrezărea alta variantă decât oaza, dar drumul era prea lung de parcurs fără un „cal sigur”.

— La hidroavionul lui tati, răspunse María.

Matt făcu ochii mari:

— Știi să-l pilotezi?

— Nu, dar pilotul urma sa mă ducă după nuntă înapoi la mănăstire. I-am spus să ne aștepte.

— Cum o să explici prezența mea?

— Vei fi noul meu tovarăș de joacă eejit! Emilia are o duzină și m-am arătat geloasă în fața pilotului, spunând că vreau și eu unul.

María își duse mâna la gura ca să-și acopere chicotele.

— Nu se uita nimeni la eejiți! Fac parte din bagaje.

*

Cea mai mare parte din timpul petrecut în așteptare, Matt adormi. Era obosit de pe urma bolii recente de care suferise și epuizat de toate cele întâmplate. Se trezi amorțit și însetat, și atunci realiză că nu are apă la el. Pasajul era uscat și plin de praf. Matt înghiți în sec, încercând să-și umezească gâtul care-l ardea mai mereu în ultima vreme, fie că-i era sete, fie că nu.

Văzu camera cu monitoare ințesata de gărzi de corp. Toate ecranele erau supravegheate și constată că niciun colțișor din casă nu mai era sigur. Nu putea să iasă după apă. Începu să se îngrijoreze gândindu-se la María. Cum trecuse de gorile înainte și cum va mai trece acum? Cuprins de cea mai neagră disperare, se lăsă pe vine, cu spatele lipit de perete.

Timpul trecea lent. Îi fugi gândul la perioada când Celia îi

lăsa mereu limonadă în frigider. Își imagină sucul alunecându-i încet pe gât. Apoi, pentru că în pasaj se lăsase frigul, în loc de suc se gândi la ciocolata calda cu scorțișoară pe care o prepara Celia. Una dintre primele amintiri pe care le avea era cu ea ducându-i la gură o cană din care se răspândea aroma aceea minunată.

Matt înghiți cu greutate. Nu ajuta la nimic să se gândească la băut când nu avea ce să bea. Cândva, demult, văzuse un eejit mort în câmpul cu maci. Tam Lin zicea că murise de sete. Matt se întrebase cât stătuse însetat până murise.

Auzi pași. Se sculă imediat și îl cuprinse o slăbiciune și o amețeală. Probabil era mai deshidratat decât bănuise.

— Îmi pare rău! Am uitat de apă.

María îi aruncă în brațe o sticlă de apă, pe care Matt o înhăță și o goli lacom.

— Cum îi este Patronului? întrebă el, după ce termină de băut.

— Mai bine, din păcate.

— S-ar zice că n-ai vrea să se facă bine.

— Bineînțeles că nu vreau!

— Vorbește mai încet! zise Matt. Dacă trăiește, o să pot ieși din ascunzătoare.

— Ba nu! Dacă supraviețuiește, are nevoie de o inimă nouă și nu o poate lua decât dintr-un singur loc.

Matt se prinse cu mâna de perete ca să nu cadă. Era una să-și înțeleagă soarta și altceva să o audă pe María descriind totul cu voce tare.

— Patronul mă adoră! rosti el.

María pufni ușor, impacientată:

— Adora ce poți *face pentru el!* N-avem timp de pierdut. Îmbracă-te cu uniforma asta de eejit, mi-a făcut rost Tam Lin de ea. Ține minte, n-ai voie să spui nimic dacă ne întâlnim cu cineva!

Matt își schimba repede hainele. Uniforma duhnea a transpirație și a chimicale, miros care-i trezi amintiri

neplăcute lui Matt. „Groapa cu gunoi” gândi el. Persoana care purtase acele haine stătuse tolănită în câmp în nopțile senine, când aerul din preajma căminelor eejiților era prea otrăvitor.

— Asta-i pălăria ta, spuse ea.

María porni în fața lui prin pasaj. Mergeau în direcția opusă salonului de muzică și trecură de fosta cameră a Bătrânului. Matt se întrebă dacă mai locuia cineva acum în ea sau fusese închisă. Multe camere din Conac erau închise, dar niciun loc nu era cu certitudine complet gol. Ajunseră într-o zonă unde Matt nu găsi niciun vizor. María îi lumina cu lanterna zidul.

— Nu-i nimic aici! anunță el.

— Așteaptă!

Fata acoperi lanterna cu o folie roșie de plastic. Pereții se colorară în roșu-însângerat. Pasajul devenise mai întunecat și mai sinistru. Brusc, aerul părea stătut ca într-un mormânt care nu mai fusese deschis de multă vreme.

— Acolo!

Pe mijlocul peretelui, unde Matt ar fi putut să jure că nu era nimic cu puțin timp mai înainte, văzu un petic roșu, luminos. Se aplecă să se apropie de el. Pata dispăru.

— Stai în lumină! zise María.

Matt se dădu un pas înapoi și semnul reapăru. Semăna cu steluțele de var de pe tavanul din dormitorul lui, dar nu avea nici culoarea, nici forma lor.

— Este un scorpion! exclamă el.

— Emblema Alacránilor, confirmă ea. Tam Lin m-a învățat ce să fac. Se vede doar cu infraroșu.

— Și ce înseamnă?

— Cred, *sper* că marchează o ieșire.

Matt întinse mâna s-atingă scorpionul, însă fata îl prinse de braț.

— Stai! Trebuie să-ți explic ceva. Am tot intrat și ieșit din acest pasaj prin biroul Patronului. Conform spuselor lui Tam Lin, obiectivele nu răzbat până aici, dar surprind orice

există în jur. Nu putem scăpa pe acolo.

Matt era hipnotizat de scorpionul roșu care vibra, iluminat parcă din interior.

— Pe aici este o altă ieșire. Am crezut că Patronul a construit acest pasaj ca să-i poată spiona pe cei din casă și *sigur* a făcut-o! Tam Lin povestea că se amuza că aici este propriul lui platou de filmare de telenovele – dar adevăratul motiv pentru care l-a făcut a fost ca să scape de dușmani, pentru că are mulți.

— Știu! răspunse Matt.

— Problema e că nu știu dacă vrei să riști…

— Poftim? întrebă Matt nervos.

— Funcționează doar în cazul Patronului, ca să nu poată posibilii dușmani să se strecoare pe aici. Când apasă scorpionul cu palma, se deschide o trapa și poate intra și ieși din casă fără să fie văzut. Coridorul de ieșire duce până la pista de aterizare, însă dacă altcineva atinge semnul, se declanșează un șoc electric care-l ucide pe intrus, iar coridorul se umple cu un gaz otrăvitor. Asta mi-a zis Tam Lin, dar nu știe să fi încercat cineva.

Matt o privi fix pe fată:

— *Ăsta-i* planul tău să mă salvezi?

— Păi, s-ar putea să meargă. Tam Lin spunea că semnul recunoaște amprentele și ADN-ul Patronului, iar tu ești clona lui.

Matt se liniști imediat. Avea dreptate. *Era* clona Patronului, adică amprentele și ADN-ul erau identice.

— Dacă te înșeli, spuse el, o să murim.

— Murim împreună, *scumpete!*

Inima lui Matt zvâcni la auzul cuvântului „scumpete”.

— Nu pot să te las să faci asta! Mă descurc singur. Am o ascunzătoare secretă.

— Oaza? Până să ajungi acolo, te prinde Patrula Fermei.

„Deci știe și despre asta”, gândi Matt. Tam Lin i-a povestit despre toate.

— Aș putea să încerc!

— Și eu la fel! spuse ea, luând fața aceea încăpățânată pe care Matt i-o știa prea bine. Sau atingi scorpionul și evadăm împreună, sau rămânem aici și *murim de foame* amândoi! Nu te voi abandona! Nici acum, nici altădată!

— Te iubesc, zise Matt.

— Și eu te iubesc, spuse María. Știu că este un păcat și probabil am să merg în iad pentru asta.

— Dacă am și eu suflet, o să te însoțesc, promise Matt.

Își lipi palma de scorpionul luminos ca să nu mai aibă timp să se răzgândească. Avu o senzație ciudată, ca mii de furnicături prin tot brațul, și i se zburli părul.

— Fugi, nu merge! țipă el.

În schimb, María îl apucă de mână. O ușă se deschidea sub ochii lor, dezvăluind un tunel lung, întunecat.

— Aș leșina dacă ar fi timp de pierdut! suspină María, luminând cu lanterna intrarea în tunel.

*

Tunelul avea un miros de vechi mult mai puternic decât pasajul și era clar că nu mai fusese folosit de multă vreme. Pe jos era mizerie, iar din loc în loc se ridicau movilițe de pământ pe unde pătrunseră rozătoarele. Însă nu erau semne acum că mai trăia ceva înăuntru, vreun șoarece, păianjeni, nici măcar o broască râioasă. Matt se înfiora.

Pașii lor se auzeau în surdină, iar zgomotul respirațiilor lor părea să-și piardă ecoul în aerul rece și mort din jur. Lui Matt îi trecu prin minte că ar putea să fie prea puțin oxigen în tunel și o grăbi pe María mai departe. După un timp se pomeniră în fața unui alt zid care le bloca drumul. María procedă la fel cu lanterna ca să bată cu infraroșu și apăru un alt scorpion sclipitor. De data aceasta, Matt nu mai ezită. Își potrivi palma peste semn și simți aceleași furnicături. O a doua trapă se deschise.

Noua intrare era acoperită de tufișuri dese. Matt le dădu precaut la o parte ca să poată trece fata și se descoperiră

ajunși la marginea pistei de hidroavioane.

— Ăsta-i al nostru, șopti ea, arătând cu degetul spre un aparat mic de zbor, care avea aprinse semnalele de aterizare. María pǎși în față, iar Matt o urma, trăgându-și peste ochi borurile late de la sombrero. Nu mergeau repede. Trebuiau să dea impresia – și Matt spera că le și reușea – ca sunt calmi și nu par deloc în criză de timp. Dacă gărzile de corp urmăreau această zonă, nu ar vedea decât un oaspete de onoare însoțit de un eejit. Eejiții nu stârneau mai mult interes decât câinii.

Matt transpira de emoție. Era mai greu decât se aștepta să se comporte ca un imbecil. Îi venea să se uite în jur, dar eejiții nu făceau așa ceva. Se împiedică de o piatră, dar se redresă la timp. „Greșeală”, gândi el. Un eejit veritabil ar fi căzut lat la pământ. Oare și țipa dacă se lovea? Matt nu știa exact.

— Ia loc! zise ea, indicându-i un scaun.

Îl legă cu centura de siguranță și continuă să pălăvrăgească cu pilotul despre mănăstire și cât de bucuroasă era să se întoarcă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnișoară Mendoza, i se adresă pilotul respectuos, dar aveți permis pentru acest eejit? Nu sunt chiar bine primiți în Aztlán.

— Trebuie să aibă maica stareță, spuse María aeriană.

— Sper să aibă, se pronunță bărbatul. Altfel, va trebui să-l omor și știu că unei fete sensibile ca dumneavoastră nu i-ar conveni asta.

María se îngălbeni și Matt înțelese că nu știa de legea asta.

— Decolăm de îndată ce sora dumneavoastră pleacă.

— Sora mea?

María aproape scoase un țipăt.

„Fii calmă, fii calmă” gândi Matt panicat.

— Doar nu credeai că o să te las să pleci fără să-ți iei „la revedere”, zise Emilia ieșind din carlingă. Era însoțită de Steven și de două gorile. Matt rămase perfect nemișcat, cu

capul plecat, în vreme ce gorilele se postară în fața ușii.

— Emilia, ce drăguț! spuse María deloc entuziasmată.

— Chiar nu cred că maica stareță își dorește un eejit la mănăstire, zise Emilia.

— Nu te amesteca!

— De ce te-aș ajuta să-ți pui în practică un nou plan de caritate? Sincer, ai să ajungi batjocura tuturor celor din mănăstire, ca atunci când ți-ai pus în cap să îngrijești leproși. Ce s-au mai distrat maicile pe seama ta! *Nici nu există* leproși în Aztlán, ar fi trebuit să-i importe. Acum vrei să salvezi o clonă…

— Un eejit, spuse María repede.

— Clonă! repeta Steven, venind spre Matt și smulgându-i pălăria din cap. O scăpă însă repede, ca și cum ar fi atins ceva murdar.

Matt ridică privirea. Nu mai avea sens să se prefacă.

— Eu am forțat-o pe María să facă asta! afirmă el.

— De ani de zile o tot bagi în necazuri! explodă Emilia. Ai exploatat-o din prima zi în care ți-a adus de mâncare.

— Ba nu! urlă María.

— Ești prea moale, adăugă Emilia. Te-au înduioșat întotdeauna animalele bolnave sau oamenii fără adăpost. Dacă nu ești atentă, ai să ajungi ca mama.

— Mama! se revolta María. Nu ți-am spus pentru că n-am avut când, *mama trăiește!*

— Și ce? Știam asta demult.

María se uită blocată la sora ei parcă ar fi văzut o tarantulă:

— Știai…?

— Desigur! Sunt mai mare ca tine, ai uitat? Am văzut-o plecând, iar tati a strigat că a murit din acel moment pentru noi. A fost mai simplu să-ți spunem direct asta.

— M-ați lăsat să cred că s-a rătăcit în deșert.

Emilia înălță din umeri:

— Ce mai contează? Nu-i păsa de noi! Considera că este mai important să aibă grijă de ratați.

— Important este să ducem aceasta clonă la spital acum, ca să folosească la ceva, spuse Steven.

— Steven, șopti Matt.

Dintotdeauna și-i închipuise pe Steven și pe Emilia – dacă nu prieteni – cel puțin nu ca pe dușmanii lui. Îl admira pe Steven și în multe privințe chiar semănau.

— Luați-l! le făcu semn Steven gărzilor de corp.

— Stați! urlă María. Nu puteți face asta! Matt nu este un animal!

— Este o vită, vorbi Steven cu un zâmbet rece pe buze. Legea este foarte clară! Toate clonele sunt considerate vite, pentru că se dezvoltă în interiorul vacilor. Vacile nu pot făta oameni!

— Nu te las să faci asta! Nu te las!

María se năpusti asupra gărzilor, care, destul de docili, își feriră capetele de loviturile ei. Pilotul o prinse din spate și o imobiliză.

— Îl chem pe Willum, spuse Steven îndreptându-se spre cabină. Observ că ne trebuie sedative până s-o trimitem la mănăstire.

— Emilia, ajută-mă! Ajută-l! urlă María, dar nu-i dădea nimeni nici cea mai mică atenție.

Matt se așeză între cele două gorile. Nu avea nicio șansă să se bată cu ei și nu voia ca ultima amintire pe care o va păstra María să fie cea a unui animal de fermă, îngrozit, târât la abator. Întoarse capul după ea, dar era prea ocupată să se zbată în brațele pilotului și nu se uita la el. Gărzile îl luară de brațe, fără a-l brusca însă.

Matt inspiră adânc aerul nopții cu parfum de iasomie și gardenii care fuseseră plantate peste tot pentru nuntă. Simți în aer până și mireasma îndepărtată a deșertului și chiar aroma pădurii care înconjura oaza. Noaptea, sub cerul liber, senzațiile se transmit parcă mai ușor la distanță.

Cuprinse cu privirea grădinile fantastice ale Conacului, statuile cu amorași, portocalii plini de beculețe. Asta era ultima lui noapte pe pământ și voia să-și întipărească în

minte totul. Cel mai mult își dorea să-i poarte în gând pe Celia și pe Tam Lin. Și pe María. Oare îi va revedea vreodată? Sau, dacă nu era lăsat să meargă în rai, urma oare să rătăcească în noapte ca Bocitoarea, în căutarea a ceva pierdut pe viață?

14 ani

23

Moartea

Matt se văzu legat de un pat într-o cameră plină de aparate înfricoșătoare. Două gărzi stăteau în fața ușii, iar alte două păzeau fereastra care avea grilaj de fier. Era înspăimântat de moarte; fusese adus în rezerva unde văzuse clona lui MacGregor.

„Păcat că n-am scăpat când am avut ocazia”, se gândi el. „Totul era pregătit pentru mine. Tam Lin îmi dăduse hărți și hrană și mă învățase să escaladez munții. N-am înțeles atunci. N-am vrut să înțeleg!”

Era terorizat de frică. Orice zgomot de pe hol îl determina să încerce să se elibereze. La un moment dat, Willum și doi doctori străini intrară și-i palpară stomacul, apoi îi luară sânge. Îl dezlegară ca să poată urina într-o sticlă și Matt profită de moment și fugi. Nu reuși să se îndepărteze decât vreo doi metri, până ce unul dintre paznici îl imobiliză din nou.

„Prostule, prostule, prostule” își spunea Matt. „De ce n-am evadat când mi s-a oferit șansa asta?”

După un timp, Willum împreună cu alți doctori reveniră ca să evalueze starea de sănătate a lui Matt.

— Are o ușoară anemie, se pronunță unul dintre doctori, iar funcțiile ficatului sunt puțin încetinite.

— Este sigur pentru transplant? se interesă Willum.

— Nu văd de ce n-ar fi, spuse doctorul necunoscut, inspectând o diagramă.

Doctorii îl lăsară iarăși pe Matt singur, cu groaza și cu fantasmele lui.

Oare ce-o fi făcând María acum? Probabil că au drogat-o, cum a trebuit Fani să fie drogată înainte de a o mărita cu Benito. Cred că Felicia i-a dat pentru început laudanum ca s-o potolească. Într-o bună zi însă se va organiza o nuntă mare pentru María și Tom, și atunci María va trebui să fie legată fedeleș și condusa cu forța spre altar.

„Nu pot s-o salvez”, cugetă Matt. Dar poate că făcuse singurul lucru care mai putea s-o salveze. María știa acum că mama ei trăiește și putea să-i ceară ajutorul, iar din câte bănuia Matt, femeia care scrisese „Istoria Opiumului” se va înființa sigur la mănăstire ca un balaur care scuipă foc.

Ușa se deschise și intrară două gorile care se apucară să-l dezlege. „Și acum?” Nu părea un semn bun. Nimic nu mai părea favorabil pentru viitorul lui apropiat. Ținându-l strâns de brațe, îl scoaseră pe hol și-l purtară până într-o cameră, diferită de celelalte din spital. Era decorată cu tablouri frumoase, mobila elegantă și avea covoare. La celălalt capăt, în dreptul unei ferestre înalte, era o măsuță cu un set de ceai și un platou de argint cu prăjituri, iar lângă ea, pe un pat de spital, stătea lungit Patronul. Acesta arăta extrem de slăbit, însă ochii negri-tăciune îi scânteiau plini de viață. Fără să vrea, Matt se simți cuprins de un val de afecțiune.

— Vino mai aproape, comoara mea! spuse șoptit vocea bătrânului.

Matt se apropie. Zări alți paznici retrași în umbra colțurilor, și la lumină, între două draperii, o văzu pe Celia.

— Ia loc, *mi vida,* vorbi Patronul, întinzând mâna spre un scaun de la măsuță. Dacă îmi aduc bine aminte, îți plac prăjiturile.

„Îmi plăceau când aveam șase ani” îi trecu lui Matt prin gând. Ce se întâmplă aici?

— Ți-a păpat pisica limba? Parcă ar fi ca prima dată când ne-am întâlnit, după ce te-a salvat Celia din celula cu talaj.

Zâmbi, nu însă și Matt, care nu avea motive să fie vesel.

— Eh, în fine! oftă Patronul. Întotdeauna se ajunge aici la

sfârșit. Clonele mele însă uită de anii minunați care le sunt dați; de cadouri, distracție, mâncare bună. Să știi că nu sunt nevoit să fac toate astea!

Matt se uită drept în față. Voia să vorbească, dar vocea îi dispăruse.

— Dacă aș fi ca MacGregor, un bun fermier, de altfel, dar o persoană mârșavă, aș ordona să vi se distrugă intelectul de la naștere. În schimb, m-a încântat să vă ofer copilăria pe care eu n-am avut-o niciodată. A trebuit să mă târăsc la picioarele fermierului care stăpânea terenul părinților mei pentru fiecare sac de cereale.

Celia tăcea ca o statuie.

— Dar o dată pe an, situația era alta. În timpul Festivalului Cinco de Mayo, *el ranchero* dădea o petrecere. Eu și cei cinci frați ai mei ne duceam să ne uităm. Mama le aducea și pe surorile mele mici, pe una o ținea în brațe, iar cealaltă o apuca de fustă și venea în urma ei.

Matt ascultase de atâtea ori povestea că îi venea să urle. Patronul o relua nestingherit, asemenea unui catâr care alege cu ochii închiși o cărare îndelung bătută. Bătrânul vorbi despre câmpurile prăfuite și munții vineți din Durango. Ochii negri aprinși vedeau dincolo de camera de spital, spre pârâul care se umfla în albie două luni pe an și seca în restul timpului.

— Primarul satului nostru, îmbrăcat cu un costum frumos negru cu fir argintiu, trecea călare pe un cal alb și arunca bani spre mulțime. Mamă, ce ne mai înghesuiam după monede! Ne îmbrânceam în noroi ca porcii, însă aveam nevoie de bani! Eram așa de săraci, că n-aveam doi pesos să-i zdrăngănim unul de altul. De sărbătoarea asta, *el ranchero* organiza un mare ospăț. Puteai mânca tot ce-ți poftea inima și, în același timp, era o ocazie pentru cei cărora li se lipiseră burțile de spate, să se sature în sfârșit. Într-un an, în timpul acestui festival, surorile mele au luat febra tifoidă și au murit imediat. Erau așa de mici, că nu vedeau peste pervaz – nu, nici dacă se ridicau pe vârfuri.

Camera se cufundă într-o liniște ca de mormânt. Matt auzi o turturică de pe acoperișul spitalului cum îngâna parcă: „Fă-ră speranță! Fă-ră speranță! Fă-ră speranță!”

— În următorii ani, toți cei cinci frați ai mei au murit pe rând; doi s-au înecat, unul a făcut peritonită, pentru că n-am avut bani să-l ducem la doctor, iar ultimii doi au fost omorâți în bătaie de polițiști. În total am fost opt, și numai eu am trăit să mă fac mare. *Nu crezi că meritam să trăiesc toate aceste vieți?*

Patronul întrebă atât de răstit, încât Matt sări de pe scaun. Povestea nu se încheiase cum se aștepta.

— Am fost opt de toți, urlă bătrânul. Ar fi trebuit să creștem toți mari, dar numai eu am supraviețuit. Mi-a fost dat să trăiesc aceste vieți! A trebuit să fac dreptate!

Matt încerca să rămână în picioare, dar gărzile îl trântiră înapoi pe scaun.

— Dreptate? întrebă Celia.

Până atunci nu spusese nimic.

— Știi și tu cum era, șopti Patronul, istovit de izbucnirea energică pe care o avusese. Vii din același sat!

— Ai avut multe vieți și mii dintre ele sunt îngropate în câmpurile cu maci.

— A, ei!

Patronul păru neafectat de subiect.

— Ei sunt ca turmele de vite care merg în căutare de iarba mai grasă. Cutreieră câmpurile mele și în lung, și în lat. Da, da! sublinie el când Matt înălță din sprâncene. La început valul curgea doar într-o direcție. Cei din Aztlán plecau în nord să descopere stilul de viață luxos à la Hollywood. Însă Statele Unite nu mai reprezintă paradisul bogat de pe vremuri. Acum, americanii se uită la filme despre Aztlán și li se pare că viața este destul de drăguță acolo. Și atunci prind la fel de mulți și dintre cei care vin din sensul celălalt.

— Bătrânul a fost singurul om cumsecade din familia asta, spuse Celia. A acceptat ce i-a dat Dumnezeu și, când

i-a spus că este timpul să se ducă, a ascultat.

Matt era uluit de curajul ei. De obicei, nimeni nu-i cerea socoteală Patronului dacă voia să rămână în viață.

— Bătrânul a fost un nebun, spuse încet Patronul, apoi tăcu vreme de câteva minute.

Un doctor intră și-i ascultă inima, după care îi făcu o injecție.

— Sala de operații este gata, anunță doctorul în surdină.

Pe Matt îl trecu un val rece de groază.

— Nu încă, murmură bătrânul.

— Zece minute, îi acordă doctorul.

Patronul păru că-și adună puterile pentru un ultim efort.

— Eu te-am creat, comoara mea, așa cum Dumnezeu l-a creat pe Adam.

Celia pufni indignată.

— Dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi văzut niciodată un apus superb, n-ai fi mirosit ploaia într-o adiere de vânt, n-ai fi băut apă rece într-o zi toridă de vară sau n-ai fi ascultat muzică și nici n-ai fi cunoscut plăcerea minunată de a o crea. Eu ți-am oferit toate aceste lucruri, comoara mea. Tu... *îmi*... ești dator!

— Nu îți este deloc dator, vorbi Celia.

Matt se temea pentru viața ei. Patronul era în stare să omoare persoana care îl înfuria, însă bătrânul zâmbea pur și simplu:

— Suntem doi scorpioni veritabili, așa-i?

— Vorbește doar de tine! Matt nu-ți datorează nimic, prin urmare, nu îți va da nimic. Nu-l poți folosi pentru transplanturi.

Paznicii se agitară când auziră ultima replica a Celiei. Doctorul ridică privirea de pe monitorul pe care îl examina.

— Când ai avut primul atac de cord, l-am otrăvit pe Matt cu beladonă din grădina mea. Știi doar că sunt și vraci, nu doar bucătăreasă. I-am făcut inima lui Matt prea slăbită pentru un transplant bun.

Patronul deschise ochii mari. Își căscă gura, dar nu putu

scoate niciun cuvânt. Doctorul veni repede la căpătâiul lui.

— Însă nu mai puteam să-i dau în continuare lui Matt otrava, ar fi fost prea periculos. Aveam nevoie de ceva care să-i facă rău, dar nu foarte tare. Și-atunci m-a sfătuit cineva sa folosesc fluturi imperiali.

Matt vru să se ridice în picioare, dar mâinile bodyguard-ului pe umerii lui îl reținură. Auzise de fluturii aceștia. Îi povestise Tam Lin în noaptea petrecerii lui de maturitate în grădina, când aerul era impregnat de parfumuri, unele plăcute, altele grele, de la plantele cultivate de Celia. Ea le comunicase că are orhidee, campanule, beladone și lăptucă, iar Tam Lin se îngrijoră când auzi de aceasta din urma. „Cu ea se hrănesc fluturii imperiali”, spuse el. „Sunt niște mici insecte istețe. Se umplu de otravă, ca să nu-i mănânce nimeni. La momentul respectiv, Matt nu dăduse atenție acestei remarce; Tam Lin venea mereu cu informații de acest gen, culese din cărțile de științe ale naturii pe care le citea foarte rar și cu multa atenție.

— Îmi trebuia un fel de otravă permanentă care imunizează, ca în cazul fluturilor imperiali, îi întrerupse Celia șirul gândurilor. Așa că am început să-l tratez cu arsenic.

— *Arsenic?* urlă doctorul.

— Arsenicul se asimilează în tot corpul, continuă Celia, cu o privire rece ca de reptilă. Intră în rădăcina firului de păr, dă mici linii albe pe unghii și ajunge și la *inimă.* Nu i-am dat cât să-l omor – n-aș face asta niciodată!, dar este destul ca să omoare pe altcineva deja slăbit, care ar încerca să-i fure inima. Ți-ai trăit cele opt vieți, *Patroane!* A sosit vremea sa te împaci cu Dumnezeu.

— *¡Bruja!* Vrăjitoareo! țipă Patronul, cu ochii ca turbați de furie și înroșit la față.

Se forță să se sprijine în mâinile încleștate ca niște gheare, ca să se dea jos din pat.

— Urgență! strigă doctorul. Duceți-l în sala de operații! Haideți! Haideți! Haideți!

Paznicii împinseră patul spre ieșire. Doctorul alerga ușor pe lângă ei, încercând să-l resusciteze pe Patron cu apăsări pe piept. Deodată clădirea începu să zbârnâie ca un cuib de viespi. Se iviră și alți paznici, de fapt, o întreagă armată. Doi dintre ei o luară pe Celia cu forța, cu toate că Matt se strădui să-i împiedice. Un asistent tăie repede cu un foarfece o șuviță din părul lui Matt și plecă.

Matt rămase singur doar cu cele patru gorile care păzeau geamurile și cine știe câți alții pândind pe după ușă. Era o cameră plăcută, cu un covor cu model în culorile peisajului de la oază: roșu, asemenea pereților muntoși din canion, verdele dens al tufișurilor și un albastru ca peticul de cer reținut deasupra stâncilor înalte. Dacă închidea ochii pe jumătate, se simțea aproape ca acolo, la umbra liniștita a munților Ajo.

*

Aștepta. Patronul fusese scos din cameră dimineața, iar acum era după-amiază. Panica trecuse și holurile erau destul de liniștite. Lumea din spital își vedea în continuare de treabă fără să-l deranjeze pe prizonierul din salonul elegant.

Matt termină ceaiul și mâncă toate prăjiturile. Se simțea epuizat. În agitația ultimelor evenimente nu mai știa dacă moartea Patronului însemna ca este în siguranță sau exact opusul.

Își studie brațul cu gândul la arsenicul care-i umbla prin corp. Oare țânțarii mureau dacă îl pișcau? Oare putea să omoare gângănii numai scuipând pe ele? Ce gând trăsnit! Își dădu seama că, indiferent cât de îngrozit fusese la început, nu putea rămâne înspăimântat o veșnicie. Era ca și cum creierul își spunea: „OK! Destul! Hai să facem și altceva!”

Îi zbură mintea la María. Probabil se întorsese deja la mănăstire. Habar n-avea ce făcea ea acolo, în afară de

mâncat bomboane de ciocolată și făcut plajă goală pe acoperiș. Ce nebunie! Ce *grozav!* Matt simți că i se înfierbântă obrajii. Văzuse tablouri cu zeițe goale, dezbrăcate, din Roma antică, în orele de desen. I s-au părut drăguțe, dar nimeni nu umbla așa în realitate. Sau poate că da? Nu știa cum se purtau oamenii în lumea de afară. Oricum, María fusese pedepsită pentru asta. Se încălzise ca la febră, dar nu era de mirare după cât arsenic avea în el. Se întrebă ce alte licori din plantele din grădină mai încercase Celia pe el.

Ușa se deschise larg și intrară domnul Alacrán și Tam Lin. O clipă simți că-i sta inima în loc. Se văzu iarăși ca la șase ani, într-o baltă de sânge, cu Rosa care-i scotea cioburile de sticlă din talpă, când un bărbat fioros năvăli în cameră și tună: „Cum îndrăznești sa murdărești casa asta? Dă creatura afară, acum!” Fusese momentul când Matt aflase că nu era om. Acel bărbat era domnul Alacrán, care-l privea acum cu aceeași expresie de ură.

— Am venit să vă informez ca nu mai avem nevoie de serviciile dumitale! spuse el.

Matt inspiră scurt. Asta însemna ca Patronul murise. Chiar dacă își închipuise de multe ori aceasta scenă, vestea îl lovi ca un trăsnet.

— Î-îmi pare rău!

Pe obraji începură să i se rostogolească lacrimi, în tăcere. Își putea reține suspinele, dar durerea din interior îl trădase.

— Cred și eu, zise domnul Alacrán. Nu ne mai ești de niciun folos.

„Ba sigur ca aș putea să vă fiu de folos”, cugetă Matt. Știa la fel de bine ca și Steven cum se conduce Opiumul. Învățase despre tehnicile agricole și toate sarcinile zilnice legate de purificarea apei și distribuirea alimentelor. Știa probabil mai multe decât oricine despre rețeaua de spioni și oficialii corupți din alte țări. Anii în care îl ascultase pe Patron îi formaseră o deprindere și un instinct în privința imperiului Alacrán, cum nu mai avea altcineva.

— Aranjează să fie omorât, îi transmise domnul Alacrán lui Tam Lin.

— Da, domnule, răspunse acesta.

— Cum adică? se răsti Matt. Patronul n-ar fi vrut asta! M-a educat. Și-a dorit să ajut la conducerea țării.

Tam Lin îi aruncă o privire compătimitoare:

— Săracul de tine! Patronul a mai avut alte șapte clone exact ca tine. Fiecare în parte a studiat și a crezut că va ajunge să conducă țara.

— Nu-mi vine să cred!

— Trebuie să recunosc că tu ai fost primul cu talent la muzică, dar se poate oricând porni radioul dacă vrem cântece.

— Nu poți să faci asta! Suntem prieteni! Doar tu ai spus-o! Mi-ai lăsat un bilet…

Matt căzu la pământ dintr-o palmă care îl făcu să vadă stele verzi. Nu-l mai lovise nimeni până atunci, pentru că nimănui nu îi era permis să facă asta. Se sprijini pe genunchi cu mâna la falcă. Era și mai mult șocat de cine îl lovise. *Tam Lin.* Tam Lin era un fost terorist. Era răspunzător pentru moartea a douăzeci de copii și poate că nici nu avea remușcări după fapta sa. Matt nu luase în considerație și această variantă.

— Vezi tu, flăcău, eu sunt mercenar, vorbi Tam Lin cu vocea lui tărăgănată pe care Matt ajunsese să o îndrăgească. Am muncit pentru Patron o viață de om, am crezut că o să trăiască și după mine. Dar uite că acum am rămas fără stăpân, însă domnul Alacrán a fost destul de amabil să-mi ofere o altă slujbă.

— Și Celia? șopti Matt.

— Doar nu crezi ca o să scape după jocul pe care l-a făcut! Cred că deja a fost transformată în eejit.

„Dar tu i-ai pomenit de fluturii imperiali”, gândi Matt. „I-ai întins o capcană.”

— Termini tu aici? Am treabă, spuse domnul Alacrán.

— Scap imediat de clonă, domnule! S-ar putea totuși să

am nevoie de Daft Donald să mă ajute să o leg.

„Mi-a spus clonă. S-a referit la mine ca la o creatură oarecare.”

— Ține minte, vreau să fii înapoi până diseară la priveghi, zise domnul Alacrán.

— N-aș lipsi de la eveniment pentru nimic în lume, replică Tam Lin cu o licărire în ochii lui mincinoși și înșelători.

24

Un ultim adio

Daft Donald îl ținu strâns pe Matt, iar Tam Lin îl legă cu bandă scotch. Fostul bodyguard îl aruncă apoi pe spinarea unui cal și se salută din mers cu alți membri din armata secretă a Patronului, care stăteau pe lângă grajduri.

— Unde o duci? strigă unul dintre bărbați.

— M-am gândit să o arunc lângă tabăra eejiților, răspunse Tam Lin.

Hohotele de râs ale soldatului se pierdură în ropotul copitelor care loveau pământul.

Animalul acesta era diferit de „caii siguri”. Era mai rapid și imprevizibil, și chiar mirosea altfel. Matt, cu nasul turtit în pielea lui, simțea deosebirea. „Caii siguri” aveau un miros ușor chimic, pe când ăsta duhnea a transpirație și a soare.

Matt își dădu seama ce a vrut să spună Tam Lin. Urma să-l azvârle în groapa de gunoi plină cu mâzga aceea galbenă. În fața ororii, necinstei și a trădării aproape a tuturor cunoscuților lui își simți urechile pulsând cu presiune. De data aceasta însă nu frica era cauza, ci un acces de furie animalică. Merita sa trăiască! I *se datora* aceasta viața care îi fusese acordată atât de întâmplător, iar dacă trebuia sa moară, se va lupta până în ultima clipă.

Încercă tăria bandei care-i ținea mâinile și picioarele legate. Nu se clintea niciun pic. „Ei, atunci, va trebui să mă zvârcolesc și să mă târăsc afară din groapa slinoasă.” Vedea bulgării de pământ sărind de sub copitele calului. Stomacul îi era presat prea tare și resimțea dureros toate hopurile din drum. Galopul nu mai era lin ca mersul „cailor siguri”. Într-un târziu, încetini și Tam Lin îl ridica în brațe să-l dea jos. Băiatul reuși să se aplece și intră cu capul violent în burta bărbatului.

— Auu! Fi-ți-ar capul, plodule! înjură Tam Lin. Uită-te în jurul tău înainte să mai faci o tâmpenie ca asta!

Matt se lungi pe spate cu picioarele încovrigate la piept, gata să izbească din nou. Văzu deasupra lui cerul senin și un colț de stâncă. Inspiră, și în loc de mizerie și miros alterat simți aer proaspăt, curat, cu parfum de rășină. Nu se aflau în preajma căminelor eejiților. Erau pe cărarea spre munții Ajo.

— Poftim! Sper să aud cum îți ceri foarte frumos iertare, bombăni Tam Lin, dezlipindu-i destul de dur banda de pe gură.

— Ai de gând să mă îneci acum în oază? mârâi Matt.

— Liniștește-te, flăcău! E în regulă, te înțeleg să ai motive de suspiciune, dar măcar acordă-mi încredere și poarta-te cu un pic de respect.

— Cum pot să mă încred în cineva care a omorât douăzeci de copii? întrebă Matt.

— Așadar ți-au spus până la urmă!

Tam Lin arăta așa de trist, că lui Matt i se făcu puțin – puțintel, numai – mila de el.

— E adevărat?

— A, da! Este adevărat!

Tam Lin strânse ghemotoc banda adezivă și o vârî într-unul dintre sacii de sub șa. Scoase un rucsac și apoi și-l puse pe umăr.

— Haide! Nu pot întârzia prea mult.

Începu să urce pe cărare, fără să se mai uite înapoi. Matt stătu pe loc. Putea să fure calul și s-o ia spre nord. Poate Patrula Fermei nu aflase încă de căderea lui în dizgrație. „Dizgrație”, gândi Matt, iarăși nervos. Însă animalul nu părea să fie un exemplar ușor de călărit. Spre deosebire de „caii siguri”, fusese legat de un copac ca să mai poată fi recuperat la întoarcere, și când Matt se apropie de el, își dădu ochii peste cap și-și umflă nările.

Cealaltă variantă era să-l urmeze pe Tam Lin spre vârful muntelui și să spere că prietenia bărbatului era veritabilă.

Acesta dispăruse deja printre stânci. Nici măcar nu se deranjase să se convingă dacă Matt venea după el.

„Cred că sunt cel mai mare idiot din lume”, își spuse Matt, apucând pe potecă în sus.

Oaza înflorise. Ploile de toamnă aduseseră un plus de viață copacilor de un verde-pal care sclipeau cu mici buchețele galbene și portocalii, iar vița de vie era mai deasă decât o văzuse Matt ultima dată. Pe baltă stătea o rățușcă ce se îndepărta ușor de malul pe unde se apropia el.

Tam Lin era cocoțat pe o stâncă.

— Aia-i o rață sălbatică, spuse el. Migrează în perioada asta a anului dinspre Statele Unite spre Aztlán. Te și miri cum de găsesc peticul asta de apă în tot deșertul uscat.

Matt se așeză pe o altă piatră, la o oarecare distanță. Soarele aluneca prin spatele dealurilor, iar umbrele se strecurau în micuța vale.

— Dacă n-ar fi existat locșorul asta, mi-aș fi luat lumea în cap, înnebunit, cu ani în urmă, zise bodyguard-ul.

Matt continua să urmărească rățușca plutind pe lângă malul celălalt.

— Eram pe jumătate nebun când am început să lucrez pentru Patron. Prima dată mi-am spus că va fi o ascunzătoare. Am să fug până când poliția o să se sature să mă mai caute, dar bineînțeles că lucrurile nu puteau să iasă așa. Din moment ce trecusem în stăpânirea Patronului, eram al lui pe viață.

— Deci i-ai omorât pe copii, zise Matt.

— Ți-aș zice că a fost un accident, și ăsta este adevărul, însă nimic nu scuză oroarea faptei. *Intenția* mea a fost să-l arunc în aer pe primul-ministru, un grăsan de broscoi râios, care o merita. Pur și simplu nu am luat în calcul viețile celor care puteau fi surprinși în apropiere. Sincer, eram un tâmpit așa de egoist că nici nu mi-a păsat. Cele mai multe dintre cicatrice de-atunci le am, iar Daft Donald s-a ales cu gâtul tăiat, de asta nu poate vorbi.

În toți acești ani Matt nu se întrebase niciodată de ce nu vorbea Daft Donald. Își închipuise că matahala era tăcută pentru că nu voia să socializeze.

— Patronul se pricepea să-și aleagă oamenii pe care putea să-i înrobească. Era o prezența puternică. Puterea este un lucru tare ciudat, flăcău. Este ca un drog, și cei ca mine tânjesc după ea. Abia după ce am cunoscut-o pe Celia, mi-am dat seama ce monstru devenisem. Eram prea fericit să pășesc țanțoș în umbra Patronului.

— Dar i-ai lăsat pe doctori să o transforme pe Celia în eejit!

— Ba nu! Am desenat-o pe frunte ca să pară că a fost operată și am dus-o la grajduri lângă Rosa.

Matt privi fix spre Tam Lin pentru prima dată de când ajunseseră la oază. I se luase o mare greutate de pe suflet.

— Va fi în siguranță atâta timp cât nu uită să se comporte ca un *zombie.* Acum chiar cred că merit scuzele alea pompoase, spuse bodyguard-ul.

Matt i le acordă cu generozitate și din toată inima.

— Aș fi adus-o și pe ea aici, dar Celia nu se dă în vânt după cățărat pe stânci, oftă Tam Lin.

Admirau balta care strălucea argintată de soarele amiezii. Rățușca ieșise la mal și-și curăța penele. O rândunică înhăță din zbor o libelulă care se rotea deasupra apei.

— O să rămân să trăiesc aici? întreba Matt.

Tam Lin tresari.

— Ah! Îmi zburase mintea în alta parte. Mă încântă să văd rândunicile cum își schimba direcția de zbor chiar înainte să zici că intră în pământ. Nu, flăcău! N-ai supraviețui. Este mai bine să pleci în Aztlán.

Aztlán! Inima lui Matt sări în sus de bucurie:

— Vii cu mine?

— Nu pot! Vocea lui Tam Lin se întristă. Vezi tu, am săvârșit multe fapte groaznice la viața mea și trebuie să suport consecințele.

— Nu neapărat! Probabil poliția a abandonat cercetările demult. Ți-ai putea lua un nume fals. Îți lași barbă și te razi în cap.

— Bineînțeles că aș putea – aș zice că te cam pricepi la deghizări. Așchia nu sare departe de trunchi! Dar nu, mă refeream la consecințele *morale.* Ani întregi am beneficiat de pe urma ororilor din Opium și acum am șansa să îndrept lucrurile și nu trebuie s-o ratez. Celia mi-a deschis ochii. Știi că este o femeie foarte corectă și nu acceptă răul.

— Știu, spuse Matt, aducându-și aminte cum îl înfruntase pe Patron.

— Ți-am făcut deja bagajul, adăugă Tam Lin întinzându-i rucsacul. Ai hărți în cufăr. Ia câte sticle de apă crezi că poți căra și când ajungi la granița Aztlán-ului, zi că ești refugiat, iar părinții tăi au fost arestați de Patrula Fermei! Poartă-te ca un idiot – asta nu va fi o problemă – și nu spune nimănui că ești clonă.

— Nu-și vor da seama singuri?

Matt și-i închipui pe cei din Aztlán furioși când o să își dea seama că au fost păcăliți.

— Ascultă aici un mic secret murdar!

Tam Lin se apleca și-i șopti la ureche, vrând parcă să ascundă informația de rândunici, rațe și libelule:

— Nimeni nu distinge deosebirea dintre o clonă și un om, asta pentru că *nici nu-i* mare diferență. Ideea că clonele sunt inferioare este o minciună sfruntată.

Tam Lin se îndrepta spre cufăr, lăsându-l pe Matt cu gura căscată să-l urmărească cum aduna sticlele de apă și cărțile din ladă. Cum să fie o clonă la fel cu un om? Toată experiența de viață a lui Matt îi argumentase contrariul.

Tam Lin desfăcu fermoarele unui buzunar de la rucsac și scoase la iveală un teanc de hârtii.

— Ăștia sunt bani, vezi? Ar fi trebuit să te învăț cu ei mai din timp. Ai aici o hârtie de o sută de pesos și aici una de cincizeci, întotdeauna să întrebi înainte cât costă ceva și să dai jumătate. Și ține minte să scoți doar câte o hârtie pe

rând și să nu lași pe nimeni să te vadă câți bani ai la tine.

Soarele apusese și amurgul se întindea rapid peste tot. Tam Lin făcu un foc și așeză o grămăjoară de lemne uscate lângă el.

— Ar fi bine să pleci la drum mâine dis-de-dimineață. Ai cam douăsprezece ore până ajungi la graniță și este momentul potrivit, pentru că Patrula Fermei este la Conac pentru priveghi. Și încă ceva: Patronul a menținut Opiumul neschimbat vreme de o sută de ani.

— Nu înțeleg!

— Opium, pe cât posibil, a rămas la fel ca pe timpul tinereții Patronului. Celia gătește la cuptor de lemn, camerele nu sunt cu aer condiționat, pe câmp recolta este strânsă de oameni, nu de mașini. Nici măcar avioanele nu zboară pe deasupra lui. Singurele locuri unde regulile sunt ceva mai tolerante sunt spitalul și sistemul de securitate. A fost una dintre modalitățile alese de Patron ca sa păcălească moartea.

— Dar totul seamănă cu ce se vede la televizor, protestă Matt.

Tam Lin râse.

— Și televizorul era controlat tot de Patron. Biciul-Negru este un personaj vechi de o sută de ani. Ca să nu-ți mai povestesc de reluări. O să te surprindă Aztlán-ul în multe privințe, dar recent s-a revenit la o viață mai simplă. Încearcă să se îndepărteze de economia bazată pe mașini industriale și să se întoarcă spre cultura veche mexicană. Unele aspecte o să ți se pară familiare.

— Așteaptă! strigă Matt când bodyguard-ul se pregăti să plece. Nu poți să rămâi cu mine?

Gândul că își pierdea prietenul și era posibil să nu-l mai revadă niciodată îl sfâșia.

— Trebuie să ajung la priveghi.

— Atunci adu-o pe Celia aici. Aș putea s-o ajut să se urce pe munte.

— Stai să vezi cum arată muntele mai întâi. Nu, flăcău!

Celia este prea bătrână să plece la un așa drum. Am s-o țin în siguranță cât am să pot. Îți promit asta!

— Și ce-o să fac în Aztlán? Unde o să stau?

Matt intrase în panică.

— Unde mi-a fost capul? spuse Tam Lin, oprindu-se lângă foc. Am uitat lucrul cel mai important. Primul lucru pe care îl faci când ajungi în Aztlán este să iei un hidroavion spre San Luis și să întrebi cum s-ajungi la Mănăstirea Santa Clara. Sper să nu greșesc când spun că María o să țopăie în jurul tău când o să apari la ușă.

De data asta nu se mai opri din drum. Tam Lin se îndepărtă, iar Matt pășea grăbit după el. Ajunși la stânca găurită, bodyguard-ul se întoarse spre Matt și-i puse mâinile pe umeri.

— Nu-mi plac adio-urile prelungite.

— O să te mai văd vreodată?

Tam Lin așteptă un moment înainte să spună:

— Nu!

Matt rămase brusc fără aer.

— Nu te-am mințit niciodată și nu vreau s-o fac nici acum. Important e că ai plecat! Ești singura proprietate a Patronului care i-a scăpat printre degete.

— Ce-o să se aleagă de mine?

— Ai s-o găsești pe María și, dacă lucrurile ies cum trebuie, și pe mama ei.

— O știi pe Esperanza?

— A, da! Obișnuia să vină în vizită la Conac. Ai văzut filmul acela despre dinozauri, episodul cu velociraptorul?

Matt își aminti specia aceea deosebită de dinozaur foarte periculos, cu gheare și colți foarte lungi, care scormonea și pe sub pietre ca să nu-și piardă prada.

— Ei bine, așa este Esperanza când luptă pentru o cauză. Este o persoană pe care este bine s-o ai de partea ta.

Tam Lin se strecură prin gaură și dispăru în întunericul adânc, fără să se mai uite înapoi. Matt se abținu să lumineze cu lanterna după el.

25

Patrula Fermei

Matt era năuc când se întoarse la oază. Se întâmplaseră atâtea într-un timp foarte scurt. Se schimbaseră prea multe. Micul foc de tabără îi adâncea sentimentul de singurătate. Mai puse câteva crengi pe foc, după care, de teamă c-ar putea atrage atenția Patrulei Fermei, luă de pe foc o parte dintre ele. Apoi se îngrijoră de animalele care ar veni noaptea să se adape. Sigur treceau coioți pe acolo, poate chiar pume. Un jaguar ar fi fost prea mare ghinion, deși Tam Lin văzuse câțiva în zonă. Matt înteți la loc focul.

Găsi păstrama de vită și mere uscate în lada de metal. Era hămesit, pentru că nu mai mâncase nimic din ziua nunții, în afară de fursecurile de la spital. Mâncarea îl mai învioră și se grăbi să studieze harta în lumina care pâlpâia. I se părea că se afla într-un roman interesant, plin de aventuri și răsturnări de situație. Tam Lin îi însemnase drumul cu pix roșu și adăugase comentarii în unele locuri, folosind ortografia lui „deosebită”, cum ar fi: „Șerpi cu clopoței aici” *și* „Văzut urs sub copac”. Matt își încheie cina cu un pumn de alune și un baton de ciocolata.

Ascunse rucsacul în ladă și întinse sacul de dormit pe piatra netedă, lată. Se simțea mai în siguranțî țiindu-se departe de locurile unde putea să dea nas în nas cu un „urs sub copac”. Se lungi pe spate și se uita la stele.

Era ciudat de înspăimântător să stea tolănit fără niciun adăpost deasupra capului. Cerul era negru ca smoala, iar stelele numeroase străluceau. Se sperie ca nu cumva să fie suflat de pe fața pământului, să plutească prin aer și, dacă nu reușea să se agațe de vreo creangă, să se piardă pentru totdeauna în acele luminițe puternice, nepământene. Matt legă o frânghie de un copac până la sacul de dormit. De

acord, era o prostie să-i fie frică de așa ceva, dar nu strica să fie precaut!

Vântul adie ușor la suprafața pământului, apoi totul rămase nemișcat. O pereche de corbi se înălțară neașteptat de pe un ram și planară deasupra oazei, croncănind a pustiu. Un coiot se opri locului ca înghețat, cu picuri de apă scurgându-i-se de pe botul abia înmuiat într-o baltă.

Matt ciuli urechile. Sunetul – dacă chiar fusese ceva – se auzise dimprejur și nu era ceva cunoscut. Corbii aterizară din nou, ciupindu-se între ei, iar coiotul sări după stânci. Băiatul aprinse un alt foc cu o brichetă pe care o găsise în rucsac. Văzu că lada avea urme de labe de coiot pe ea și încuietoarea fusese forțată cu ghearele.

După un mic dejun rapid, umplu câte sticle de apă consideră că poate să care și puse în fiecare o tabletă de cloramină. Ultima dată, când băuse apă din balta de la oază, se simțise îngrozitor de rău. Apoi își aminti, era de la arsenic! Oare cum i-o fi Celiei? I se dă destulă mâncare la grajduri? Până la urma nu ajungeai cumva *zombie* dacă erai nevoit să te prefaci ani întregi? „Am s-o rog pe Esperanza să mă ajute s-o salvez”, se hotărî Matt.

Acum că venise momentul plecării, se surprinse trăgând de timp. Își verifică a doua oară proviziile, mai adaugă o carte, aprecie greutatea rucsacului pe umăr și o scoase iarăși. Cu toate că soarele se înălțase deja, valea rămăsese încă în umbră. „Aș putea să mai petrec o noapte aici”, gândi el, deși oaza nu mai reprezenta un loc sigur acum, că Patronul murise.

Își puse rucsacul pe spate, legă de curea câteva sticle de apă în plus și porni la drum pe sub vie. Voia să plece la fel cum făcuse Tam Lin, fără să mai privească înapoi. Prima parte a urcușului i se păru ușoară, căci mai parcursese cărarea și înainte, însă curând ajunse la un canion astupat de tufișuri și își croi drum anevoie. Se umplu de praful de pe frunze din cap până în picioare și înghiți destul demult. Trebui să se odihnească într-o albie de pârâu secată ca să-și

recapete suflul. Trecuse abia o oră. Dacă și restul călătoriei dura atâta, n-ajungea în Aztlán nici într-o lună!

Matt scotoci în rucsac și găsi un inhalator într-un buzunar pe interior. Acesta îi calmă plămânii mult prea solicitați. Tot în sac dădu și peste o macetă care arăta periculoasă, ascunsă însă într-o teacă de piele. „M-aș fi scutit de multe necazuri dacă aș fi căutat printre lucruri mai devreme”, gândi el. După popasul făcut, Matt își elibera calea hăcuind tufișurile. Simțea o plăcere sadică să se răzbune pe vegetația care îi zgâriase mâinile și fața toată dimineața.

Ajuns la marginea văii, se pomeni în fața unei stânci înalte de granit. Matt se uita pe hartă și o localiză imediat. Săgeata roșie indica vârful acesteia drept continuare. Matt nu mai escaladase nimic de înălțimea aceea. Căută pe hartă altă ruta, însă aceasta îi comunică fără drept de apel vorbele lui Tam Lin: „Singura cale de ieșire! Poți s-o faci!” Băiatul se uită în sus la tufișurile aflate la altitudinea aceea alarmantă și simți că-l ia amețeala. Se bucura acum că n-o are pe Celia s-o încurajeze să treacă înaintea lui.

Se apucă să înainteze din spărtură în spărtură până ce picioarele începură să-i tremure de la efort. La jumătatea distanței se împotmoli nemaiputând să se miște un centimetru. Îmbrățișa peretele de granit și se întrebă cât o să reziste oare așa până îl forța oboseala să se desprindă. Ar cădea pe stânci ascuțite și ar muri pe loc. La fel de bine sfârșea și „operat” de doctorii care voiau să-i recolteze inima. O umbră trecu scurt deasupra lui, apoi se întoarse.

Un singur lucru putea să umbrească piscul acela izolat. Deodată Matt simți cum crește mânia în el, acumulată din străfunduri, ca lava într-un vulcan. Nu mai era nici epuizat, nici descurajat de nimic, pur și simplu era plin de furia instinctivă de a supraviețui. Se trase în sus, din aproape în aproape, pas cu pas, se târî deasupra buzei și căzu lat pe platoul muntos, gâfâind din răsputeri, surprins de rezistența sa.

Ridică privirea spre cerul senin, orbitor și auzi aproape

zbaterea aripilor mari când pasarea se răsuci în sus., Am învins, urâtule, uliu bun de nimic ce ești”, gândi Matt. Zâmbi. Parcă era Patronul!

Băiatul sărbători victoria cu o sticlă de apă și un pachet de biscuiți și aruncă o piatră după pasărea uriașă. Harta îi arata că făcuse cam opt kilometri și mai avea încă pe atât. Soarele se înclina deja spre vest și aprecie că va ajunge la graniță după lăsarea întunericului. Matt nu se îngrijora prea tare. Avea destulă mâncare la el și se simțea foarte bine de pe urma confruntării cu stânca abruptă.

Merse mai departe pe o colina muntoasă. Drumul era mai ușor, iar panorama spectaculoasă. Tam Lin îi lăsase și un mic binoclu pe lângă provizii, așa că Matt se oprea des ca să se uite în urmă spre Opium, deoarece vederea spre Aztlán era încă blocată de munți.

Zări câmpurile vaste, netede, de maci și chiar o pată maronie, care putea fi un grup de eejiți. Văzu stația de purificare a apei și depozitele cu mâncare și îngrășământ. Acoperișul din țiglă roșie al Conacului se întindea pe un fundal verde-intens. Matt simți o senzație ciudată adânc în stomac și își dădu seama că este tristețe.

Acolo, cocoțat pe vârfurile munților Ajo, Matt se abandonă cu totul durerii. Plânse pentru Celia, care era captivă la grajduri, și pentru Tam Lin, care era prizonier în alte condiții. Nu vărsă o lacrimă în contul familiei Alacrán și nici pentru sclavii ei: Felicia, Fani și Emilia, în schimb îl boci pe Patron, care, dintre toți, merita cel mai puțin milă, dar îi era mai apropiat decât oricine.

Era oarecum ciudat să i se pară că Patronul mai trăiește și dintr-un anumit punct de vedere chiar mai trăia. Pentru Matt era încă în viața. Atâta timp cât exista el, Patronul nu dispăruse de pe fața pământului.

*

Matt își instală tabăra pe platou. Ploile recente umpluseră

găurile din stâncă, iar pe faldurile din piatră abia mijise iarba. Flora de deșert, de talie mică, înflorise cu boboci portocalii și peste tot tufele de trandafir alpin roiau de albine. Nu-i mai era frică, deși văzuse mai multe animale decât în drumețiile făcute cu Tam Lin.

Căprioare cu coada albă se hrăneau cu boscheți în lumina scăzută a înserării. Observă un căprior cum își freacă ușor coarnele de un copac, probabil pentru a le ascuți, sau pur și simplu pentru că îl mâncau. Matt nu știa exact. Zări un grup de capre fugind cu codițele în aer și boturile lungi adulmecând terenul.

Totul părea plin de viața. În jur totul mișuna, zbura, săpa, ciugulea sau ciripea. Broaștele țopăiau dintr-un ochi de apă nebănuit, o veverița de stâncă fluieră când un șoim trecu în zbor prin apropiere, o mierlă așezată pe cea mai de sus creangă dintr-un pin cânta toate cântecele pe care Matt le auzise în viața lui și câteva în plus, compuse probabil de ea.

Mai presus de toate, cel mai mult îl impresionau sunetele naturii sălbatice. Se întâmpla exact ca atunci când, speriat și singur, se apucase să cânte la pian și uitase de toate. Muzica aceasta nouă îl transporta cu gândul într-o altă lume, unde existau numai lucruri frumoase și unde era ferit de ură, dezamăgiri și moarte.

Rămase treaz mult timp, urmărind cu privirea luminițele îndepărtate ale Opiumului, care erau doar câteva. Surprinzător, Conacul chiar era cufundat într-o mare de întuneric, iar celelalte – fabricile, hambarele și căminele eejiților – nu se întrezăreau deloc. Aerul era foarte liniștit, lipsit de vreo boare de vânt, semn că eejiții probabil fuseseră mutați să doarmă în câmp, dar Matt nu surprindea niciun zgomot de pe câmpia îndepărtata, parcă ar fi fost un tablou, nu un peisaj real. Auzi în apropiere o bufniță și țârâitul neîntrerupt al greierilor. Muntele era mai întunecat decât câmpia, dar măcar era viu și adevărat.

Matt dormi bine și se trezi dimineață refăcut și încrezător. Opiumul era acoperit de o ceață joasă, cum se întâmpla

adesea toamna. Nu se vedea nimic de la un capăt la altul decât o pâclă albă.

Matt consultă pentru ultima dată harta înainte de a o lua din loc. Drumul se compunea din mici urcușuri și coborâșuri care treptat îl conduceau spre o trecătoare dintre două dealuri. De pe înălțimea unei coline auzi un zgomot ca o lovitură de la baseball, care se repetă de câteva ori. Știa prea bine că era imposibil să se joace un meci acolo, unde pe post de spectatori ar fi fost numai șoimi și ulii. Cu cât se apropia, cu atât zgomotul devenea tot mai clar, ca sunetul a doi pepeni copți loviți unul de altul. Matt se uita cu grijă din dosul unui tufiș și văzu doi mufloni izbindu-se cu coarnele ca două camioane de cascadorii. Se ciocneau cu capetele aplecate, se dădeau înapoi și iar înaintau. După câteva minute repetau figura. O turmă mică de oi păștea printre stânci, fără să se sinchisească de spectacolul de lângă ele. Matt era așa de amuzat, că aproape râse cu glas tare.

Pe măsură ce Matt avansa spre pasul din vârful muntelui, începu să audă un alt zumzet curios. Era ca trosnetul focului în soba Celiei. Devenea tot mai puternic, și Matt reuși să distingă câteva sunete izolate: zbârnâit de mașini, claxoane și – incredibil – muzică. Traversă trecătoarea și păși într-o altă lume.

Sub el se vedeau aceleași dealuri adormite cu șoimi care supravegheau văile înverzite dintre vârfurile stâncoase. Dar dincolo de ele se întindea o masă aglomerată de fabrici și zgârie-nori. Văzu autostrăzi, nu numai la nivelul solului, ci și suspendate, încolăcite pe sus printre clădiri ca niște spirale late. Un nor de hidroavioane zumzăia neîntrerupt prin aer. Clădirile înaintau atât cât putea cuprinde el cu privirea, adică nu exagerat demult, deoarece o negură murdară, maronie acoperea totul. De aici proveneau acele zgomote ca de țignale, tunete și bubuieli și îl luară pe Matt așa tare prin surprindere, încât se așeză pe cărare să-și revină.

Soarele îl bătea drept în moalele capului. Matt își puse pe

cap pălăria dată de Tam Lin. Deci acesta era Aztlán-ul. În toate închipuirile sale, nu arăta deloc așa. Pusese cap la cap frânturi din poveștile Celiei despre *maquiladoras* și din cele ale Patronului despre Durango și adăugase detalii din episoadele cu Biciul-Negru. Rezultatul era un talmeș-balmeș cu fabrici, cocioabe primitive și ferme fabuloase, deținute de nababi cruzi care aveau fete frumoase.

„Cum pot trăi oamenii în vacarmul acesta?” se gândi el. „Cum respiră în aerul ăsta?” Nu vedea niciun gard cât ținea zarea, însă era un șir de stâlpi care păreau să împrejmuiască ceva. Terenul de lângă granița cu Opiumul era pustiu, ca și când cineva ar fi atârnat acolo un anunț mare cu inscripția: „PERICOL! RADIOACTIVITATE! ”

Matt se întoarse prin trecătoare la pășunea unde îi găsise pe mufloni. Mâncă niște pastramă de vită și brânză. Nu putea rămâne aici. Sezonul umed în munții Ajo nu ținea mult și avea idee cam ce-l aștepta când, cât ai clipi, iazurile mici cu broscuțe și toate ochiurile de apă ascunse secau.

În același timp însă nu se putea întoarce nici la Conac. Singura soluție era să treacă granița în Aztlán. „Poți s-o faci! ” și-l imagină pe Tam Lin îmbărbătându-l. „Cred că sunt nevoit s-o fac!” gândi Matt, aruncându-și privirea pentru ultima dată peste pajiștea liniștită, cu fire argintii de iarbă grasă și cu vrăbiuțe fluturând printre copaci.

*

În unele porțiuni unde peretele dealului era abrupt și nisipos se lăsă să alunece. Ajunse jos prăfuit, încălzit și plin de zeci de spini dureroși pe care-i „căpătase” de la un cactus. Se ghemui la adăpostul unui bolovan ca să-și bea ultima rezervă de apă. Descoperi ca țepii erau tare dificil de scos; cu cât încerca să-i tragă afară, cu atât păreau să se îngroape mai adânc în piele. Tot în timpul coborârii necontrolate își rupse pantalonii și una din baretele de la rucsac.

Matt studie linia de hotar prin binoclu și imaginea îi dezvălui aceleași aspecte urâte, la fel ca sonorul. Un rând de fabrici pufăiau fum în aer. În spatele lor, chiar pe linia graniței era o grămadă dezordonată de utilaje abandonate și de rezervoare din care se prelingea un lichid negru. Băltoace din aceeași substanță punctau spațiul strâmt dintre construcții și lanțul de stâlpi. Deodată, ceva dintr-un plan mai apropiat se mișcă și intră în câmpul vizual al lui Matt. Modifică obiectivul și văzu un om pe un cal. „Este un membru al Patrulei Fermei!” Lărgind cadrul, mai văzu câțiva în jur.

Băiatul se adăposti pe după stânci. Oare îl zăriseră când căzuse și alunecase pe pantă? Îi era teamă să se miște și în același timp și să stea pe loc. Din fericire găsise o mică grotă în care putea sta ferit. După aproape o oră de așteptare tensionată, bănui că patrula nu-l reperase. Sau poate așteptau pur și simplu să i se facă sete și să iasă afară. Într-adevăr, lui Matt i se făcu îngrozitor de sete pe măsură ce orele se scurgeau.

Numărase șase bărbați. Călăreau încet, înainte și înapoi. Nu părăseau nicio clipă linia de frontieră, ceea ce însemna că îi blocau fuga peste ultimele câteva sute de metri spre libertate. Soarele cobora către vest, iar umbrele se alungeau. Matt sugea dintr-o piatră ca să-și potolească setea.

Soarele asfinți. Aripa nopții se înălță împărțind cerul la est într-o nuanță bleu-pal deasupra și gri dedesubt, de o parte și de alta a liniei rozalii unde lumina soarelui mai dăinuia într-un nor de praf. Brusc izbucni o agitație. Dintr-una dintre curțile de gunoaie ieși în goană un grup de bărbați care traversară granița. De îndată ce trecură de linia de demarcație a stâlpilor, se declanșară sirene. Patrula Fermei galopă ca să-i intercepteze. Imediat, Matt sprintă în direcția opusă. Nu-i luă mai mult de o secundă să reacționeze. Era șansa lui!

La stânga lui auzi strigăte și un pocnet puternic însoțit de

un fascicul de lumină. Matt văzuse arma aceasta la una dintre aniversările Patronului. Era un pistol cu șocuri electrice care paraliza pe loc orice imigrant ilegal care încerca să scape și, desigur, îi oprea și bătăile inimii. De cele mai multe ori cei care supraviețuiau după trecerea efectului paralizant erau transformați în eejiți.

Matt auzi tropotul copitelor. Nu întoarse capul să vadă câți oameni veneau din urmă. Salvarea lui era trecerea graniței, așa că iuți pasul cu o agilitate care ar fi impresionat și o panteră. Unul dintre cai se apropie periculos demult de el și Matt îi azvârli binoclul în cap, ca să-l deruteze. Călărețul struni calul și-l forță să revină la direcția inițiala.

Era lângă stâlpi. În față se termina pământul și începea o porțiune asfaltată. Băiatul forță încă o accelerare în sprintul său, însă un soldat din patrulă îl înșfăcase de rucsac și își încetinea calul. Matt își dezlegă centura și se eliberă dintre buretele rucsacului. Schimbarea intervenita în viteză îl dezechilibra și-l făcu să alunece peste linia de frontieră într-una dintre băltoacele negre uleioase; căzu pe burtă și derapă pe teritoriul sigur într-o mocirlă unsuroasă. Se ridică în picioare ștergându-se iute la ochi. Observă cum Patrula Fermei făcea cale întoarsă și se privi din cap până în picioare ca să-și dea seama dacă cei din Aztlán se puteau lăsa convinși că ar fi un refugiat. Nu mai avea rucsac, nici bani și era tot murdar de păcură.

VIAȚA NOUĂ

26

Băieții rătăciți

— *Que coraje!* Ce curaj! Ce temperament are puștiul ăsta! spuse un bărbat.

Matt își șterse de pe față mizeria care i se scurgea din păr și văzu doi bărbați venind spre el dintre vagonetele și caroseriile abandonate.

— Hei, băiete! *¿Como te llamas?* Cum te cheamă? întrebă unul dintre ei.

Pe moment, Matt rămase blocat. Cu siguranță, nu putea să spună adevărul.

— M-Matt Ortega! răspunse el, însușindu-și numele profesorului de muzică.

— Ești un alergător pe cinste! aprecie grănicerul. Am crezut că o să te prindă când te apucaseră de rucsac. Familia ta a trecut azi-noapte?

— N-Nu! Fa-familia mea…

Matt depășise momentul critic, însă simțea efectul tensiunii abia acum. Începu să se strângă în brațe, iar dinții îi clănțăneau.

— Hei! vorbi blând paznicul. Nu-i nevoie să ne explici acum. Abia ai tras o sperietură de moarte. Ce naiba! Mie mi s-a făcut frică doar uitându-mă la tine. Hai înăuntru să faci o baie și să mănânci ceva!

Matt îi urmă pășind cu grijă ca să nu alunece pe ciment. Era plin de unsoare, iar stomacul și-l simțea plin de goluri după aventura trăită. Gardienii îl conduseră spre o sală de baie mare, cu dușuri de-a lungul pereților. Primi o perie și un săpun verde.

— Când ieși, ia din coș o salopetă curată, îl instrui unul dintre bărbați.

„Parc-aș fi într-un vis”, gândi Matt, în timp ce se curăța bine de tot sub dușul fierbinte. Îi fusese frică de primirea sa în Aztlán, dar oamenii îl tratau ca pe un oaspete. Nu păreau deloc surprinși să-l vadă.

Matt găsi o salopetă comună, măslinie, care nu arăta prea rău. Materialul era aspru ca o perie de curățat dușumeaua, dar uniforma îl va ajuta să se integreze printre ceilalți și să treacă drept om. După ce ieși de la duș, fu așezat la o masă, și un bărbat într-o uniformă neagră cu emblema unui stup pe o mânecă îi aduse să mănânce o porție de omleta și fasole.

— Mulțumesc! Sunteți foarte amabil, spuse Matt.

— Oho! Avem un aristocrat printre noi! exclamă unul dintre paznici. Când i-a mulțumit ultima dată cineva unui gardian pentru mâncare, Rául?

— Cam când a descoperit Columb America, răspunse Rául și își trase un scaun lângă Matt. OK, băiete! Ce căutai la *frontera?*

Matt le povesti printre îmbucături varianta învățată de la Tam Lin: părinții lui fuseseră prinși de Patrula Fermei, el s-a speriat și a fugit înapoi spre graniță. Voia să meargă la San Luis.

— E cumplit să-ți pierzi părinții așa. Ești din San Luis? întrebă Rául.

— Am… un prieten acolo, zise Matt, neștiind cum s-o descrie exact pe María.

Bărbatul înălță din umeri:

— Ce fel de muncă te pricepi să faci?

Muncă? Matt era confuz. Știa cum se conduce un regat al drogurilor, dar nu credea că omul din fața lui ar vrea să audă asta.

— Știu să cânt la pian, răspunse el într-un târziu.

Răul râse cu poftă.

— Acum știu sigur că este un aristocrat, zise celălalt

grănicer.

— Să nu ne înțelegi greșit, interveni Rául, observând supărarea de pe fața lui Matt. Ne place arta și muzica, dar în noul Aztlán nu mai avem timp pentru hobby-uri. Trebuie să contribuim la binele poporului.

— Este greu, dar este corect, adaugă celălalt.

— Așa că, dacă ai vreo pregătire deosebită, cum ar fi în egalarea câmpurilor magnetice sau mânuirea unui distilator pozitronic, spune-ne, te rugăm!

„Distilator pozitronic”, repetă Matt în gând. „Nici măcar nu știu ce-i asta.” își bătu capul să găsească ceva folositor.

— Am studiat purificarea apei, anunță el, spunând doar pe jumătate adevărul. Numai *vizitase* stația de purificare a apei, însă credea că-și va aminti destul cât să-i fie de folos.

— Stațiile astea sunt automatizate, replică grănicerul.

— Stai puțin! Mi-a venit o idee, zise Rául.

— Noteaz-o până n-o uiți! îi transmise paznicul.

— Nu, vorbesc serios! Fabrica de plancton din San Luis caută mereu noi muncitori și într-un fel seamănă cu ce se face la stația de apă și tot acolo vrea și puștiul să meargă.

Bărbaților li se părea un plan grozav, iar Matt, care habar n-avea despre ce vorbeau, consideră că fabrica suna bine. La urma urmei, era în San Luis. Putea pleca imediat într-acolo și să ajungă apoi la Mănăstirea Santa Clara.

*

Matt stătu peste noapte în cabina grănicerilor și a doua zi dimineață îl însoți pe Rául spre o clădire mare, cenușie, cu ferestre înalte cu grilaj de fier.

— Ai noroc, *chico!* zise el. Avem un hidroavion care pleacă mâine la San Luis.

Descuie o ușă de metal care dădea într-un coridor slab luminat. Doi grăniceri stăteau așezați la o masă în fața unei alte uși de sticlă securizate și jucau un joc necunoscut lui Matt.

Deasupra mesei stăteau suspendate în aer figurile jocului: niște omuleți, copaci, clădiri și un cazan, clocotind pe un foc. Mai ales cazanul și focul îl fermecară pe Matt; păreau atât de reale, încât chiar crezu că aude picuri de apă sfârâind pe jar. Cam jumătate dintre omuleți erau îmbrăcați cu piei de animale și aveau lănci, iar cealaltă jumătate erau costumați în rase de călugări. Grănicerii de la masă purtau mânuși argintii și mișcau piesele jocului unduindu-și degetele.

— Încă unul pentru San Luis, comunică Rául.

Morocănoși, bărbații încetară jocul.

— Unde a dispărut imaginea? se interesă Matt.

— N-ai mai văzut un joc pe hologramă până acuma, puștiule?

— Ba cum să nu, minți Matt, nevrând să stârnească suspiciuni.

— A, m-am prins! spuse unul dintre noii grăniceri. Nu știai jocul ăsta. Ei, pentru că este foarte vechi. Doar atât ne trimite guvernul *ăsta de rahat.*

— Nu folosi asemenea limbaj în fața unui puști, zise Rául.

— Scuze!

Bărbatul aprinse din nou jocul și omuleții apărură iar. Vezi, ăștia sunt canibalii, și ceilalți sunt misionarii. Scopul canibalilor este să-i împingă pe misionari în cazanul de gătit.

— Iar al misionarilor? întrebă Matt.

— Ei trebuie să-i împingă pe canibali în biserică, dar mai întâi trebuie să-i boteze.

Matt privi fascinat cum unul dintre omuleții misionari țintuise la pământ un canibal care urla și îl stropea cu apă pe frunte. Deci ăsta era botezul.

— Pare distractiv, se pronunță el.

— Bineînțeles, dacă nu l-ai jucat cumva de câteva mii de ori.

Bărbatul închise jocul și descuie ușa de sticlă pentru Rául și Matt.

— De ce sunt toate ușile închise? întrebă Matt.

— Producția disciplinată de resurse este vitală pentru binele general al poporului, spuse Rául.

„Ce-o fi însemnând ciudățenia asta?” gândi Matt. Imediat însă își canaliză atenția asupra unei camere pline de băieți care lucrau la mese. Toți se opriră din activitatea pe care o făceau și întoarseră capetele spre cei de la ușă.

Matt nu se jucase niciodată cu copii. Nu mersese la școală cu alții, nu practicase sporturi de echipă și nu mai avusese niciun prieten de vârsta lui, în afara de María. Reacția pe care majoritatea persoanelor o aveau față de el era ura. Astfel, experiența de a fi brusc aruncat în mijlocul unei gloate de băieți era ca și cum ar fi căzut într-un bazin plin cu piranha. Matt presimțea ca îl vor răni. Îngheță, poziționat într-o figura de karate pe care o învățase de la Tam Lin.

Băieții veniră spre el vorbind toți deodată:

— Cum te cheamă? Unde te trimit? Ai bani la tine?

Rául, probabil observând postura ciudată a lui Matt, îi îndepărtă.

— *¡Orale, morros!* Gata, băieți! Îl cheamă Matt și are nevoie să fie lăsat singur un timp. Abia și-a pierdut părinții în Țara-de-Vis.

Băieții se retraseră la mese, dar îi aruncau ocheade curioase lui Matt, iar doi dintre ei îi zâmbiră încercând să-l îmblânzească.

Matt rămase în cadrul ușii, în vreme ce Rául dădu o raită prin cameră, comentând munca băieților. O parte îmbinau mici bucățele de dispozitive, unii fixau fâșii de plastic pe niște tălpi de sandale, iar alții umpleau niște capsule cu anumite cantități de prafuri și numărau pastilele rezultate în flacoane. Rául se opri lângă un băiat grăsuț care dădea cu șmirghel o bucată curbată de lemn.

— N-avem timp de hobby-uri, Chacho! Producția disciplinată de resurse este vitală pentru binele general al poporului.

— *Un rahat* pentru binele poporului, bombăni Chacho, frecând în continuare scândura.

Chiar dacă pe Rául îl înfurie aceasta înjurătură – fără îndoiala asta era, deși Matt nu știa ce înseamnă – nu arătă. Luă scândura din mâinile lui Chacho.

— Grija față de bunăstarea națiunii este cea mai mare virtute la care poate aspira un cetățean.

— Da, sigur! spuse Chacho.

— Munca înseamnă libertate. Libertatea înseamnă muncă. Este greu, dar este corect.

— Este *greu,* dar este *corect,* îngânară restul băieților în cor. Este *greu,* dar este *corect!*

Începură sa bată în mese ritmul devizei, din ce în ce mai zgomotos și mai sălbatic, până ce Rául îi potoli ridicându-și palmele spre ei.

— Mă bucur că vă văd vioi, zise el zâmbind. Poate credeți că sunt un bătrân gardian plicticos, dar într-o zi o să înțelegeți importanța acestei lecții.

Îl conduse pe Matt spre mijlocul camerei.

— Băiatul se duce la San Luis! Vreau să-l primiți bine între voi, dar nu-l forțați dacă vrea să fie singur. Tocmai a suferit o pierdere gravă.

Ieșirea lui Rául din cameră se petrecu rapid și ușor, ușa fiind deja închisă și încuiată până să prindă Matt de veste. De ce oare trebuia să stea încuiați? Și ce anume era un gardian? Era a doua oară când Matt auzea cuvântul. Se uita spre băieți, al căror ritm de lucru încetinise acum că nu mai erau supravegheați. Patronul întotdeauna spunea că este important să-ți impui autoritatea înainte ca altcineva să apuce sa ți-o pună la îndoială.

Matt se apropie de mese de parcă era stăpânul locului.

— Vrei să ni te alături? i se adresă un puști slăbuț, care prepara pastile.

Matt privi cu importanță de jur împrejurul camerei și înclină scurt din cap.

— Poți să ne ajuți dacă vrei! îi propuse puștiul.

— Sfatul meu e să stai pe fundul tău cât mai ai ocazia, se auzi Chacho din colțul opus al camerei.

Băiatul corpolent împletea Așii de plastic în sandale. Matt merse încet spre masa lui de lemn. Patronul spunea că nu trebuie să pari niciodată nerăbdător sau neajutorat. Lumea profită de cei nerăbdători și neajutorați.

— De ce spui asta? îl întrebă Matt, inspectând împletiturile din fâșii de plastic.

— Fi'ncă gardienii o să-ți frângă fundul mâine la treabă, răspunse Chacho.

Băiatul era voinic și avea o înfățișare necizelată, cu mâini mari și păr negru dat pe spate, uns ca penele de rață.

— Credeam că o să plec la San Luis.

— A, da! La fel ca mine și Fidelito.

Chacho îl indică cu degetul pe băiețelul slăbuț care părea să aibă în jur de opt ani.

— Dar nu poți pune pariu că plecăm *până nu* te vezi în hidroavion, apoi *pleacă* și abia după aceea *să te vezi coborât* din rahatul ăla de hidroavion. O să vezi tu!

Drept urmare, Matt se plimbă pe la toți și observă sarcinile curioase pe care le aveau de îndeplinit. Se așeză lângă Fidelito, care era foarte încântat că intrase în grațiile nou-venitului. După un timp, Matt înțelese de ce. Fidelito era cel mai neajutorat puști din cameră și, evident, toți băieții îl bruscau.

— Ce fel de pastile sunt astea? întrebă Matt.

— Vitamina B, zise Fidelito. Se spune că fac bine, dar, dacă iei zece sau douăsprezece pastile, ți se face rău.

— Ce dobitoc! exclamă Chacho. Cine ar lua o duzină de tablete de vitamine o dată?

— Mi-era foame, argumentă Fidelito.

Matt se sperie.

— Adică, nu primiți hrană aici?

— Ba da, dacă faci treabă destulă. Numai că eu nu sunt prea rapid.

— Nici nu ești prea mare, spuse Matt, fiindu-i milă de

băiețelul cinstit.

— Asta nu contează, explică Fidelito. Toată lumea trebuie să dea același randament. Cât timp suntem aici, suntem toți egali.

— Este *greu,* dar este *corect!* intonă Chacho din colțul lui.

Restul băieților preluară refrenul și începură să lovească ritmat în mese, zguduind încăperea. Unul dintre gardieni le transmise printr-o portavoce să înceteze.

— Ți-ai văzut părinții arestați? întreba Fidelito când vacarmul încetă.

— *¡Callate!* Taci din gura! Lasă-l să-i treacă, strigară câteva voci, însă Matt își ridica o mână în semn de liniște, cum îl văzuse pe Rául făcând ceva mai devreme.

Spre încântarea lui, băieții se supuseră. Într-adevăr, metodele Patronului de câștigare a puterii dădeau rezultate.

— S-a întâmplat ieri-dimineața, improviză el.

Matt își aminti grupul de imigranți ilegali care fuseseră prinși de Patrula Fermei. Am văzut un fascicul luminos. Tata mi-a strigat să mă întorc de la graniță. Am văzut-o pe mama căzând și apoi un bărbat mi-a înșfăcat rucsacul. M-am strecurat printre bretelele lui și am fugit.

— Știu ce-a fost lumina aia, zise un băiat îngândurat. Este un fel de pistol care te omoară. *Mi mama...*

Vocea lui se stinse și amuți cu totul.

Fidelito își așeza capul pe masă.

— Și-au... și-au mai pierdut și alții părinții? se bâlbâi Matt.

Nu încercase decât să creeze o poveste dramatică în legătură cu evadarea, și acum i se părea că fusese o cruzime din partea lui.

— Noi toți, răspunse Chacho. Dacă nu ți-ai dat încă seama, aici este un *orfanatorio,* un orfelinat. Acuma statul este familia noastră! De asta așteaptă grănicerii lângă *frontera.* Îi prind pe copiii nebunilor care se încumetă să scape cu fuga, după care îi predau gardienilor.

— *Mi abuelita* nu era o nebună, spuse Fidelito cu nasul în brațele încrucișate pe masă.

— Bunică-ta… of, la naiba, Fidelito, răspunse Chacho. Era prea bătrână să fugă în Statele Unite. Știi și tu asta. Dar sunt convins că te-a iubit, adăugă el auzindu-l pe băiețel smiorcăindu-se.

— Înțelegi cum stau lucrurile? i se adresă Chacho lui Matt. Participăm toți la rahatul de producție de resurse pentru binele prăpădit al poporului.

— Să nu te-audă Rául! spuse cineva.

— Mi-ar plăcea să mi-o tatuez pe fund, ca să o citească singur, spuse Chacho revenind asupra împletiturilor de plastic de pe masă.

27

Un cal cu cinci picioare

Restul zilei se derulă plăcut după părerea lui Matt. Trecu de la un grup la altul, ascultând diverse conversații și adunând informații. Ca să nu trezească suspiciuni în privința neștiinței lui, se abținea să pună prea multe întrebări. Totuși află că gardienii păzeau persoanele care nu puteau să-și poarte singure de grijă. Aveau în subordine orfani, persoane fără casă sau nebuni și încercau să-i transforme în cetățeni-model. Orfanii erau cunoscuți drept Băieții sau Fetele-Rătăcite și locuiau în clădiri diferite. Matt nu reușea să înțeleagă de ce toți copiii păreau să-i urască pe gardieni, cu toate că nimeni nu recunoștea direct asta cu excepția lui Chacho. Rául i se păruse destul de cumsecade.

Matt mai află și ca teritoriul Opiumului era cunoscut aici sub numele de Țara-de-Vis. Nimeni nu știa exact ce era dincolo de granițele ei. Circulau multe povești despre sclavi *zombie* și despre un rege vampir care trăia într-un castel. *Chupacabras* îi cutreierau munții și ocazional traversau granița în Aztlán, ca să le bea sângele caprelor.

Băieții care nu fuseseră martori la prinderea părinților lor credeau că aceștia reușiseră să ajungă în Statele Unite. Câțiva chiar îl asigurară pe Matt că ei doar așteptau ca părinții lor să le facă chemare. Și atunci vor fi cu toții fericiți și bogați în paradisul aurit care se întindea dincolo de teritoriul Țării-de-Vis. Matt însă se cam îndoia de asta. Patrula Fermei era foarte eficientă și, în plus, Patronul îi povestise că același număr de persoane fugeau spre Statele Unite, cât și din Statele Unite. Chiar dacă existase cândva acolo, la nord, un paradis aurit, nu mai era unul în momentul de față.

Matt îl ajută pe Fidelito să fabrice pastile. I se părea

teribil de incorect ca băiețelul să fie lipsit de mâncare pur și simplu din cauza faptului că era mai încet decât băieții mai mari. Drept răsplată, Fidelito reacționă cu atâta venerație față de el, încât Matt începu să regrete fapta lui bună; puștiul îi aducea aminte de Ghemotoc.

Pentru prânz aveau o pauză de o jumătate de oră. Mai întâi gărzile verificau rezultatele muncii fiecăruia din timpul dimineții, apoi le aduceau un cazan aburind cu fasole și le împărțeau *tortillas.* Înainte să li se dea voie sa mănânce, băieții erau obligați să recite Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții. Hrana era distribuita doar celor care își îndepliniseră norma de lucru. Fidelito îi arunca lui Matt o privire recunoscătoare când își văzu vasul de mâncare plin ochi.

După prânz, se relua munca. Matt îl ajută un timp pe Fidelito, apoi se mută la masa lui Chacho pentru varietate și prinse destul de repede modelul pe care trebuia să-l împletească.

— Bucură-te cât poți, mârâi Chacho.

— Să mă bucur de ce? întrebă Matt, ținând în mână o sanda terminată.

— De plăcerea de a te muta de la o treabă la alta. După ce te instalezi bine aici, gardienii o să te lase să faci numai o singură muncă. Se spune că așa ești eficient.

Matt analiză informația continuând să împletească sandale.

— Nu poți să ceri să faci altceva?

Chacho râse.

— Sigur că poți *să ceri,* dar nu o să fii ascultat. Rául zice că albinele lucrătoare își dau toată silința să execute orice sarcină li se dă.

Matt căzu pe gânduri.

— Ce era scândura aceea la care lucrai când am ajuns eu?

O clipă Matt crezu că băiatul nu-i va răspunde. Chacho

îndoi bucata de plastic atât de tare că plesni și fu nevoit să o ia de la început cu alta nouă.

— Mi-a luat câteva săptămâni să găsesc bucata aia de lemn, răspunse el într-un târziu. Cred că a rămas de la un colet vechi. Am lustruit-o și am frecat-o cu șmirghel. Vreau să mai găsesc câteva la fel și să le lipesc una de alta.

Chacho tăcu din nou.

— Și ce să faci cu ele? îl interogă Matt.

— Promiți că nu spui?

— Desigur!

— O chitară.

Acesta era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Matt. Chacho avea niște mâini care arătau așa de neîndemânatice că nu părea capabil să cânte la vreun instrument.

— Știi să cânți la chitară?

— Nu la fel de bine ca tatăl meu care m-a învățat să fac chitare. La asta mă pricep foarte bine!

— L-au... l-au prins și pe el în Țara-de-Vis? întrebă Matt.

— *¡Caramba!* Crezi că eu sunt ca restul rataților de aici? *Me encarcelaron por feo.* M-au închis pe motiv că-s urât! Nu sunt orfan! Tatăl meu trăiește în Statele Unite. Are atâția bani că nici nu-i încap în buzunar și o să mă cheme și pe mine la el de îndată ce va cumpăra o casă.

Chacho era de-a dreptul furios, dar Matt simți din vocea lui că abia își înghițea lacrimile.

Matt lucră la sandaua pe care o făcea fără să se mai uite la Chacho. Observă că și ceilalți erau absorbiți în munca lor. Bănuiau – trebuie să-și fi dat seama – că tatăl lui Chacho nu va face chemare nimănui prea curând, dar Matt era singurul care știa exact ce se întâmplase cu el. Probabil că tatăl lui Chacho se afla printre cei care se apleacă și taie neîncetat maci ziua întreagă sub soarele arzător, și în nopțile calme, înăbușitoare doarme în câmp ca să nu fie sufocat de aerul otrăvit din gropile de gunoi.

*

Seara ritualul mesei se repetă cu aceeași mâncare. După care băieții spălară vasele, curățară camera de lucru și mutară mesele pe o latură. Dintr-o magazie, scoaseră niște paturi de campanie și le aranjară câte trei, suspendate unul peste altul ca să încapă la grămadă în tot spațiul.

— Pune-i patul lui Fidelito primul de jos, îl sfătui cineva pe Matt.

— Care-i al lui? întreba Matt.

— Miroase salteaua, spuse Chacho.

— Nu pot să mă abțin, protestă băiețelul.

Apoi fură încolonați într-un marș spre o sală de dușuri comune de lângă cabina grănicerilor. Matt nu mai văzuse pe nimeni dezbrăcat decât la orele de pictură de la televizor. I se păru jenant. Își ținu talpa dreaptă lipită de pământ ca să nu vadă nimeni scrisul care-l proclama drept clonă și se bucură nespus să se acopere cu o cămașă de noapte aspră și să se retragă spre sala de lucru, transformată acum în dormitor.

— Ne culcăm acum? se interesă el.

— Acum e momentul poveștii de adormit copii, zise Chacho.

Băieții păreau preocupați de ceva. Se adunaseră toți în jurul unuia din rândurile de paturi etajate, sub o fereastră, iar Chacho își lipi urechea de zid. După un timp, arătă cu degetul spre fereastră și dădu din cap afirmativ.

Fidelito se cățără pe bancul de paturi ca o maimuțică și-și săltă cămașa de noapte. Acesta era momentul lui de glorie.

— *Voy a enseñarle la mapa mundi,* anunță el.

„Cum adică: am să le arăt harta lumii?” se întreba în gând Matt. Cui să le arate? Și la ce spunea el harta lumii? Fidelito își vârî funduletul osos între gratiile de la fereastra înalta și îl scutura comic. O secunda mai târziu, Matt auzi vocea lui Rául:

— Fac eu rost într-una din zilele astea de o praștie!

Fidelito coborî de pe pat în uralele tuturor băieților.

— Sunt cel mai mic și doar eu încap, spuse el, pășind țanțoș ca un cocoș prin cameră.

Când Rául intră la ei, nu pomeni nimic despre faptul că i se arătase fundul la geam. Se așeză pe un scaun, iar băieții se întinseră pe paturi pregătiți s-asculte. Titlul discursului său era: „De ce individualismul este un cal cu cinci picioare”.

Rául le explică felul în care merg treburile strună numai când oamenii trag împreună, cad de comun acord asupra unui țel și se ajută unul pe altul să-l îndeplinească.

— Ce s-ar întâmpla, îl întrebă gardianul pe unul dintre băieți, dacă ați vâsli toți într-o barcă și jumătate dintre voi ar vrea să meargă într-o direcție, iar restul în cealaltă?

Tăcu și așteptă un răspuns, și după un timp cineva ridică mâna și spuse:

— Am merge în cerc.

— Foarte bine! exclamă Rául încântat de auditoriul său. Trebuie să vâslim toți în același sens ca să ajungem la liman.

— Și dacă nu ajungem la mal? se auzi Chacho.

— Bună întrebare! afirmă gardianul. Poate să ne spună cineva ce s-ar întâmpla dacă am rătăci cu barca în larg zile întregi?

Stătea în expectativă.

— Am muri de foame, vorbi cineva.

— Iată răspunsul la întrebarea ta, Chacho, îi transmise Rául. Am muri cu toții de foame! Asta mă aduce iar la problema calului cu cinci picioare. Un cal aleargă foarte bine cu patru picioare. Așa s-a născut! Dar hai să presupunem că i-ar mai crește un al cincilea picior care ar face doar ce-l taie pe el capul. Celelalte patru picioare aleargă și aleargă, pe când al cincilea – căruia o să-i spunem „individualism” – ar vrea să se plimbe la trap ca să se bucure de o pajiște frumoasă sau ar vrea să tragă un pui de somn. Atunci bietul cal s-ar împiedica și ar cădea. De

asta se duce nefericitul animal la un veterinar și i se amputează al cincilea picior. Poate vi se par prea dur, însă trebuie sa tragem cu toții la aceeași căruță în noul Aztlán, ca să nu sfârșim cu nasul în noroi. Aveți întrebări?

Rául așteptă multișor. În sfârșit, Matt ridica mâna și spuse:

— De ce nu-i implantați calului un cip în creier? Atunci n-ar mai conta câte picioare are.

Un suspin de înfiorare se auzi în toată încăperea.

— Vrei să spui…

Gardianul se întrerupse ca și când nu-și credea urechilor.

— Sugerezi cumva să transformăm calul *într-un zombie?*

— Nu văd prea mare diferență între asta și amputarea piciorului în plus, zise Matt. Vă trebuie un cal care sa muncească din greu și să nu piardă vremea admirând flori.

— Asta-i grozav! exclama Chacho.

— Dar tu… nu vezi diferența?

Rául era așa de nervos, că abia mai vorbea.

— Recităm Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții de câte ori vrem să mâncăm, explică Matt. Ne repeți întruna că producția disciplinată de resurse este vitală pentru binele general al poporului. Este evident că trebuie să urmăm legile și nu să ne plimbam agale pe pajiști. Însă caii nu sunt la fel de deștepți ca oamenii și este mult mai ușor să fie programați prin microcipuri.

Matt considera că prezentase o teorie genială și nu înțelegea de ce se enervase gardianul așa de tare. Patronul ar fi apreciat imediat logica ideii.

— Văd că munca noastră nu pare de nasul tău, comentă Rául ridicând tonul. Înțeleg că avem printre noi un mic aristocrat obraznic care trebuie educat în privința voinței poporului!

Matt era uimit de reacția bărbatului. Gardianul ceruse întrebări, de fapt, aproape ordonase să fie întrebat.

— Ei, bine! sfârși Rául, scuturându-și uniforma de parcă și-ar fi murdărit-o în timpul discuției, cu cât pleacă aristocratul ăsta mic și obraznic mai repede la fabrica de plancton, cu atât mai bine. Atâta am avut de zis! și se grăbi sa iasă din cameră.

Imediat după, băieții îl înconjurară pe Matt.

— Oau! L-ai învățat minte! strigară ei.

— A uitat să ne mai pună să recităm Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții, se bucură un băiat.

— Hei, te credeam un pămpălău, spuse Chacho, dar văd că ai mai mult tupeu decât o cireada de tauri.

— De ce? Ce-am făcut? se arătă Matt mirat.

— Pentru că i-ai spus indirect că gardienii încearcă să ne transforme într-o adunătură de rahaturi!

Târziu în aceeași noapte, Matt, întins pe patul de sus al uneia dintre grămezi, rememora toate întâmplările de peste zi. Nu putea să aprecieze dacă intrase deja într-o încurcătură și nici la ce fel de pedeapsă să se aștepte. Nu-l antipatiza pe Rául, numai că îl credea idiot. Matt ajunse la concluzia că era mai bine să fie mai atent cu cei care se supărau la niște simple comentarii. Ce rău făceau niște cuvinte? Lui Tam Lin îi plăceau disputele; cu cât mai aprinse, cu atât mai bine. Era de părere că polemicile erau asemenea flotărilor: exerciții pentru creier.

Matt simți că-l mănâncă talpa dreaptă pe sub pătura aspră de lână. Asta era singura lui slăbiciune și ajunsese la capătul răbdării să o tot ascundă. Cu toate că Tam Lin îi explicase că nu era nicio deosebire între oameni și clone, toată experiența de viață a lui Matt îi demonstrase contrariul. Oamenii urau clonele. Era ordinea firească a lucrurilor, iar Rául putea să se folosească de asta ca să-l distrugă. Nu trebuia să vadă nimeni tatuajul care făcea legătura între el și Țara-de-Vis sau vampirul care locuia în castelul de acolo. „Vampir!” gândi Matt. Pe Patron l-ar fi încântat aceasta descriere, pentru că îi plăcea să inspire

frică.

Matt mai adăugă câteva frânturi de date la informațiile pe care le strângea despre lumea nouă în care se afla în prezent. Un aristocrat era cea mai josnică formă de viață, un parazit care se aștepta ca țăranii onești să-i fie sclavi. Un rahat – insulta cea mai jignitoare rostită de cineva aici descria un simplu și inofensiv eejit, ca acele mii de exemplare care, din câte își amintea el, tundeau iarba, udau florile și îngrijeau macii dincolo. Varianta îngrijită, sinonimă cu acest cuvânt, era *zombie.* Indiferent cum li se spunea, Matt considera că mai degrabă trezeau milă, nu ură.

Se strădui să se ducă cu gândul la Celia și Tam Lin. Tristețea amenința să-l copleșească și nu voia să fie surprins suspinând ca un copil. Așa că începu să se gândească la plecarea spre San Luis. Odată ajuns, va căuta Mănăstirea Santa Clara și o va găsi pe María. Gândul la ea îl înveseli nespus.

Matt se bucura că era apreciat printre noii lui prieteni. Era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată. Băieții îl acceptaseră printre ei ca și când ar fi fost om. I se părea că mersese prin deșert toată viața și acum ajunsese la cea mai mare și mai frumoasă oază din lume.

28

Fabrica de plancton

Dimineața, Rául le ținu băieților un discurs foarte inspirat. Era în întregime despre aristocrați și cât de atrăgători pot părea ei la o primă impresie, dar cât de răi sunt în realitate. Nu se făcu nicio referire la Matt. Câțiva dintre băieții mai mici se lăsară afectați de prelegere, însă Chacho și Fidelito îl proclamară pe Matt erou național după plecarea gardianului.

De îndată ce își termină discursul, Rául îl puse pe Matt la treabă. I se spuse să prepare pastile alături de cei mici și i se dădu de înțeles că norma lui era dublă fața de-a lor „ca să învețe prețul muncii”. Matt nu se îngrijora. Când va ajunge în San Luis, se va îndrepta spre Mânăstirea Santa Clara mai repede decât ar zice Fidelito: „Este greu, dar este corect!”

Ca mic dejun îi reveni un castron cu fasole, umplut pe jumătate și trei *tortillas* în loc de șase. Chacho le transmise băieților mai mari să-i dea fiecare câte o lingură din porția lor și-și descoperi castronul plin pe de-a întregul până la urmă.

La prânz, Rául îi strigă pe nume pe cei trei care plecau spre San Luis și-i conduse aliniați spre hidroavion.

— Până acum v-a fost ușor, le comunică el. Aici este ca o tabăra de vacanță în comparație cu ce vă așteaptă; dar, dacă trudiți din răsputeri, o să avansați până la gradul de cetățean deplin când împliniți optsprezece ani.

— Mare rahat! mormăi Chacho.

— Ăsta nu-i un început promițător! Chiar nu-i un început promițător deloc!

Matt mai urcase o singură dată într-un hidroavion, în noaptea aceea dezastruoasă când fusese trădat de Steven

și de Emilia. Aparatul acesta de zbor nu era nici pe departe la fel de drăguț ca și celălalt. Avea numai scaune tari, din plastic, și mirosea a transpirație și a mucegai. Rául îi așeză pe mijloc, cât mai departe cu putință de geamuri și le puse în față o pungă de fâșiuțe de plastic ca să le împletească în sandale.

— V-am spus eu că o să ne dea de lucru? spuse Chacho pe înfundate.

Gardianul le fixă centurile și plecă fără să mai spună o vorbă. În rest, cabina era aglomerată cu baloturi de sandale din plastic, atât de înalte că acopereau geamurile. Din cauza centurilor fixate în scaun, băieții nu se puteau mișca de pe locurile lor. „Ce-i cu oamenii ăștia!” se miră Matt. Chiar nu se simt bine decât dacă au control absolut?

Hidroavionul decolă, iar Fidelito îi anunță pe colegii lui că are rău de avion.

— Dacă verși pe mine, o furi, se răsti la el Chacho.

Matt rezolva problema, transferând punga de plastic în poala băiețelului.

— Ești un geniu! exclamă Chacho. Dă-i drumul, Fidelito! Poți s-o faci lată!

„Oare ce-or fi făcând Steven și Emilia? ” se întreba Matt. Steven era acum prințul încoronat al Opiumului. Poate că se distrează! Și-au invitat la Conac prieteni de la școală și și-au înșirat mesele în grădină în locul unde Patronul își sărbătorea de obicei aniversările. Sigur Emilia este servită de fetițele ei eejite care i-au cărat florile la nuntă, dacă nu cumva le-a trimis deja la câmp. Altceva nici nu știau să facă.

„Probabil fetițele acelea au încercat să fugă cu părinții lor”, se gândi Matt cu groază. Păreau cam de vârsta lui Fidelito, care nu făcuse față răului de avion și încerca momentan să scoată la iveală fâșiile de plastic de sub resturile nedigerate de boabe de fasole și omletă.

— N-ar fi trebuit să-ți dea de mâncare la micul dejun, spuse Chacho.

— N-am ce face, șopti nevinovat Fidelito.

Restul dramului – Slavă Domnului, scurt! – și-l petrecură expuși izului acru de vomă. Matt și Chacho, de pe margini, se aplecau în direcții opuse, încercând în zadar să-și ferească nasurile de miros. Din fericire, hidroavionul ateriză repejor. Când pilotul descoperi ce se întâmplase, le desfăcu centurile de siguranța și îi îmbrânci pe ușă afară.

Matt căzu în genunchi pe nisipul fierbinte. Trase adânc aer în piept și regretă în secunda următoare. Aerul de-afară era chiar mai rău decât înăuntru. Duhnea ca o mare de pești morți, care se împuțeau sub soarele dogoritor. Matt cedă inevitabilului și își goli stomacul. La mică distanță de el, Chacho făcea același lucra.

— Am fost în purgatoriu și am ajuns în iad, gemu acesta.

— Nu mai rezist! suspina Fidelito.

Matt se ridică în picioare și-l târî pe băiețel după el spre o construcție care sclipea în arșiță. De jur împrejur, Matt văzu dealuri orbitor de albe și piscine acoperite cu o crusta pătată cu stacojiu. Chacho îi urma împleticindu-se.

Matt îl trase pe cel mic printr-o ușă și se trânti lângă un perete ca să-și revină. Aerul interior era mai răcoros și ceva mai proaspăt. Încăperea era plină de acvarii ce bolboroseau, supravegheate de băieți care, fără prea mare tragere de inimă, agitau prin apă niște ciorpace și nu catadicsiră să le dea vreo atenție nou-veniților.

După câteva minute, Matt fu în stare să se ridice. Își simțea picioarele moi ca plastilina, iar stomacul plin de noduri.

— Cine-i șeful aici? întreba el.

Un băiat îi arătă cu degetul spre o ușă.

Matt ciocăni și intră. Văzu un grup de bărbați îmbrăcați în uniforme ca aceea a lui Rául, cu emblema unui stup pe mâneci.

— Uite-l pe unul dintre *los bichos* – paraziții – care mi-au împuțit hidroavionul, spuse pilotul.

— Cum te cheamă? i se adresă un gardian.

— Matt Ortega, răspunse el.

— Aa! Aristocratul.

„Aha!” gândi Matt. „Rául le-a dat de știre tuturor.”

— Ei bine, n-o să-ți meargă aici cu învârtelile tale, îl înștiință bărbatul. Avem ceva care se numește „curtea oaselor” și orice scandalagiu trimis acolo revine cumințit ca un mielușel.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facă este să-mi curețe aeronava, zise pilotul.

Așa că Matt, însoțit de Chacho, se trezi pus să frece podeaua și pereții aeronavei. La final – lucrul cel mai îngrozitor – trebuiră să spele fiecare fâșiuță de plastic într-o găleată cu apă fierbinte și cu clăbuc.

Aerul nu mai duhnea la fel de tare ca înainte.

— Miroase la fel de urât, îi asigură pilotul, stând pe un scaun, sub o copertină de plastic. Cu cât stai mai mult aici, cu atât îl simți mai puțin. Unul dintre compușii soluției îți anesteziază simțul olfactiv.

— Ar trebui să-l punem pe Fidelito să bea asta, spuse Chacho, vărsând leneș conținutul galeții.

— Nu se poate abține! spuse Matt.

Bietul Fidelito se ghemuise într-un colț cu un aer de om nenorocit. Niciunul dintre băieți nu se îndurase să-l pună să șteargă. După ce își încheiară treaba, șeful gardienilor, pe care-l chema Carlos, le oferi un tur al fabricii.

— Acestea sunt acvariile cu saramură, le explică el. Scoateți musculițele de fermentație cu asta – le arătă un ciorpac – și când s-a format planctonul, îl recoltați.

— Ce este planctonul? riscă Matt o întrebare.

— Planctonul! exclamă Carlos, de parcă abia aștepta să i se pună aceasta întrebare. Este ceea ce filtrează o balena din apă ca să rezulte hrană. Este format din plante și animale microscopice care plutesc aproape de suprafața apei. Poate vi se pare imposibil ca o creatură uriașă să se hrănească cu ceva minuscul, dar este adevărul-adevărat. Planctonul este a opta minune a lumii. Este plin de

proteine, vitamine și fibre. Are tot ce-i trebuie unei balene ca să fie fericită, lucru valabil și în cazul oamenilor. Planctonul pe care-l fabricăm noi aici este mai departe folosit în hamburgeri, hot-dog și *burrito.* Măcinat fin, are gust bun ca laptele matern.

Carlos vorbea încontinuu. Părea că datoria lui este să-i convingă pe oameni să le placă și să aprecieze planctonul. Era ca orb în fața deșertului sumbru care îi înconjura, acum că ieșiseră afară.

Matt observă în depărtare gardurile înalte de securitate și se întristă. Aerul era alterat, temperatura, extrem de ridicată, iar nivelul umidității era atât de crescut, că salopeta i se lipise de corp ca un al doilea rând de piele. Acesta era locul unde trebuia să rămână până împlinea optsprezece ani.

— Unde este San Luis? întreba el.

— Asta ține de categoria întrebărilor gen: „Vreau să știu!” îi răspunse Carlos. Nu vi se transmit decât informațiile pe care noi consideram ca aveți nevoie să le știți. Să nu cumva să vă vină ideea să săriți gardul. Cablul de sus este electric și vă aruncă înapoi ca pe niște semințe de bostan. Iată munții de sare! spuse el arătând cu degetul dunele albe pe care Matt le zărise mai devreme. După ce recoltăm planctonul, saramura se evaporă și sarea rezultată este procesată pentru comerț. Aceștia sunt cei mai înalți munți de sare din lume. Vin oameni de peste tot să îi admire.

„Ce oameni?” gândi Matt, privind peisajul deprimant.

O sirenă țipă.

— A sosit vremea pentru prima voastră masă!

Carlos îi conduse pe una dintre dune. Solul era mai tare decât își închipuise Matt. În vârf găsiră o zonă de picnic amenajata cu mese. Pe margini erau plantate flori de plastic, iar în mijloc era o roza vânturilor cu o balenă care stropește. O ușoară adiere de vânt sufla un praf fin de sare pe pielea lui Matt.

— Amenajarea cantinei a fost ideea mea, se lăudă Carlos,

trântindu-se pe o bancă. Cred că le ridică tuturor moralul.

Băieții care se trudeau să urce panta cu oale și farfurii nu păreau din cale-afară de fericiți. Așezară deoparte încărcătură adusă și se aliniară între mese ca șirurile de soldați. Carlos îi instrui pe Matt, Chacho și Fidelito să se așeze la coada fiecărui rând. Toți recitară Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții, după care un băiat cam mohorât, cu fața plină de cicatrice lăsate de acnee, începu sa toarne mâncarea în farfurii.

— Ce *este asta?* întreba Chacho, adulmecându-și castronul.

— Plancton delicios și hrănitor, strigă băiatul.

— Tot ce îi trebuie unei balene ca să fie fericită, îngână un altul, încercând să-i amuze.

Se cumințiră însă cu toții când Carlos le arunca o privire acră.

— N-am să accept să vă bateți joc de hrană, vorbi gardianul. Hrana este un lucru minunat. Milioane de oameni au murit pentru că nu au avut destulă, iar voi, norocoșilor, vă faceți plinul de trei ori pe zi. În trecut, aristocrații se ospătau cu friptură de fazan și purceluși de lapte, în vreme ce țăranii mâncau iarbă și coajă de copac. În noul Aztlán, totul este împărțit în mod egal. Dacă o singura persoană este privată de friptura de fazan și de purcelușul de lapte, atunci noi, ceilalți, trebuie să refuzăm aceeași mâncare. Planctonul este cea mai delicioasa hrană din lume când este consumată de toți.

Nimeni nu mai spuse nimic după aceasta intervenție. Matt bănui că era singurul din acea adunare care chiar se înfruptase din friptură de fazan și de purcel. Nici în ruptul capului nu reușea să înțeleagă de ce trebuia neapărat planctonul să aibă gust mai bun, dacă toată lumea era obligată să primească doar asta. Era crocant și lipicios, în același timp, și îi rămânea pe cerul gurii ca un lipici rânced.

De pe înălțimea colinei, gardul de protecție era vizibil.

Matt își miji ochii în lumina orbitoare, dar nu putu sa vadă ce se află dincolo de el. I se păru că întrezărise o scânteiere de apă, departe, spre vest.

— Acela este Golful Californiei, spuse Carlos, întorcându-și ochii în direcția spre care privea Matt.

— Sunt balene acolo? întrebă el.

— Ar trebui să-și aducă singure bazinele, vorbi un băiat.

Carlos se întristă.

— Au existat balene odată când toată suprafața asta era acoperită de apă.

Arătă cu degetul spre un șir de dealuri de la est:

— Aceea era linia de coastă. De-a lungul anilor, apa care se vărsa din fluviul Colorado a ajuns extrem de poluată și balenele au murit.

— Ce s-a întâmplat cu golful? interveni Chacho.

— Ăsta este unul dintre cele mai mari triumfuri inginerești din Aztlán, spuse mândru Carlos. Am deviat cursul fluviului Colorado spre un canal subteran care curge până la Țara-de-Vis. După ce au fost înlăturați factorii poluanți, ne-am apucat să recoltăm planctonul din golf. Apa proaspătă de mare ne vine de la sud, însă, după atâta recoltă și prin pierderea debitului fluvial, golful s-a micșorat până la dimensiunile unui canal îngust.

„Deci de aici provenea apa Opiumului”, constată Matt în gând; sursa lor de apă era un fluviu atât de poluat, că putea ucide o balenă. Se întrebă dacă Patronul auzise de el. „Da, mai mult ca sigur, reflectă Matt. Apa nu costa nimic, iar Patronul nu rata niciun chilipir.”

După prânz, cei trei fură puși să muncească la acvariile cu saramură. Acestea se întindeau într-un șir lung în partea de vest a fabricii, fiind conectate într-o parte la o conductă de apă. Crevetele umpleau bazinele ca o masă viermuitoare, pulsândă și se hrăneau lacom cu alge roșii până ce corpurile li se făceau de culoarea sângelui. De la asta erau petele din piscine pe care le observase Matt la venire.

Descoperi că munca era chiar interesantă. Îi plăceau creaturile acelea mici, agitate și considera că trupușoarele lor unduitoare cu inelușe și vălurele ca niște aripioare erau la fel de drăguțe ca florile. El și ceilalți scoteau insectele cu ciorpacul și adăugau apă dacă era nevoie. Din păcate – s-ar putea spune – erau mii de insecte sinucigașe la sutele de bazine existente. După câteva ore, Matt simți că-i amorțise mâna, spatele îi înțepenise, iar ochii îl usturau de la sare. Continuau să trudească, însă Fidelito începuse să scâncească.

Deșertul se întindea în fața lor, nedezvăluind nici măcar umbra vreunui trunchi de copac căzut. Șirul bazinelor se prelungea parcă spre linia orizontului, în direcția canalului pe care Matt îl întrezărise în timpul mesei. Zarea era senină și se vedea sigur ceva bleu acum, iar apa părea rece și adâncă.

— Știi să înoți? îl întrebă el pe Chacho.

— Unde naiba să fi învățat eu așa ceva pretențios?

Chacho devenea răutăcios când obosea. Matt deduse că *pretențios* caracteriza ceva ce-ar face numai un aristocrat rău, mișel și răsfățat.

— Eu știu să înot, anunță Fidelito.

— Unde a învățat un ratat de pricăjit ca tine? Într-un bazin cu crevete? mârâi Chacho.

În loc să se enerveze, Fidelito luă de bună ceea ce i se spusese. Nu era prima dată când Matt constata că băiețelul era tare de treabă. Se mai scăpa el în pat și uneori vărsa când îți era lumea mai dragă, dar bunătatea lui compensa astea.

— Așa-i că sunt un pricăjit? Cred că aș putea înota în bazinele astea, nu?

— Da, ca să-ți mănânce crevetele cocoșelul.

Fidelito aruncă o privire speriata spre Chacho.

— Oo! La asta nu m-am gândit! zise el.

— Unde ai învățat sa înoți? întrebă Matt ca să schimbe vorba.

— M-a învățat *mi abuelita,* bunicuța mea în Yucatán. Locuiam pe malul oceanului.

— Era frumos?

— *Dacă era frumos?* țipă Fidelito. Era ca în rai! Aveam o căsuța albă, micuță, cu acoperiș de stuf. Bunica vindea pește la piață, și în vacanțe mă scotea în larg cu o canoe. De asta m-a învățat să înot, ca să nu mă înec dacă aș fi căzut în apă.

— Dacă era așa de grozav, de ce a mai vrut să fugă peste graniță? îl întrebă Chacho.

— A fost o furtună, explică băiețelul. Un ura… ura…

— Uragan? ghici Matt.

— Da! Și oceanul a înecat și măturat totul. Am fost nevoiți să ne adăpostim într-o tabără de refugiați.

— A! oftă Chacho, de parcă acum înțelegea totul.

— A trebuit să locuim într-o cameră mare la grămadă cu alți oameni și trebuia să facem toți același lucru o dată. Nu era niciun copac prin jur și decorul era atât de urât că *mi abuelita* s-a îmbolnăvit și refuza să mai mănânce. Au hrănit-o cu forța.

— Este datoria fiecărui cetățean să supraviețuiască și să contribuie la binele general, comentă Chacho. Mi s-a urlat asta și mie cam de un milion de ori.

— De ce n-au lăsat-o pe bunica ta să se întoarcă la malul oceanului? se interesă Matt.

— N-ai înțeles? zise Chacho. Au ținut-o captivă ca să o *poată ajuta* ei! Dacă toți fraierii săraci ar fi liberi, n-ar mai exista niciun neajutorat și atunci ar fi inutilă condiția de rahat a gardienilor.

Matt era uluit. Era cea mai nebunească idee pe care o auzise vreodată și totuși avea sens. Din același motiv erau băieții ținuți închiși, pentru că altfel ar fi scăpat dacă lăsa cineva o ușă deschisă.

— Asta se întâmplă peste tot în Aztlán?

— Bineînțeles că nu, spuse Chacho. În mare parte este în regulă, dar dacă ajungi în mâinile gardienilor, ești pierdut.

Înțelegi, suntem ratați cu acte! N-avem casă, slujbă sau bani, deci trebuie să ni se poarte de grijă.

— Și tu ai crescut într-o tabără? îl întreba Fidelito pe Matt.

Era o întrebare nevinovată, dar făcea referire la anumite lucruri despre care Matt prefera să nu vorbească. Spre norocul lui, sosirea lui Carlos într-un cărucior mic, electric îl salvă de la interogatoriu. Mașinuța avea un motor extrem de silențios, așa încât băieții îi simțiră prezența abia în ultimul moment.

— V-am urmărit preț de cincisprezece minute! vorbi Carlos. Ați tras chiulul!

— Căldura l-a terminat pe Fidelito, inventă Chacho repede o scuză. Am crezut c-o să leșine.

— Mănâncă sare! îl învăță Carlos pe băiețel. Sarea face bine la toate. Ar fi bine să va întoarceți acum acasă sau o să ajungeți pe întuneric.

Dădu sa plece cu mașinuța lui.

— Stai! N-ai putea să-l iei cu tine pe Fidelito? propuse Chacho. Este foarte obosit.

Carlos opri motorul și se întoarse cu fața spre ei:

— Băieți, băieți, băieți! Nu v-a spus nimeni că aceeași muncă se împarte în mod egal printre semeni? Dacă cineva trebuie sa ajungă pe jos, toată lumea va merge pe jos.

— Tu nu mergi pe jos! remarca Matt.

Lui Carlos îi pieri imediat zâmbetul de pe față.

— Deci aristocratul își dă aere vrând să ne țină nouă predici despre egalitate, replică el, dar nu-i decât un băiat îngâmfat care se crede mai bun ca noi ceilalți. Eu sunt un cetățean adevărat. Mi-am câștigat privilegiile prin muncă grea și supunere. Nu primești mâncare în seara asta!

— Ce rahat! se auzi Chacho.

— Nu pupați niciunul mâncare! O să învățați voi să vă supuneți voinței poporului, chiar dacă asta o să-mi ia cincizeci de ani.

Carlos plecă în trombă, stârnind în urmă un nor de praf și sare.

— Îmi pare rău, Fidelito! spuse Chacho. Nu meritai să fii băgat în șleahta noastră.

— Sunt mândru că sunt cu voi! strigă băiețelul. Voi sunteți ai mei *compadres!* La naiba cu Carlos și cu gardienii!

Fidelito avea o figură așa de fioroasă, cu pieptul lui costeliv scos în față și inspirând aer de revoluționar prin toți porii, că Matt și Chacho izbucniră în hohote isterice de râs.

29

Limpezirea unei minți încețoșate

— De ce îmi spune toată lumea „aristocratul”? întrebă Matt în timp ce se întorceau cu pași târșâiți spre bazinele cu crevete.

Chacho își șterse fruntea de sudoare cu mâneca salopetei:

— Nu știu! În parte, din cauza felului în care vorbești. Și apoi pentru că tot timpul judeci.

Matt se gândi la educația pe care o primise. Citise un munte de cărți și fusese martor la conversațiile dintre Patron și cei mai puternici oameni din lume.

— Parc-ai fi, nu știu cum să-ți explic… bunicul meu! Mă refer la manierele tale. Nu înfuleci mâncarea și nu scuipi pe jos, nu te-am auzit niciodată înjurând. E în ordine, dar este altceva.

Matt simți că-l ia cu frig. Copiase dintotdeauna felul de a se purta al Patronului, care, desigur, era cu o sută de ani în urmă fața de vremurile actuale.

— Él me cae bien. Mie mi se pare că ăsta-i farmecul lui, spuse Fidelito.

— Normal că ăsta-i farmecul lui, numai că…

Chacho se întoarse cu fața spre Matt:

— Știi, pari învățat cu lucruri mai bune! Noi, restul, ne-am născut în mizerie și știm că n-o să ieșim niciodată din ea.

— Aici suntem împreună, zise Matt arătând cu mâna roată deșertul torid.

— Da! Fiți bine veniți în fratele mai mic al iadului, exclamă Chacho împrăștiind cu pantofii movilițele de sare de pe jos.

În seara aceea cina a constat din pateuri din plancton și iarbă de mare fiartă. Matt nu era necăjit că o să sară peste

o masă, dar îi părea rău pentru Fidelito. Băiețelul arăta foarte slăbuț, de parcă n-ar fi supraviețuit, lipsit fiind de o cină. Chacho rezolvă problema holbându-se fioros la un puști mai slab de înger, până ce reuși să-i ia jumătate din porție. Când voia, te putea baga în sperieți cu strâmbăturile lui.

— Mănâncă! îl îndemna el pe Fidelito.

— Nu vreau mâncare dacă voi nu primiți nimic, protestă micuțul.

— Încearc-o pentru mine! Vreau să m-asigur că nu-i otrăvită.

Așa ca Fidelito înghiți pateul pe nerăsuflate.

La fel ca în celălalt lagăr de muncă, seara venea un gardian să le spună o poveste de adormit copiii foarte educativă. Îl chema Jorge. În capul lui Matt, cei trei – Rául, Carlos și Jorge – erau toți o apă și un pământ. Purtau aceleași uniforme negre cu stupi pe mâneci și erau toți idioți.

Povestea lui Jorge se intitula „De ce se prăfuiesc mințile asemenea camerelor vechi?”

— Ce se întâmplă cu trupurile voastre, începu el, dacă munciți toată ziua în soarele dogoritor?

Tăcu în așteptarea răspunsului, la fel ca Rául.

— Ne murdărim, rosti un băiat.

— Exact! exclamă încântat Jorge. Ni se murdăresc fețele, mâinile, tot corpul. Și atunci ce facem?

— Facem o baie, răspunse același băiat, obișnuit, se pare, cu exercițiul interogatoriului.

— Da! Dăm jos de pe noi tot jegul ăla și apoi ne simțim iarăși bine. Ce *bine* este să fii curat!

— Ce *bine este* să fii curat! îngânară toți băieții în cor, mai puțin Matt, Chacho și Fidelito, luați pe nepregătite.

— La fel mințile noastre pot aduna praf și au nevoie de curățare, continuă gardianul. De exemplu, o ușă care se închide și se deschide tot timpul nu scârțâie, deoarece nu are balamalele ruginite. Așa se întâmplă și cu munca. Dacă

nu tragi chiulul… — Jorge se uită fix spre Matt, Chacho și Fidelito te deprinzi cu munca și nu o să ruginească niciodată.

„Stai puțin!” gândi Matt. Ușa de la bucătăria Celiei era folosită în permanență, dar în zilele umede se umfla și trebuia s-o forțezi cu umărul să se deschidă. Tam Lin s-a înfuriat odată așa de tare, c-a dat cu pumnul în ea și a spart-o. Au înlocuit-o, și cea nouă mergea mult mai bine. Toate aceste amănunte se derulau acum prin capul lui Matt, dar nu spuse nimic. Nu mai voia să piardă o masă.

— Deci, dacă muncim constant și nu tăiem frunză la câini, spuse Jorge, munca noastră nu are timp să se prăfuiască. Însă și mințile noastre se pot umple de praf și de microbi. Îmi spune cineva cum putem să ne păstram mințile curate?

Chacho chicoti, iar Matt îl înghionti. Nu le trebuia acum să mai riște vreo vorbă de spirit. Câțiva băieți ridicară mâinile, însă gardianul îi ignoră.

— Cred că unul dintre noii frați poate să ne răspundă la întrebare. Ce zici Matt?

Imediat toți ochii se întoarseră spre Matt, care se simți ca încolțit de reflectoarele încrucișate ale securității Patronului.

— E-eu? se bâlbâi el. Eu sunt abia venit!

— Dar ai *atâtea* idei! susură Jorge. Sigur nu te deranjează să ne împărtășești și nouă câteva, nu?

Mintea lui Matt trecu repede în revistă argumentele deja prezentate de gardian.

— Nu cumva păstrarea unei minți curate se aseamănă cu îngrijirea balamalelor de la uși ca să nu ruginească? Dacă îți folosești creierul în permanență, nu are timp să capete boli.

Matt credea că răspunsul lui era genial în condițiile în care întrebarea picase ca din senin, însă se pare că era greșit. Îi văzu pe ceilalți băieți încordați, iar pe Jorge mascându-și un zâmbet în colțul gurii. I se întinsese o capcană.

— Opiniile bolnăvicioase care contravin binelui poporului

trebuie curățate prin autocritică, declară Jorge triumfător. Vrea cineva să-i arate lui Matt cum se procedează?

— Eu! Eu! urlară câțiva băieți, agitându-și brațele în aer.

Gardianul alese pe unul cu o erupție acneică impresionantă, întinsă pe gât și pe urechi. Toți băieții aveau probleme cu tenul, dar acesta ocupa de departe locul întâi. Avea coșuri inclusiv pe pielea capului, la rădăcină firelor de păr.

— OK, Ton-Ton! Spune tu primul, zise Jorge.

Ton-Ton avea o față de parcă intrase cu capul într-un zid. Nările îi erau așa de borcănate, încât aveai impresia ca ajungi să-i vezi tot până în creier, și Matt chiar crezu că vede ceva o fracțiune de secundă.

— Mie, ă, azi-dimineață mi-a trecut prin cap să fur mâncare, vorbi Ton-Ton foarte nerăbdător. Bucătarul a lăsat-o nesupravegheată o clipă și eu… ă… am vrut să iau o clătită, dar… n-am luat.

— Adică ai nutrit gânduri contrare binelui general al poporului, comentă Jorge.

— Eu… da.

— Ce pedeapsa primește o persoană care urzește asemenea planuri?

„Ce limbă vorbesc ăștia!” se miră Matt. Auzea fiecare cuvânt rostit clar și răspicat, dar îi scăpa înțelesul întregului.

— Ar… ar trebui, ă, să recit Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții de două ori înainte să mai primesc mâncare data viitoare, se pronunță Ton-Ton.

— Foarte bine! strigă Jorge.

După aceea gardianul mai alese alte câteva mâini ridicate și, la rândul lui, fiecare băiat în parte mărturisi tot felul de chestii ciudate, cum ar fi că nu împăturise cuvertura corect sau folosise prea mult săpun. Invariabil pedeapsa ce le revenea consta în recitarea Celor-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și a Celor-Patru-

Principii-care-Ajuta-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții, cu excepția cazului unui singur băiat care admise că a făcut o pauză de trei ore. Jorge se încruntă la el.

— Asta-i grav! Nu primești micul dejun! zise el.

Băiatul îl privi siderat.

Nu mai era nicio mână pe sus. Gardianul se întoarse spre Matt:

— Acum că noul nostru frate a fost învățat ce înseamnă autocritica, poate vrea și el să ne destăinuie câteva slăbiciuni de-ale lui.

Așteptă. Ton-Ton și restul băieților se aplecară mai în față.

— Ei, bine? întreba Jorge din nou după un timp.

— N-am făcut nimic rău, afirmă Matt.

Camera fu străbătută de un fior de groază.

— Nimic rău? repetă gardianul ridicând glasul. *Nimic rău?* Dar când ai vrut să se bage microcipuri în capetele unor cai nevinovați? Și când ai murdărit bucățile de plastic din care se fac sandale? Sau când i-ai convins pe tovarășii tăi să trageți chiulul în loc să curățați acvariile cu crevete?

— Eu am murdărit bucățile de plastic, chițăi Fidelito, arătând din cale afara de speriat, și atunci Matt adăugă repejor:

— Nu e vina lui! Eu i-am dat punga.

— Așa mai merge! se auzi Jorge.

— Dar eu am vomat! insistă băiețelul.

— Nu e vina ta, frate, spuse gardianul. Ai fost îndemnat pe cărări greșite de acest aristocrat. Taci din gură! porunci el înfuriat când puștiul dădu semne că voia să-și mai recunoască vina încă o dată. Voi, ceilalți, trebuie să-l ajutați pe acest aristocrat să vadă greșeala comportamentului său. Facem asta pentru că-l iubim și vrem să-l primim cum se cuvine în stup.

În acel moment toți îl atacară pe Matt cu reproșuri. Fiecare băiat din cameră, în afară de Chacho și de Fidelito, formulară câte o acuzație la adresa lui. „Vorbești ca un aristocrat! Îți împăturești cuvertura ciudat! Îți cureți

unghiile! Folosești cuvinte care nu-s pe înțelesul tuturor! ” Tot ce îi pomenise Chacho și chiar mai multe îi erau aruncate în față ca niște bulgări de noroi. Nu-l duru atât de mult incorectitudinea acestor acuzații, cât îl răni veninul care se afla în spatele lor. El crezuse că fusese acceptat printre ei și că ajunsese, în sfârșit, la o oază – poate urâtă și incomodă, dar totuși o oază – unde se putea simți bine primit. Totul însă era o minciună. Știau ce este el. Poate ca nu realizau cât de *surprinzător* de diferit era fața de ei, dar știau că nu este de-ai lor. O să-l împroaște cu noroi până o să-l sufoce.

Îi auzi pe băieți îndepărtându-se și pe Chacho boscorodind când se forță să urce într-unul dintre paturile de sus. Rămase singur în mijlocul camerei, ghemuit pe jos ca o creatură anormală ce era. Și totuși…

Din interior, dintr-un colțișor neștiut lui Matt, se înălța un cor de voci:

„Aici este micul secret murdar”, îi șopti Tam Lin la ureche. „Nimeni nu poate să deosebească o clonă de un om, pentru că, de fapt, nu există nicio diferență. Ideea că clonele sunt inferioare este o minciuna sfruntată. ”

Apoi crezu că brațele Celiei îl îmbrățișează și simți în nări aroma frunzelor de coriandru pe care le tăia ea în mâncare. „Te iubesc, *mi hijo!”,* zise ea strângându-l la piept. „Să nu uiți asta niciodată! ”

După aceea Patronul îi așeză pe cap mâna lui bătrână, încovrigată ca o gheară, și spuse: „Cum mă aruncam în noroi după monedele pe care ni le arunca primarul! Ce ne mai tăvăleam în mizerie ca porcii, dar aveam nevoie de bani! Eram așa de săraci, că nu aveam doi bănuți să-i zdrăngăn unul de celălalt. Ești exact ca mine la vârsta aceea. ”

Matt se cutremură. Patronul nu-l iubise, dar emoția pe care i-o transmisese era la fel de puternică: voința de a trăi, de a-și întinde ramurile până ce va acoperi toată pădurea cu umbra lui. În închipuirea lui, Matt întoarse privirea de la

Patron și o văzu pe María.

„Doamne, ce dor mi-a fost de tine! ” spuse María, sărutându-l.

„Te iubesc!” zise Matt.

„Și eu te iubesc!” replică María. „Știu că este un păcat și, probabil, voi ajunge în iad pentru asta.”

„Dacă am suflet, vin și eu cu tine”, promise el.

Matt se ridică de la podea și observă că lumina fusese stinsă în cameră. Chacho și Fidelito îl urmăreau cu privirea de pe paturile de sus, aproape de tavan. Cineva urma să regrete că îl așezase pe prichindel așa de sus. Chacho arătă cu degetul înspre ușă și făcu un gest foarte urât cu mâna. Fidelito își săltă cămașa și-i arătă fundul unui Jorge imaginar. Matt fu nevoit să înghită cu sughițuri ca să nu i se rostogolească lacrimi pe obraz. Până la urmă nu era singur de tot. Cu asemenea prieteni avea să învingă, așa cum Patronul învinsese în trecut sărăcia și moartea.

30

Când balenele și-au pierdut picioarele

Un lucru era sigur: ceva în locul acela, într-adevăr, îți anestezia simțul olfactiv, deoarece Matt nu mai simțea aerul alterat. Chiar și mâncarea avea gust mai bun. Nu efectiv bun, dar nici complet dezgustător. Zi după zi, el, Chacho și Fidelito patrulau pe lângă bazinele cu crevete și scoteau insectele. În fiecare seară mărșăluiau spre cantina, unde primeau o masă cu burgeri de plancton, paste de plancton sau *burrito* de plancton. Carlos părea extrem de inventiv cu ceea ce se putea face din plancton.

Când se încheie ciclul de dezvoltare, Ton-Ton apăru cu o combină uriașă, folosită în recoltare, care se mișca încet. Utilajul gemea ca un dinozaur anchilozat și golea conținutul bazinelor în pântecele lui găunos. Matt le umplea din nou cu apă de la conducta care venea din Golful Californiei.

La marginea din partea de vest a fermei de crevete, băieții se uitau prin gard la canalul îndepărtat care fusese cândva lat ca o mare. Era de un albastru-intens, străbătut de cârduri de pescăruși. Chacho se cățără riscant pe marginea unui acvariu ca să vadă mai bine. Partea de jos a gardului putea fi atinsă fără probleme, sârma din vârf bâzâia și pocnea de la tensiunea electrică. Fidelito își întinse brațul prin plasă, vrând parcă să atingă albastrul atrăgător. Matt căută locuri slăbite în plasa gardului, pentru că gândurile de evadare nu-i erau străine.

— Ce este aia? întrebă Chacho, arătând spre nord.

Matt făcu mâna streașină la ochi și zări ceva alb care se înălța deasupra unui dâmb.

— Nu par copaci, zise Chacho. Vrei să dăm o raită?

Soarele începea să coboare spre vest, dar tentația a ceva nou era prea mare ca să-i reziste.

— O să ne ia ceva timp, așteaptă-ne aici! îi comunică Matt lui Fidelito.

Știa ca băiețelul nu mai avea putere pentru o drumeție.

— Nu mă puteți lăsa singur! Suntem *compadres,* anunța Fidelito.

— Avem nevoie de tine să ne păzești lucrurile, îi spuse Chacho. Dacă încearcă cineva să ni le fure, lovește-l unde te-am învățat!

Fidelito rânji și salută militărește ca un pitic de comando. Matt și Chacho traversară un peisaj și mai dezolant decât zona din preajma salinelor. Aici, dacă ploua, doar câteva buruieni se încumetau să încolțească. Peste tot se întâlneau numai suprafețe albe de sare. Din loc în loc se vedeau scoici, urme ale vieții marine care ocupase în trecut toată întinderea aceea vastă.

— Poate că e doar o dună de sare, afirmă Chacho!

Pe măsură ce se apropiau, Matt observă niște forme ciudate care ieșeau în relief. Unele arătau ca niște vâsle, altele erau înguste și curbate. Nu mai văzuse ceva așa de ciudat. Ajunseră pe o pantă mică și priviră spre râpa care se căsca înaintea lor plină de oase de la un capăt la celălalt.

Câteva clipe, Chacho și Matt rămaseră muți pe marginea ei. Într-un târziu, Chacho murmura:

— Cineva a pierdut o groază de vite aici!

— Astea nu-s vite, interveni Matt.

Craniile erau uriașe, iar maxilarele aveau aspect de ciocuri de pasăre fioroasă. O singură coastă era mai lungă decât o vacă. Erau amestecate la un loc oase late, ca niște vâsle, cam de mărimea unor mese sau paturi obișnuite. Păreau atât de multe schelete îngrămădite acolo, că Matt nu reușea să le numere. Aproximă în gând o cifră de ordinul sutelor, poate chiar al miilor.

— Ăla nu cumva e un schelet de om? întreba Chacho.

Matt își miji ochii la umbrele adâncite în vale și întrezări ce-i arătase Chacho.

— Ia gândește-te! continuă băiatul corpolent. Dacă ar

cădea cineva aici, n-ar mai putea să iasă!

Matt analiză observația făcută. Intenționase să exploreze râpa, călcând de pe un os pe altul ca și când s-ar fi dat jos dintr-un copac uriaș. Vedea acum însă că toată structura oaselor se susținea într-un echilibru delicat. Dacă puneai piciorul într-un loc greșit, oasele se prăbușeau imediat. Își încleșta dinții, amețind la gândul a ce putea să pățească.

— Mai bine ne-am întoarce, zise Chacho. Să nu ne trezim cu Fidelito că apare aici!

Între timp băiețelul își ținuse de urât, împroșcând cu picioarele apa dintr-un bazin, și își pusese pe cap o plasă pentru a se feri de soare.

— Cum a fost? le strigă el celor doi.

Matt îi descrise oasele și, spre marea lui surpriză, băiețelul le identifică.

— Sunt balene! Opt exemplare au eșuat când locuiam pe plaja din Yucatán. Au înotat direct spre mal și n-au putut să revină în larg. *Mi abuelita* spunea că se întâmplă asta pentru că la început ele au mers pe pământ și uită că acum nu mai au picioare, ¡F*uchi!* Îhh! Miroseau ca tenișii lui Jorge! Sătenii au trebuit să le îngroape în nisip.

La întoarcere, în drum spre fabrică, Fidelito ciripi și sporovăi întruna despre balenele care intraseră în putrefacție. Tot ce era legat de bunica lui îi stârnea cheful de vorbă.

„Oare ce le-a atras pe acele balene, provocându-le moartea?” se gândea Matt în timp ce pășeau pe lângă acvarii. Poate ca râpa era încă plină de apă când Golful Californiei a secat și balenele au crezut că pot aștepta acolo până ce vor reveni ploile și vor umple la loc golful. Numai că golful nu s-a mai umplut, iar balenele rămase fără picioare nu au putut să se întoarcă pe jos acasă.

*

În fiecare noapte Jorge le spunea o poveste la culcare,

apoi îi îndemna pe băieți să-și recunoască păcatele. Și seară de seară, băieții, în frunte cu Ton-Ton, proferau acuze la adresa lui Matt. Voiau să se simtă umilit, dar lucru curios e că atacurile îl răneau tot mai puțin, pe măsură ce continuau. Matt îi compara cu o curte plină de curcani. Patronul comanda uneori câte o duzină din păsările acestea ridicole, când plănuia o petrecere, și lui Matt îi plăcea să se aplece peste gard și să le privească. Tam Lin zicea că sunt cele mai proaste pasări de pe pământ. Dacă se uită în sus când plouă, se îneacă. În orice caz, curcanii intrau într-o panică indescriptibilă, lovindu-se cap în cap, cu ochi măriți, când un uliu, având coada roșie, trecea pe deasupra lor. *Glu! glu! glu! glu!* ţipau ei îngroziți, deși cântăreau de cinci ori mai mult decât uliul și ar fi putut să-l strivească. Asta auzea Matt când băieții îi reproșau pe rând mereu aceleași defecte: *Glu! glu! glu!*

Ochii lui Jorge se îngustau și-și strângea buzele tare în momentul când Matt refuza să se confeseze, totuși nu spunea nimic. Chacho și Fidelito se prinseră destul de repede că cel mai ușor mod de a evita problemele era să-i dea gardianului ceea ce își dorea. Astfel, recunoșteau tot soiul de păcate imaginare, iar Jorge era așa de încântat, ca abia dacă îi pedepsea. În noaptea aceasta, după drumul la râpa cu balene, Matt era mai obosit decât de obicei. Pe parcursul recitării Celor-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și a Celor-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții mai mult mormăi și abia auzi povestea lui Jorge. Era ceva legat de faptul că ai nevoie de toate cele zece degete de la mâini ca să cânți la pian. Degetele trebuiau să se susțină între ele și nu să se dea în spectacol ieșind în evidența de unele singure.

Fidelito admise că făcuse glume pe seama *milk shake*-urilor din plancton, iar Chacho spuse că folosise niște cuvinte urâte când s-a declanșat clopoțelul de trezire. Gardianul zâmbi și se întoarse spre Matt, care tăcea. Știa că se comporta ca un prost, pentru ca n-ar fi trebuit decât să

recunoască o chestiune minoră, dar nu se putea forța să îngenuncheze în fața lui Jorge.

— Observ că aristocratului nostru încă îi mai trebuie educație, vorbi gardianul.

Privi spre adunarea de băieți și dintr-odată toată atmosfera se schimbă în cameră. Toți băieții se uitau în pământ. Nimeni nu ridică mâna. Matt își reveni cu greu din stupoare când constată ce se întâmplă.

— Tu! lătra Jorge, făcându-i pe câțiva băieți să tresară.

Arătă cu degetul spre Ton-Ton.

— E-eu? scârțâi Ton-Ton, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ai furat un joc pe hologramă din camerele gardienilor! L-am găsit sub un morman de cârpe la bucătărie.

— Eu, ă, eu, ă…

— Curățenia în camerele gardienilor este un privilegiu! urlă Jorge. Se câștigă prin supunere și bună purtare, dar ți-ai încălcat drepturile și obligațiile. Ce trebuie făcut în cazul unui băiat care se furișează prin camere și ia lucruri pe care ceilalți nu le au?

„Gardienii au lucruri pe care restul nu le au”, gândi Matt. Nu spuse nimic însă cu voce tare.

— Ar trebui să muncească în plus, își dădu cu părerea un băiat.

— Nu! țipă Jorge.

— Poate… dacă își cere scuze, încercă altcineva să ghicească.

— N-ați învățat nimic? răbufni gardianul. Albinele lucrătoare trebuie să se gândească la tot stupul. Dacă adună nectar pentru ele și nu aduc acasă nimic, stupul va flămânzi când dă frigul. Nu asta trebuie să facă muncitorii, așa se comporta numai *trântorii. Ei* fură de la alții, dar, când vine iarna, ce se întâmplă cu trântorii?

— Albinele bune îi omoară, se auzi un băiețel mic, de vârsta lui Fidelito.

„Stai o secundă!” îi fulgera lui Matt prin minte.

— Așa este! Albinele bune îi înțeapă pe trântori până îi omoară. Însă noi nu trebuie să mergem chiar așa de departe.

Matt expiră aerul pe care-l reținuse pe moment. În Opiu, crima era ceva obișnuit. Nu știa însă regulile de aici.

Ton-Ton era deja terorizat, redus complet la tăcere. Pe obrajii lui neîncântători privirii îi curgeau lacrimi și muci. Matt se trezi că-i este milă de el; Ton-Ton era un lingău alunecos care merita indiferent ce-l aștepta.

— Așază-te cum trebuie! îi ordonă Jorge.

Ton-Ton merse împleticindu-se spre perete, se aplecă cu fața la el, cu mâinile întinse înainte, își lipi palmele de zid și-și depărtă picioarele.

— Ține minte, dacă te miști, o să-ți fie mai rău!

Ton-Ton dădu din cap afirmativ.

Gardianul descuie un dulăpior și alese un baston. Matt observă că erau de toate mărimile. Jorge șovăi un timp până să se hotărască. Ton-Ton se tânguia încet. În cele din urmă, gardianul scoase un baston gros cam cât degetul lui mare și îl pocni de o saltea, ca să-i testeze rezistența. Cu excepția fornăielilor lui Ton-Ton, camera era cufundata în liniște.

Jorge făcea câte un pas înainte și înapoi, încercând să se decidă asupra locului unde să-l lovească pe Ton-Ton. Băiatului îi tremurau mâinile și picioarele așa de tare, că dădea impresia că o să se prăbușească înainte ca Jorge să-l atingă. Lui Matt nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Era atât de crud, *de inutil.* Ton-Ton se arătase nespus de doritor să se supună. Afișa o atitudine umilă ori de câte ori gardienii îi cereau să asculte. Poate ca tocmai aici era problema! Patronul spunea ca prăzile ușoare reprezentau ocazii de a-ți speria rivalii pe care nu îndrăzneai să-i ataci încă direct.

Adică pe mine” cugetă Matt. „Eu sunt rivalul pe care Jorge vrea să-l sperie.”

Gardianul încetă brusc să mai țopăie de colo-colo și își

luă avânt din colțul opus al camerei. Exact în ultimul moment, Ton-Ton se panică și fugi. Jorge îl ajunse imediat din urmă, dărâmând și lovind tot ce-i ieșea în cale. Îl izbi în mod repetat cu bastonul, până ce împroșcă cu sânge în jur. Fidelito își îngropa fața la pieptul lui Matt.

În sfârșit, gardianul se îndepărtă de el, gâfâind, și le făcu semn băieților care se ghemuiseră lângă ușă:

— Duceți-l la infirmerie! ordonă el.

Băieții se repeziră să îndeplinească ordinul. Îl scoaseră pe Ton-Ton din cameră, moale ca o cârpă și șchiopătând. Jorge propti bastonul de un pat și se șterse pe față cu un prosop. Toată lumea încremenise de spaimă și tăcea, ținându-și respirația.

După un timp, Jorge ridică privirea cu o expresie blândă de pedagog iubit. Nu mai avea nici urmă de furie pe față, la fel cum se întâmpla și cu Tom altădată, iar schimbarea aceasta rapidă era mai de groază decât furia.

— Cred că tânărul nostru aristocrat a învățat lecția, spuse el cu blândețe. Ei, Matt! Ai vreo slăbiciune personală pe care ai vrea să ne-o împărtășești?

— Nu, zise Matt, ferindu-l pe Fidelito din calea răului.

Toți inspirară adânc.

— Poftim?

— N-am făcut nimic rău!

Matt învățase prea bine lecția. Morala era: nici măcar supunerea oarbă nu te va salva de la pedeapsă!

— Înțeleg, oftă gardianul. Deci nu-i de ales. Ia poziție!

— Nu văd cum asta ar schimba ceva, spuse Matt. L-ai bătut pe Ton-Ton când stătea în patru labe.

— Așază-te! Scapi mai ușor! îndrăzni cineva să-i șoptească.

Jorge se răsuci spre ei, dar nu-și putu da seama cine vorbise. Matt stătea pe loc cu brațele încrucișate la piept. În sinea lui, tremura de frică, dar în realitate îi aruncă lui Jorge o privire, la fel de rece și de superioară ca atunci când Patronul voia să-și sperie vreun supus.

— Unii băieți, susură Jorge cu o voce firavă, aproape adormitoare, care-i dădu lui Matt fiori pe șira spinării, unii băieți nu știu să învețe decât de *frică.* Trebuie dezvățați și educați și iarăși dresați prin bătaie, până ce învață să facă ce li se spune. Poate fi ceva simplu ca măturatul podelei de pildă, dar se vor supune negreșit, ca să nu o mai încaseze. Și vor rămâne așa tot restul vieții.

— Cu alte cuvinte, vrei sa mă transformi într-un *zombie,* zise Matt.

— Nu! strigară câteva voci.

— Cum *îndrăznești* să mă acuzi de asta?

Jorge întinse mâna după baston.

— Recunosc eu în locul lui! Spun eu! țipa Fidelito, alergând în mijlocul camerei. A scăpat săpunul la dușuri și nu l-a mai ridicat de jos. Și a aruncat vasul cu griș fi'ncă era o gâză în el.

— Fidelito, idiotule! gemu Chacho.

— A făcut toate astea, pe cuvânt! plângea băiețelul.

Jorge se uita cu o licărire de interes în ochi când la Fidelito, când la Matt.

— Du-te la locul tău! îi spuse Matt încet.

— Stop! tună gardianul. Bag seamă că avem de-a face aici cu cel mai rău caz de îmbolnăvire socială. Aristocratul l-a făcut pe acest băiat valetul lui. Prin urmare, valetul trebuie pedepsit.

— O bătaie l-ar omorî, zise Matt.

— Nimeni nu-i prea mic să învețe prețul educației, reluă Jorge. Ba chiar și copiii de regi erau bătuți până învățau să nu mai plângă la adunările publice, și asta se întâmpla când aveau șase ani.

„M-a prins” gândi Matt. Indiferent cât de mult își dorea să reziste autorității lui Jorge, nu putea să continue riscând astfel viața băiețelului.

— Bine, atunci mărturisesc! rosti el. Am scăpat săpunul la duș și nu l-am mai luat de jos. Și am aruncat grișul, pentru ca avea o gâză în el.

— Și? îl îndemnă gardianul amabil.

— Am urinat într-un acvariu cu crevete, nu mă întrebați în care, că nu-mi amintesc. Și am lăsat apa curgând în chiuveta de la bucătărie.

— Ia poziție!

Matt se conformă, detestându-se că face asta, dar urându-l pe gardian și mai mult. Păstră o liniște ca de mormânt, când Jorge se foia de pe un picior pe altul încercând să-l calce pe nervi. Și nu țipă, deși se abținu cu greu când bărbatul își lua avânt din colțul opus și îl lovi cu asemenea forța încât simți ca o să leșine de durere. Se îndreptă și îndură fiecare lovitura, una după alta. După șase lovituri, Jorge consideră că este de-ajuns. Mai mult ca sigur însă se epuizase bătându-l pe Ton-Ton. Matt înțelese că scăpase ieftin, dar nu se îndoia că îl mai așteptau alte momente de agonie pe viitor. Jorge nu se lăsa învins așa de ușor.

Se împletici până la un pat și căzu lat acolo. Nici nu realiză bine plecarea lui Jorge din cameră, dar în secunda imediat următoare închiderii ușii băieții se dădură jos din pat și se strânseră în jurul lui.

— Ai fost mare! exclamau toți.

— Jorge este un ratat! afirma un băiat înalt, slăbuț, pe nume Flaco.

— Ratat? întreba Matt slăbit. Eu sunt cel care a pierdut.

— *¡Chale!* Nici vorbă! îl contrazise Chacho. Jorge a întrecut măsura în seara asta. Dacă se aude în Sediul Central al Gardienilor ce s-a întâmplat aici, îl dau afară.

— Nu o să se afle nimic, zise Chacho disprețuitor. Parcă am fi pe Lună aici!

— În curând o să fiu destul de mare să pot pleca, spuse Flaco. Am să mă duc atunci la sediu și o să le comunic.

— Nu am să aștept cu răsuflarea tăiată! conchise Chacho.

— Oricum, ai fost *muy bravo* să iei bătaie în locul lui Fidelito, i se adresă Flaco lui Matt. Credeam că ești un

aristocrat filfizon, dar ești, de fapt, la fel ca noi.

— Eu v-am tot spus! se înălță capul lui Fidelito de undeva.

Apoi toată gașca începu să se contrazică când anume descoperiseră că Matt nu era, în realitate, un fanfaron și când realizaseră că era *muy gente,* un tip grozav. Matt se lăsă cuprins din toate părțile de valul cald de aprobare al lor. Era năuc de durere, dar merita suferința îndurată, dacă ceilalți îl plăceau.

— Hei, trebuie să-l îngrijim, vorbi Flaco.

Se asigurară că holul este gol și-l duseră pe Matt la infirmerie, unde Ton-Ton dormea deja buștean. Un băiat cu semne de vărsat de vânt pe față, îmbrăcat într-o uniformă verde, îi pansă rănile lui Matt și-i dădu trei picături dintr-un lichid într-o linguriță.

„Ăsta-i laudanum”, constată Matt citind eticheta de pe sticlă. Se zbătu încercând sa refuze medicamentul. Nu voia să ajungă un robot ca Felicia sau să moară ca Ghemotoc, dar era prea extenuat ca să mai opună rezistență. Dacă moare, rătăcea mintea lui Matt prin ceața indusă de drog, oare se va întâlni cu Ghemotoc în tărâmul vieții de apoi locuit de ființele neomenești? Și oare cățelul își va înfige colții în glezna lui Matt, drept răzbunare că îl luase de lângă María?

31

Ton-Ton

— Mă simt cumplit! gemu Ton-Ton, întinzând mâna cu ochii închiși după paharul de apă de pe noptiera.

— Arăți îngrozitor! observa băiatul pătat de vărsat de vânt.

— Tu, ă, să-ți retragi cuvintele, Luna! Încă mai pot să te bat de-ți suna apa în cap!

— Nu mai poți de când sunt gardian, spuse încrezut Luna.

— Abia ești discipol.

Ton-Ton apucase între timp paharul, dar îl vărsă pe jumătate când încercă să bea.

— Cum adică? întreba Matt, care se încăpățâna la rândul lui să nu se întindă după apă, deși îi era foarte sete, deoarece bănuia că îl așteptau niște dureri serioase în caz ca se mișca. Te antrenezi să ajungi gardian?

— Păi, da, cred și eu, răspunse Luna. Toată lumea face asta, în cele din urma.

Matt privi cum dansează lumina pe paharul care se afla departe de el.

— Dar aici nu-s decât douăzeci de gardieni și… cam câți băieți?

— În prezent sunt două sute zece!

— Nu pot ajunge toți gardieni. Nu exista destule încăperi, zise Matt.

Ton-Ton și Luna schimbară priviri între ei.

— Carlos spune că fiecare dintre băieții care respecta Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții până la vârsta de optsprezece ani ajunge gardian, vorbi Ton-Ton.

Cu toate ca Matt încercă sa le explice pe îndelete

diferența dintre cifra de 200 de candidați și numărul restrâns de 20 de posturi, nu îi convinse.

— Ești, ăă, ești doar invidios, spuse Ton-Ton.

Într-adevăr exista un domeniu în care Ton-Ton avea foarte multe cunoștințe. Știa ce se întâmplă în corpul de clădire rezervat gardienilor, care era împrejmuit cu un zid înalt. Paznicii aveau acolo televizor, piscină și jocuri pe hologramă; țineau petreceri toată noaptea cu mâncare delicioasă, și Ton-Ton știa toate astea, pentru că le făcea curat prin camere și le spăla vesela. Matt presupuse ca i se dădea voie lui Ton-Ton înăuntru fiindcă era prea încet la minte ca să înțeleagă ce se petrece în jur. Dar, vorba Celiei, poate ca unii sunt înceți la minte, dar sunt și foarte meticuloși în analiză. Matt îl ascultă pe Ton-Ton vorbind și ajunse la concluzia că nu era prost. Observațiile sale în privința activităților gardienilor și faptul că se descurca bine cu mașinile fabricii denotau o minte inteligentă. Pur și simplu Ton-Ton era foarte precaut în exprimarea opiniilor sale.

Matt observă că băiatul era profund debusolat de pedeapsa pe care o suportase în seara anterioară. Una-două o aducea în discuție, zgândărind problema ca o mâncărime.

— Nu înțeleg, spuse el scuturând din cap. Eu, ă, n-am făcut nimic rău!

— Trebuie să fi făcut tu ceva, pentru că te-a bătut de ți-a zvântat pielea pe tine, zise Luna.

— Ba nu, ă, *n-am făcut!*

Matt parcă vedea rotițele mișcându-se greoi în mecanismul creierului lui Ton-Ton. Orice spunea Jorge era bun, Ton-Ton îi îndeplinea comenzile, prin urmare Ton-Ton era bun! Şi-atunci de ce primise bătaia aia soră cu moartea?

— Jorge este un *loco de remate,* un nebun de legat, vorbi Luna.

— Nu! insistă Ton-Ton. Este altceva!

Matt nu reușea sa priceapă concluzia la care băiatul voia să ajungă.

— Cum este în cazarma lor?

Ochii lui Ton-Ton se luminară:

— Ă! Nici nu-ți imaginezi! Au friptură de vită și de porc și plăcintă *á la mode.*

— Ce-i aia plăcintă *á la mode?* întrebă Luna.

— Este cu *înghețată* pe deasupra, întreagă, netopită!

— Am mâncat și eu odată înghețată, spuse pe un ton visător Luna. Mi-a luat-o mama.

— Gardienii beau și lapte adevărat, nu din plancton măcinat, și mănâncă bomboane de ciocolată învelite în hârtiuțe aurii.

Ton-Ton furase la un moment dat o bombonică și imaginea ei îi rămase mult timp în minte ca pe vremea copilăriei lui Matt, când acesta simțea prezența Fecioarei de Guadalupe la căpătâiul patului său.

— Nu te deranjează că gardienii au toate astea și tu nu? îl întreba Matt.

Atât Ton-Ton, cât și Luna se retraseră ofensați ca niște șerpi călcați pe coadă.

— Le-au câștigat! exclamă Luna. Au investit din timpul lor pentru ele, și noi, când vom investi din timpul nostru, vom avea și noi parte de ele.

— Da! aproba Ton-Ton, deși părea căzut pe gânduri.

— OK! OK! Eram doar curios, încheie Matt.

Se ridică în capul oaselor și se întinse după paharul de apă. Durerea era chiar mai mare decât se așteptase. Trase aer în piept și se lăsă pe spate.

— Cam nasol, nu-i așa?

Luna îi încleștă degetele pe pahar.

— Vrei niște laudanum?

— Nu!

Matt o văzuse ani întregi pe Felicia transformându-se treptat în *zombie* și nu voia să-i urmeze exemplul.

— Cum vrei! Mie, unul, îmi place substanța.

— Ce-ți trebuie? Ai cumva dureri? se interesă Matt.

Luna horcăi amuzat, de parcă Matt ar fi zis o prostie.

— Este un fel de bilet, înțelegi? De plecare din acest loc.

— Ești abia discipol, remarcă Ton-Ton cu dispreț. N-ai voie, ă, să pleci până ce nu te muți în cazarmă.

— Cine zice?

Luna ridică în sus sticluța de laudanum și o scutură ușor.

— Cum o să numere toate picăturile de aici? Este recompensa mea pentru că am condus infirmeria.

— Stai un moment! Vrei să spui că gardienii iau chestia asta?

— Desigur, răspunse Ton-Ton. Au *câștigat-o!*

Mintea lui Matt funcționa foarte repede.

— Câți dintre ei și cât de des?

— Toți și, ă, în fiecare seară.

Matt simțea că se învârtește pământul cu el. Asta însemna că seară de seara gardienii se transformau în *zombie.* Cu alte cuvinte, fabrica rămânea nepăzită și stația de electricitate care alimenta gardul, de asemenea. În mintea lui se aprinse un bec mare pe care sclipea cu majuscule cuvântul: „LIBERTATE".

— Știe vreunul dintre voi unde este San Luis? întrebă el.

Află că ambii băieți știau. Ton-Ton crescuse acolo. În felul său greoi, el descrie un oraș cu case cu ziduri albe și acoperișuri de țiglă, cu viță de vie întinsă pe ziduri, cu piețe aglomerate și grădini frumoase. Suna așa de plăcut, încât Matt se miră cum de nu-și dorea Ton-Ton să se întoarcă acasă. Ce viitor putea avea într-o cazarmă cu o sticlă de laudanum drept tovarăș? Era complet ilogic.

— San Luis chiar pare minunat, afirmă Matt.

— Ă, da! încuviință Ton-Ton, ca și cum abia își formase opinia

Matt simțea că arde de dorința de a-i spune să abandoneze Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții, să sară gardul și să fugă spre San

Luis, dar ar fi fost prostește din partea lui. Ton-Ton se străduia să-și formeze o părere cu o chibzuință înceată asemenea combinei de recoltat crevete care trecea pe lângă bazine. Nimic nu-l putea grăbi și – spera Matt – nimic nu-l putea întoarce din drum.

Când Matt se îndreptă cu dificultate spre baie și se uită în oglindă, avu un șoc. Toți băieții aveau coșuri, Matt știa ca are și el, dar acum era prima dată când vedea clar cât de gravă era situația, pentru că în dormitor nu exista nicio oglindă. Arăta plin ca o pizza! Se frecă tare pe față cu săpunul gri de iarbă de mare, dar nu reuși decât să-și facă pielea roșie ca racul. Ton-Ton și Luna pufniră în râs când reveni la ei.

— Sa știi că nu dispar la spălat, zise Luna.

— Arăt ca un burger de plancton, se plânse Matt.

— Ha! A, arați ca un burger de plancton care a fost ă, vărsat de un pescăruș și ă, a stat la soare, remarcă Ton-Ton într-un acces neobișnuit de lirism.

— Am înțeles!

Matt se târî cu greutate în pat și se întinse pe o parte ca să nu-l mai doară vergeturile de pe spate.

— Toți avem coșuri, spuse Luna. Este semnul distinctiv al persoanelor care lucrează cu plancton.

„Minunat” cugetă Matt. Gândindu-se mai bine, constata că Gardienii erau numai ușor atinși de acnee, dar în niciun caz nu se puteau compara cu puseurile de mici vulcani activi care acopereau fețele băieților. Poate că avea legătura cu mâncarea lor. Un regim alimentar cu friptură de porc, plăcintă à *la mode* și ciocolată era evident mai bun pentru ten decât planctonul hrănitor și sănătos.

*

Jorge îi forță pe Matt și pe Ton-Ton să se întoarcă la treabă a doua zi. Ton-Ton avea neapărată nevoie de încă o zi la infirmerie, dar se supuse fără să crâcnească. Matt era

nerăbdător să se întoarcă. Abia aștepta să înceapă să-și conceapă un plan de evadare. Înainte i se păruse inutil; acum aflase însă că San Luis era la câteva mile distanță la nord, după un șir de dealuri joase. Vorba lui Tam Lin, un temnicer are o sută de chestii pe cap, dar ocnașul numai unul: evadarea. Încerca să-și concentreze atenția numai în sensul ăsta, așa cum o armă cu laser sapă într-un zid de oțel. Cunoscându-i mediul de proveniența, Matt își imagina că Tam Lin cunoaște o grămadă de chestii despre evadarea din pușcării.

Tot ce avea el de făcut era să deconecteze gardul de la sursa electrică și apoi să-l sară. Stația de alimentare cu electricitate se închidea cu cheia la lăsarea întunericului. Gardienii îi numărau pe băieți în fiecare seară la zece și dimineața la cinci. Adică îi rămâneau șapte ore în care trebuia să parcurgă cele cinci mile până la gard (timp în care spera sa prindă curentul oprit) și apoi alte douăzeci de mile până în San Luis, pe întuneric. Dacă pe jos erau cactuși, călătoria putea dura chiar mai mult. Ce-ar face gardienii când ar descoperi că lipsesc trei băieți? Matt intenționa să-i ia cu el și pe Chacho și pe Fidelito. Oare Jorge era în stare să pună un hidroavion pe urmele lor ca să-i doboare din aer? Mai bine îl lăsa pe Fidelito. Nu ar rezista să parcurgă douăzeci de mile pe jos.

„Prietenia este o pacoste” gândi Matt. În trecut nu-și dorise decât prieteni, iar acum descoperea că intervin obligații. Foarte bine, o *să-l ia* și pe Fidelito, dar avea nevoie de mai mult timp. Dacă ar supraîncărca boilerul de lângă cazarma gardienilor, ar exploda și… Oare era greșit să arunce în aer cu fulgi cu tot douăzeci de oameni? Patronul nu s-ar fi îngrijorat nici măcar o secundă de asta; Tam Lin a încercat să-l arunce în aer pe premierul britanic, dar a omorât, în schimb, douăzeci de copii.

„Crima este ceva greșit, Frate-lup”, îi șopti o voce în cap. Oftă. Asta însemna probabil să ai conștiință, cum spunea María – și era o pacoste chiar mai mare decât prietenia.

*

— *De ce* trebuie să-l așteptăm pe el? întreba Chacho, în vreme ce urmăreau combina care recolta crevete cum se apropie sforăind și înghițind de bazinul lor.

— Pentru că știe lucruri pe care noi nu le cunoaștem, îi explică Matt calm.

Stăteau în dreptul ultimului bazin, iar dincolo de el se înălța gardul cu sârma cea mai de sus bâzâind și pocnind în aerul uscat.

— Este un lingău! Ne pârăște zilnic!

— De la bătaie numai! sublinie Matt.

— Ei, probabil că și-a luat concediu.

Chacho refuza să creadă că Ton-Ton avea vreo calitate.

— Fii amabil cu el, da?

— *Mi abuelita* spunea că sufletele oamenilor sunt ca grădinile, vorbi apoi Fidelito. Zicea că nu-i poți întoarce spatele cuiva pe motiv că are grădina plină de buruieni. Trebuie să-i oferi multă apă și lumină.

— Mama mia! exclamă Chacho, dar nu intenționa să-l contrazică pe băiețel.

În spatele combinei conduse de Ton-Ton se ridica un nor de praf, care se așternu peste pământul gol. Aerul era atât de nemișcat, că abia dacă sufla vântul la nivelul solului.

— Ă, ar trebui să lucrați, le strigă Ton-Ton oprind mașina cu o zdruncinătură.

— Și tu să stai cu capul în jos într-un bazin cu crevete, murmură Chacho.

Matt îl îmbrânci.

— Dacă mă, ă, așteptați să mă luați la bătaie, nu va mai deranjați, zise Ton-Ton. Pot, ă, să vă nenorocesc pe amândoi în bătaie.

— Ce-ți veni să presupui că trei persoane care așteaptă nevinovate la marginea drumului plănuiesc să te atace? întreba Chacho. Deși ar putea fi adevărat.

— Nu vrem decât să ne împrietenim, spuse Matt, încruntându-se la Chacho.

— De ce?

Ton-Ton își micșoră ochii suspicios.

— Fiindcă *mi abuelita* zicea că oamenii sunt asemenea grădinilor, ciripi Fidelito. Le trebuie soare și apă, iar sufletele lor au nevoie să fie… să fie…

— Plivite, încheie Chacho.

Ton-Ton făcu ochii mari, analizând aceasta afirmație curioasă.

— Vrem doar să ne împrietenim, OK? vorbi Matt.

Ton-Ton mai stătu un minut pe gânduri, apoi se dădu jos din combină.

— Când ai fost ultima dată în San Luis? întrebă el.

Chiar dacă întrebarea îl surprinse pe Ton-Ton, nu arătă.

— Cam, ă, acum un an. Am mers cu Jorge.

— Mai ai rude acolo?

— M-Mama mea a trecut granița, ă, cu mult timp în urma. T-Tata a încercat ă, a încercat, ă, sa dea de ea și nu s-a mai întors.

Matt observa ca Ton-Ton se bâlbâia mai tare când vorbea despre părinții lui.

— N-ai *abuelita?* se interesă Fidelito.

— Am, ă, avut! Poate ca mai trăiește acolo.

Lui Ton-Ton i se lăsaseră colțurile gurii.

— Pai, de ce nu te duci s-o cauți? îl întreba Chacho. *¡Hombre!* Dacă aș avea o bunică la numai douăzeci de mile distanță spre nord, aș smulge gardul ăsta din pământ să ajung la ea. Ce-i cu tine, omule?

— Chacho, nu! îl opri Matt cu mâna pe umăr.

— Nu, ă, înțelegeți! vorbi Ton-Ton. Jorge m-a văzut de partea cealaltă a graniței. Erau Patrulele Fermei și, ă, câini, dulăi mari de culoarea noroiului, cu niște colți imenși. Făceau tot ce le ordona patrula și soldații au dat comanda *să mă mănânce!* Ton-Ton se cutremura retrăind momentul.

— Jorge a traversat linia de frontieră și i-a împușcat. Și a

avut o grămadă de probleme din cauza asta. Mi-a, ă, salvat viața și lui îi datorez totul.

— Ți-a spus cumva Jorge să nu o cauți pe bunica ta? întreba Matt.

— Mi-a zis că m-am născut s-ajung gardian și că gardienii rar au familii, dar că, ă, este mai bine așa, pentru ca familiile nu fac decât să fugă și să te abandoneze.

— Dar cred că *abuelita* ta a plâns mult că nu te-ai mai întors! comentă Fidelito.

— Nici n-aveam cum să mă întorc, tembelule! urlă Ton-Ton. Trebuia să ajung în stomacul unui câine.

— Stai liniștit, Fidelito! îi spuse Matt băiețelului. OK, am plivit destule buruieni pe ziua de azi!

Îl mai întrebă pe Ton-Ton câte ceva despre San Luis, iar acesta era bucuros să le povestească. Cu cât vorbea mai mult, cu atât se bâlbâia mai puțin. Îi pierise expresia întunecată a feței, părea mai fericit și mai copilăros. Ton-Ton descria orașul așa de amănunțit, ca ai fi zis că are o hartă desenată în creier. Își amintea fiecare detaliu: o tufă de leandru cu flori portocalii, un zid de chirpici cu niște copăcei de un verde-pal crescuți deasupra lui, o fântână arteziană împroșcând apă cu zgomot într-un bazin de aramă. Parcă umbla cu o cameră de luat vederi de-a lungul străzilor. Și, treptat, lăsă garda jos și începu să vorbească despre ai lui *mamă* și *papă.*

Locuise într-o casa aglomerată cu mătuși și unchi, frați și verișori și o micuță *abuelita* care conducea tot stabilimentul, însă nu fusese un loc nefericit, cu toate că erau săraci. La final, Ton-Ton se întinse și zâmbi, ca după o masă bună.

— Ă, nu o să spun nimănui de ce ați întârziat, anunță el. Am să zic că s-a stricat combina.

O mare parte din drum îi îngădui lui Fidelito să meargă în spatele lui în cabină, ascunzându-l la picioare abia când ajunseră în vizorul cazărmii gardienilor.

— Nu înțeleg, șopti Chacho de pe o latură a combinei

care se scutura din toate părțile,

El și Matt mergeau alături, fericindu-se de norul de praf.

— Parcă ai aprins un bec în mintea lui. Nu credeam că Ton-Ton este așa de isteț.

Matt zâmbi, mulțumit ca băiatul grăsuț îi dădea dreptate:

— Celia era de părere că persoanele încete nu fac decât să fie foarte atente la detalii.

— Cine-i Celia?

Matt era cât pe ce să se dea de gol. Ascunsese cu grija orice referire la viața lui de dinainte de a ajunge în Aztlán; însă ascultându-i amintirile lui Ton-Ton, uitase pentru moment ca trebuie să aibă grijă ce spune.

— Păi, Celia… este… mama mea!

Și știa că nu minte. Toți anii aceia în care ea îl învățase să nu o considere mama lui dispăruseră. Nimeni nu mai avusese atâta grija de el cum făcuse ea. Nimeni nu-l protejase sau iubise la fel demult, poate doar cu excepția lui Tam Lin, iar acesta era, într-un fel, tatăl lui. Deodată toate acele amintiri ferite și reținute cu atâta precauție în noua lui viața îl copleșiră. Matt luptase cu el însuși ca să nu se mai gândească la Celia și la Tam Lin. Era prea dureros și acum, iată, se regăsea complet neajutorat. Se ghemui la pământ, cu lacrimi șiroindu-i pe fața. Se strânse puternic în brațe ca să nu plângă cu zgomot și să-și strice de tot imaginea în ochii lui Chacho. Dar acesta îl înțelegea.

— Ar fi trebuit să-mi țin gura asta grăsană! zise el, îngenunchind în praf lângă Matt. Este singurul lucru de care niciunul dintre noi nu trebuie să aducă vorba până nu suntem pregătiți să-i facem față. La naiba, eu mi-am scos ochii din orbite de atâta plâns în primele săptămâni.

— Ți-e rău? strigă Fidelito de la depărtare, din combină.

— Cred și eu, vorbi Chacho în locul lui. Dacă a mâncat o mână de crevete crude!

Îl acoperi până ce Matt își reveni destul cât să se ridice și să meargă mai departe.

32

Descoperit

În noaptea aceea Jorge, simțindu-l parcă vulnerabil, îl atacă iarăși pe Matt. Insista să recunoască tot mai multe greșeli și Matt se văzu nevoit să repete seria veche de păcate. Nici nu-i mai păsa de ce zice. Se simțea rănit pe dinăuntru. Într-un fel oarecum ciudat, el nici nu se mai afla în aceeași camera cu Jorge, pentru că mintea îi zburase la reședința Patronului. Se găsea deja în apartamentul Celiei, care din moment în moment urma să-l cheme să ia masa cu toții alături de Tam Lin. Imaginea închipuită îl chinuia profund, dar era o evadare binevenită comparativ cu ce se petrecea în prezent în viața lui.

— Dacă aristocratul refuză să m-asculte, auzi el vocea moale a lui Jorge, va trebui sa mă adresez valetului lui.

Matt se trezi din visare și îl văzu pe Fidelito tras de mâini până în mijlocul camerei. Băiețelul se îngălbenise la față de frică.

— Ai fost rău, nu-i așa? mârâi Jorge.

— Nu *foarte* rău, spuse Fidelito, aruncând ocheade spre dulapul cu bastoane.

— Asta eu hotărăsc, nu crezi? zise gardianul.

— Ba da! aprobă Fidelito.

Matt știa că scena din fața ochilor lui era importantă. Încercă să-și păstreze mintea limpede, dar aceasta continua să alunece ștrengărește spre amintirea apartamentului Celiei.

— Cred că aristocratul are nevoie să înțeleagă de ce trebuie controlată purtarea lui. Albinele lucrătoare știu că ceea ce fac ele afectează tot stupul. Dacă un muncitor leneș pierde toată ziua dormind și nu este pedepsit, îi învață și pe alții să-l ia drept exemplu, iar dacă destui

muncitori îl vor copia, atunci stupul moare.

Pe chipul lui Fidelito se citea clar că ideea îi trecuse și lui prin cap.

— Deci trebuie să-i corectăm pe valeții slabi și mici care cred că este amuzant să urmezi un exemplu negativ. Corect?

— N-nu știu!

Matt se forță să se concentreze asupra prezentului.

— Dacă vrei să mă pedepsești, de ce nu o faci pur și simplu?

— Pentru că altfel nu dă rezultate, replică Jorge.

Fața îi strălucea de bucurie, ca și când descoperise un adevăr sublim pe care abia așteptase să-l comunice și celorlalți. Matt îl compară din nou în gând cu Tom.

— Mărturisesc, mă supun, îmi primesc pedeapsa, reluă Matt.

— Da, dar nu crezi ceea ce spui, continuă gardianul. Parcurgi tot traseul obișnuit, dar în sinea ta încă te mai simți aristocrat. Am chibzuit mult timp la situația ta. Apoi mi-am dat seama că aristocratul *se definește* prin prezența unui valet. Dacă îi îndepărtezi valetul, poc! – pocni din degete – nu mai ai aristocrat! Așază-te cum trebuie, Fidelito!

Matt înlemnise, șocat. De data asta sigur mărturisirile sale nu mai puteau să-l salveze pe micuț. Se uita la ceilalți. Toți erau înmărmuriți. Ultima oară când Jorge îl amenințase pe Fidelito, Matt îi sărise în ajutor, dar acum situația era alta. Se părea că gardianul va încălca o limită invizibilă, iar băieții erau înspăimântați de ce le era dat să vadă. Nu li s-a părut nimic ieșit din comun când Ton-Ton luase bătaie fără niciun motiv. El era mare și putea să îndure, însă Fidelito era slăbuț și firav, în ciuda temperamentului lui aprins. Și avea numai opt ani.

Fidelito se așeză cum îi văzuse pe alții, la rândul lor amenințați cu bătaia: se aplecă ușor cu palmele lipite de perete și își depărta picioarele. Ceilalți băieți murmurară

ceva. Matt nu înțelese ce își spuseseră.

Jorge merse la dulap. Matt avu impresia ca începe să plutească deasupra scenei. La fel ca în alte dăți, mai ales din copilăria lui, și-ar fi dorit în acel moment să se poată retrage în lumea viselor sale. Poate că, dacă își imagina din răsputeri locuința Celiei, chiar reușea să se trezească acolo.

Jorge pășea rar prin cameră, lovind aerul cu bastonul. Părea gata dintr-o clipă într-alta să se lanseze în furia lui dezlănțuită. Se opri și își adună puterile, pregătindu-se pentru prima lovitura. Dădu să înainteze…

Matt se năpusti asupra gardianului. Îi intră cu capul în stomac și-i smulse bastonul din mâini. Jorge bătu în retragere, rămas fără aer. Matt îl izbi tare cu bastonul peste umăr și apoi îl doborî la pământ cu lovituri repetate. Chacho, ivit pe neașteptate, se amestecă în lupta, pocnindu-l pe Jorge cu pumnii.

— Tu-dai-în-copii! urla el sacadat, concomitent cu loviturile. Meriți să-fii-și-tu-bătut!

Restul băieților țipau și aclamau. Formaseră un ring în jurul gardianului și al celor doi atacatori ai acestuia și strângeau cercul tot mai mult. Flaco îl scosese pe Fidelito din raza de acțiune.

Matt simțea că i se învârtește capul, în vreme ce Jorge zăcea chircit pe podea, aparent grav rănit. Băieții-spectatori săreau în sus agitați și Matt ghici că erau pe cale să i se alăture.

— Stop! strigă el, dând drumul la baston. Îl apucă pe Chacho de braț și-l trase spre el. Să nu-l omorâm!

— De ce nu? întreba acesta, însă întreruperea fusese destul de brutală ca să îl readucă în fire.

Chacho se forță să se așeze pe jos și strânse din dinți. Gașca de băieți mârâi dezamăgită, dar îi făcu loc lui Jorge să iasă din cameră în patru labe prin mijlocul lor.

Nimeni nu spunea nimic. Chacho stătea pe podea, respirând apăsat, într-un colț Flaco avea grijă să-l țină în brațe pe Fidelito, iar Matt se scutura ca după un frison de

febră. Nu voia să-și închipuie ce va urma, dar coșmarul veni chiar mai repede decât se aștepta. Urme de pași tropotiră pe coridor, iar ușa se dădu în lături, împinsă de o armată de gardieni. În număr de douăzeci, aceștia năvăliră în cameră înarmați cu pistoale cu șocuri electrice, iar băieții se lipiră de perete. Mai întâi Matt, apoi Chacho fură prinși și imobilizați. Li se legară mâinile la spate cu banda scotch și li se fixă un plasture pe gură.

— Veți fi închiși cu toții, răcni Carlos către cei rămași. Mâine hotărâm ce vom face cu voi. Dar vreau să vă fie clar un lucru: nu vom mai – repet, *nu vom mai* – tolera acest gen de comportament de bandă de stradă!

— Nu vreți să știți ce a făcut Jorge? interveni Flaco.

— Ce ați făcut voi este mult mai grav! urlă Carlos.

— Voia să-l omoare pe Fidelito.

Afirmația păru realmente să-l sperie pe Carlos. Se opri și se uită la băiețelul care se ascundea la spatele lui Flaco.

— Minte, zise Jorge, ținându-se cu o mână de umărul rănit.

— Suntem două sute de-ai noștri, vorbi Flaco. Am fost toți martori!

Și în acea declarație, Matt sesiză că se subînțelegea o amenințare. Se aflau două sute de băieți în acel dormitor comun. Indiferent cât de bine înarmați erau, gardienii nu puteau să spere că pot controla o mulțime așa de numeroasă. La aceeași concluzie ajunse probabil și Carlos. Merse cu spatele câțiva pași spre ușă și le făcu semn bărbaților să-l urmeze, însă un grup de băieți se strânse ca un nor de praf de la suprafața solului salin și uscat din zonă și le blocă ieșirea. Acum gardienii erau prinși în cerc.

— Cred că ar trebui să ne ascultați, vorbi Flaco.

— Putem discuta despre asta mâine, zise Carlos.

„Nu” gândi Matt. „Nu-i lăsați să vă amâne. În clipa în care ies pe ușă, vor baricada intrarea. Nu vor mai vrea să asculte cum s-au petrecut faptele în realitate. Nu putea să se facă auzit, pentru că avea banda lipită peste buze.

— Cred că acum este mai bine, insistă Flaco.

Carlos înghiți în sec, agitându-și nervos degetul arătător pe trăgaci.

— I-a stricat aristocratul, se plânse Jorge. Treburile au început să meargă prost, de când a sosit acest porc arogant. El este cel care a provocat atacul, iar consecințele le cunoașteți. Este liderul. Restul sunt valeții lui mizerabili.

— Nu înrăutăți situația, îl sfătui Carlos.

— Luna de la infirmerie știe o poveste interesantă, continuă Jorge. Când ne-a fost adus aristocratul, el a ajutat să fie pus în pat și a văzut că are ceva scris pe talpa dreaptă.

„O, nu, nu, nu!” gândi Matt.

— Era o cicatrice veche pe deasupra, dar a reușit să descifreze scrisul care anunță următoarele: „Proprietate a familiei Alacrán”.

— Alacrán? repetă Carlos. Ăsta-i numele vampirului bătrân care conduce Țara-de-Vis.

— Știu, confirmă încântat Jorge. Mă întreb cum poate să aparțină o persoană unui domeniu, altfel decât muncind pe el. Sau *poate fiind un rahat de robot fugar!*

Un fior general răsună în toată încăperea.

— Nu folosi cuvântul ăsta murdar!

— Îmi cer scuze! se amuză Jorge. Am folosit un limbaj cu care mi-am imaginat că băieții sunt familiarizați. Ezitam, neștiind ce să fac cu această informație, când s-a ivit problema din seara asta. Ce *nostim* e dacă stai să te gândești că toți acești valeți i-au jurat loialitate unui nemernic de rahat – pardon, *zombie*, nu vreunui aristocrat veritabil.

„Nu, nu, nu!” implora Matt în gând. I se descoperise punctul slab. Cu toate că gardienii traseseră o concluzie greșită în privința tatuajului lui, momentul era la fel de devastator.

— Nu-mi vine să cred, spuse Flaco.

— De ce nu te convingi singur? îl provocă Jorge.

Flaco se apropie de locul unde stătea Matt, îngenunche lângă el și privi în sus cu o părere de rău în ochi imposibilă să-i reziști. N-avea rost să se împotrivească. Îi îngădui băiatului să-i răsucească talpa spre lumină și așteptă inevitabila reacție.

— Jorge are dreptate. Așa scrie: „Proprietate a familiei Alacrán”.

Băieții își pierdură pe loc avântul de rebeliune. Matt constată că erau atât de obișnuiți să se supună, că le-a trebuit foarte puțin să se predea. Se îndepărtară de ușă și se împrăștiară lent spre paturi.

— A-așteptați, se auzi o voce care-l surprinse pe Matt că intervine. Oricine, ă, poate ajunge prizonier în Țara-de-Vis, dar asta, ă, nu înseamnă neapărat că este o persoană rea.

— Liniște, Ton-Ton! Gândirea nu este punctul tău forte.

— Ă, am stat... și am tot analizat, continuă băiatul cel mare. Dacă părinții noștri au fugit, ă, în Țara-de-Vis, atunci, ă, și ei au fost tr-transformați în *z-zombie!*

Era evident că se consumase tare mult ca să spună toată fraza.

— Tatăl meu n-a fost robotizat! protestă Flaco. Trăiește în Statele Unite, conduce un studio de filmări și, când o să adune destui bani, trimite după mine.

— Ă, toți ne amăgim, ă, cu vorbele as-astea, se bâlbâi Ton-Ton, dar nu-s adevărate. Toți părinții noștri sunt acum roboți.

Un rând de voci îi strigară să tacă.

— Ai noștri *mamás* și *papás* nu sunt, ă, răi, d-doar ghinioniști, își desfășura el pledoaria în stilul său greoi, și nici M-Matt nu este rău.

— Of, du-te la culcare! îl apostrofă Jorge. Crezi că stă cineva să te asculte cum delirezi? Mereu ai fost prost și așa vei fi întotdeauna. Ai avut noroc că te-am recuperat de la granița Țării-de-Vis înainte să văd ce idiot ești!

— N-nu sunt prost! ripostă Ton-Ton, dar nu-l mai auzea nimeni.

Gardienii îi scoaseră din cameră pe Chacho și pe Matt, iar băieții se feriră de acesta din urmă ca de vreo boală contagioasă. Carlos încuie ușa după ei.

Cei arestați fură vârâți într-o cămară mică, unde nu încăpeau să se lungească pe jos. Era întunecată și înăbușitoare, iar podeaua, rece. Toată noaptea cei doi se sprijiniră de pereți și Matt se bucura în sinea lui că era întuneric și aveau gurile acoperite, pentru că n-ar fi suportat să-l audă pe Chacho insultându-l că este robot, cum nici n-ar fi vrut să-l vadă dezgustat de apropierea de un monstru.

33

Valea Oaselor

O lumina slabă se văzu pe sub ușă când doi dintre gardienii mai tineri sosiră după Matt și Chacho. Matt era așa de înțepenit, că aproape se prăbuși ca un buștean când încercară să-l ridice în picioare.

— Mmmm! se auzi înfundat de sub banda adezivă care-i acoperea gura lui Chacho.

Fură împinși până la una dintre remorcile cu care gardienii transportau echipament în incinta fabricii. Jorge stătea la volan, fumând o țigara. Li se mai puse băieților un rând de scotch în jurul gleznelor.

La început, mașina rula încet, pentru ca se alimenta cu energie solară, însă pe măsură ce soarele creștea tot mai puternic și scălda depresiunea salină, vehiculul prinse viteză. Matt observa că lăsau în urmă bazinele cu crevete și își dădu seama că se îndreptau spre gardul din partea de vest. Roțile scrâșneau pe drumul sticlos, iar briza zorilor sufla din loc în loc sarea, strângând-o în movilițe.

Lui Matt îi era foame și sete. Constată cu plăcere ca umărul lui Jorge era prins în ghips și spera să-l doară rău.

După un timp mașina luă o curbă și se zgâlțâi când intră pe teren mai accidentat. Matt văzu că mergeau în paralel cu gardul și urmări în spatele lui albatroșii care zburau în cercuri albe, înălțându-se sau scufundându-se în apă, deasupra Golfului Californiei. Țipetele lor ajungeau până la el, purtate de vântul uscat.

Mașina înainta tot mai greu. Când se înțepeni la un moment dat în sare, bărbații se dădură jos și proptiră crengi de pin pe dedesubt ca să elibereze roțile. În sfârșit mașina se opri, iar Matt fu luat pe sus de cei doi gardieni tineri. Ajunseseră pe o colină. În fața lor se întindea valea largă

care fusese cândva umplută cu apă, iar acum era plină de oase de balene. Scheletele se înălțau strident ca niște spini mari într-un vas rotund.

— Asta se numește Valea Oaselor, zise Jorge încântat.

Matt își aminti pe cineva spunându-i la sosire: „N-o să-ți meargă cu aiurelile tale aici! Avem ceva care se numește «curtea oaselor» și orice scandalagiu, care trece prin experiența ei, se întoarce inofensiv ca un mielușel.”

— Să-i scot acum banda? întreba unul dintre gardieni.

— Doar la gură! ordona Jorge.

— Dar asta înseamnă ca nu o să se poată cățăra afară.

— A încercat să mă omoare! urlă Jorge. Vrei ca un criminal să se cațăre și să se întoarcă sa stârnească o revoluție?

— Nu o să-i convină lui Carlos!

— Lasă-l pe Carlos în grija mea! răspunse Jorge.

Matt simți că i se îndepărtează banda de pe gură. Își mișcă ușor gura amorțită și-și umezi buzele umflate.

— Crezi că acum ți-e sete, stai să vezi tu mâine! zise Jorge zâmbind.

— *El* este criminalul! striga Matt, dar nu mai apucă să mai spună altceva.

Bărbații îl ridicară pe brațe și-l azvârliră în râpă. Ateriză pe ceva care se frânse, oasele se mișcară sub el și-l adânciră tot mai mult în groapă. Alunecă rostogolindu-se, până ce se opri pe un platou de cranii. Atârna acum agățat în mijlocul unei mări de oase, cu cerul senin deasupra capului, vizibil printre întretăierea de coaste și de vertebre.

Își coborî cu grija privirea; sub el se căsca un hău a cărui adâncime neagră putea doar să o ghicească. Câteva minute mai târziu îl auzi pe Chacho aterizând la mică distanța de el. Ansamblul de oase se mișcă din nou, iar Matt mai căzu câțiva metri în gol.

Simți un capăt de coastă împingându-l în spate. Un praf fin de sare i se așternea pe față. Îl auzi pe Chacho tușind și auzi pașii bărbaților cum se îndepărtau și huruitul mașinii

din ce în ce mai slab după plecare.

— Ești bine? țipă Chacho.

— Depinde ce înseamnă „bine” pentru tine! Matt se mira că încă mai putea râde, cu toate că îi izbutise doar un râs slab. Ești rănit?

— Nu tare! Ai vreun plan bun de salvare?

— Acum lucrez la el, zise Matt.

Sarea îi pudra fața și-i intra în gură.

— Nu m-ar deranja să beau ceva.

— Mie-mi spui? răspunse Chacho. Cred că aș putea să-mi tai legătura asta dacă găsesc un os ascuțit.

— Am eu unul care mă împunge în spate, interveni Matt.

Vorbea vesel, ca și când se refereau la căutarea unei soluții pentru a mai câștiga zece minute de somn și nu pentru a se salva de la o moarte lungă și chinuitoare.

— Alții au tot timpul noroc!

Chacho vorbea tot lejer, însă Matt bănuia că era la fel de speriat ca el.

Se undui între legături până ce încheieturile mâinilor i se proptiră pe osul tăios. Începu să frece banda înainte și înapoi, dar până să înregistreze vreun real progres, oasele se deplasară iar, adâncindu-se în beznă.

— Matt! îl strigă Chacho intrat în panică.

— Sunt aici! Ei, nu mi-a reușit. Încearcă tu!

În realitate inima lui Matt îi bubuia în piept și îi era teamă să se mai miște. Toată structura tremura și nu știa ce o să se întâmple dacă se ducea până la fund.

— Rahat! Of, rahat! pufnea Chacho.

Matt îl auzea foindu-se printre zăbrelele de oase.

— Avem toată ziua la dispoziție, nu te grăbi! îl încurajă Matt.

— Taci din gură! Cred că mai este ceva aici în groapa.

Lui Matt i se păru că aude un sunet foarte înalt. Era oare posibil să trăiască vreun animal în întunericul din adâncuri? Și apoi ce fel de animal și-ar alege un asemenea loc drept culcuș?

— Sunt *lilieci!* Lilieci oribili și grețoși! țipă Chacho.
— Liliecii nu sunt grețoși, spuse Matt oarecum liniștit.
O creatură adevărată era mult mai bună decât monștrii săi imaginari.
— Lasă glumele! O să ne sugă sângele!
— Ba nu! Eu și Tam Lin i-am urmărit de zeci de ori.
— Te așteaptă în întuneric, am văzut într-un film! Așteaptă să se facă beznă și apoi te atacă și-ți sug sângele.
Panica lui Chacho era isterică și molipsitoare. I se făcuse frică și lui Matt.
— Tam Lin zicea că sunt doar niște șoareci cu aripi. Le este la fel de groază și lor cum ne este și nouă...
— Vine unul spre mine! strigă Chacho.
— Stai locului! Nu te mișca! urlă Matt.
Tocmai îi trecuse prin minte un gând îngrozitor și voia să-l avertizeze pe Chacho înainte să se întâmple ceva. Chacho țipa în continuare, dar sigur îl ascultase pe Matt, pentru că nu se mai zbătea. După câteva clipe, încetase să mai țipe și doar suspina.
— Chacho! îl strigă Matt fără să fie băgat în seamă de acesta.
Băiatul plângea în continuare și sughița, încercând să-și recapete suflul.
Matt se răsuci cu grijă, căutând un alt os ascuțit. Jos, în bezna fantomatică de sub picioarele lui, lilieci mici fluturau din aripi și chițăiau. Probabil că hăul li se părea la fel de confortabil ca o peșteră. Zburau din colț în colț, făcând slalom printre oase, asemenea peștilor în apă. Un miros acru, stârnit de zbaterea aripilor lor, începu să se simtă în jur.
— Chacho? îl chemă iarăși Matt. Sunt aici! Liliecii o să se așeze acum. Încerc să-mi tai iar banda.
— Nu o sa ieșim niciodată de aici! gemu Chacho.
— Ba sigur o să ieșim! zise Matt. Dar trebuie să fim foarte, foarte atenți să nu alunecăm mai jos de atât.
— O să murim! spuse Chacho. Dacă vrem să ne cățărăm

mai sus, oasele o să se miște. Sunt tone de schelete aici. O să cădem la fund și ele peste noi.

Matt tăcu. Aceeași viziune o avusese și el. Câteva secunde disperarea îl împiedică să mai judece clar. Oare aici se încheia șansa lui de a avea viața pe care i-o oferiseră Celia și Tam Lin? Nu vor mai afla niciodată ce s-a întâmplat cu el. Vor crede că i-a abandonat.

— Tam Lin povestea că iepurii cedează când sunt prinși de coioți, vorbi el când se simți sigur pe vocea lui, adică se lasă pradă morții fiindcă sunt animale și nu înțeleg ce-i speranța. Dar oamenii sunt diferiți! Ei luptă cu moartea indiferent cât de gravă pare situația și uneori, chiar dacă totul le este potrivnic, înving.

— Da! Cam o dată la un milion de ani, se auzi Chacho.

— *De două ori* la un milion, îl corectă Matt. Noi suntem doi!

— Ești un iepure aiurit! comentă Chacho, oprindu-se din plâns.

*

Cu cât se înălța soarele mai sus deasupra văi, cu atât Matt devenea mai însetat. Încerca să nu se mai gândească la ce simte, dar nu putea să se abțină. Limba i se încleiase, iar pe gât îl zgâria nisipul înghițit.

— Am dat peste un os ascuțit, anunță Chacho. Cred că este un dinte!

— Grozav! spuse Matt, care se străduia să-și taie legăturile într-o coastă.

Banda adezivă era dintr-un material care se întindea, dar nu se rupea. Se încăpățâna să frece legătura de os și, deși materialul nu ceda, își mai lărgise strânsoarea. După un timp, Matt reuși să-și strecoare mâinile prin legătura lărgită.

— Am reușit! striga el.

— Și eu! răspunse Chacho.

— Încerc și la picioare!

Abia acum încolțea speranța în inima lui Matt. Își săltă încet picioarele și începu să zgârie banda adeziva cu un fragment de os. Acțiunea era extenuantă. Trebuia să se miște foarte lent, ca să nu provoace o nouă alunecare a oaselor, și se oprea la fiecare minut. Își dădu seama că îi slăbeau puterile. Și Chacho se odihnea la intervale dese și tot mai mari. Într-una dintre aceste pauze, îl întreba pe Matt:

— Cine este Tam Lin?

— Tatăl meu, răspunse Matt, de data aceasta fără ezitare.

— Ce ciudat să le spui părinților pe nume!

— Așa au vrut ei.

Urmă un moment lung de tăcere, apoi Chacho reluă:

— Chiar ești un *zombie?*

— Nu! zise Matt. Crezi că aș putea vorbi așa dacă aș fi?

— Dar i-ai văzut!

— Da, spuse Matt.

Vântul nu mai sufla, iar aerul părea greoi și stătut. Liniștea era sinistră, pentru că dădea impresia că deșertul aștepta să se întâmple ceva. Până și liliecii se opriseră din chițăit.

— Povestește-mi despre acei *zombie!*

Așa că Matt începu să-i descrie bărbații și femeile îmbrăcate în straie maronii care trudeau fără încetare la câmp și grădinarii care tundeau cu foarfecile peluzele vaste ale domeniului Patronului.

— Le spuneau eejiți, sublinie el.

— S-ar zice ca ai stat multișor acolo.

— De când mă știu, spuse Matt, hotărât să fie sincer măcar o dată.

— Părinții tăi erau… eejiți?

— Cred că ai putea să-i numești sclavi. O mare parte din muncă se face și cu oameni perfect normali și inteligenți.

Chacho oftă.

— Deci tatăl meu ar putea fi teafăr. A fost muzician. Aveați muzicieni?

— Da, admise Matt cu gândul la domnul Ortega.

Însă domnul Ortega nu putea fi tatăl lui Chacho. Trăia de prea multă vreme prin acele locuri.

Soarele se pregătea să apună. Era mai întunecat decât se așteptase Matt să fie în acel moment al zilei, cu toate că lumina era oricum redusă de adâncimea râpei. Reîncepu să bată vântul, gemând printre oase ca un suflet rătăcit și aducând o răcoare surprinzătoare.

— Parcă ar fi Bocitoarea, zise Chacho.

— Asta-i doar o poveste, îl lămuri Matt.

— Mama obișnuia să-mi povestească despre ea, și mama mea nu mințea.

Chacho reacționa instantaneu la orice insultă reală sau închipuită cu privire la mama lui. Matt știa că aceasta murise când Chacho avea șase ani.

— OK! O să cred și eu în Bocitoare, dacă și tu promiți să crezi că liliecii nu sunt periculoși.

— Mai bine nu mai îmi aminteai de ei!

Vântul sufla cu și mai mare putere, ridicând un nor de praf peste râpă. Oasele de la suprafață începură să se zgâlțâie și deodată Matt văzu o dâră de lumină orbitoare urmată de un pocnet de tunet.

— Vine *furtuna!* exclamă el mirat.

Vântul înghețat purta cu el mirosul de ploaie, făcându-l pe Matt să îndure cu greutate setea care-l chinuia. Furtunile erau rare în deșert, mai puțin în lunile august și septembrie, când se puteau isca din senin, vânturau totul și se linișteau la fel de brusc. Cea de acum promitea să fie spectaculoasă. Cerul se albise, apoi se coloră oranj în lumina de asfințit, ca un uriaș nor agățat pe sus. Fulgerele îl întretăiau. Matt numără în gând secundele dintre fasciculul luminos și zgomot, ca să estimeze viteza cu care se apropia furtuna de ei: o milă depărtare, jumătate, un sfert și apoi… Chiar deasupra lor norul se deschise și începu să bată cu piatră, mare cât boabele de cireașă.

— Prinde-le! striga Matt, însă răgetul furtunii era așa de

puternic, că probabil Chacho nu-l auzi.
Matt prinse câteva care cădeau printre oasele din apropierea lui și și le îngrămădi în gură. Ploaia continua să toarne cu găleata și Matt căscă gura ca să bea. Printre luminile fulgerelor văzu liliecii agățați de oase și auzi apa șiroind pe pereții văii. După care încetă. Tunetul se retrăgea spre deșert, fulgerul lumina tot mai slab, însă ploaia continua să spele valea.
Matt își întinse bluza ca să tragă cât mai multă umezeală. Ploaia îl mai înviorase, dar nu-și potolise încă setea. Cerul era aproape negru acum.
— Caută-ți din priviri, cât se mai vede, cel mai apropiat perete, îl îndemnă Matt pe Chacho. Eu am picioarele slobode, tu cum stai?
Celălalt băiat nu răspunse.
— Ești teafăr?
Lui Matt îi trecu prin cap gândul cumplit că băiatul era posibil să fi căzut în hau în timpul furtunii violente:
— Chacho! Răspunde-mi!
— Liliecii, începu băiatul cu o voce spartă.
Era încă lângă el. Matt simți o mare ușurare.
— Nu o să-ți facă nimic, zise el.
— S-au așezat mulți pe mine, reluă Chacho cu același ton jalnic.
— Și pe mine!
Brusc, Matt deveni conștient de creaturile mici care se furișau pe sub hainele lui.
— Vor să se ferească de apă, se bâlbâi el, în speranța că intuise adevărul. Li s-au inundat cuiburile și presupun că vor să se încălzească.
— Ba așteaptă să se întunece ca să ne sugă sângele!
— Nu fi idiot! urlă Matt. Sunt speriați și le este frig!
Totuși simțea și el o groază instinctivă față de mișcările lor șerpuitoare. Un fulger îndepărtat îi dezvălui o creatură mică cuibărită la pieptul lui. Avea un nas turtit, urechi ca niște frunzulițe și o gură căscată delicat, cu dinți ascuțiți ca

niște ace, dar mai avea și un pui adăpostit sub aripa golașă. Era o mamă care încerca să-și salveze puiul de la înec.

— Nu o să mă muști, așa-i? îi șopti el mamei-liliac.

Se roti încet, înghețând pe loc când simți pericolul clintirii oaselor, după care se mișcă iar, țintind să ajungă la cea mai apropiată margine. Liliacul se agăță în treacăt de bluza lui, înainte să cadă în beznă.

Matt se simțea ca un înotător într-o mare neobișnuită și terifiantă. La fiecare înaintare, se mai scufunda puțin. La un moment dat oasele i se lipiră apăsat de spate și se temu că îl vor ține blocat, dar se mișcară treptat și îl eliberară iar. Cu cât încerca să se apropie de mal, cu atât se lăsau din ce în ce mai grele. În curând nu va mai putea să se miște, și atunci ar rămâne înțepenit între ele ca o gâză prinsă în chihlimbar, obligat să-și aștepte moartea.

Râpa era cufundată în întuneric când mâinile sale se prinseră de piatră, nu de os. Matt se apucă de perete și se înălță până reuși să-și pună tălpile pe sol. De data asta simțea că trage după el în sus toată greutatea scheletelor care nu renunțau la prada lor. Se sprijini de stâncă, gâfâind de la efort. Descoperi un mic pârâiaș umflat de ploaie, care se scurgea printre crăpături, și lipăi apa ca un cățel. Era apa rece, de izvor, și avea un gust minunat.

— Chacho? strigă el. Dacă te ghidezi după vocea mea, o să ajungi la margine. Am găsit apă!

Niciun răspuns.

— O să vorbesc încontinuu ca să știi pe unde să o iei!

Matt povesti despre copilăria lui, sărind peste detaliile care ar fi fost greu de explicat. Descrise apartamentul Celiei și drumețiile făcute cu Tam Lin și vorbi despre căminele eejiților și câmpurile cu maci care le înconjurau. Matt nu știa sigur dacă Chacho îl poate auzi. Poate că leșinase sau chiar îl atacaseră liliecii.

La miezul nopții, Matt se trase pe coama pantei și se prăbuși pe terenul ud, incapabil să mai facă un pas. Îi pierise toată voința pe care o investise în strădania sa de a

evada. Zăcea lungit pe o parte, cu fața pe jumătate în noroi. Nu s-ar mai fi deplasat un centimetru, nici dacă se ivea Jorge atunci cu o armata de gardieni lângă el.

Părea să aibă scurte momente de pierdere a lucidității, când deodată prinse cu urechea un zgomot ciudat care venea din vale. Matt asculta, vrând să identifice sursa lui, și înțelese imediat despre ce era vorba: Chacho sforăia! Băiatul probabil adormise de epuizare. Deși captiv încă în râpă, măcar era în viață! Și liliecii nu-i supseseră sângele!

34

Crescătoria de crevete

Cerul era albastru-închis, iar noroiul era acoperit cu o pojghița de chiciura când Matt vru să se ridice în picioare. Se răzgândi însă și se încovrigă, ca să rețină puțina căldura pe care o mai degaja corpul său. Vântul sufla aspru peste micile băltoace de apă presărate la suprafața deșertului. La est se vedeau dâre ca de foc roz și galbene. Lui Matt nu-i mai fusese niciodată așa de frig. Dinții îi clănțăneau și tot trupul îi era chircit. În lumina crescândă observă că își rupsese hainele în multe locuri în timpul aventurii din râpă. Era zgâriat urât pe mâini și pe picioare, și rănile, pe care le ignorase în încercarea sa disperată de a supraviețui, zvâcneau acum dureros.

— Chacho! striga el spre marea de oase care arăta cenușie în lumina dinaintea zorilor. Chacho?

Vocea lui Matt era purtata de vânt.

— Am ieșit, sunt teafăr! Poți să ajungi și tu la mal. Ia-te după vocea mea!

Niciun răspuns.

— O să cobori un pic, dar, după un timp, ai să ieși la margine. Atunci te ajut și eu, strigă iarăși Matt.

Nimic.

Matt patrula înainte și înapoi pe muchia prăpastiei. Bănuia cam pe unde se află Chacho, dar nu-l vedea.

— S-a adunat apă aici după furtună. Nu pot s-ajung la tine, dar poți veni tu! O să fie bine. Te *rog,* Chacho! Nu renunța!

Băiatul strigat nu dădea niciun semn de viață.

Matt găsi o crăpătură în piatră, umplută cu apă de ploaie, și bău din ea până ce simți că îl străpunge o durere groaznică de cap. Apa era rece ca gheața. Se apropie din

nou de margine, strigând, implorând și chiar insultându-l pe Chacho ca să-i provoace o reacție, dar nu veni nimic din partea lui. Când soarele se ivi la capătul deșertului, mângâind cu razele lui gropile și vegetația aridă din jur, Matt se ghemui la adăpostul unui bolovan și plânse. Nu știa ce să mai facă. Chacho era undeva acolo, dar nu îl putea găsi. Chiar dacă îl localiza, Matt tot nu putea ajunge până la el și nici nu existau plante în deșert din care să improvizeze o funie rezistentă. Matt plânse până se simți la capătul puterilor, ceea ce nu însemna prea mult, pentru că era deja obosit. Lumina soarelui aduse o ușoară încălzire a aerului, deși vântul biciuia încă tăios când Matt se ridică.

Ce putea face oare? Unde să se ducă? Nu putea rămâne aici până revenea Jorge ca să verifice cum stau lucrurile, dar nici nu putea să-l lase în urmă pe Chacho. Șchiopătă iar spre buza văii și se așeză pe margine. Începu să vorbească fără oprire, uneori îndemnându-l pe Chacho să vină spre glasul lui, alteori pur și simplu bătând câmpii despre copilăria lui. Povesti despre Patron și despre petrecerile lui aniversare fantastice, aminti și de María și de Ghemotoc. Vorbi până i se uscă gâtul, dar nu voia să tacă, pentru că simțea că asta era singura frânghie pe care i-o putea întinde lui Chacho. Dacă băiatul îl auzea, nu s-ar mai simți complet singur și măcar ar încerca să rămână în viață.

Soarele ajunsese exact deasupra văii. Matt văzu la o oarecare adâncime un petic maro. Era uniforma tuturor băieților care lucrau în fabrică.

— Te văd, Chacho, zise Matt. Nu ești prea departe de margine. Ai să reușești, dacă te străduiești.

Din depărtare se auzi un zgomot mecanic, ca de metal. Nu era mașina lui Jorge, dar poate că acesta împrumutase ceva mai puternic. Matt își duse mâna streașină la ochi. Plănuia să se ascundă, însă constată cu groază că lăsase urme de noroi pe unde călcase. Era imposibil să le acopere până să apară acel cineva. Rămase locului lipsit de speranță, așteptând să fie descoperit de gardian, dar, spre

surprinderea lui, în locul acestuia își făcu apariția combina de recoltat crevete a lui Ton-Ton, zguduindu-se și huruind toată la orizontul pustiu. Fidelito stătea pe capotă. De îndată ce îl văzu pe Matt, sări jos și începu să alerge spre el.

— Matt! Matt! țipa băiețelul. Ai scăpat! Unde-i Chacho?

Îi sări în brațe lui Matt și aproape îl dădu jos din picioare.

— Sunt așa de fericit! Trăiești! Am fost așa de îngrijorat!

Matt îl ținea bine, ca nu cumva să țopăie în groapă. Utilajul se opri cu o ultimă hurducăiala.

— Eu… ă, m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor, zise Ton-Ton.

Matt începu să râdă, numai că râsul îi semăna mai mult a criză de isterie.

— Să am nevoie de ajutor? îngăimă el întretăiat de hohote. Cred că așa s-ar părea!

— Am zis eu, exclamă Ton-Ton nedumerit.

Matt începu să tremure și râsul lui se transformă într-un plâns furtunos.

— Nu plânge! se văicări Fidelito.

— E vorba de Chacho! suspină Matt. E între oase și nu mai spune absolut nimic. Cred că a murit.

— Unde e? întrebă Ton-Ton.

Matt îi arătă cu degetul uniforma, agățându-se strâns de brațul lui Fidelito. Era terorizat ca nu cumva băiețelul să cadă în groapă.

Ton-Ton aduse combina lângă margine și dirijă brațul mecanic cu care aduna conținutul bazinelor între oase. Acesta se termina la capăt cu o gheară. Încet și metodic, Ton-Ton eliberă stratul de oase de la suprafață până ce îi zăriră fața lui Chacho. Băiatul ținea ochii închiși. Ton-Ton mai îndepărtă câteva oase, făcând vizibil acum și trunchiul lui Chacho. Avea uniforma sfâșiată și pătată cu sânge, dar respira.

— Ar merge mai bine, dacă… ă, ne-ar ajuta și el, spuse Ton-Ton, manevrând mașina la fel de delicat ca un chirurg care făcea o operație.

— Aș putea să mă cațăr pe braț și să leg o frânghie în jurul lui?

Matt se oprise din plâns, dar nu reușea să-și calmeze tremuratul.

— Îmm! mormăi Ton-Ton. Ai fi, ă, cam de cât ajutor ar fi un condor beat care ar încerca, ă, să care o vacă moartă.

Continuă să lucreze la fel de încet și de atent că lui Matt îi venea să urle, dar Ton-Ton avea dreptate. O singură mișcare greșită putea declanșa căderea oaselor la loc peste băiat. În sfârșit, Ton-Ton încleștă fălcile utilajului în jurul mijlocului lui Chacho. Acestea erau destul de puternice să sfarme piatră, însă Ton-Ton făcu să-l ridice pe băiat în aer umblând fragil cu el ca și cum ar fi fost un ou. Apoi dădu cu spatele, legănă brațul peste vale, îl scoase la margine și-l depozită pe Chacho pe pământ. Ton-Ton ridică mult brațul și-l strânse deasupra utilajului în poziția lui obișnuită. Atent în toate, nu avea de gând să-și lase treaba neterminată.

Matt îngenunche lângă Chacho și-i luă pulsul. Bătea rar, dar puternic. Fidelito îl mângâie pe față.

— De ce nu se trezește?

— Este, ă, în stare de șoc, se auzi Ton-Ton, coborând din mașină. Am mai văzut asta. Oamenii îndură groaza până la un anumit punct, după care cad într-un fel de, ă, somn. Țineți-l în picioare! Trebuie să-i dăm de băut!

Matt îl susținu pe Chacho, în vreme ce Ton-Ton îi turna în gură un lichid roșu dintr-o sticlă de plastic.

— Este suc de căpșune, explică el. Gardienii beau tot timpul. Conține electroliți și este indicat în cazuri de deshidratare.

Matt era uimit de cunoștințele medicale ale lui Ton-Ton, dar știa că înregistrează tot ce aude. Probabil Luna de la infirmerie îi vorbise despre deshidratare. Chacho tuși, se linse pe buze și înghiți. Deschise larg ochii, înșfăcă sticla și începu să înghită lacom.

— Mai încet! zise Ton-Ton, smulgându-i sticla de la gură. Dacă bei prea repede, o să, ă, vomiți.

— Mai vreau! Mai vreau! orăcăi Chacho, dar Ton-Ton îl obligă să ia înghițituri mici.

Chacho bombăni câteva înjurături, însă băiatul mai mare ca el înălță nepăsător din umeri, continuând să-i dea cu porția sucul de căpșune, până ce hotărî că a băut destul. Desfăcu o altă sticlă și i-o întinse lui Matt.

„Raiul nu poate fi mai bun ca asta!” gândi Matt, savurând lichidul rece, dulce care-i înota prin gură. Probabil gustul de sirop de căpșune se încadra în aceeași categorie cu crabul Patronului adus cu avionul din Yucatán.

— Ar trebui să plecăm, anunță Ton-Ton, pornind combina.

Euforia lui Matt scăzu brusc.

— Să ne întoarcem? Jorge vrea să ne omoare. L-am auzit spunând asta.

— Păstrează-ți calmul! îl lamuri Ton-Ton. Mergem la San Luis să o găsesc pe *abuelita* mea.

— A fost ideea mea! zise Fidelito.

— Ba a fost *a mea!* rosti Ton-Ton cu fermitate.

Matt îi puse mâna la gura lui Fidelito ca să-l facă să tacă. Nu mai conta a cui fusese ideea, atâta timp cât Ton-Ton nu renunța la ea.

— Nu știu cât o sa rezist să merg pe jos, murmura Chacho, arătând ca adormit.

— De asta am luat, ă, combina de recoltat crevete, continuă Ton-Ton. Tu și Matt puteți sta în remorca, iar Fidelito, ă, merge în față, lângă mine.

Din punctul de vedere al lui Ton-Ton, aici se încheia discuția. Matt nu îl contrazise. Prin cine știe ce proces mintal lent și insistent, Ton-Ton luase hotărârea să încerce o evadare. Și chiar dacă intenționa să meargă cu o viteză de 15 km/oră, nimic nu l-ar fi determinat pe Matt să-l facă să-și schimbe planurile. Se întreba numai cum avea de gând să treacă de gardieni.

Matt îl ajută pe Chacho să coboare pe scara de metal în rezervor. Deși golit de apa stătută, acesta tot duhnea a crevete împuțit. Matt crezu că o să verse, dar avea

stomacul gol. Cel puțin așa nu i se va face foame pe drum. Chacho adormi pe podeaua umedă, iar Matt se cățăra sus pe scară, cu fața în bătaia vântului. Cincisprezece kilometri la oră! Matt realiză că își făcuse planuri nebunești. Până și Fidelito alerga mai repede decât mergea combina. Ton-Ton trebuia să facă mereu manevre să ocolească pietrele sau gropile. De câteva ori mașina fu pe cale să se răstoarne, însă se redresa imediat și mergea mai departe.

Un timp făcură înconjurul văii cu oase îndreptându-se spre nord, apoi o luară spre vest. Solul era plin de bolovani cu dâmburi de sare printre ei, iar combina gemea și protesta până să răzbată înainte. În cele din urmă ajunseră în fața gardului, și Ton-Ton opri.

— Toată lumea jos! anunță el.

Îl ajută pe Matt să-l scoată pe Chacho din remorcă, acesta fiind prea slăbit să stea în picioare. Asistați de obișnuitul dans al lui Fidelito în jurul lor, băieții îl duseră pe brațe până la un petic moale de sare.

— Stai aici! îi ordona Ton-Ton lui Fidelito. Vorbesc serios! Dacă, ă, te prind pe lângă combină, te, ă, bat măr!

— N-ar face-o cu adevărat! șopti Fidelito când băiatul mai mare se îndepărtă.

— Cum rămâne cu gardienii? întrebă Matt. Nu-i este teamă că ne vor prinde?

— Nicio șansă! susținu Fidelito emoționat. Sunt închiși în cazarmă! Ușile și geamurile sunt blocate cu saci de sare, munți întregi de sare! Toți băieții ne-au ajutat!

— Dar n-au încercat gardienii să-i oprească?

— Dormeau, răspunse Fidelito. Ton-Ton zicea că nu s-ar fi trezit deloc, indiferent cât zgomot am fi făcut.

Lui Matt nu-i convenea ceva în toată povestea asta, dar era prea speriat de ce făcea Ton-Ton în clipa de față ca să mai pună vreo întrebare. Băiatul prinsese cu brațul combinei un singur cablu din gard și începu să dea în spate, întinzând sârma cu un zgomot oribil, de tocat metale, scrâșnitor, până ce pocni, rupându-se în două. Ton-Ton luă

pe rând fiecare cablu; cu cât rupea mai multe, cu atât era mai ușor să desfacă gardul și curând formase o gaură suficient de mare să treacă cu mașina prin ea.

Matt se uita neliniștit la capătul de sus al gardului. Singurul fir de care trebuiau să se îngrijoreze era încă întreg, pocnind și bâzâind în aer. Câtă vreme Ton-Ton nu-l atingea, erau în siguranță.

— Cum te simți? îl întrebă Matt pe Chacho.

— Nu știu! îngăimă băiatul cu o voce slabă. Nu știu sigur ce mi se întâmplă! Am încercat să vin după tine azi-noapte, dar oasele au căzut peste mine așa de tare, că abia mai respiram. Parcă eram prins sub o stâncă.

Se opri părând că nu mai are putere să continue.

— Te doare pieptul? întrebă Matt.

Acum înțelegea de ce nu-i răspunsese Chacho.

— Un pic! Dar nu cred că mi-am rupt ceva. Doar că... nu reușesc să inspir destul.

— Nu mai vorbi! O să te ducem la un doctor de îndată ce ajungem în San Luis.

Îl îngrijora starea lui Chacho, pentru că nu știa care putea fi problema.

Ton-Ton conduse mașina prin deschizătura creată și-l ajută pe Matt să-l strecoare pe Chacho iar în rezervor. Călătoria mai departe decurse nesperat de bine.

În paralel cu gardul, se întindea un drum pavat, și utilajul putu să se deplaseze cu viteză mai mare. Din loc în loc, Ton-Ton se oprea să-și dezmorțească picioarele și să-l lase pe Fidelito să-și mai consume o parte din energia lui debordantă.

— Dacă, ă, mai sari o *dată* pe scaunul meu, te bat, ă, de-ți sună apa în cap! amenință el.

Băiețelul se mai liniști preț de un minut-două.

Cu toții beau sucuri de căpșune, Ton-Ton avea o navetă de sticle în cabină. Făcu și o pauză pentru masa de prânz și scoase la iveala gustări minunate de care Chacho și Fidelito nici nu auziseră. Mâncară cașcaval și salam cu piper,

măsline la cutie și biscuiți cu cremă. Dacă li se făcea sete de la mâncare, puteau oricând să se sature cu suc de căpșune. Rezerva era mai mult decât îndestulătoare. Încheiară cu bomboane de ciocolată în hârtie aurită.

— Sunt atât de fericit, ca-mi vine să zbor! declară Fidelito, oftând mulțumit.

Matt își făcea griji în privința ușurinței cu care se avântaseră în această expediție înceată, tratată cam în glumă.

— Nu îți este teama că gardienii vor săpa și își vor face loc să iasă? îl întreba el pe Ton-Ton.

— I-am zis de sacii cu sare, vorbi Fidelito.

— Sunt, ă, adormiți, răspunse băiatul cel mai mare dintre ei.

— Nu cred, după atâta timp! zise Matt. Doar dacă... O, nu, Ton-Ton, sper că nu le-ai dat laudanum!

— O meritau! îngână el cu același ton de cățel servil cu care îi apărase deunăzi în infirmerie.

— Cât le-ai dat?

— Destul!

Matt înțelese că nu avea să scoată mai multe de la el.

— A fost grozav! izbucni Fidelito. Ton-Ton ne-a spus că mergem să te salvăm, dar că trebuie să așteptăm răsăritul.

— Combina, ă, funcționează pe bază de energie solară, adăugă Ton-Ton.

— Prin urmare, Flaco s-a asigurat că gardienii au adormit și împreună cu ceilalți au început să strângă provizii din mâncarea lor. După care au încărcat toți sacii pe care i-au găsit cu sare și au baricadat clădirea cu ei. Flaco a spus că va aștepta hidroavionul cu provizii ca să-l transporte până la sediu... sediu...

— Sediul Central, completa Ton-Ton.

— Da! Și să le povestească ce a făcut Jorge.

— Flaco are încredere în cei din Sediul Central. Eu unul, nu! vorbi Ton-Ton.

— Nici eu, murmură Chacho.

Stătea sprijinit de o parte a combinei cu o sticlă de suc în mână. Părea că abia își mai ține ochii deschiși.

— Poate că ar trebui să ne grăbim, hotărî Matt privindu-l.

— Da! aprobă Ton-Ton.

Așa că utilajul își reluă drumul, până ajunse într-un punct unde gardul cotea la dreapta, iar șoseaua înainta spre nord, în direcția unui șir de dealuri scunde. În stînga se aflau rămășițele Golfului Californiei, dar dintr-odată dispărură și fură înlocuite de nisipuri mișcătoare. Sesizară dâre de aer urât mirositor în apropiere. Era aceeași duhoare pe care Matt o întâlnise la groapa de gunoi de lângă căminele eejiților, însă aici părea mai înțepătoare și mai pregnantă.

Se apropia de asfințit și umbrele înserării animau deșertul. Combina cobora încet printre dealuri, dar, ajunsă în fața unei trecători unde șoseaua era în beznă totală, se opri.

— Până aici, zise Ton-Ton dându-se jos din cabină. De aici nu mai pleacă până în zori.

Matt împreuna cu Ton-Ton îl săltară pe Chacho din remorcă și-l așezară la marginea drumului, învelit în păturile aduse de Ton-Ton. El și Matt inspectară capătul celălalt al trecătorii, urmărind cum soarele intra într-o ceață violetă.

— Cât mai este până în San Luis?

— Patru kilometri, poate cinci, spuse Ton-Ton. Trebuie să traversăm fluviul Colorado.

— Nu cred că Chacho poate să aștepte până dimineață.

Ton-Ton privea în continuare în zare la soarele care pierea.

Era greu de ghicit ce-i trecea prin cap atunci.

— Eu, ă, mi-am urmat părinții spre Țara-de-Vis cam pe acolo, zise el arătând în direcția pâclei. Jorge m-a salvat de câini. Credeam că este… că este… un om minunat, iar el mă considera doar un prost.

Ton-Ton își lăsă capul în piept.

Matt ghici că plânge și nu voia să-l facă să se simtă

stingher remarcând asta.

— Ceva asemănător mi s-a întâmplat și mie, vorbi el într-un târziu.

— Chiar așa?

— Cineva la care eu țineam cel mai mult pe lumea asta a încercat să mă omoare.

— Oau! se destinse Ton-Ton. Sună groaznic!

Un timp nu mai vorbiră deloc. Matt îl auzea pe Fidelito cum îi spunea lui Chacho ce distractiv este să înnoptezi sub cerul liber și cum obișnuia el să facă asta împreuna cu *abuelita* lui, după ce uraganul le smulsese casa din temelii.

— Cred că, ă, tu și Fidelito ați merge mai bine pe jos până în San Luis, zise Ton-Ton. Dacă găsiți un doctor, aduceți-l aici! Dacă nu, ă, întoarceți-vă până crapă de ziuă și plecăm împreuna.

Ton-Ton le dădu la amândoi lanterne, pături ca să nu-i ia frigul și lămâi ca să poată suporta mirosul.

— Cu fluviul Colorado nu e de glumit. Trece, ă, printr-o conducta până să ajungă la șosea, dar tot este periculos. Ferește-te de el, Fidelito! îl avertiza Ton-Ton. Ai grija sau, ă, te…

— Bat măr, repetă băiețelul cu veselie.

— Vorbesc serios de data asta!

35

Ziua Morților

Mersul la vale era ușor, și totuși Matt avea nevoie să se oprească des ca să se odihnească. Îl durea tot corpul de pe urma cumplitei încercări prin care trecuse cu o seară înainte, iar o parte dintre zgârieturi i se inflamaseră. Privi înapoi să vadă dacă Ton-Ton îi urmărea. Combina abia dacă se mai zărea.

Fidelito țopăia ca un nebun, făcând semne disperate cu lanterna.

— Crezi că mă vede?

— Sigur că da, răspunse Matt.

Uneori energia lui Fidelito îl obosea.

Porniră mai departe, iar prichindelul se interesă pe cine urmau să viziteze. Matt îi pomeni de María și îi vorbi despre Mănăstirea Santa Clara. Nu știa cum arăta schitul, dar inventă o descriere ca să-i facă pe plac băiețelului:

— Este un castel pe o colină, zise el. Are un turn cu un acoperiș roșu pe toate laturile. În fiecare dimineață fetele înalță un steag în grădină.

— Cum fac gardienii! remarcă Fidelito.

— Da!

În fiecare dimineață gardienii îi aliniau pe băieți și arborau deasupra fabricii un steag imprimat cu stema unui stup pe el. Băieții recitau Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții, după care patrulau în marș spre cantină ca să primească terci de plancton.

— Steagul fetelor are un desen cu Fecioara de Guadalupe pe el. Fetele cântă imnul „Buenos Dias, Paloma Blanca”, imnul ei de slavă preferat, și merg să primească pâine prăjită și miere de albine la micul dejun.

Fidelito oftă.

Matt se întreba dacă cumva gardienii își reveniseră de pe urma somnului indus de drog. Oare zăceau toți morți ca bietul Ghemotoc? Oare Ton-Ton va fi arestat pentru crimă?

— Gardienii au apă în cazarmă? întreba el.

— Flaco a zis că pot bea din closet.

„Este rău, dar este corect”, își spuse Matt în sinea lui cu un zâmbet nemilos.

— Mi se face rău de la mirosul ăsta, se plânse Fidelito.

Matt ridică privirea din pământ. Mirosul puturos se accentuase treptat încât nu prinsese de veste.

— Înseamnă că suntem aproape de râu, zise el.

Tăie o bucată de coajă de lămâie și i-o dădu lui Fidelito s-o țină la nas.

— Nu anihilează mirosul, dar măcar te ajută să nu verși.

Matt auzi un zgomot ca o bolborosire și o cădere de apă, undeva spre stânga lui, și mută raza lanternei într-acolo. Descoperi o panglică neagră, largă de apă care se scurgea într-un puț imens. Suprafața apei strălucea unsuroasă și din loc în loc se vedeau forme care se zbăteau să iasă și erau trase iar la fund.

— Era un pește? șopti Fidelito.

— Nu cred, răspunse Matt fixând lanterna pe un tentacul lung, cu aspect alunecos, care lovea vâltoarea apei și se zbătea sălbatic să se agațe de mal. Cred că din cauza ăstuia ți-a spus Ton-Ton să nu te apropii de fluviu!

Tentaculul pierdu lupta și dispăru prin scurgere, fiind absorbit cu un zgomot îngrozitor.

— Hai să fugim! imploră băiețelul.

Pământul se cutremura pe traseul unde fluviul subteran șuvoia pe sub drum. Lui Matt îi venea să leșine de la duhoare. „Aerul e otrăvit, aerul e otrăvit”, se panică Matt în gând. Dacă leșinau aici, nu-i mai salva nimeni.

— Grăbește-te! horcăi Matt, dar, de fapt, el era cel încet.

Fidelito se avânta înaintea lui ca o maimuțică.

Începură să urce un povârniș. O briză slabă îndepărtă

ușor mirosul alterat care venea dinspre apă, iar Matt se prăbuși gâfâind din greu. Începu să tușească. Se sufoca. „O, nu!” cugetă el. „Să nu fac acum o criză de astm!” Boala nu-l mai chinuise de când plecase din Opium, dar recidivase probabil acum, provocată fiind de mirosul urât al râului. Matt căzu în genunchi cu capul aplecat, zbătându-se să-și umple plămânii cu aer.

Fidelito curăță înnebunit o lămâie și i-o ținu lui Matt în dreptul nasului.

— Miroase! Miroase! îl îndemnă el, dar în zadar.

Matt era ud leoarcă de transpirație din cauza efortului de a respira.

— Mă duc după ajutoare, îi strigă Fidelito în ureche, ca și cum și auzul i se atenuase.

„Stai, este periculos”, vru să spună Matt. Poate că totuși era mai bine că băiețelul își continua drumul. Matt nu mai avea cum să-l apere.

Matt nu putea aprecia cât timp se scursese. Tot universul se concentrase în acel petic de drum, unde el se zbătea să rămână în viața. Simți deodată ca îl ridică niște brațe și că un inhalator – *un inhalator!* – îi este pus în față. Matt îl înșfăca și inspiră prin el lacom. Criza trecu. Universul se dilată iar.

Văzu înaintea lui o față brună, bătătorită, brăzdată de riduri adânci.

— Ia uite ce a dat afară la mal fluviul, Guapo, spuse femeia.

Guapo – nume care înseamnă „bărbat chipeș” – păși apăsat pe marginea apei și-i adresă lui Matt un rânjet larg, aproape fără dinți. Arăta cel puțin de optzeci de ani.

— Puștiul nu și-a ales un loc potrivit pentru înot, zise el.

— Am glumit, spuse femeia. Cine înoată în apa asta nu mai supraviețuiește! Poți să mergi? îl întrebă ea pe Matt.

Matt se ridică în picioare. Făcu câțiva pași nesiguri și dădu din cap afirmativ.

— Rămâi cu noi, propuse femeia. Nu cred că mama ta se

așteaptă să ajungi diseară.

— Este un orfan fugit! Uita-te la uniforma lui, observa Guapo.

— Zdrențele astea zici tu că-s uniforme? râse femeia. Nu te teme, *niño!* Nu o să spunem la nimeni. Și noi îi urâm pe gardieni la fel demult.

— Chacho! izbuti Matt sa articuleze.

— Ne-a spus cel mic de el, răspunse Guapo. Uite! Ambulanța este deja pe drum! arată cu degetul în sus și Matt zări hidroavionul de deasupra.

Vârtejul de aer stârnit de acesta sub el îi făcu pielea de găină. Cei trei se pregătiră să plece la drum, cu Matt la mijloc; de o parte mergea Guapo, iar de cealaltă femeia, care se prezentase drept Consuela, sora lui. Matt era amețit. Totul i se părea ireal; drumul întunecat, cerul plin de stele și bătrânul și femeia care îi îndrumau pașii.

La un moment dat le ieși în cale un zid înalt. Consuela apăsă un buton și o ușă ca un perete se deschise, făcând loc unui decor atât de neobișnuit încât Matt chiar crezu ca visează.

Imaginea cuprindea cât vezi cu ochii morminte străjuite de copaci grațioși, de un verde-deschis. Fiecare mormânt era împodobit cu frunze de palmier, flori, fotografii, statuete și sute de lumânări aprinse. Acestea erau aranjate în păhărele de candela roșii, albastre, verzi, galbene și vineții și arătau ca niște crâmpeie de curcubeu dansând deasupra pământului.

Unele morminte aveau lăsate chiar mici ofrande de mâncare lângă ele: *tortillas,* porții de *chili,* sticle de suc, fructe și tăvi întregi cu copturi în forma de măgăruși, cai sau porci. Pe un mormânt, una dintre acestea avea făcută din glazură o pisicuță frumoasă, cu un năsuc roz de zahăr și coada încolăcită pe labe.

Matt zări printre formele întunecate câțiva oameni care vorbeau șoptit între ei.

— Unde suntem? murmură el.

— Într-un cimitir, *chico,* răspunse Consuela. Nu-mi spune că n-ai mai fost într-unul!

„Nu ca ăsta”, gândi Matt. Membrii familiei Alacrán erau îngropați într-un mausoleu de marmură, aproape de spital. Era mare cât o casă și ornat cu atâția îngerași de piatră, că părea dedicat în totalitate lor. De la ușă se întrezărea ce se află înăuntru: rânduri lungi de sertare inscripționate cu numele celor decedați. Matt bănuia că dacă trăgeai de ele acestea se deschid asemenea celor în care Celia își ținea împăturite cămășile și ciorapii. Eejiții erau, desigur, înmormântați în gropi comune, în plin deșert. Tam Lin spunea că erau imposibil de identificat pe întinderea neînsemnată.

— Arată... de parcă ar fi o... petrecere, bolborosi Matt.

— *Chiar este,* strigă Fidelito, ivindu-se brusc dintr-o adunătură de femei care despachetau niște coșuri de picnic. Suntem așa de norocoși! Dintre toate zilele posibile, ne-am nimerit chiar în Ziua Morților, *El Día de los Muertos.* Este sărbătoarea mea preferată din an! exclamă el, molfăind dintr-un sandviș.

Matt nu înțelegea. Celia ținea toate sărbătorile religioase din calendar, dar nu amintise niciodată de aceasta. La Crăciun scotea pantofii afară ca să lase în ei cadouri Bătrânii înțelepți, colora ouăle pentru Paște, pregătea friptură de curcan de Ziua Recunoștinței și prăjituri în formă de inimă de Sfântul Valentin. Nu uita onomasticele speciale pentru Matt, de San Matteo, patronul lui spiritual, și pentru ea, de Santa Cecilia. Și, bineînțeles, ziua de naștere a Patronului. Dar niciodată, niciodată, nu îndrăznise cineva să dea o petrecere închinată Morții!

Și totuși Matt observă pe fiecare mormânt în parte, statuete înfățișând schelete care cântau la chitară, dansau sau conduceau mici mașinuțe de plastic. Mame-schelet plimbau de mână copii-schelet. Mirese-schelet se căsătoreau cu miri-schelet. Căței-schelet adulmecau stâlpii de felinar, iar cai-schelet galopau cu Moartea în șa.

Deodată Matt simți un miros puternic. Duhoarea cumplita a fluviului nu pătrundea dincolo de zid, dar atmosfera era totuși îngreunată de un parfum care îl alarma pe Matt și-i înțepeni toți mușchii. Mirosea ca Felicia! Părea că fantoma ei plutește în jur, pufnindu-i în față aroma grea și pătrunzătoare de whisky. Se așeză, brusc amețit.

— Ți-e rău? întreba Fidelito.

— Guapo, scoate iar inhalatorul din geanta mea, zise Consuela.

— Nu... nu... n-am nimic! Mirosul de aici mi-a amintit de ceva.

— Este de la tămâia cu scorțișoară care se arde pentru morți, mărturisi Consuela. Poate ți-a adus aminte de *mamă* sau de *papă,* dar nu trebuie să te întristezi. În seara asta îi chemăm înapoi să vadă cum ne descurcăm și-i întâmpinam cum se cuvine, oferindu-le mâncarea lor preferată.

— Ei... mănâncă?

Matt privi farfuria cu tochitură, *chilı* și prescurile cu sirop roz.

— Nu ca noi, dragule! Lor le place să simtă aromele. De aceea aducem mâncăruri gustoase.

— *Mi abuelita* spunea că revin sub chip de porumbei sau șoareci și m-a învățat să nu gonesc nimic care vrea să se hrănească, vorbi Fidelito.

— Și asta e adevărat, spuse Consuela, luându-l pe băiețel pe după umeri.

Lui Matt îi fugi gândul la Alacránii decedați care stăteau în cavoul de marmură. Poate că și Patronul era acolo, ocupând – evident – primul sertar de sus. Apoi și-o aminti pe Celia spunând că Patronul își dorea să fie îngropat într-o galerie subterană alături de toate cadourile sale. Oare îi închinase cineva și lui mâncare în seara asta? Oare Celia pregătise tochitură și *ciorbă de potroace?* Dar ea se ascundea la grajduri, iar domnul Alacrán n-ar oferi nici măcar un bob de fasole gătită pentru Patron, pentru că îl urâse. Matt clipi ca să-și limpezească ochii înecați în

lacrimi.

— Cum se poate să celebrați moartea?

— Pentru că face parte din existența noastră, rosti blând Consuela.

— *Mi abuelita* mă îndemna să nu-mi fie frică de schelete pentru că și eu îl car pe-al meu pretutindeni, zise Fidelito. Mi-a arătat că pot să-mi simt coastele și este ceva obișnuit.

— Bunica ta era foarte înțeleaptă! observă Consuela.

— Plec în oraș acum pentru serbare, spuse Guapo gătit cu un frumos sombrero negru și având o chitară atârnată de umăr. Copii, vreți să vă las undeva pe drum?

Consuela râse:

— Zdreanță bătrână! Iar vrei să te uiți după fuste!

— Nu vreau *să mă uit* după nimic!

— Sa te întorci teafăr acasă, Guapito! Îmi fac griji pentru tine!

Îl pupă pe obraz și îi îndrepta sombrero-ul pe cap.

— Ce ziceți băieți? Va duc să-l vedeți pe Chacho? Este internat la spitalul din Mănăstirea Santa Clara.

— Acolo voiam să ajungem și noi! urlă Fidelito.

— Cum rămâne cu gardienii? întreba Matt.

— Nu ies pe străzi când este sărbătoare. E prea multă distracție! spuse Consuela. Dar pentru orice eventualitate…

Vârî mâna în geanta ei mare și scoase două măști:

— Le oprisem pentru nepoții mei, dar le fac rost de altele, zise ea, potrivindu-i o mască pe față lui Fidelito.

Matt simți o încordare ciudată în piept când văzu drept în fața lui un craniu, atașat corpului slăbuț al lui Fidelito.

— Pune-l și tu pe-al tău! îl îndemnă băiețelul.

Matt nu se clintea din loc, neputându-și lua ochii de la chipul lui Fidelito.

— Am și eu una, spuse Guapo, mascându-se la rândul lui.

— O să-ți stea bine, crede-mă! adăugă femeia.

Guapo făcu o reverență fluturându-și capa, cu sombrero-ul negru alunecat pe fruntea de craniu. Matt știa că încercau să-l înveselească, dar era îngrozit.

— Ascultă, *mi vida!* spuse Consuela.

Matt tresări auzind vechiul lui apelativ.

— Nu știu prin ce-ai trecut, dar purtarea măștii acum e o metodă de deghizare. Mascat fiind, n-o să te mai deranjeze gardienii.

Matt înțelese rațiunea sugestiei ei. Fără prea mult entuziasm, își trase masca pe cap, care i se lipi direct pe piele în dreptul ochilor, nasului și a gurii. Se simțea ca înghițit de viu și presimțea că o să aibă un atac de panică. Inspiră adânc și se concentra să-și învingă teama.

— *Muchas gracias!* mulțumi el.

— *De nada!* îi răspunse Consuela.

36

Castelul de pe colină

Mergând în urma lui Guapo, Matt observă că toate mormintele erau înconjurate de flori aurii. Ajunși la șosea, văzu un șir lung de petale galben-pal care le deschidea calea dinspre cimitir.

— Ce-s astea? șopti el spre Fidelito.

— Flori de *cempasúchil!* Pentru ca morții să găsească drumul când se întorc acasă.

Matt simți o strângere de inimă când pășiră pe ele, strivindu-le în praf.

Bătrânul avea o mașinuță mică pe pernă de aer și îi luă ceva timp să o pornească. Chiar și așa, aceasta se înălță doar câțiva centimetri de la pământ.

— Este ieftin dispozitivul antigravitațional, murmură Guapo, ambalând rotițe și butoane. L-am cumpărat la o ofertă cu reducere. Sunt sigur ca are piese amestecate cu electroni.

Mașina ieși din cimitir și ajunse în dreptul primelor case. Toate aveau alei cu flori în față. Pe Matt îl impresionă cât de frumoase erau locuințele. Nu arătau deloc ca maghernițele pe care le văzuse la televizor. Erau construite dintr-un material sclipitor, turnate în forme fantastice. Unele arătau ca niște mici castele, în vreme ce altele aveau aspect de vapoare sau nave spațiale, cu balcoane și grădini pe acoperiș.

Din mers zăriră imaginile holografice proiectate în curți. Rachete cu schelete în cabină zbârnâiau în jur. O nuntă de schelete, cu tot alaiul, cu preot și cu fetițe-paj cu flori de întâmpinare, mărșăluiau pe peluză. Fidelito se aplecă în afara geamului încercând să-i atingă. Matt auzi în depărtare muzică și pocnitori de artificii. Fidelito îi arătă cu degetul o

ploaie de scântei roșii și verzi pe cer. Treptat, șoseaua se aglomera cu grupuri de petrecăreți, încât Guapo abia mai putea înainta. Cel mult putea să claxoneze și să-și facă loc prin mulțime; printre atâtea cântări și urale însă, nimeni nu dădea atenție claxonului.

Matt privea uluit marea de oameni. Nu mai văzuse în viața lui atâtea persoane la un loc. Cântau și dansau ori își țineau copiii pe umeri ca să vadă mai bine focurile de artificii care pictau cerul. Câțiva legănară în joacă mașina lui Guapo până ce acesta striga la ei să înceteze, iar mascați în costume de gorile, cow-boy și astronauți asaltaseră standurile cu mâncare. Zorro pocnea din bici lângă un trio de extratereștri care stăteau în fața lui la coadă. Bocitoarea și *chupacabras* dansau vals alături cu sticle de bere în mână. Cele mai populare costume însă erau cele de schelete.

Matt puse mâna pe umărul lui Guapo și țipă:

— Cine-i ăla?

Bătrânul se uită la silueta îmbrăcata într-un costum negru-argintiu.

— El? A, este vampirul din Țara-de-Vis.

Matt mai zări și un rând de eejiți îmbrăcați în haine maronii, cu fețe de schelet, târându-și pașii în urma unui Patron înspăimântător de real. Matt se strânse în scaunul lui și trase adânc aer în piept ca să-și revină din șoc. Resimțise surprinzător o senzație sfâșietoare de pierdere. Dacă Patronul ar fi trăit, el – Matt – ar fi fost mort.

— Gardienii, șopti Fidelito.

Matt văzu un grup de bărbați stând pe marginea drumului. Scrutau mulțimea de petrecăreți vrând parcă să spună: „Toți sunteți niște trântori și când vine iarna, albinele lucrătoare vă vor arunca în zăpadă să muriți”.

— O să le arăt harta lumii, anunță Fidelito, dar Matt îl apucă de umeri și-l obligă să se așeze.

— Copii, nu va mai îmbrânciți acolo, spuse Guapo. Suprasolicitați cercurile magnetice.

În sfârșit, ieșiră din toată agitația. Cabinele de carnaval rămaseră în urmă, mirosul de friptură și bere se stinse și ajunseră la poalele unui deal. Deasupra se întindea o încântătoare și liniștitoare pajiște cu arbuști de rodii. Din loc în loc globuri de gaz arzând împrăștiau o lumină albă, fierbinte deasupra pământului.

— Mașina mea nu poate să ajungă până în vârf, spuse Guapo, dar nu mai aveți mult de mers. Transmiteți-le salutările mele maicilor de la spital. Mi-au pus niște copci după serbarea de anul trecut și mi-au făcut și morală ca să mă cumințesc.

Bătrânul îi aruncă lui Matt un rânjet ca de lup. Matt se posomorî văzându-l că pleacă. Îi cunoscuse de puțintel timp pe Guapo și pe Consuela, dar deja se atașase de ei. Își dădu jos masca și îl ajută și pe Fidelito s-o scoată pe a lui.

— Acolo locuiește María? întrebă băiețelul, lungindu-și gâtul ca să vadă pe vârful dealului.

Inima lui Matt se întristă. Își dorea cu disperare s-o găsească pe María. De săptămâni întregi doar la ea se gândea. Oare o să vrea să-l vadă? Nu cumva se împrietenise cu el doar din milă? Fusese tratat, la propriu, ca un nimic, iar María nu-i putea face față unei cruciade. Cel puțin atunci era un nimic drăguț, acum însă fața îi era plina de coșuri. Pe corp avea brazde de la bastonul lui Jorge și răni de la zgârieturile căpătate în râpa cu oase. Hainele îi erau murdare și duhnea a crevete împuțit. Oare María o să fie atât de jenată de prezența lui încât îi va trânti ușa în față?

— Acolo stă, îi spuse el lui Fidelito.

— Mă întreb dacă dau o petrecere, spuse Fidelito.

„Și eu”, gândi Matt privind spre vârful colinei. Își imagina fetele de la mănăstire îmbrăcate în haine frumoase, asemenea domnișoarelor de onoare de la nunta Emiliei. Își trecu degetele prin păr ca să se aranjeze și simți un strat gros de sare și de nisip. Dacă Fidelito mai era cum mai era – băiețelul era măcar simpatic, mic fiind, cei doi erau la fel de

plăcuți la vedere ca doi câini jigăriți.

— *Este* un castel! rămase Fidelito cu gura căscată.

Zidurile albe și turnurile Mănăstirii Santa Clara se înălțau deasupra tufelor dese de *bougainvillea,* cu flori violete și stacojii. Aceleași lumini vii care străjuiau poteca șerpuitoare atârnau suspendate și deasupra zidurilor. Clădirea era din același material strălucitor din care erau construite și casele din San Luis. Matt nu știa ce era, dar strălucea ca mătasea.

— Primesc pâine prăjită și miere de albine, murmură Fidelito. Mă întreb dacă ne vor da și nouă.

— Mai întâi trebuie să găsim intrarea, spuse Matt.

Merseră pe o potecă marcată cu steaguri ce înconjura clădirea. Văzură ferestre situate la mare înălțime față de pământ, dar nicio ușă.

— Asta trebuie să dea *undeva,* zise Matt.

În acel moment, se aprinseră niște becuri și zidul se deschise de parcă s-ar fi tras o draperie. În fața lor o arcadă deschidea drumul spre o curte interioară iluminată. Matt inspiră adânc și-l luă pe Fidelito pe după umeri. Băiețelul tremura.

— Este oare fermecat? șopti el.

— E o hologramă, răspunse Matt. Face parte din sistemul de securitate. De la distanță zidurile par rezistente, dar, dacă ajungi în spatele proiectoarelor – arătă el cu degetul spre camerele de filmat ascunse în copaci holograma dispare.

— E în regulă? Adică, dacă se aprinde, iar o să fim prinși înăuntru?

Matt zâmbi.

— Nu este periculoasă! Am mai văzut asta acolo unde am stat înainte.

Fidelito ridică ochii la el:

— Asta pe vremea când erai *zombie?*

— O, frate! Să nu-mi spui că ai crezut minciunile lui Jorge!

— Bineînțeles că nu, spuse băiețelul, dar Matt observă că

părea ușurat.

Matt îl conduse pe Fidelito prin arcadă și trecu de o statuie albă de marmură cu Sfântul Francisc hrănind porumbei. La capătul celălalt ajunseră în fața unui hol. Asistente și personal medical fugeau de colo-colo ducând bandaje și pastile. Paturile aliniate pe lângă perete erau pline de răniți și, pentru că aceștia erau costumați, majoritatea arătau ca niște schelete lungite.

— Ce căutați aici? strigă o asistentă grăbită care se împiedică de cei doi.

— Vă rugăm! Am venit să-l vedem pe Chacho, zise Matt.

— Și pe María, adăugă Fidelito.

— Sunt o sută de fete cu numele María aici în seara asta, spuse asistenta. Așa se întâmplă în fiecare an de blestemata asta de serbare cu atâția care beau și se bat. Ar trebui interzisă!... Dar Chacho...

Se opri și îi examina de aproape pe băieți:

— Știu doar de un singur Chacho care se află la terapie intensivă. Sunteți cumva de la același orfelinat?

— S-ar putea, răspunse Matt precaut.

Asistenta coborî tonul:

— Mai bine ați sta cu ochii în patru! Gardienii inspectează prin preajmă. Se pare c-a fost o revoltă la saline.

— Cum se simte Chacho? întrebă Fidelito.

— Nu prea bine. Știi ceva, mai bine vă duc eu pe un drum ferit.

Sora medicală deschise o ușă spre un coridor slab luminat care părea folosit pentru depozitat lucruri. În drumul lor, Matt văzu grămezi de așternuturi de pat și cutii de echipament.

— Și eu am fost orfană, reluă femeia. Chiar și acum mă mai trezesc uneori în transpirații reci recitind Cele-Cinci-Reguli-de-Bună-Conduită-Cetățenească și Cele-Patru-Principii-care-Ajută-la-o-Judecată-Corectă-a-Minții.

Ieșiră într-un coridor asemănător primului, dar gol.

— Asta este aripa de recuperare, explică sora medicală.

Aici este locul unde maicile veghează asupra pacienților cu spitalizare îndelungată. Chacho stă în ultima cameră pe dreapta. Dacă doarme, nu-l treziți!

Asistenta îi lăsă și plecă să-și vadă de treburi. Matt auzi voci venind dinspre capătul coridorului. Fidelito fugi înainte.

— Chacho! urlă el.

— Nu-l trezi! spuse Matt.

Dar nici nu mai conta cât zgomot făcea băiețelul, pentru că persoanele din cameră țipau chiar mai tare.

Matt văzu un pat vegheat de două asistente. Cu fața la ele stăteau doi gardieni și lângă ele, pe jos, legat fedeleș ca un sac de cărbuni, era Ton-Ton. Ton-Ton făcu din buze: „Fugiți! ”

— Dacă-l mișcați, o să moară, strigă una dintre maici.

— O să facem ce vrem, soră Inez, mârâi un gardian.

Matt îi recunoscu imediat vocea: era Carlos; iar celălalt, după ghipsul de la umăr, părea a fi Jorge.

— Acești băieți au încercat să comită crimă, înțelegeți? spuse Carlos.

— Am înțeles că o parte dintre oamenii dumneavoastră au suferit o lezare a amorului propriu, zise sora Inez. Din câte știu eu, n-a murit nimeni de pe urma umilirii. Dar, dacă Chacho este mutat, *va fi crimă.* N-am să îngădui asta!

— Atunci o să-l luăm fără permisiunea dumneavoastră! vorbi Carlos.

Matt observă că sora Inez pălise, dar nu ceda.

— Va trebui să treceți mai întâi de noi!

— Și de noi! adăugă Matt.

Gardienii se răsuciră pe călcâie.

— Este aristocratul ăla blestemat! tună Jorge.

Dădu să-l înșface pe Matt, dar, având numai un braț teafăr, se împiedică și căzu peste Ton-Ton, care îl lovi cu capul în coaste.

— Opriți-vă! Opriți-vă! interveni sora Inez. Sunteți într-o mănăstire! Nu puteți folosi violența aici!

— Spuneți-le *lor* asta! strigă Matt, încercând să-i pună

piedică lui Carlos.

Gardianul se amestecase și el în luptă după ce Jorge fusese doborât. Matt n-avea nicio șansă să câștige. Era foarte slăbit de pe urma peripețiilor îndurate și-apoi bărbatul îl depășea în greutate cu vreo douăzeci și cinci de kilograme. Totuși Matt se săturase de atâta alergat și ferit și n-avea de gând să-i lase pe gardieni să învingă prea ușor. Erau niște broaște râioase obeze pe care Tam Lin le-ar fi aruncat în aer fără remușcări. Sângele îi zvâcnea puternic la tâmple.

— Încetați imediat! se auzi o voce tăioasă care spulberă ceața roșie ce învăluise mintea lui Matt.

Simți mâinile lui Carlos dându-i drumul, iar el se lăsă în genunchi. Îl auzi pe Fidelito suspinând.

— Să vă fie *rușine!* reluă vocea ascuțită.

Matt se uita în sus. Scena ar fi fost drăguță chiar, dacă n-ar fi fost atât de serioasă. Sora Inez stătea nemișcată, cu mâna încleștata în părul lui Carlos. Cealaltă maică avea strâns în pumni gulerul cămășii lui Jorge, iar Jorge se oprise cu piciorul în aer exact când să îl lovească pe Ton-Ton în burtă. Fidelito se aruncase peste Chacho ca și când corpul lui slăbuț l-ar fi putut proteja, iar bietul Chacho se holba pur și simplu, de parcă ar fi văzut un balaur în ușă.

Matt văzu o femeie mică, dar fioroasă la înfățișare, care stătea cu mâinile în șolduri. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, iar părul negru îl avea strâns împletit într-un coc în creștetul capului, ca o coroană. Deși mică de statură, prezența ei impunea autoritate și forță, iar oricine avea de gând să nu i se supună avea să regrete.

— *D-doña* Esperanza, se bâlbâi sora Inez.

Matt rămase cu gura căscată. Era mama Maríei ! O recunoscuse după poza din carte, deși era mai în vârsta decât se așteptase.

— Toată lumea în picioare! ordonă *doña* Esperanza.

Carlos, Jorge, cele două maici, Fidelito și Matt se ridicară toți în picioare. Până și Ton-Ton încercă să se ridice.

— Vreau o explicație pentru ce-i aici! spuse Esperanza.

Atunci încercară să vorbească toți o dată, iar ea le spuse dur să tacă până îi strigă ea. Se uită la fiecare persoană din cameră și privirea ei se îmblânzi abia când îl zări pe Chacho.

— Tu! spuse ea, arătând cu degetul spre Ton-Ton. Spune-mi cauza acestui *dezgustător și incredibil* acces de animalitate.

Iar Ton-Ton relată toată povestea, fără să greșească vreun cuvânt – începând cu momentul când Fidelito a fost condamnat pe nedrept la bătaia cu bastonul, apoi cum Matt și Chacho au fost aruncați în râpa cu oase, cum restul orfanilor s-au răsculat ca să se răzbune, cum el a condus combina de recoltat crevete și până la momentul în care el și Chacho au fost în cele din urma duși cu hidroavionul la spital. Esperanza îl lecuise pe loc de bâlbâială.

După ce Ton-Ton tăcu, nimeni nu mai spuse nimic o bună bucată de timp. Matt ar fi vrut să întărească spusele lui, dar o singură privire aruncată spre ochii aceia negri, fioroși îi indică să tacă.

— Vă rog să mă iertați că vreau să îmi exprim și eu părerea, *doña* Esperanza, spuse Jorge în cele din urmă. Trebuie să vă explic că acest băiat este retardat mintal. Eu l-am salvat de Patrula Fermei cu mulți ani în urmă și n-a dat niciodată semne de inteligență.

— Mie mi se pare inteligent, spuse Esperanza.

— Repetă doar ca un papagal orice îi spune cineva în jur. De cele mai multe dăți însă abia dacă poate articula o propoziție întreagă.

— B-baa po-oot, spuse Ton-Ton încet.

Esperanza îl făcu să tacă încruntându-se la el, apoi se întoarse spre Jorge:

— Vrei să spui că bătăile cu bastonul n-au existat niciodată?

— Bineînțeles că nu, zise gardianul. Poate că într-adevăr micșorăm rațiile de mâncare pentru o zi în cazul unui băiat

obraznic, dar niciodată nu folosim pedepsele corporale. Ar fi cu totul împotriva a ceea ce credem noi, gardienii.

— Înțeleg, spuse Esperanza. Și atunci și Valea Oaselor este o poveste, nu?

— Știți cum este, spuse Jorge încet. Băieților le place să se sperie între ei cu povești de groaza după lăsarea întunericului. Vorbesc despre vampiri și *chupacabras.* Este normal, dar uneori întrec măsura.

Matt era dezamăgit. Esperanza dădea din cap ca și când l-ar fi aprobat pe Jorge: băieții chiar spuneau povești de groază și inventau istorioare. După care spuse:

— Adică și magazia plină cu laudanum este tot o poveste, nu?

Jorge clipi:

— Laudanum?

— Poliția din Aztlán se întreba demult timp cum sunt distribuite drogurile în această țară. Au fost extrem de interesați de ceea ce au găsit la saline.

— Asta este o minciună sfruntată! Cineva încearcă să le submineze reputația gardienilor! țipă Carlos. Asemenea zvonuri sunt împrăștiate de idioți care ar vrea ca orfanii să lenevească peste tot ca niște pisici de casă cocolite. *Noi* știm că rămân niște mici paraziți murdari până ce sunt reeducați în buni cetățeni! Dacă s-au găsit probe de laudanum acolo, au fost puse de poliție!

— În regulă! Înseamnă că nu te deranjează să faci un test antidrog, spuse Esperanza.

Ieși din cameră și brusc holul de la intrare se umplu cu bărbați îmbrăcați în uniforme albastre. Probabil că așteptaseră ascunși în tot acest timp. Jorge și Carlos păreau ca loviți de trăsnet în timp ce erau conduși afară.

— Așteptam asta de multă vreme, zise Esperanza, ștergându-și mâinile de praf ca și când abia ar fi terminat o treabă. Știam că gardienii fac trafic cu droguri, dar nu exista nicio modalitate legală ca să primim un mandat de percheziție până când n-am avut declarația lui Ton-Ton

despre cele văzute la cazarmă.

Apoi luă un foarfece de la sora Inez și începu să taie banda de scotch care îl lega pe băiat.

— Nimeni, ă, nu m-a mai ascultat niciodată până acum, vorbi Ton-Ton.

— N-ai avut pe nimeni căruia să-i poți spune despre felul îngrozitor în care erai tratat, interveni sora Inez. Imaginează-ți cum e să trăiești numai cu plancton atâția ani! Noi îl folosim doar la hrănirea animalelor.

Matt era amețit de schimbarea rapidă de noroc. Lucrurile fuseseră rele atâta timp, că era greu să crezi că se pot, în sfârșit, îndrepta.

— Putem rămâne alături de Chacho? întrebă timid Fidelito.

— O să rezolvăm cumva până la urmă, spuse sora Inez. Pentru început, *sunt sigură* că ați dori o baie!

Femeile râseră, iar Esperanza aproape că se arătă prietenoasă. Apoi fură întrerupți de un țipăt. O fată într-o rochie albă, de petrecere, intră gonind pe ușă și se aruncă în brațele lui Matt.

— O, mamă! O, mamă! Este Matt! Trăiește! Este aici!

— Doamne Sfinte, María! exclamă Esperanza. N-o să mai scoatem mirosul de crevete din rochia aia dacă nu dai dovadă de puțină reținere.

37

Întoarcerea acasă

Matt se desfăta în cearșafurile albe, curate, în pernele moi și aerul înmiresmat ce venea din grădină. Sora Inez îi recomandase să stea în pat după ce îi examinase rănile de pe corp. Fidelito și Ton-Ton fură cazați într-o școală-internat aparținând mănăstirii, dar îi vizitau pe Matt și pe Chacho în fiecare zi.

„Săracul Chacho”, gândi Matt. Nici nu conștientiza că primește vizite. Trecea dintr-un coșmar într-altul, uneori strigând după tatăl său, alteori delirând că vede lilieci. Sora Inez spunea că mintea lui avea nevoie de timp ca să-și revină de pe urma teribilei încercări suferite. Sub apăsarea oaselor grele de balenă, își rupsese câteva coaste, plămânii lui inspiraseră insuficient și tot corpul lui suferea de pe urma lipsei de oxigen.

Cel mai frumos moment al zilei pentru Matt era când îl vizita María. Se bucura s-o asculte în vreme ce ea nu rămânea niciodată în pană de subiecte, povestindu-i lucruri de genul cum a salvat ea pisici hoinare sau cum a făcut o greșeală odată și a pus sare într-un aluat în loc de zahăr. Viața Maríei era plină de drame. Înflorirea unui boboc din grădină sau aterizarea unui fluture pe geam stârneau senzație. Prin ochii ei, Matt vedea lumea ca pe un loc plin de speranță.

În clipa de fața, Matt privea nerăbdător ușa, pentru că auzise vocea Maríei pe hol, însă, spre dezamăgirea lui, o văzu apărând alături de mama ei. Esperanza era îmbrăcată într-un costum gri nuanța oțelului, care îi aminti lui Matt de una dintre rachetele dirijabile prin telecomandă, pe care Patronul le comanda la ziua lui.

— Ți-am adus niște *guavas,* spuse María așezând un

coșuleț cu fructe pe măsuța de lângă pat. Sora Inez spune ca-s pline de vitamina C. A zis că ai nevoie de ele ca să-ți curețe tenul.

Matt avu o grimasă. Știa că acneea lui era îngrozitoare. Sora Inez îi spusese că fusese cauzată de apa poluată în care gardienii creșteau planctonul.

— Pari înzdrăvenit, zise Esperanza.

— Mulțumesc! răspunse Matt.

Nu prea avea încredere în ea.

— Destul de înzdrăvenit ca să te ridici din pat.

— Of, mama! Îi mai trebuie cel puțin încă o săptămână de repaus la pat, sări María.

— *N-ai* să faci din tânărul acesta un nou invalid doar ca să-l îngrijești tu! se adresă Esperanza fetei ei. M-am cam săturat de cazurile de pisici cu trei picioare și pești care plutesc cu burta în sus. Matt este tânăr și rezistent și are o treabă foarte importantă de făcut.

„Aha”, căzu Matt pe gânduri. Oare ce plănuia acum Esperanza?

— *Suntem* teribil de îngrijorați, admise María.

— Suntem mai mult decât îngrijorați, întări cu tonul ei sever Esperanza. S-a întâmplat ceva rău în Opium – nu că ar fi fost ceva în regula până acuma în aceasta țară uitata de Dumnezeu! Dar cel puțin Patronul păstra legătura cu exteriorul. Nu mai știm nimic de ei de când a murit el.

— Emilia este încă în Opium, explică María, și la fel și tati. Sunt încă supărată pe ei pentru cum s-au purtat cu tine, dar nu vreau să li se întâmple nimic, nimic rău.

Avea ochii plini de lacrimi. Esperanza scoase un sunet a exasperare.

— Nu m-ar deranja chiar deloc să i se întâmple ceva tatălui tău. Of, te rog, María, încetează să te mai comporți ca o fântână arteziană! Este un obicei prostesc și îți umbrește inteligența. Tatăl tău este un om rău.

— Nu pot să m-abțin! se smiorcăi María.

Matt îi întinse un șervețel. În sinea lui îi dădea dreptate

lui Esperanza, dar inima îi era de partea Maríei .

— Opium este într-o situație de autoizolare! reluă Esperanza. În ultimii o sută de ani, asta s-a mai întâmplat de trei ori. Nimic nu are voie să intre sau să iasă din țară!

— Nu putem s-așteptam pur și simplu până se decid să ia ei legătura cu noi? întrebă Matt.

— Celelalte situații de autoizolare au durat doar câteva ore; asta ține deja de trei luni.

Matt își dădu seama ce însemna asta. Transporturile maritime de opiu trebuiau efectuate zilnic, ca să mențină circulația banilor prin imperiu. Traficanții din Africa, Asia și Europa sigur protestau că nu-și primeau marfa, iar MacGregor și ceilalți fermieri nu puteau asigura deficitul. Majoritatea terenurilor lor erau destinate culturilor de cocaină și hașiș.

— Și ce aș putea face eu? întrebă Matt.

Esperanza zâmbi și el știu că înghițise momeala.

— Toate hidroavioanele care vor să intre în țară trebuie să treacă de sistemul de securitate. Pilotul își așează palma pe un radar de identificare din cabină, iar amprentele și seria ADN-ului sunt transmise la sol. Dacă acestea sunt în ordine, aeronava are voie să aterizeze, dacă nu…

— Sunt aruncate în aer, explodă María. Mama, acest plan este *îngrozitor!*

— În timpul unei autoizolări, continuă Esperanza, ignorându-și fata, nu i se permite nici unei aeronave să intre în spațiul lor aerian, cu o singură excepție: semnătură Patronului primează înainte de orice.

Matt înțelese imediat: amprentele lui și ADN-ul erau aceleași cu ale Patronului.

— De unde știi că sistemul nu s-a schimbat?

— Nu știu! zise Esperanza. Mă bazez pe faptul că Alacránii au uitat poate de asta. Trebuie să aibă un soi de probleme, altfel nu s-ar fi închis așa.

„Ce fel de probleme? ” cugetă Matt. Se putea oare ca eejiții să se fi răsculat sau poate Patrula Fermei să fi preluat

conducerea? Poate că domnul Alacrán era prins într-un conflict de interese cu Steven și Benito.

— După cum văd eu lucrurile, spuse el, voi sări în aer. Dacă reușesc să supraviețuiesc, familia Alacrán mă va omorî ca pe un câine. Sunt o clonă, în caz că ați uitat, o vită!

María tresari, dar lui Matt nu-i păsa. Trebuia să înțeleagă ce îi cereau să facă. Pe el nu-l interesa dacă Emilia sau tatăl ei erau în siguranță. Apoi o auzi înăbușind un suspin.

— Of, în regulă! se răsti el supărat. Oricum nu mai pot fi folosit pentru transplant de organe acum, mai bine mă sacrific așa.

— Nu vreau să te sacrifici, se văicări María.

— Hai să tragem toți aer în piept și să o luam de la început! interveni Esperanza. În primul rând, Matt, nu ești o clonă.

Matt fu atât de surprins, că aproape sări din pat.

— O, ba *ești* o clonă! Nu încape îndoială de asta, dar acum vorbim de legea internațională.

Esperanza începu să se plimbe prin cameră de parcă se adresa unei clase de elevi. Sunt licențiată în drept internațional. În primul rând, clonele n-ar trebui să existe!

— Și cu ce mă încălzește pe mine asta? se miră Matt.

— Dar, dacă există, sunt considerate vite, cum spui tu. Adică pot fi măcelărite asemenea păsărilor sau oilor.

María gemu și-și puse capul pe pat.

— Nu pot exista două exemplare ale aceleiași persoane în același timp, continuă Esperanza. Una din ele – copia – trebuie să fie declarată *nepersoană.* Dar când moare originalul, copia îi ia locul.

— Ce... înseamnă asta? îngăimă Matt.

— Înseamnă ca tu ești în realitate Patronul. Ai corpul și identitatea lui. Deții tot ce a avut el în posesie și conduci tot ce a condus el. Cu alte cuvinte, tu ești noul stăpân al Opiumului.

María își ridică privirea:

— Matt este om?

— A fost dintotdeauna, replică mama ei. Legislația este o operă răutăcioasă, pentru a înlesni folosirea clonelor în transplanturi. Dar fie ea rea sau bună, o să o punem acum în practică. Dacă supraviețuiești aterizării, Matt, am să fac tot ce îmi stă în putință ca să ajungi noul stăpân al regatului drogurilor. Am susținerea guvernelor din Aztlán și din Statele Unite, trebuie numai să-mi promiți ca odată ajuns la putere, vei distruge imperiul opiumului și vei dărâma bariera care desparte de atâta timp cele două state.

Matt o privea pe micuța femeie aprigă descriindu-i surprinzătoarea schimbare intervenită în norocul lui. Bănuia că pentru Esperanza conta mai puțin situația fetelor ei, cât dorința de a distruge Opiumul. Plecase fără să se uite înapoi când María avea doar cinci ani. În toți anii de după, nu luase niciodată legătura cu ea; abia după ce María a făcut primul pas, Esperanza s-a întors și a început sa comande pe toată lumea.

Matt se gândea că l-ar fi sacrificat cu ușurință pentru realizarea ţelului ei, însă îi era imposibil să refuze după suferința pricinuita lui de Patron. Acum înțelegea implicațiile lor per ansamblu. Nu era numai problema drogaților din întreaga lume sau cazurile de sclavie ale imigranților fără forme legale. Mai erau și cazurile de orfani ai acestora. Se putea spune chiar că bătrânul era răspunzător pentru existența gardienilor. Dacă Matt devenea noul Patron, lua în primire totul: averea, puterea și… răul care le crease.

— Promit! zise el.

Hidroavionul tremura din toate încheieturile în timpul scanării proiectoarelor de la sol. Matt se uită spre pilot. Fața bărbatului era încrâncenată.

— Când se aprinde becul roșu, pune-ți palma pe cadranul de identificare, îl anunță el.

„ATENȚIE! ARTILERIA CONCENTRATĂ LA SOL!” avertiza un

panou, deasupra butoanelor de comandă.

„O să înceapă să tragă fără nicio avertizare”, gândi Matt. Avea la el mesaje din partea președintelui Aztlán-ului și a celui al Statelor Unite, dar nu l-ar fi ajutat prea mult dacă era aruncat în aer.

— Iată semnalul! striga pilotul.

Cadranul de identificare se aprinse, iar Matt își lipi palma de el. Simți aceleași furnicături ca în cazul ledului în formă de scorpion pe care îl atinsese în pasajul secret de la Conac. Lumina roșie se stinse, iar cadranul transmise unda verde de primire.

— Ați reușit, domnule! Grozav!

Pilotul activă sistemul antigravitațional pregătind aterizarea. Matt simți că se înroșește de bucurie. Bărbatul îi spusese „domnule”.

Se uită nerăbdător pe fereastră. Avu o perspectivă a domeniului așa cum nu îl mai văzuse niciodată. Stația de purificare a apei se zărea undeva la est, iar bisericuța pe care o vizita Celia – oare mai putea s-o frecventeze ca eejit? – se afla undeva la vest. Între ele se găseau hambarele, laboratoarele de tratare a drogurilor și o fabrică unde se pregătea mâncarea pentru eejiți. Ceva mai la nord se vedea spitalul cenușiu, fără forme. Chiar și de la distanță părea sinistru. Lângă el, era mausoleul unde Alacránii își dormeau somnul veșnic în sertarele de marmură. Piscina se reflecta în lumina soarelui, când trecură deasupra ei. Matt scrută solul din priviri, căutând oameni. Zări câțiva eejiți lucrând într-o gradina, câteva slujnice întinzând rufe pe sârmă și pe cineva reparând acoperișul. Nimeni nu ridică privirea și nu dădu atenție aparatului de zbor care ateriza.

— Unde este comitetul de întâmpinare? murmură el.

Întotdeauna un pluton de gărzi de corp se prezenta să-i salute pe proaspeții sosiți. Aeronava ateriză cu o ușoară zdruncinătură.

— Aveți nevoie de o armă, domnule? întrebă pilotul, întinzându-i un pistol.

Matt examină trist arma. Același gen de pistol fusese folosit de membrii patrulei de frontieră să-i paralizeze – și să-i omoare – pe părinții lui Chacho, Flaco, Ton-Ton și a celorlalți orfani.

— Probabil că este mai bine să par prietenos, zise el, dând arma înapoi.

— Eu rămân aici pregătit de decolare rapidă în caz că vrei să pleci în grabă, spuse pilotul.

Matt deschise ușa și coborî. Platforma de aterizare era goală. Singurele sunete care se auzeau erau păsările, fântânile și – rar – ciocanul bărbatului care repara acoperișul. Matt urmă o cărare șerpuită care înainta în gradină. Misiunea lui era să-i confrunte pe Alacráni și să pună capăt stării de autoizolare. Putea dezactiva singur sistemul de blocare, în momentul în care îl găsea. Tam Lin sau Daft Donald trebuiau să știe unde se află. Apoi Esperanza și oficialii de frunte ai ambelor țări de pe linia granițelor urmau să aterizeze în Opium și să încerce să-l aducă pe Matt la conducere.

„Mai multe șanse de supraviețuire aveam în Valea Oaselor”, gândi el. Văzu un păun străbătând peluza în pas de defilare. Niște păsări negre cu aripi roșii țipau una la alta dintr-un arbust suprapopulat, iar un îngeraș de piatră se uita la el de pe un soclu de fântână arteziană. Matt avea nervii încordați. În orice moment putea să-i apară în cale, ieșind urlând din casă, domnul Alacrán: „Ia creatura de aici! Scapă imediat de ea!” Amintirile amenințau să-l copleșească. Nu știa cum ar reacționa dacă ar vedea-o pe Celia.

Matt urcă scările mari care duceau până la salon, locul unde Patronul îl prezentase familiei cu mult timp în urmă, unde Bătrânul stătuse depus într-un cavou ca o pasăre moartă de foame, iar Emilia, înconjurată de fetițe paj-eejite, se măritase cu Steven. I se părea că holul mare era înțesat de fantome, plutind pe după coloanele mari, albe sau suflând deasupra iazului întunecat acoperit cu nuferi. Matt

identifică același vechi pește care se ridica la suprafața apei ca să-l inspecteze cu un ochi mare, galben.

Înlemni. Cineva cânta la pian. Era evident că persoana în cauza avea talent, dar el – sau ea – interpreta de o maniera atât de feroce piesa, încât părea la limita nebuniei. Matt se grăbi în direcția de unde se auzea muzica. Sonorul ieșea în valuri furtunoase din salonul de muzică, iar el își acoperi urechile.

— Stop! urlă el, dar persoana de la pian nu reacționă.

Matt traversă încăperea și-l apucă pe bărbat de braț.

Domnul Ortega se învârti pe scaun, îi aruncă o privire, se ridică și ieși. Matt îi auzi pașii îndepărtându-se pe coridor.

— N-am fost un elev *chiar* atât de rău! murmură Matt.

Dar, desigur, domnul Ortega îl credea mort și acum probabil dădea alarma în toată casa și nu va mai dura mult până să apară cineva.

Matt se așeză la pian. Mâinile îi erau bătătorite de la munca depusă la saline și se temea că degetele îi deveniseră neîndemânatice de la trudă. Dar începând sa cânte Adagio-ul de la *Concertul de pian nr.* 5 al lui Beethoven, senzația de stângăcie dispăru. Muzica îi inunda tot corpul, transportându-l într-o altă lume, departe de ororile trecutului din ultimele câteva luni. Se simțea ușor, ca un șoim avântându-se în zbor deasupra oazei. Cântă până când simți o mână pe umăr. Întoarse capul, încă amețit de muzică, și o văzu pe Celia în rochia aceea înflorată pe care și-o amintea atât de bine.

— Mi hijo! țipă ea, strângându-l într-o îmbrățișare ca de urs. O, dragule, ești atât de subțirel! Ce s-a întâmplat cu tine în tot acest timp? Cum te-ai întors? Ce-i cu fața ta? Ești palid... și...

— Plin de coșuri, zise Matt, căutând să respire.

— Ei, face parte din creștere, se pronunță Celia. Se vindecă rapid cu o alimentație potrivită!

Îl privi de la distanță și declară:

— Sunt sigură că te-ai mai înălțat.

— Ești bine? întrebă Matt.

Apariția ei neașteptată îl șocase și îi era teamă că va izbucni în lacrimi.

— Desigur! În schimb i-ai luat cinci ani din viață domnului Ortega.

— Cum ai… Mă refer la ce mi-a spus Tam Lin că a trebuit să te ascunzi…

Matt tăcu, nemaifiind sigur pe vocea lui.

— Tam Lin! O, Doamne!

Dintr-odată Celia arăta obosită:

— Am stat în blocaj luni întregi și n-am putut trimite niciun mesaj!

— De ce n-au făcut nimic domnul Alacrán sau Steven?

— Vino mai bine cu mine!

Celia îl conduse pe holuri și Matt se miră foarte tare de liniștea ce domnea pretutindeni. Ajunși la bucătărie, Matt observa, în sfârșit, ceva cât de cât normal. Două ajutoare de bucătar frământau aluat, iar o slujnică tăia legume. Șiraguri de căței de usturoi și *chili* atârnau din tavan. Mirosul de friptură de pui se împrăștia în jur din cuptorul mare, cu lemne.

Domnul Ortega și Daft Donald stăteau așezați la masa cu cești de cafea în față și cu două laptopuri deschise.

— Vezi că nu vorbeam prostii? zise domnul Ortega. Nu alergam prin jur ca titirezul degeaba, continuă el cu ochii în monitor. Și tu te-ai speria dacă te-ar atinge pe umăr o fantomă.

Daft Donald zâmbi. Matt se uită fix la ei. Nu se gândise niciodată la ei doi, altfel decât ca profesor de muzică și bodyguard. Nu încercase niciodată să poarte un dialog cu ei, iar pe Daft Donald îl considerase dintotdeauna cam prostănac.

— Mai bine încep să-ți spun, oftă Celia.

Îl așeză pe Matt între cei doi și îi dădu o cană de ciocolată caldă. Aroma acesteia îi stârni amintiri atât de profunde, încât camera se clătină sub ochii lui. O clipă Matt se revăzu

cu ochii minții în căsuța din câmpul cu maci. Afară se iscase o furtună, dar înăuntru era cald și se simțea în siguranță, după care viziunea se stinse și el reveni în bucătărie.

— Ți-amintești când spuneam că Patronul nu renunță niciodată la lucruri? începu Celia. Matt înclina din cap. Tam Lin obișnuia să spună că lucrurile – și oamenii – ajung sa facă parte din tezaurul de dragon al Patronului.

„Obișnuia sa spună”, se înfiora Matt în sinea lui. Ce însemna asta?

— Din cauza asta nu îi dădea voie Feliciei să plece și de asta îl ținea pe Tom prin preajma lui, deși îl ura pe băiat. Cu toții: familia Alacrán, gărzile de corp, doctorii, eu, Tam Lin și cu tine îi aparțineam lui. Dar mai ales tu.

38

Casa Eternității

Matt revăzu cu ochii minții acea ultima seară petrecută de el în trecut la Conac, pe parcursul povestirii Celiei și a celorlalți. Când ea se oprea, Daft Donald prelua continuarea poveștii pe ecranul computerului lui, iar uneori domnul Ortega avea la rândul lui câte o intervenție zgomotoasă. În timpul ăsta el, adică Matt, zăcea cu ochii la stele în decorul de la oază, iar Tam Lin și toți ceilalți erau așteptați la priveghi. Lipseau Celia, care se presupunea că este eejit, și domnul Ortega, pentru că nu aflase vestea. Acesta ducea o existență retrasă de multă vreme, încât lumea uitase de el. Patrula Fermei stătea de veghe în amurgul care se lăsa. Șase gărzi de corp, incluzându-i pe Tam Lin și pe Daft Donald, cărară sicriul de la spital și până la deșertul din spatele mausoleului. Un singur bărbat l-ar fi dus ușor pe brațe pe Patron, dar sicriul era atât de încrustat cu aur, încât cei șase abia puteau să-l ridice. Pășeau încet pe ritmul unei arii intonate de un cor de copii eejiți din opera *Madame Butterfly.* Era una dintre piesele favorite ale Patronului, iar vocile copiilor răsunau dulci și înalte.

— Se auzea până la grajduri, spuse Celia ștergându-și ochii. A fost un bărbat rău, dar muzica îți umplea inima de toată mila.

A fost deschisa o trapă în pământ și o rampă cobora într-o galerie subterană imensă, plină de lumânări. Aceasta era abia prima încăpere dintre multe altele care se aflau sub pământ. Daft Donald sublinie că nu putuse aprecia numărul acestora.

„Sicriul era o minunăție”, scrise Daft Donald pe ecranul computerului lui. Avea pe capac o efigie a Patronului, pe modelul măștilor mortuare ale faraonilor egipteni, arătând

ca la douăzeci și cinci de ani. Ar fi fost de nerecunoscut, dacă – și aici Daft Donald ridică privirea în sus – nu ar fi semănat așa de mult cu Matt.

Pe Matt îl luă cu frig.

„Toată lumea a coborât în cavoul plin cu grămezi de monede de aur. Călcai pe ele ca pe nisipul de pe plajă.” Daft Donald zări o parte dintre gărzile de corp culegând câțiva pumni de monede de pe jos și ascunzându-le în buzunare. Preotul îndeplini ritualul de înmormântare, apoi eejiții și membrii Patrulei Fermei fură îndepărtați. Începea priveghiul.

— Care nu este altceva decât o sărbătorire, întrerupse domnul Ortega. Se celebrează viața celui decedat – în cazul de față, mai bine zis cele opt vieți. Tu ar fi trebuit să i-o dai pe a noua, Matt!

Matt se simți și mai cuprins de frig.

„Toată lumea avea chef de petrecut cu atâta mâncare și băutură în jur. Toți vorbeau despre ce bestie fusese Patronul și cât de bucuroși erau că murise.”

Cheful ținea deja de câteva ore, când Tam Lin scoase la iveală un vin deosebit care fusese îmbuteliat în anul nașterii Patronului. Stătuse depozitat într-o firidă mucegăită, acoperită cu pânze de păianjen și sigilată cu marca scorpionului Alacrán.

„Patronul o păstra pentru cea a o suta cincizeci aniversare a lui” – ne-a anunțat domnul Alacrán. „Dacă n-a mai apucat-o, trebuie servită la înmormântarea lui. Propun un toast să bem în cinstea morții vulturului bătrân!” „Da! Da! au fost toți de acord.” Steven a deschis prima sticlă și a mirosit-o, spunând că aduce a mireasmă de rai, iar Tom a strigat atunci că mulțimea strânsă de față o merită. Cu toții au început să râda în hohote și să ciocnească unul de la altul pahare fine de cristal. Domnul Alacrán îi instruise pe invitați să ciocnească în același timp și apoi să spargă paharele de sicriu.

Am primit și eu un pahar”, scrise Daft Donald, „dar Tam

Lin a venit la mine și m-a sfătuit să nu beau, pentru că are o presimțire ciudată în legătură cu vinul. Așa că n-am băut. Domnul Alacrán ne-a făcut semn să ne înălțăm paharele și a declamat: «Mâine aducem un camion și scoatem toată încărcătură asta de aici. Să ciocnim pentru lăcomie!» A ciocnit și-a băut toată lumea, mai puțin eu. N-a trecut un minut și au căzut toți ca secerați la pământ. Pur și simplu! Parcă înăuntrul lor se stinsese un întrerupător.

— Ce s-a întâmplat? întreba Matt, gâtuit de emoție.

„Am trecut pe la fiecare în parte încercând să-i trezesc, dar erau morți cu toții”, scrise Daft Donald.

— Morți? strigă Matt.

— Îmi pare tare, tare rău! zise Celia.

— Nu și Tam Lin!

— Otrava a fost foarte rapidă, nu cred că a simțit ceva.

— Dar știa că ceva nu e în regula cu vinul! De ce a mai băut?

— Ascultă-mă, vorbi Celia. Patronul a condus imperiul vreme de o sută de ani, timp în care a adunat lucruri în tezaurul lui și voia să fie îngropat cu ele. Din nefericire – Celia se întrerupse și își șterse ochii tezaurul dragonului includea și oameni.

Matt se cutremură revenindu-i în minte cât de des pomenea bătrânul de regii caldeeni, care nu numai că erau îngropați cu haine și mâncare, dar până și caii lor omorâți îi însoțeau, ca sa le asigure transportul în lumea tenebroasă a morților. Într-un asemenea mormânt, arheologii descoperiseră soldați, servitori și chiar balerine. O fată fusese adusă în așa grabă, că fundița albastră pe care voia s-o poarte în păr se găsise împăturită în buzunarul rochiței. Patronul avuse probabil încă de la început acest plan în gând și nu intenționase niciodată să-i lase pe domnul Alacrán sau pe Steven să-i succeadă la conducere. Educația lor nu avea nicio aplicație practică, la fel ca în cazul lui, pentru ca niciunul n-ar fi supraviețuit.

— Tam Lin știa ce avea să se întâmple, zise Celia.

Patronul îi spusese totul. Era persoana cea mai apropiată de bătrân, poate doar cu excepția ta.

„Am început să întind cadavrele pe jos, atâția cât am putut”, scrise Daft Donald. „Plângeam. Nu-mi este jenă să recunosc. S-a întâmplat atât de repede și era groaznic. Am ieșit afară și am scos dinamită dintr-o magazie ascunsă. Am legat-o de intrarea în pasaj și am detonat-o.”

— N-am auzit explozia, dar am simțit-o!

— Am alergat afară să vedem ce s-a întâmplat, vorbi Celia. Am găsit pasajul acoperit de pământ, iar pe Donald leșinat alături.

— Am simțit și eu explozia! murmura Matt. Chiar înainte de ivirea zorilor, pământul s-a cutremurat și m-a trezit.

— Tam Lin a considerat că este o șansă să-i elibereze pe eejiți, zise Celia. De aceea nu a mai avertizat pe nimeni în afară de Donald în privința vinului. Știu că sună îngrozitor, dar cum altfel ar fi putut oare să pună capăt puterii familiei Alacrán? Patronul a condus această țară vreme de o sută de ani, iar succesorii lui ar fi putut continua alți o sută de ani.

Matt își închipui camera mortuară cu paharele de vin sparte, portretul Patronului privindu-i de pe sicriu, gărzile de corp întinse pe jos în costumele lor cernite, cu monede de aur în buzunare, în loc de funde. Și-l imagina și pe Tom acolo, cu vocea lui mieroasă, atât de credibilă, amuțită pe vecie. De câte ori nu se încântase Matt, improvizând scenarii în privința morții lui Tom? Acum că se întâmplase, Matt era ca paralizat. Tom nu avusese niciun control asupra sorții lui, asemenea eejiților robotizați.

— Tam Lin a făcut ce și-a dorit, spuse Celia. Era vinovat de o crimă teribilă săvârșită în tinerețe și nu și-o putea ierta. Considera că această ultimă faptă i-ar fi răscumpărat greșeala.

— Ei bine, nu a făcut-o! A fost un idiot! Un idiot, *rahat* de idiot!

Sări în picioare, domnul Ortega vru să-l rețină, dar Celia scutură din cap. Matt fugi prin grădina până ajunse la

grajduri.

— Vreau un cal! comandă el.

După un timp, Rosa apăru dinăuntru târându-și picioarele.

— Un „cal sigur”, stăpâne? întrebă ea.

Pe moment, Matt avu intenția să ceară să i se aducă armăsarul lui Tam Lin, dar nu călărea suficient de bine ca să-l poată stăpâni.

— Un „cal sigur”, da!

Imediat porni la drum printre câmpuri, cum făcuse de atâtea ori în trecut. O parte dintre terenuri erau acoperite cu pudra subțire de un verde-închis a semințelor de mac abia încolțite, altele îi încântau privirea cu plenitudinea florilor complet desfăcute. În apropiere adia o ușoară mireasmă de parfum ofilit.

Matt văzu primele rânduri de muncitori. Mergeau încet, aplecându-se să taie cu un cuțit păstaia bobocilor. Ce avea să facă în privința lor? Acum era stăpânul lor și domnea peste toată această vastă armată. Se simți complet sleit de puteri. Cumva se așteptase ca totul să se rezolve până la urmă, ca într-o zi el și María, împreună cu Tam Lin și Celia, să fie fericiți împreună. Acum totul se năruise.

— Prostule! strigă el în văzduh la adresa unui Tam Lin mort.

Oare operația eejiților era reversibilă? Era posibil chiar și cu un spital proaspăt populat cu personal să le ia ani mulți să facă asta; bineînțeles în situația în care Matt ar fi putut să atragă din nou doctori în Opium după ce aflau ce se întâmplase cu totul anterior. Trebuia să renunțe la membrii din Patrula Fermei pentru că erau criminali căutați în țări din toată lumea și nu avea decât să anunțe forțele de ordine să vină să-i ia. În locul lor putea angaja alți bărbați, mai puțin violenți, care să preia controlul asupra eejiților.

Mai era o problemă apăsătoare. Urma să aibă nevoie să angajeze o nouă armată de gărzi de corp. Bogățiile pe care le avea Opiumul riscau să atragă tâlhari posedați.

„Întotdeauna să-ți alegi gărzile de corp din altă țară”, îl sfătuise în șoaptă Patronul. „În felul ăsta se aliază mai greu și nu se pot răscula împotriva ta.” „OK!” hotărî Matt în gând. O să-l roage a doua zi pe Daft Donald să se ocupe de asta. I se părea în regulă să aducă o gașcă de vlăjgani fotbaliști scoțieni. Adăpă calul și porni pe cărarea dintre munți. Un cer senin se întindea deasupra oazei. Nisipul de lângă apă avea urme de labe de animale lăsate în el, iar cufărul de metal se afla încă adăpostit sub vița de vie. Matt răscoli prin el, căutând biletul vechi de la Tam Lin. Îl reciti:

„Dragă Matt,

Nu mă pricep la scris, așa că voi fi foarte scurt. Patronul zice că musai trebuie să-l însoțesc. Nu mă pot împotrivi. Îți las în ladă provizii și niște cărți. Nu ști niciodată când ai avea nevoie de ele. Prietinul tău Tam Lin.”

Matt îl împături și-l băgă în buzunar, la un loc cu o lanterna pentru când se lăsa întunericul. Aprinse focul și își încălzi mâinile la el, ascultând zgomotele oazei. Era prea frig ca să înoate.

Mai departe intenționa să sape terenurile cu maci și să cultive în loc cereale. După ce eejiții se vindecau, voia să le ofere posibilitatea de a alege să se întoarcă acasă sau să lucreze în continuare pentru el. Și voia să-i ajute să-și regăsească copiii.

Matt se ridică în picioare. Desigur! Chacho, Fidelito și Ton-Ton! Putea să-i invite să locuiască cu el. Își imagină parcă ochii lui Fidelito căscați a mirare., Asta chiar este a ta?” ar striga băiețelul. „Sigur nu inventezi?” „Da, e în ordine” ar suna replica lui Chacho fără să vrea să pară impresionat. Matt ar putea să-i dea chitara lui, iar domnul Ortega l-ar putea învăța să cânte. Ton-Ton ar avea la dispoziția lui un atelier de mașini și ar putea întreține echipamentele necesare pentru construirea de noi ferme.

Ar putea s-o invite pe María să rămână și să spere că în acest timp Esperanza ar fi ocupata în altă parte și Maríei i-

ar plăcea la nebunie să-i reunească pe eejiți cu copiii lor. Ar mai putea organiza picnicuri și ar călări cai, iar ea ar putea îngriji oricâte pisici cu trei picioare și-ar dori.

Matt se uită spre cer. Nu mai era mult și asfințea. Aerul căpătă o strălucire aurie și printr-un defileu între munți lumina soarelui se strecura împrăștiind un snop de raze pe o stâncă din spatele oazei. Zări ceva care se reflecta. Sari în sus și alerga spre punctul acela înainte ca lumina să se ascundă pe după munți. Ajuns lângă el, amurgul aproape umbrise totul în jur, dar, în lumina roșie a asfințitului, identifica forma unui scorpion luminos pe care îl apăsă. Încet și în liniște o ușă se deschise în peretele stâncii. Matt pipăi contururile ei. În realitate nu era piatră, ci o imitație foarte reușită. Ușa dezvăluia un pasaj întunecat care cobora și pe care Matt îl lumină cu lanterna. Pe jos străluceau monede de aur. Puțin mai în spate se vedeau niște statui ciudate care parcau să înfățișeze niște zei egipteni. Matt se lipi cu spatele de perete, respirând greu. Descoperise o parte din tezaurul dragonului. Era prima încăpere din galeria subterana care ajungea până la sicriul Patronului și la însoțitorii lui.

În jurul bătrânului se aflau gărzi de corp ca să-l apere în lumea întunecata a morților și doctori care să-l îngrijească. Domnul Alacrán putea să-i țină companie discutând despre afaceri, iar Steven putea să-i dea idei privind cultivarea macilor. Cu siguranță exista o fermă de maci și în varianta paradiziaca a Patronului. Felicia, Fani și Emilia puteau să-l admire de la mesele pline ochi cu platouri cu crabi și budincă de caramel. Dar Tam Lin? Matt scoase la iveala din nou biletul: „Patronul zice că musai trebuie să-l însoțesc. Nu mă pot împotrivi.”

— Ai fi putut face ceva! șopti Matt. Ai fi putut să spui „nu”!

Păși în spate, iar ușa se închise la loc. Își trecu mâna pe suprafață. Nu-ți puteai da seama unde fusese înainte deschizătura, dar se putea identifica cu infraroșu.

Târziu în aceeași noapte, Matt stătea lângă foc și mirosea fumul aromat de *mesquite* ars care se înălța în spirale spre cerul înstelat. Începând de a doua zi, urma să se ocupe de cumplita sarcină de a dărâma imperiul Opiumului. Era o sarcină uriașă și înspăimântătoare, dar nu era de unul singur. Îi avea pe Chacho, pe Fidelito și pe Ton-Ton să-l încurajeze de pe margine, pe Celia și pe Daft Donald să-i dea sfaturi și pe María să fie conștiința tuturor. Și mai era, de asemenea, și Esperanza, pe care nu putea să nu o includă în peisaj. Cu ajutorul tuturor urma să reușească.

„Poți s-o faci!” vorbi Tam Lin din bezna din spatele focului.

— Știu că pot! îi răspunse Matt, întorcându-i zâmbetul.